DISTINS CU GOODREADS CHOICE AWARD 2018
PENTRU „CEL MAI BUN ROMAN DE DRAGOSTE"

„Vă provoc să nu vă îndrăgostiți
de aceste două personaje
și de povestea lor."
NALINI SINGH

Ecuația iubirii

HELEN HOANG

LEDA EDGE

„Unul dintre cele mai bune romane pe care le-am citit în ultimul timp.”
CHRISTINE FEEHAN

„Să deschizi această carte e ca și cum ai aprinde niște artificii – vei avea parte de multe scântei, căldură și energie.”
JAYNE ANN KRENTZ

„O lectură extrem de amuzantă care e, totodată, originală, sexy și sensibilă.”
ROXANE GAY

„Scriitura lui Hoang prinde viață cu fiecare pagină citită.”
BUZZFEED

„Una dintre cele mai originale povești de dragoste apărute în ultima vreme. O poveste impresionant de romantică, plină de profunzime, umor și compasiune.”
EMILY GIFFIN

Helen Hoang

Ecuaţia iubirii

Colecţie coordonată de
Shauki Al-Gareeb

HELEN HOANG

Ecuația iubirii

Traducere din limba engleză și note de
CRISTINA BUZOIANU

CORINT BOOKS
2020

Redactare: Camelia Bădaşcu
Tehnoredactare: Cristina Gvinda

Helen Hoang, *The Kiss Quotient*
Copyright © 2018 by Helen Hoang

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

All rights reserved including the right of reproduction în whole or in part in any form.

Toate drepturile asupra ediţiei în limba română aparţin
EDITURII CORINT BOOKS.
LEDA EDGE este marcă înregistrată.

ISBN 978–606–793–779–4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Hoang, Helen
Ecuaţia iubirii / Helen Hoang; trad, din lb. engleză şi note de Cristina Buzoianu. — Bucureşti: Corint Books, 2020
ISBN 978–606–793–779–4
I. Buzoianu, Cristina (trad.) (note)
821.111

Cuprins

{capi+olul} 1 10

{capi+olul} 2 18

{capi+olul} 3 28

{capi+olul} 4 39

{capi+olul} 5 48

{capi+olul} 6 57

{capi+olul} 7 62

{capi+olul} 8 70

{capi+olul} 9 84

{capi+olul} 10 89

{capi+olul} 11 100

{capi+olul} 12 108

{capi+olul} 13 127

{capi+olul} 14 144

{capi+olul} 15 166

{capi+olul} 16 181

{capi+olul} 17 187

{capi+olul} 18 199

{capi+olul} 19 209

{capi+olul} 20 215

{capi+olul} 21 221

{capi+olul} 22 237

{capi+olul} 23 251

{capi+olul} 24 262

{capi+olul} 25 274

{capi+olul} 26 280

{capi+olul} 27 294

{capi+olul} 28 307

Nota autoarei 320

Mulţumiri 323

Pentru familia mea.

Mulţumesc, Ngoại, Mẹ,
Chi 2, Chi 3, Chi 4, Anh 5 şi 7
pentru că sunteţi căminul meu.

Mulţumesc, dragul meu,
pentru că mă iubeşti cu tot cu etichete, capricii,
obsesii şi toate celelalte ciudăţenii.

Mulţumesc, B-B şi I-I,
pentru că aţi lăsat-o pe mami să scrie.
Sunteţi tot ce am mai bun.

{capi+olul} 1

Stella, ştiu că nu îţi plac surprizele. Pentru a-ţi comunica aşteptările noastre, dar, în acelaşi timp, pentru a-ţi acorda o perioadă de timp rezonabilă, ar trebui să ştii că suntem pregătiţi să avem nepoţi.

Privirea Stellei Lane sări de la micul dejun spre chipul îmbătrânit cu graţie al mamei sale. O umbră de machiaj discret atrăgea atenţia spre o pereche de ochi cafenii, gata de atac. Nu era un semn bun pentru Stella. Când mamei îi încolţea în minte o idee, devenea ca un bursuc agresiv – gata de atac şi perseverent, însă fără mârâituri şi blană.

— O să ţin minte, răspunse Stella.

Şocul fu imediat înlocuit de gânduri rapide şi pline de panică. Să aibă nepoţi însemna bebeluşi. Şi scutece. Munţi de scutece. Scutece pline. Iar bebeluşii plângeau, cu urlete de vrăjitoare malefice, pe care nici cele mai bune căşti antifonice nu ar fi putut să le acopere. Oare cum puteau să plângă atât de tare şi de mult, fiind atât de mici? Mai mult decât atât, ca să aibă bebeluşi, presupunea să aibă şi soţ. Dacă avea soţ, înseamnă că trebuia mai întâi să fi avut iubit. Ca să aibă iubit, trebuia să meargă la întâlniri. Iar întâlnirile conduceau la *sex*. Stella se cutremură.

— Stella, draga mea, ai 30 de ani. Ne îngrijorează faptul că încă eşti singură. Ai încercat să intri pe Tinder?

Stella apucă paharul cu apă şi luă o gură zdravănă, înghiţind din greşeală şi un cub de gheaţă. După ce îşi drese glasul, reuşi să răspundă:

— Nu, n-am încercat.

Numai gândul la Tinder – şi la întâlnirile pe care ar fi trebuit să ţi le faciliteze – o făcea să transpire abundent. Ura tot ce însemna o întâlnire: abaterea de la rutina ei comodă,

conversaţiile care erau când stupide, când dificile şi, nu în ultimul rând, *sexul*...

— Mi s-a oferit o promovare, spuse ea, sperând să-i distragă mamei atenţia.

— Încă una? o întrebă tatăl ei, lăsând jos ziarul *Wall Street Journal* cât să i se vadă rama subţire a ochelarilor. Abia ai fost promovată acum şase luni. Asta e fenomenal!

Stella se animă imediat şi se îndreptă de spate pe marginea scaunului.

— Cel mai nou client al nostru – un comerciant online foarte cunoscut, al cărui nume nu ţi-l pot dezvălui – ne-a furnizat cea mai mare colecţie de date, iar eu mă pot juca cu ele toată ziua. Am creat un algoritm care să îi ajute cu sugestiile de achiziţii. Se pare că funcţionează mai bine decât s-au aşteptat.

— Când intră în vigoare promovarea? o întrebă tatăl ei.

— Păi...

Sosul olandez şi gălbenuşul de ou de pe chiftelele ei cu crab se amestecaseră, iar ea încercă să separe cu vârful furculiţei cele două lichide galbene.

— Nu am acceptat promovarea. Era o poziţie de director econometrician, care presupunea să am cinci oameni în subordine şi mult mai multă interacţiune cu clientul. Eu nu vreau decât să lucrez cu datele.

Mama ei îi desconsideră afirmaţia cu o mişcare neglijentă a mâinii.

— Începi să te plafonezi, Stella. Dacă ai de gând să refuzi noile provocări, nu vei mai putea să-ţi îmbunătăţeşti abilităţile de comunicare. Şi, apropo de asta, nu e niciun coleg la tine în companie cu care ţi-ar plăcea să ieşi?

Tatăl ei lăsă ziarul deoparte şi îşi încrucişă mâinile peste burta lui rotundă.

— Chiar aşa, ce zici de băiatul acela, Philip James? Părea destul de simpatic, atunci când l-am cunoscut, la ultima petrecere pentru angajaţi organizată de compania ta.

Mâinile mamei zburară către gură, ca nişte porumbei care se năpusteau peste nişte firimituri de pâine.

— Ah, cum de nu m-am gândit la el? Este aşa de politicos! Şi arată bine.

— Da, presupun că e OK.

Stella îşi trecu degetele peste condensul de pe paharul ei cu apă. Sincer, se gândise şi ea la Philip. Era încrezut şi necioplit, însă vorbea deschis. Ea chiar aprecia genul acesta de persoane.

— Mi se pare că are nişte tulburări de personalitate.

Mama ei o mângâie pe mână. După ce termină, în loc să şi-o aşeze înapoi în poala ei, îşi ţinu degetele peste ale Stellei.

— Atunci poate că v-aţi potrivi perfect, draga mea. Dacă şi el are probleme pe care trebuie să le depăşească, ar putea să înţeleagă mai bine faptul că ai sindromul Asperger1.

Deşi cuvintele fuseseră spuse doar ca fapt divers, în urechile Stellei sunară nefireşti şi asurzitoare. O privire fugară spre mesele alăturate de pe terasa restaurantului o asigură că nimeni nu auzise discuţia, apoi Stella se uită fix la mâna aşezată deasupra mâinii ei şi se abţinu din răsputeri să nu şi-o smulgă de acolo. Atingerile spontane o iritau, iar mama ei ştia foarte bine asta. O făcea ca să o oblige să se „acomodeze". Însă, de obicei, nu reuşea decât să o enerveze şi mai tare. Oare era posibil ca Philip să înţeleagă asta?

— O să mă gândesc serios la el, îi răspunse Stella, şi chiar asta avea de gând.

Detesta minciuna şi minciuna prin omisiune, chiar mai mult decât sexul. Şi, la urma urmei, voia ca mama ei să fie mândră de ea şi fericită. Indiferent ce ar fi făcut, Stella nu reuşea să pară o femeie de succes în ochii mamei sale şi, totodată, nici în propriii ei ochi. Ştia cu certitudine că un iubit avea să rezolve asta. Însă problema era că nu reuşea nici în

[1] Tulburare comportamentală din spectrul autist care se caracterizează prin comportament repetitiv ce afectează capacitatea de a comunica.

ruptul capului să ţină un bărbat lângă ea.

Mama îi zâmbi larg.

— Excelent! Următoarea cină caritabilă pe care o voi organiza este peste două luni şi mi-aş dori ca de data asta să vii însoţită. Mi-ar plăcea ca domnul James să vină cu tine, însă, dacă nu se poate, găsesc eu pe cineva.

Stella îşi ţuguie buzele. Ultima ei experienţă sexuală fusese cu unul dintre bărbaţii pe care mama ei îi convinsese să se întâlnească cu ea. Arăta bine, trebuia să recunoască asta, însă, o derutase cu simţul umorului. El fiind investitor, iar ea economist, ar fi fost de înţeles să aibă multe în comun, însă el preferase să nu discute despre muncă. Dorise, în schimb, să vorbească despre politici de companie şi tactici de manipulare, ceea ce o zăpăcise atât de tare, încât era convinsă că întâlnirea fusese un eşec.

Când o întrebase direct dacă vrea să facă sex cu el, o prinsese complet cu garda jos. Pentru că nu-i plăcea deloc să refuze, acceptase. Se sărutaseră, lucru care ei nu-i plăcuse. Avea gust de miel, ceea ce mâncase la cină. Ei nu-i plăcea mielul. I se făcuse greaţă de la parfumul lui, iar el o atinsese peste tot. Corpul ei înţepenise, aşa cum se întâmpla de obicei când ajungea în situaţii intime. Până să îşi dea seama ce se întâmplă, el terminase. Aruncase prezervativul folosit în coşul de gunoi de lângă biroul din cameră, lucru care pe ea o deranjase; cu siguranţă ar fi trebui să ştie că astfel de gunoaie se aruncau în baie, nu-i aşa? Apoi îi spusese ca trebuie să se mai relaxeze şi plecase. Nici nu voia să îşi imagineze cât de dezamăgită ar fi fost mama ei dacă ar fi aflat ce dezastru era fiica ei în relaţiile cu bărbaţii.

Iar acum mama ei mai voia şi nepoţi.

Stella se ridică în picioare şi îşi luă geanta.

— Am nevoie să mă duc la serviciu.

Deşi finalizase înainte de termen toate proiectele la care lucra, *nevoia* era cuvântul potrivit pentru ceea ce simţea.

Munca o fascina şi o ajuta să-şi canalizeze toată energia acumulată în creier. De asemenea, era terapeutică.

— Bravo, fata mea! o încurajă tatăl ei, ridicându-se şi netezindu-şi cămaşa de mătase în stil hawaiian înainte să o îmbrăţişeze. În scurt timp vei ajunge directorul companiei.

În timp ce îl îmbrăţişa – nu o deranjau atingerile atunci când ea era cea care le iniţia sau când avea suficient timp să se pregătească mental pentru asta – inspiră mirosul familiar al loţiunii după ras pe care tatăl ei o folosea. De ce nu puteau fi toţi bărbaţii la fel ca el? O considera frumoasă şi inteligentă, iar mirosul lui nu îi provoca greaţă.

— Edward, ştii că munca ei este o obsesie nesănătoasă. Nu o mai încuraja, interveni mama, înainte să-şi îndrepte din nou atenţia către Stella şi să scoată un oftat adânc de mamă. În weekend ar trebui să ieşi cu prietenii în oraş. Dacă ai cunoaşte mai mulţi bărbaţi, cu siguranţă l-ai găsi pe cel potrivit.

— Şi eu mi-aş dori să lucrez, îi şopti tatăl, sărutând-o uşor pe tâmplă.

Stella clătină din cap spre el în timp ce se lăsă îmbrăţişată şi de mama sa. Şiragul omniprezent de perle al acesteia i se lipi de piept, iar parfumul de Chanel No. 5 o învălui. Toleră mirosul înecăcios timp de trei secunde lungi, apoi se retrase.

— Ne vedem weekendul următor. Vă iubesc! Pa!

Flutură din mână înspre ei, după care părăsi restaurantul sofisticat din centrul oraşului Palo Alto şi păşi pe trotuarele străjuite de copaci şi magazine exclusiviste. Traversă trei străzi însorite până să ajungă la clădirea joasă de birouri care găzduia locul ei preferat din lume: biroul. Fereastra de la etajul al treilea, din colţul din stânga al clădirii, îi aparţinea ei.

Încuietoarea uşii principale se deschise cu un clic atunci când ea ridică geanta până la senzor, după care intră grăbită în clădirea goală, bucurându-se de ecoul solitar al tocurilor ei pe marmură, în timp ce trecu prin faţa biroului liber de la recepţie şi urcă în lift.

Odată ajunsă în birou, începu rutina ei preferată. Mai întâi deschise calculatorul şi introduse parola pe ecranul de logare. În timp ce toate programele din calculator se trezeau la viaţă, Stella îşi băgă geanta în sertarul biroului şi merse la bucătărie să îşi umple cana cu apă. Îşi dădu jos pantofii şi îi puse la locul lor obişnuit, sub birou. Apoi se aşeză.

Deschide, parolă, geantă, apă, pantofi, aşezat. Mereu în această ordine.

Sistemul de Analiză Statistică, cunoscut şi sub numele de SAS, se încărcă automat, iar cele trei monitoare de pe birou se umplură cu şiruri de date. Achiziţii, click-uri, ore de conectare, tipuri de plăţi – în mare parte lucruri simple. Însă care îi comunicau mai multe lucruri despre oameni decât putea afla de la ei înşişi. Îşi întinse degetele şi le puse pe tastatura neagră ergonomică, nerăbdătoare să se cufunde în munca ei.

— O, bună, Stella, m-am gândit eu că tu eşti.

Ea privi peste umăr şi tresări la apariţia neinvitată a lui Philip James, care se iţise în cadrul uşii. Părul lui negru tuns foarte scurt îi evidenţia maxilarul pătrăţos, iar tricoul polo îi stătea mulat pe piept. Arăta revigorat, sofisticat şi inteligent – exact genul de bărbat pe care părinţii ei îl voiau lângă ea. Iar el tocmai o surprinsese lucrând de plăcere într-o zi de weekend.

Obrajii i se îmbujorară, iar Stella îşi aranjă ochelarii pe vârful nasului.

— Ce faci aici? îl întrebă ea.

— A trebuit să iau ceva ce am uitat ieri.

Scoase o cutie dintr-o pungă de cumpărături şi i-o arătă. Stella apucă să vadă în treacăt cuvântul *TROJAN*[2] scris cu litere majuscule.

— Weekend plăcut! Eu sigur voi avea.

Micul dejun cu părinţii îi reveni în minte. Nepoţi, Philip, perspectiva de a avea şi mai multe întâlniri, să devină o femeie de succes. Îşi linse buzele şi se grăbi să spună ceva, *orice*.

[2] Marcă de prezervative.

— Chiar aveai nevoie de un pachet economic cu din alea?

Rânji aşa cum făcea de obicei, însă personalitatea sa enervantă fu îndulcită de şirul de dinţi puternici şi albi pe care îi dădu la iveală.

— Sunt foarte sigur că voi avea nevoie de jumătate dintre ele chiar în seara asta, din moment ce noua stagiară a şefului m-a invitat în oraş.

Stella rămase surprinsă, chiar dacă nu-i stătea în fire. Fata nouă părea aşa de timidă! Cine ar fi crezut că, de fapt, era o tipă îndrăzneaţă?

— La cină?

— Şi cred că mai mult decât atât, se lăudă el, făcându-i cu ochiul lui căprui.

— De ce ai aşteptat să te invite ea în oraş? De ce nu ai invitat-o tu primul?

Stella rămăsese cu impresia că bărbaţilor le plăcea să facă ei primul pas în asemenea situaţii. Oare se înşela?

Cu mişcări nerăbdătoare, Philip îndesă teancul imens de prezervative Trojan înapoi în sacoşă.

— Abia a terminat facultatea. Nu am vrut să fiu acuzat că îi răpesc copilăria. Pe lângă asta, îmi plac fetele care ştiu ce vor şi au iniţiativă... mai ales în pat. O măsură cu privirea din cap până în picioare, zâmbind de parcă ar fi putut să o vadă prin haine, iar ea se încordă stânjenită. Ia spune-mi, Stella, tu mai eşti virgină?

Ea se întoarse către ecranele calculatorului, însă datele refuzau să aibă sens. Cursorul de pe ecranul de programare clipi.

— Nu că ar fi treaba ta, însă nu, nu sunt virgină.

El intră în birou, se sprijini cu şoldul de pupitrul ei şi o privi sceptic. Ea îşi aranjă ochelarii, deşi nu era nevoie.

— Aşadar, starul nostru econometrician „a mai făcut-o”. De câte ori? Trei?

Sub nicio formă n-avea să îi confirme că tocmai ghicise.

— Nu e treaba ta, Philip.

— Pun pariu că nu faci decât să zaci acolo şi să enumeri recursivităţi liniare în timp ce tipul îşi vede de treabă. Am dreptate, domnişoară Lane?

Cu siguranţă Stella ar face-o dacă ar găsi o cale să-şi implanteze câţiva gigabiţi de date în creier, însă mai bine ar muri decât să recunoască aşa ceva.

— Ascultă un sfat de la cineva cu experienţă: ai nevoie de practică. Dacă o să devii mai pricepută, o să îţi placă mai mult, iar când o să îţi placă mai mult, bărbaţii *te vor plăcea* şi ei mai mult. Bucură-te de săptămâna ta nesfârşită!

Philip se dezlipi de biroul ei şi se îndreptă către uşă, cu punga de prezervative bălăngănindu-se obraznic într-o parte.

Imediat ce el plecă, Stella se ridică şi închise uşa, folosind mai multă forţă decât ar fi fost nevoie. Uşa se trânti cu un zgomot puternic şi inima îi sări din piept. Îşi trecu mâinile transpirate peste fusta creion, încercând să îşi controleze respiraţia. Se aşeză înapoi la birou, însă era prea agitată ca să facă mai mult decât să se uite fix la cursorul care clipea.

Oare Philip avea dreptate? Oare îi displăcea sexul pentru că nu se pricepea? Oare chiar să fi fost repetiţia mama învăţăturii? Ce concept amăgitor! Poate că sexul era doar o altă chestie interpersonal în care trebuia să investească eforturi suplimentare, la fel ca eticheta, conversaţia obişnuită şi contactul vizual.

Dar cum, mai exact, ar fi putut cineva să exerseze sexul? Nu era ca şi cum bărbaţii se aruncau pe ea aşa cum, aparent, săreau femeile pe Philip. Atunci când reuşea să se culce cu un bărbat, lui îi pierea extrem de repede cheful din cauza lipsei ei de experienţă, încât o dată era suficientă pentru amândoi.

Totodată, trăia în Silicon Valley, regatul geniilor în tehnologie şi al oamenilor de ştiinţă. Burlacii disponibili erau, cel mai probabil, la fel de jalnici la pat ca ea. La cât era ea de norocoasă, s-ar fi culcat cu o parte din ei statistic semnificativă

şi nu s-ar fi ales cu nimic altceva decât dureri inghinale şi boli cu transmitere sexuală.

Nu, Stella avea nevoie de un profesionist.

Pe lângă faptul că aveau certificate medicale care atestau că nu erau purtători de vreo boală, mai aveau şi recomandări. Sau, cel puţin, aşa presupunea ea. Aşa ar fi făcut ea lucrurile dacă s-ar fi ocupat de genul ăsta de afacere. Bărbaţii obişnuiţi erau motivaţi de lucruri ca personalitatea, umorul şi sexul fierbinte – lucruri pe ea care nu le avea. Profesioniştii erau motivaţi de bani. Şi, întâmplător, Stella avea o grămadă de bani.

În loc să lucreze la setul ei nou-nouţ de date, Stella deschise o pagină de internet şi căută pe Google „Escorte masculine în zona California Bay".

{capi+olul} 2

Oare ce plic să deschidă mai întâi? Cel cu rezultatele analizelor sau factura? Michael era paranoic în ceea ce privea protecţia, aşa că rezultatele analizelor ar fi trebuit să fie bune. Ar fi trebuit. Din experienţa sa, necazurile nu aveau nevoie de un motiv ca să se întâmple. Pe de altă parte, facturile măcar erau un lucru sigur. Întotdeauna erau naşpa. Singurul semn de întrebare era cât de tare aveau să îl lovească în boaşe.

Îşi încordă muşchii pentru impact şi rupse plicul cu factura. Cât era luna asta? Cercetă rapid cu privirea foaia plină cu cifre, până când localiză suma totală. Expiră câte puţin până când tot aerul îi ieşi din plămâni. Nu era îngrozitoare. Pe o scară de la înţepătură uşoară până la impact fatal, aceasta abia dacă-i lăsa o vânătaie.

Asta însemna că probabil luase chlamydia[3].

Puse factura pe fişetul din spatele mesei de bucătărie şi deschise plicul cu rezultatele ultimelor analize pentru boli cu

[3] Boală cu transmitere sexuală care afectează ambele sexe.

transmitere sexuală pe care le făcuse. Toate erau negative. Futu-i! Ce bine! Era din nou vineri seară, iar asta însemna că trebuia să lucreze în noaptea aceasta.

Era timpul să intre în starea mentală potrivită pentru sex. Nu-i venea prea uşor să facă asta după ce se gândise la boli cu transmitere sexuală şi la facturile alea otrăvitoare. Pentru o clipă, îşi permise să-şi imagineze cum ar fi fost dacă nu ar mai fi existat. Ar fi fost liber, în sfârşit. Ar fi putut să se întoarcă la vechea lui viaţă şi... apoi începu să îi fie ruşine. Nu, nu voia să nu mai existe facturile. Nu şi-ar fi dorit asta niciodată. Niciodată.

În timp ce Michael traversă apartamentul lui ieftin şi intră în baie pentru a se dezbrăca, încercă să-şi reîmprospăteze entuziasmul iniţial pentru această meserie. Natura tabu a profesiei fusese de ajuns la început, însă, după trei ani ca escortă, deja i se părea plictisitor. Totuşi, latura răzbunătoare încă îi dădea satisfacţie.

„Ia priveşte-l, tată, pe unicul tău fiu!"

Ar fi fost un chin pentru acesta să afle că Michael făcea sex pentru bani. Un gând cu adevărat încântător. Totuşi, nu unul excitant. Pentru asta erau fanteziile. Şi le derulă în minte pe cele preferate. Ce avea chef să facă în seara aceasta? O *aventură cu doamna profesoară? Casnica neglijată? Amantul secret?*

Dădu drumul la duş şi aşteptă ca aburul să se ridice în aer, înainte de a intra sub apa fierbinte. Trase adânc aer în piept, apoi expiră şi îşi pregăti mintea. Care era numele clientei din seara aceasta? Shanna? Estelle? Nu, Stella. Putea să pună pariu pe douăzeci de dolari că nu era numele ei adevărat, însă cui îi păsa? Alesese să plătească în avans. Avea să încerce să facă ceva mai mult decât drăguţ pentru ea. Atunci, *o aventură cu doamna profesoară* să fie.

Era în primul an de facultate. Chiulise de la toate cursurile, mai puţin de la acesta, deoarece domnişoarei Stella îi

plăcea să scape buretele de şters tabla fix lângă scaunul lui. În timp ce îşi imagină cum fusta i se ridică atunci când se aplecă să îl ia, îşi apucă penisul cu mâna şi începu să îl mângâie cu mişcări ferme. La sfârşitul cursului, o aplecă peste catedră şi o lipi cu faţa de ea, apoi îi ridică fusta până în talie, dând la iveală faptul că nu purta chiloţi. Se înfipse în ea tare şi rapid. Dacă ar fi intrat cineva peste ei…

Gemu şi îşi retrase mâna înainte să finalizeze. Era încălzit şi gata să o vadă pe domnişoara Stella în afara sălii de curs.

Rămase cu mintea blocată în fantezia respectivă în timp ce îşi termină duşul, se uscă şi ieşi din baie, apoi se îmbrăcă cu o pereche de blugi, un tricou şi o haină sport neagră. O privire rapidă în oglinda înceţoşată şi două treceri cu degetele prin părul umed îi confirmară că era prezentabil.

Prezervative, chei, portofel. Din obişnuinţă, aruncă un ochi pe telefon la secţiunea de comentarii pentru misiunea din seara asta.

Te rog să nu te dai cu parfum.

Foarte simplu! Oricum nu-i plăcea. Puse telefonul în buzunar, împreună cu toate celelalte lucruri, şi ieşi din apartament.

Nu trecu mult până să oprească în parcarea subterană a hotelului „Clément”. În timp ce străbătu holul elegant şi ultramodern, se asigură că reverele hainei îi erau aranjate şi începu jocul său obişnuit de dinainte de întâlnire, în care îşi imagina cum arăta noua lui clientă.

La rubrica pentru vârstă, femeia scrisese 30 de ani. Oftă şi corectă vârsta la 50. Orice vârstă mai mică de 40 de ani era mereu o minciună – cu excepţia chestiilor în grup, ceea ce el nu făcea. La petrecerile de burlăciţe era plătit bine, dar ideea de a distruge dragostea la început îl deprima ca dracu’. Poate că era penibil, însă voia să trăiască într-o lume în care viitoarele mirese făceau sex doar cu viitorii lor miri şi viceversa. Mai mult decât atât, grupurile mari de femei excitate erau înfricoşătoare.

Nu te puteai apăra de ele, şi mai aveau şi unghiile ascuţite.

„Stella" putea fi o femeie răsfăţată pe la vreo 50 de ani, care îşi îngăduia plăceri precum dulciuri, saloane şi căţei frezaţi, ceea ce însemna că era extrem de rotunjoară şi îi plăcea să fie divinizată în pat – lucru cu care Michael nu avea nicio problemă. Sau putea fi o femeie de vreo 50 de ani foarte în formă, căreia îi plăcea să practice yoga, să bea sucuri verzi şi să facă maratoane de sex care îi lucrau muşchii abdominali mai bine decât exerciţiile cu greutăţi. Sau, cea mai urâtă variantă dintre toate, putea fi o asiatică dură şi ambiţioasă, care să-l fi ales pentru că era o combinaţie de vietnamez cu suedez şi semăna destul de mult cu actorul de drame coreene Daniel Henney.

Acest ultim tipar de femeie îi amintea de mama lui, iar după ce se culca cu o astfel de femeie avea nevoie de terapie cu un sac de box.

Intră în restaurantul hotelului şi căută, pe la mesele slab luminate, o femeie şatenă cu ochi căprui, care purta ochelari. Pentru că mai devreme reuşise să îşi citească corespondenţa fără vreun incident major, se pregătea acum pentru ce era mai rău. Trecu cu privirea peste mesele ocupate de oameni de afaceri, până când văzu o asiatică singură între două vârste, care îi dădea chelneriţei instrucţiuni despre cum să-i pregătească salata. Când îşi trecu degetele cu unghiile făcute prin părul şaten decolorat, stomacul lui Michael i se strânse ghem, şi acesta începu să meargă spre ea. Avea să fie o noapte lungă.

Nu, acesta era punctul culminant al unui semestru întreg de tensiune sexuală. Amândoi îşi doreau asta. El îşi dorea asta.

Până să ajungă la ea, un bărbat mai în vârstă şi foarte slab se aşeză în faţa ei şi îi acoperi mâna cu a lui. Derutat, însă uşurat, Michael făcu un pas în spate şi cercetă din nou restaurantul. Nu mai era nimeni singur… cu excepţia unei fete aşezate într-un colţ îndepărtat.

Părul ei închis la culoare era strâns într-un coc, şi o pereche de ochelari sexy, de bibliotecară, stăteau pe năsucul său drăgălaş. De fapt, din ceea ce putea vedea din silueta ei, totul arăta de parcă fusese ales pentru o scenetă cu o bibliotecară sexy. Purta pantofi cu toc cu vârful ascuţit, o fustă creion gri şi o cămaşă albă cambrată, închisă până la gât. Era posibil să aibă 30 de ani, însă Michael i-ar fi dat vreo 25. Era ceva tineresc şi plin de viaţă la ea, deşi se încrunta cu hotărâre la meniu.

Michael aruncă un ochi prin încăpere, căutând camere de supraveghere ascunse sau nişte prieteni de-ai lui care se pitiseră printre ghivecele cu flori şi râdeau în hohote. Nu zări nimic din toate astea.

Îşi fixă mâinile pe spătarul scaunului din faţa ei.

— Scuză-mă, tu eşti Stella?

Ochii ei se ridicară spre ai lui, iar Michael parcă îşi pierdu şirul gândurilor.

Ochelarii aceia de bibliotecară sexy încadrau cei mai frumoşi ochi căprui din lume. Iar buzele ei erau îndeajuns de pline, cât să fie tentante fără a-i distrage privitorului atenţia de la aerul ei general de dulceaţă.

— Îmi cer scuze. Cred că te-am confundat, continuă el, cu un zâmbet care spera să pară mai degrabă semn de părere de rău decât de stânjeneală.

În niciun caz o fată ca ea nu putea să fi angajat o escortă.

Ea clipi şi împinse masa atunci când sări în picioare.

— Nu, eu sunt. Tu eşti Michael. Te recunosc din poze. Întinse mâna. Eu sunt Stella Lane. Mă bucur să te cunosc!

Pentru o fracţiune de secundă, el se uită şocat la expresia sinceră de pe faţa ei şi la mâna întinsă. De obicei, clientele îi făceau semn de la distanţă să se aşeze, cu un zâmbet viclean şi ochi scânteietori – genul acela de privire care trăda faptul că se credeau superioare lui, însă abia aşteptau să obţină ceea ce avea el de oferit. Ea îl întâmpină ca şi cum i-ar fi fost… egal.

Îşi reveni rapid din surprindere şi îi cuprinse degetele subţiri cu ale lui.

— Michael Phan. Şi mie îmi pare bine să te cunosc!

După ce îi dădu drumul mâinii, ea făcu semn stânjenită spre scaunul lui.

— Ia loc, te rog!

El se aşeză şi o privi cum se cocoţă pe marginea nesigură a scaunului ei, cu spatele drept ca o scândură. Stella îi studie faţa, însă când el îşi arcui o sprânceană la ea, îşi mută rapid privirea înapoi la meniu. Îşi aranjă ochelarii, strâmbând puţin din nas.

— Ţi-e foame? Mie îmi este. Strânse meniul în mâini până când degetele i se albiră. Somonul e bun aici. Şi friptura. Tatălui meu îi place mielul.

Îşi ridică privirea către el şi, în ciuda luminii difuze, Michael tot putu să îi observe roşeaţa care îi apărea în obraji. Stella îşi drese glasul.

— Poate nu miel.

Nu putu să reziste tentaţiei şi o întrebă:

— De ce nu miel?

— Mi se pare că are gust de lână, iar dacă tu… atunci când noi… Se uită în tavan şi trase adânc aer în piept. Nu aş putea să mă gândesc la altceva decât la oi şi miei şi lână.

— Am înţeles, spuse el, zâmbind.

Atunci când ea se uită fix la gura lui, ca şi cum nu-şi putea aminti ce voia să spună, zâmbetul i se lărgi. Femeile îl alegeau pentru aspectul fizic. Şi totuşi, puţine dintre ele aveau genul acesta de reacţie în preajma lui. Era flatant şi amuzant deopotrivă.

— Sunt lucruri pe care tu ai prefera ca *eu* să nu le mănânc sau să le beau? îl întrebă ea.

— Nu, nu sunt pretenţios.

Îşi păstră vocea relaxată şi încercă să ignore strânsoarea din piept. Probabil era o arsură gastrică. Simpla grijă pe care

cineva o manifesta pentru el nu putea să îi provoace o asemenea senzaţie.

După ce chelneriţa le luă comanda şi plecă, Stella sorbi din paharul cu apă şi începu să deseneze forme geometrice pe condens cu degetele ei delicate. Când îşi dădu seama că el o urmărea, îşi retrase mâna şi se aşeză pe ea, îmbujorându-se, ca şi cum fusese prinsă făcând ceva greşit.

Ceva din toate astea i se părea încântător. Dacă nu l-ar fi plătit deja, nu i-ar fi venit să creadă că ea chiar voia asta. De ce voia asta? Ar fi trebuit să aibă un iubit… sau un soţ. Contrar firii lui – era mai bine atunci când nu ştia –, se uită la mâna ei stângă aşezată pe masă. Nu purta inel. Nici nu avea o dungă albă în locul în care ar fi trebuit să fie vreun inel.

— Am o propunere pentru tine, spuse ea brusc, ţintuindu-l cu o privire surprinzător de directă. Ar presupune un soi de angajament, pentru următoarele două luni, cred. Aş… prefera… să îţi folosesc doar eu serviciile în tot acest timp. Dacă eşti disponibil.

— La ce te gândeşti?

— Te rog mai întâi să îmi confirmi dacă eşti disponibil.

— Nu mă ocup de asta decât vineri seara.

Acest aspect nu era negociabil. Să fie escortă o dată pe săptămână era şi aşa destul de neplăcut. Dacă ar fi trebuit să o facă mai des, şi-ar fi pierdut minţile, iar Michael nu-şi permitea să păţească aşa ceva. Prea multă lume depindea de el.

Nici nu programa niciodată mai multe întâlniri cu aceeaşi clientă. Femeile aveau tendinţa să se ataşeze, iar el nu putea să suporte asta. Dar, înainte să refuze, voia să audă care era propunerea ei.

— Aşadar, eşti liber în următoarele luni? întrebă ea.

— Depinde de ceea ce-mi propui.

Ea îşi aşeză ochelarii pe nas şi îşi îndreptă spatele.

— Nu mă pricep deloc la… ceea ce faci tu. Dar vreau să îmi îmbunătăţesc cunoştinţele. Cred că aş putea face asta, dacă m-

ar învăţa cineva. Mi-ar plăcea ca tu să fii acea persoană.

Lui Michael îi pică fisa cu un clinchet zgomotos. Credea că nu se pricepe. La sex. Şi voia lecţii pentru a-şi îmbunătăţi abilităţile. Voia ca el să îi dea meditaţii.

Cum naiba să predai lecţii de sex?

— Cred că ar trebui să dăm o probă înainte să stabilim aşa ceva, se grăbi Michael să răspundă.

Nu avea cum să fie nepricepută la sex şi deja plătise. Trebuia să îi ofere măcar această seară.

Ea încuviinţă încruntată din cap.

— Ai perfectă dreptate. Cred că ar trebui să stabilim un punct de referinţă.

Un nou zâmbet apăru în colţul gurii lui.

— Stella, cumva eşti om de ştiinţă?

— O, nu! Sunt economist. Mai precis, econometrician.

În opinia lui Michael, asta o plasa deja în categoria tocilarilor cu creierul mare, şi o senzaţie ciudată îl străbătu pe şira spinării. Să fie al naibii dacă nu avea o slăbiciune pentru fetele deştepte. Nu degeaba fantezia lui preferată era *O aventură cu doamna profesoară*.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Mă folosesc de statistică şi de matematică pentru a crea sisteme economice. Ştii că atunci când cumperi ceva de pe internet primeşti apoi e-mailuri cu recomandări pentru cumpărături viitoare? Eu ajut firmele să formuleze acele recomandări. Este un domeniu foarte fluid şi fascinant în acest moment. Se aplecă spre el în timp ce îi explica toate astea, iar ochii îi străluciră de încântare. Buzele i se curbară de parcă i-ar fi spus un secret. Despre chestiuni matematice. Materialele de astăzi sunt complet diferite de ceea ce predam eu când eram în facultate.

Senzaţia aceea ciudată pe care o simţise Michael pe şira spinării se intensifică brusc. Cumva, pe parcursul discuţiei lor, Stella devenise şi mai frumoasă. Ochi căprui cu gene bogate,

buze pline, obraji delicaţi, gât delicat. Imagini vii cu el desfăcându-i nasturii cămăşii îi străfulgerară prin minte.

Însă, în ciuda obiceiurilor lui, de data asta nu voia să se grăbească. Nu voia să treacă direct la sex, să termine şi să plece acasă. Fata asta era diferită. Avea scânteia aceea în ochi. Voia să ia lucrurile încet şi să vadă dacă ochii ei pot străluci de încântare pentru un cu totul alt motiv. Penisul îi împinse şliţul şi îl aduse pe Michael înapoi în prezent.

Pielea i se înfierbântă şi deveni sensibilă, iar inima îi bătea de nerăbdare. Nu mai fusese niciodată atât de excitat. Şi nici nu îşi imaginase că ea ar fi altcineva. Îşi reaminti că asta nu era decât o afacere. Aici, dorinţele şi nevoile lui personale nu-şi aveau locul deloc. Sarcina lui din această seară era ca oricare alta şi, odată terminată, avea să treacă la următoarea.

Trase adânc aer în piept şi zise primul lucru care-i trecu prin cap.

— Ai făcut parte din clubul de matematică în liceu?

Ea râse, privind paharul cu apă de pe masă.

— Nu.

— Din clubul de ştiinţă? Sau poate din cel de şah?

— Nu şi nu.

Zâmbetul ei era abia sesizabil şi trist, lucru care îl făcu să se întrebe cum fuseseră anii de liceu pentru ea. Stella îşi ridică din nou privirea spre el şi spuse:

— Lasă-mă să ghicesc, ai fost fundaş în echipa de fotbal?

— Nu. Tatăl meu credea cu tărie că sporturile sunt prosteşti. Sprâncenele i se încruntară puţin.

— Mi-e greu să cred asta. Ai un fizic foarte… atletic.

— Tatăl meu nu încuraja decât chestiile practice. Cum ar fi autoapărarea.

Detesta să îi dea dreptate tatălui său, însă având în vedere genul acela de afacere pe care o avea familia lui, iar el fiind implicat în ea, tehnicile s-au dovedit utile atunci când puştii bătăuşi din cartier îl tachinaseră.

Un zâmbesc curios îi lumină faţa.

— Şi ce anume faci? Arte marţiale? Kung fu? Jeet Kune Do?

— Am făcut câte puţin din toate. Dar de ce am impresia că tu chiar ştii despre ce vorbeşti?

Privirea îi căzu din nou la paharul cu apă.

— Îmi plac mult filmele cu arte marţiale şi alte lucruri de genul ăsta.

El gemu şi deveni suspicios.

— Nu-mi spune… că îţi plac dramele coreene.

Ea îşi înclină capul şi un zâmbet i se ivi pe buze.

— Ba da.

— *Nu* arăt ca Daniel Henney.

— Nu, arăţi mai bine.

Michael îşi lăsă mâinile de o parte şi de alta a mesei, în timp ce o fierbinţeală îi cuprinse obrajii. Fir-ar să fie, roşea! Ce fel de escortă roşea? Surorile lui aveau postere cu Henney lipite pe pereţii camerelor lor şi chiar stabiliseră o scară de frumuseţe masculină de la unu la Henney. Concluzionaseră de comun acord că Michael era la opt. Nu dădea nici doi bani pe poziţia lui în clasament, însă faptul că această fată genială îl plasase la unsprezece însemna ceva.

Cina fu servită, ceea ce îl salvă de un răspuns la complimentul ei. Stella comandase somon, aşa că făcuse şi el la fel. În niciun caz nu ar fi mâncat miel. Pufni în sinea lui. *Gust de lână*.

Peştele era gustos, aşa că îl mâncă pe tot. Bănuia că toate preparatele din meniul de aici erau savuroase. „Clément” era unul dintre cele mai exclusiviste hoteluri din Palo Alto, iar camerele costau şi peste o mie de dolari pe noapte. Aparent, econometricienii câştigă o grămadă de bani.

Totuşi, în timp ce o privea pe Stella ciugulind din mâncare, observă că totul la ea era minimalist. Chipul ei nu avea nici urmă de machiaj, unghiile îi erau scurte şi fără ojă, iar hainele

simple – deşi îi veneau perfect. Trebuie să fi fost făcute la comandă.

Când lăsă furculiţa jos şi se şterse la gură, somonul ei era numai pe jumătate terminat. Dacă s-ar fi cunoscut mai bine, l-ar fi mâncat el. Bunica lui îl forţa mereu să-şi termine cina până la ultimul bob de orez.

— Numai atât mănânci?

— Am emoţii, recunoscu ea.

— Nu ai de ce.

Era o escortă a naibii de bună şi avea să aibă grijă de ea. Spre deosebire de majoritatea misiunilor sale, de data asta chiar abia aştepta.

— Ştiu. Dar nu mă pot abţine. Putem să trecem la treabă, să se termine odată?

Sprâncenele lui se arcuiră. Nu mai auzise pe nimeni spunând aşa ceva referitor la o noapte cu el. Încercarea de a-i schimba concepţia avea să fie amuzantă.

— Bine. Îşi puse şervetul peste farfuria goală din faţa lui şi se ridică în picioare. Hai să mergem în camera ta.

{capi+olul} 3

După ce deschise uşa, Stella păşi în apartamentul ei discret luminat, îşi lăsă geanta pe scaunul de lângă uşă şi îşi aranjă pantofii cu toc lângă perete, aproape răsuflând uşurată când tălpile ei goale se lipiră de covor.

Michael o privi amuzat, iar ea se uită fix spre degetele de la picioare. Îşi scosese pantofii pe pilot automat. Era una dintre rutinele ei. Oare era nepoliticos să faci asta când aveai companie? Poate că ar trebui să şi-i pună la loc. Stomacul i se strânse ghem, iar inima îi bătu cu putere în piept.

Luă el decizia în locul ei şi îşi scoase pantofii negri din piele, apoi îi puse lângă ai ei. Apoi îşi dezbrăcă sacoul şi îl aruncă pe scaun, lângă geanta ei, dând la iveală tricoul alb de

dedesubt. Îi stătea mulat pe piept şi pe braţe, iar blugii i se lăsau în jos pe talia subţire. Stella nu putu decât să îl privească insistent.

Corpul lui era o structură de muşchi sculptaţi şi membre relaxate. Era, de departe, cel mai frumos bărbat pe care Stella îl văzuse vreodată.

Şi, în seara asta, urmau să facă sex.

Trase disperată aer în piept şi se repezi în baie, unde îşi sprijini mâinile pe granitul rece şi îşi studie imaginea în oglindă. Ochii îi erau un pic cam prea bulbucaţi, chipul alb ca varul şi buzele uscate. Nu credea că e în stare să meargă până la capăt.

Nu ar fi trebuit să aleagă o escortă atât de frumoasă. Ce-o fi fost în capul ei?

Buzele i se strâmbară într-o grimasă. *Nimic* nu fusese în capul ei. După ce studiase ore întregi pozele cu escorte şi analizase nenumărate chipuri şi descrieri care i se amestecaseră în minte, aruncase o singură privire la Michael şi ştiuse că el era cel potrivit. Mai exact, ochii lui. De un căprui-închis, cu nişte sprâncene perfect conturate deasupra lor, păreau intenşi… dar blânzi. Recomandările de cinci stele pe care le avea nu făcuseră decât să-i întărească decizia. Nici faptul că arăta ca unul dintre cei mai sexy actori de drame coreene nu o deranja deloc. Mă rog, mai puţin acum. Era foarte probabil să-şi verse toată cina în chiuvetă.

Prin oglindă, îl văzu păşind în pragul uşii şi sprijinindu-se de toc. Numai această ultimă mişcare i se păru atât de sexy, încât simţi cum inima i se poticneşte, se opreşte, apoi se zbate să repornească. El intră în baie şi se opri în spatele ei, privind-o fix în ochi prin oglindă. Fără pantofii cu toc, Michael era cu vreo 15 centimetri mai înalt decât ea. Nu prea îi plăcea să se simtă atât de scundă.

— Îmi dai voie să îţi desfac părul? o întrebă el.

Ea încuviinţă o dată din cap. În câteva secunde, tensiunea

din scalp îi dispăru, iar părul îi căzu liber pe umeri. Elasticul negru ajunse pe dulap, iar el își trecu degetele prin părul ei, despletindu-i șuvițele până când părul îi căzu în valuri pe spate. Stella vibra de tensiune, așteptând ca el să inițieze contactul intim, iar trupul să îi încremenească. Avea să se întâmple, iar apoi el avea să priceapă cu ce avea de-a face.

Surprinse cu privirea o imperfecțiune neagră pe bicepsul lui și se răsuci să o cerceteze cu mai multă atenție. Ridică o mână să o atingă, dar se opri înainte de contact. Nu atingea niciodată pe nimeni fără să ceară permisiunea.

— Ce e asta?

Buzele lui se arcuiră discret, lăsându-i la vedere dantura de un alb perfect.

— Tatuajul meu.

Gâtul ei înghiți în sec involuntar și un val de căldură o învălui. Nu înțelesese niciodată scopul tatuajelor. Nu până acum, însă Michael cu un tatuaj era cel mai sexy lucru pe care și-l putea imagina vreodată.

Degetele ei ardeau de dorința de a-i da la o parte mâneca tricoului, și zăbovi cu mâna deasupra brațului, până când el i-o luă într-a lui și i-o apăsă pe piele. Un șoc electric o săgetă prin vârfurile degetelor până în adâncul inimii. Arăta perfect, ca sculptat în marmură, însă pielea îi era netedă și fierbinte, fermă, dar mătăsoasă, *vie*.

— Poți să mă atingi, o asigură el. Oriunde vrei.

Chiar dacă invitația o încântă, se opri. Atingerile erau gesturi foarte intime. Nu înțelegea cum de el putea să le accepte atât de ușor de la persoane pe care nu le cunoștea.

— Ești sigur că e în regulă? îl întrebă ea.

Acel zâmbet în colțul gurii îi reapăru în toată splendoarea lui.

— Îmi place să fiu atins.

Însă ea continuă să ezite, așa că Michael își trase singur mâneca în sus, dezvelind petele de tuș negru care i se întindeau

pe partea superioară a braţului, urcau pe umăr şi dispăreau sub tricou. Tatuajul trebuia să fie destul de mare, deoarece forma nici nu începuse să se distingă. Oare cât din suprafaţa corpului îi acoperea?

Muşchii lui lucraţi îi distraseră atenţia de la mai multe investigaţii. Nu mai atinsese niciodată o piele atât de tare şi rotunjită. Voia să îl atingă peste tot. Şi mirosul lui. Cum de îl remarca abia acum?

— Te-ai dat cu parfum? întrebă ea, inspirând adânc.

El se încordă.

— Nu, de ce?

Ea se apropie cât putu de mult, fără să îşi îngroape faţa în gâtul lui, căutând mai mult din acea mireasmă îmbătătoare.

— Miroşi foarte, foarte bine. Cu ce te-ai dat?

De unde venea mirosul? Părea să fie peste tot, însă prea estompat. Îşi dorea o doză mai concentrată.

— Michael?

El o privi cu o expresie amuzată.

— E doar mirosul meu, Stella.

— Tu miroşi atât de bine?

— Aşa se pare. Eşti prima femeie care îmi spune asta.

— Vreau acest miros pe tot corpul meu.

După ce rosti aceste cuvinte, se îngrijoră că spusese ceva greşit. Acea afirmaţie părea cam prea personală, puţin ciudată. Oare el avea să-şi dea seama cât era ea de ciudată?

Michael se apropie cu buzele de urechea ei şi îi şopti:

— Eşti sigură că nu te pricepi la sex?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Vreau să spun că, până acum, te pricepi chiar foarte bine.

Stella îşi strânse degetele pe braţul lui şi se luptă cu dorinţa de a se lipi de el ca o stripteuză de o bară. Iar asta o uluia. Nu îi plăcea deloc să se dezbrace şi, spre deosebire de el, nu suporta să fie atinsă. Însă tânjea atât de mult după o

conexiune cu el, încât aproape o durea.

— Nu am făcut nimic până acum.

— Dar te pricepi foarte bine la partea de conversaţie.

— Am mai făcut sex. Nu include nicio parte de conversaţie.

O scânteie apăru în ochii lui.

— Cm *siguranţă* există o parte de conversaţie.

„Mai bine nu ar fi nicio parte de conversaţie”. Dacă trebuia să şi converseze, nu mai exista nicio speranţă pentru ea.

— Până acum…

Îi ţinu părul într-o parte şi o sărută uşor după ureche. Se întâmplă atât de repede, încât, atunci când trupul ei începu să se încordeze, el deja se retrăsese. Muşchii i se relaxară din nou când el nu încercă să repete gestul. Locul sărutat era acum viu şi o ardea.

Fără să îi mai atingă pielea, Michael îi mângâie părul cu degetele, folosind mişcări lente şi calculate, care porneau din creştet, treceau peste gât şi continuau în jos pe spate. Mişcările o calmau şi o răscoleau în acelaşi timp.

— Cred că ar trebui să mă săruţi, îi spuse Michael, cu o voce răguşită.

Inima i se strânse de tot, iar părul i se zbârli de panică. Era groaznică la sărutat. În mod sigur, încercările ei stângace aveau să îi stânjenească pe amândoi.

— Pe gură?

Colţul acelei guri se ridică uşor.

— Unde vrei tu. De obicei, gura este un bun punct de pornire.

— Poate ar trebui să mă spăl pe dinţi. Pot să fac asta chiar…

El îi puse un deget pe buze, reducând-o la tăcere, însă avea o privire blândă. Şi acea atingere dispăru, înainte ca mintea ei să o poată înţelege complet.

— Hai să încercăm altfel. Vrei să-mi vezi tatuajul?

Mintea ei schimbă rapid turaţia, trecând de la teamă direct

la încântare.

— Da.

Zâmbind discret, pe jumătate amuzat, pe jumătate ironic, Michael se dezbrăcă de tricou şi îl aruncă pe dulap.

Stella rămase cu gura căscată când îl privi. Un cap de dragon cu gura pe jumătate deschisă într-un urlet îi acoperea toată partea stângă a pieptului lat şi bine definit. Tuşul de pe umeri şi de pe braţ formau una dintre ghearele creaturii. Solzii complicaţi de pe trupul bestiei se întindeau pe diagonală, peste abdomen, şi dispăreau în turul pantalonilor.

— Te acoperă cu totul, comentă ea.

— Într-adevăr. Haide... Îi luă mâna dreaptă şi i-o apăsă peste tuşul din dreptul inimii. Atinge-l.

— Nu te deranjează?

Când el o asigură că nu, Stella îşi muşcă buza şi îşi puse şovăitor şi mâna stângă pe pieptul lui.

Atingerea ei, deşi timidă la început, deveni mai îndrăzneaţă, atunci când el nu protestă. Îşi plimbă mâinile peste pielea lui fermă, bucurându-se de formele muşchilor definiţi şi de finețea pielii fără niciun fir de păr. Nu simţea nicio diferenţă între partea tatuată şi cea curată. *Fascinant!*

Degetele i se opriră pe pătrăţelele de pe abdomen şi numără în gând:

— ... Cinci. Şase. Şapte. Opt.

La opt, degetele ei întâlniră materialul blugilor, iar muşchii lui abdominali se încordară când el inspiră adânc.

— Nu puteai să ai numai şase pătrăţele, ca toţi bărbaţii? Trebuia să ai opt?

El îşi dădu ochii peste cap şi zâmbi.

— Te plângi de asta, Stella?

— Nu am de ce să mă plâng. Niciodată nu am ştiut că îmi plac tatuajele.

— Aşadar, îţi place?

Credea că era destul de evident, aşa că nu îi răspunse la

întrebare. În plus, îi era din ce în ce mai dificil să se concentreze. Imaginea corpului atletic şi a tatuajului imens, atingerea pielii fierbinţi şi aroma lui delicioasă îi copleşiseră simţurile.

— Pot să-ţi dau ochelarii jos? Vei mai putea să vezi fără ei?

Ea înghiţi şi încuviinţă din cap.

— Sunt mioapă, aşa că nu voi mai putea vedea lucruri la distanţă, însă e în regulă, pentru că...

El îi scoase ochelarii şi îi puse pe dulapul din spatele ei. Camera de hotel şi toate celelalte lucruri din jurul ei se transformară într-o ceaţă uşoară. Numai pe el îl vedea foarte clar. Senzaţia trupului său sub palmele ei o ancorau în prezent.

— Cred că ţi-ar fi mai uşor să mă săruţi dacă ţi-ai pune braţele în jurul gâtului meu, îi sugeră el.

Degetele îi tresăriră în timp ce le plimbă pe abdomenul lui impresionant, apoi peste pieptul încordat. După ce îşi încolăci stângaci braţele în jurul gâtului lui, spuse:

— Gata.

— Vino mai aproape.

Ea se mai apropie un centimetru.

— Mai aproape.

Încă un centimetru.

— Şi mai aproape.

Se mai apropie puţin, dar se opri înainte ca trupurile lor să se atingă unul de altul.

— Stella, *mai aproape*.

Începu să înţeleagă ce îi cerea şi se lipi de el. Se atingeau aproape peste tot. Nu îi despărţeau decât straturile subţiri ale hainelor ei. Emoţiile i se intensificară, iar Stella era cât pe ce să intre în panică, însă el nu o grăbi. Michael rămase nemişcat, privind-o cu ochi răbdători şi *blânzi*. În ciuda tuturor aşteptărilor, Stella reuşi să se relaxeze.

— Mai eşti cu mine? o întrebă el.

Se ridică pe vârfuri şi îşi alinie trupul cu al lui, până când

se potriviră... perfect. Inima îi explodă într-un ritm nebunesc, dar încă se putea controla, deoarece Michael fusese isteţ şi o lăsase pe ea să deţină controlul.

— Sunt bine.

Când o cuprinse delicat cu braţele, căldura palmelor lui îi trecu prin cămaşă şi îi înfierbântă pielea. Forţa îmbrăţişării lui îi învălui tot corpul, o calmă şi o relaxă. Poate că era mai mult decât bine.

I-ar fi plătit bucuroasă din nou preţul de escortă numai ca să o ţină în braţe aşa. Se simţea ca în rai. Îşi îngropă faţa în gâtul lui şi îi inspiră adânc aroma. Îşi plimbă mâinile pe pielea lui goală şi încercă să se cuibărească mai aproape. Dacă el ar putea să o strângă mai tare...

Ceva tare o împunse în abdomen, iar Stella îşi retrase capul.

— Poţi să o ignori, spuse el.

— Nici măcar nu ne-am sărutat. Cum poţi să...?

Michael îi aruncă o privire fierbinte, în timp ce îşi coborî o mână de pe omoplaţii ei pe spate. Stella simţi căldura palmei lui prin haine şi se cutremură.

— E ceva reciproc, Stella. Ţie îţi place să mă simţi. Şi mie îmi place să te simt.

Era un concept cu totul nou pentru ea. Intimitatea, de cele mai multe ori, existase într-o singură direcţie. Bărbaţii se bucuraseră de ea – oarecum. Însă ea nu.

Dar acum îi plăcea. Se simţea curajoasă şi nesăbuită.

Îşi concentră privirea din nou la buzele lui, iar sângele îi clocotea în vene, alimentat de un sentiment cu totul nou: nerăbdarea.

— O să îmi arăţi cum să sărut bine?

— Cred că te pricepi deja.

— Ba chiar deloc.

Gura lui era la doar câţiva milimetri distanţă, însă nu avea curaj să îl sărute – deşi îşi dorea să o facă. Nu mai iniţiase

niciodată un sărut. În trecut, bărbaţii cu care se întâlnise pur şi simplu... se năpustiseră asupra ei.

— Pot să îţi spun unde să mă săruţi? şopti ea.

Un zâmbet discret apăru din nou pe buzele lui.

— Da.

— P-pe tâmplă.

Respiraţia lui îi atinse urechea şi îi trimise flori pe gât, înainte ca Michael să o sărute pe tâmpla stângă.

— Acum unde?

Rostise cuvintele ca o mângâiere, direct pe pielea ei.

— Pe obraz.

O atinse cu vârful nasului în timp ce se mută mai jos şi i-l sărută uşor.

— Acum? o întrebă, fără să-şi dezlipească buzele de ea.

Atât de aproape! Abia putea să mai respire.

— În colţul g-gurii.

— Eşti sigură? E foarte aproape de un sărut adevărat.

Corpul îi fu străbătut de o nerăbdare impulsivă. Îşi afundă degetele în părul lui, îl ţinu ferm şi îl sărută pe buze cu gura închisă. Senzaţii fulgerătoare îi săgetară pieptul. După o scurtă ezitare, o făcu din nou, iar el preluă comanda şi îi arătă cum se face, sărutând-o apăsat.

Deci asta însemna sărutul! Era divin!

Când el îşi strecură limba printre buzele ei, Stella încremeni.

Nu mai era la fel de divin. Limba lui. Intrase. *În gura ei.* Nu se putu abţine şi se retrase.

— Chiar e necesar să facem asta?

El expiră brusc şi se încruntă nedumerit.

— Nu îţi place sărutul franţuzesc?

— Mă face să mă simt ca un rechin care îşi curăţă dinţii cu ajutorul peştilor-pilot.

Era straniu şi mult prea personal.

Ochii lui dansau şi, deşi îşi muşcase buza, tot i se zărea un

zâmbet în colţul gurii.

— Râzi de mine?

Valuri fierbinţi de ruşine îi inundară faţa. Lăsă capul în jos şi încercă să se retragă, însă spatele i se lipi de dulapul din baie.

Presiunea degetelor lui sub bărbie o făcu să se uite din nou la el, dându-i de înţeles că voia să o privească în ochi. Existau nişte reguli pentru asta, pe care fusese nevoită să le înveţe. Trei secunde numărate încet în gând. Dacă menţineai contactul mai puţin de atât, lumea credea că ai ceva de ascuns. Dacă îl menţineai mai mult, îi făceai pe ceilalţi să se simtă incomod. Începuse să se priceapă la asta. Şi totuşi, acum, nu se putea concentra la asta. Nu voia să vadă ce credea el despre ea. Închise ochii.

— Râdeam de analogia pe care tocmai ai făcut-o. Eşti foarte amuzantă.

— Oh!

Îşi adună puţin curaj cât să arunce o privire, şi pe chipul lui nu văzu altceva decât sinceritate. I se mai spusese asta de câteva ori, însă nu pricepuse niciodată de ce. Nu ştia cum să fie amuzantă. Mereu fusese doar din întâmplare.

— În loc să-ţi fugă mintea la rechini aflaţi la dentist, gândeşte-te că eu îţi dezmierd gura. Concentrează-te pe ceea ce *simţi*. Mă laşi să-ţi arăt?

Ea dădu aprobator din cap. La urma urmei, acesta era motivul pentru care erau aici.

Michael se aplecă din nou spre gura ei, iar ea îşi strânse mâinile în pumni pe pieptul lui, ca să se pregătească. În loc să-şi introducă din nou limba, o sărută ca înainte, cu gura închisă. *Aşa* putea să suporte. *Aşa* îi plăcea. Sărutările îi căzeau lent, în ploaie, pe buze. O parte din stres îi dispăru, iar mâinile i se relaxară.

Simţi o fierbinţeală umedă pe buza de jos. Limba lui. Ştia că era limba lui, dar sărutările cu gura închisă o făcură să uite. Încă o atingere şi, odată cu ea, un val de fiori îi trecu pe şira

spinării. Şi mai multe sărutări. Printre apăsările dureroase ale buzelor lui, limba continua să o dezmierde, trimiţându-i furnicături pe piele.

În scurt timp îi seducea gura, mângâindu-i pe rând buza inferioară, buza superioară şi jucându-se cu despărţitura dintre ele. Poate că deschisese buzele. Poate că *voia* ca el să meargă mai departe. Dar el nu o făcu. Sărutările cu gura închisă care îi plăcuseră atât de mult la început nu mai erau suficiente. Stella încercă să îi prindă limba, să o preia cu gura ei, însă el o evită. Îi mângâia buzele cu mişcări înnebunitoare, intra în gura ei pentru o secundă, apoi se retrăgea, iar ea îi frământa umerii de frustrare.

Iar şi iar, îi dădu să guste câte un strop de sare şi căldură, după care se retrase. Fără să decidă în mod conştient să o facă, ea îşi lipi buzele de ale lui şi îi atinse limba cu a ei. Gustul lui îi umplu simţurile. Fluturi îi explodară în stomac şi îi alergară prin vene. Genunchii i se înmuiară, însă braţele lui se strânseră mai tare în jurul ei pentru a o susţine.

Michael îi supse buza de jos şi îi exploră pielea sensibilă, înainte să îi acapareze din nou gura cu totul. Camera începu să se învârtă cu ea, iar Stella îşi dădu seama că uitase să respire.

Se retrase puţin pentru a trage aer în piept şi îi spuse:

— Dumnezeule, ai un gust minunat!

Preţ de un moment, el se uită la gura ei ca şi cum i-ar fi furat ceva ce voia să recupereze. Îşi alungă acest gând din minte şi un chicotit răguşit îi scăpă printre buzele înroşite de sărut, pe care ea voia să le atingă cu vârfurile degetelor.

— Mereu spui exact ceea ce gândeşti?

— Ori aşa, ori nu vorbesc deloc.

Oricât de mult ar fi încercat, Stella nu reuşea să schimbe chestia asta. Mintea ei pur şi simplu nu era programată să susţină rafinamentul social.

— Îmi place să aud ce gândeşti. Mai ales când te sărut. Dar în loc să o sărute în continuare, se retrase şi o luă de mână.

Haide. Nu vreau să faci vânătăi de la dulapul ăsta.

Abia atunci Stella observă granitul dur care o apăsa în spate. În timp ce îl lăsă să o conducă afară din baie, aruncă o privire la imaginea ei înceţoşată din oglindă. Nu o recunoştea pe fata aceea cu obrajii îmbujoraţi şi părul ciufulit. Nici nu îi venea să creadă că sărutase un bărbat şi îi plăcuse. Oare era posibil să facă faţă şi la ceea ce avea să urmeze?

{capi+olul} 4

Michael îşi frecă buzele ca să ascundă un surâs atunci când Stella se balansă pe muchia patului şi îşi frământă mâinile în poală. Dacă ar fi sărutat-o acum, ar fi căzut pe podea. Era genul acela de fată care se înmuia când era excitată. Lui îi plăcea al dracului de mult chestia asta. Fiecare strop de efort pe care îl depusese pentru a trece de barierele ei era acum răsplătit.

Înainte fusese drăguţă, însă acum era aproape prea mult de suportat. Eliberat din cocul strâns, părul îi încadra faţa cu bucle lejere. Ochii ei ciocolatii străluceau de excitare, iar buzele îi erau umflate de la sărutările lui. Era superbă. Aproape că îşi dorea să se mai întâlnească cu ea după seara asta.

În loc să se aşeze lângă ea, se întinse aproape de mijlocul patului matrimonial, se ridică într-un cot şi bătu uşor cu palma lângă el pentru a o chema. După un moment de ezitare, ea se urcă în pat şi se lungi lângă el, cu corpul ţeapăn şi cu privirea ţintă înainte. Pulsul îi zvâcnea sub maxilar, iar Stella se încordă, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru un atac.

Nu era suficient.

— Vreau să te sărut din nou. Pentru că simţea că trebuia să o avertizeze dinainte, îi detalie: *Franţuzeşte.*

— OK.

Se aplecă deasupra ei şi o sărută, începând cu atingeri nevinovate ale buzelor, urmate de mişcări uşoare ale limbii, înainte să îi posede gura din nou. Într-adevăr, ea nu ştia deloc

să sărute, însă era distractiv să o simtă cum învaţă. Lipsa abilităţilor sale era compensată de un entuziasm debordant.

Stella îi răspunse sărutului cu mişcări neexperimentate ale limbii, urmărindu-i gura atunci când el încercă să se retragă pentru a mai scădea din intensitatea luminii. Din experienţa lui, se gândi că avea să se simtă mult mai comod dacă lumina erau aproape stinsă.

Încercă să ajungă la întrerupător fără să întrerupă sărutul, însă ea îşi strecură degetele în părul lui. Dacă era ceva ce îl înnebunea pe Michael – în afară de sexul oral –, era atunci când o femeie se juca în părul lui. Unghiile ei îi atinseră pielea capului suficient de apăsat încât să îi trimită fiori de plăcere pe şira spinării, şi Michael uită de lumină.

Îşi plimbă mâna de-a lungul trupului ei şi îi luă în palmă unul dintre sânii micuţi. Îi putea simţi rotunjimea fermă a mamelonului chiar şi prin cămaşă şi sutien. Voia să îl ciupească, să îl dezmierde, însă era prea mult material în calea lui. O sărută mai apăsat, iar ea îşi arcui trupul înspre al lui. Dacă nu ar fi purtat acea fustă creion, i-ar fi desfăcut coapsele. Ar fi putut pune pariu pe tot ce avea mai scump că era udă pentru el.

Se lăsă pe spate şi trase adânc aer în piept, evaluându-şi opera. Ea răsufla sacadat printre buzele lucioase şi întredeschise, iar în ochi i se citea dorinţa de a face sex. Era pregătită pentru mai mult.

Îi atinse nasturele de la guler şi îl desfăcu.

Totul se întâmplă ca şi cum ar fi apăsat pe un buton; o schimbare cu totul dramatică. Corpul ei care fusese relaxat şi plin de dorinţă se încordă instantaneu ca o bandă de cauciuc întinsă la maximum. Se albi la faţă. Expresia i se schimbă din senzuală în de-a dreptul speriată. Îşi lăsă mâinile pe lângă corp şi le strânse în pumni.

— Stella?

Ea trase adânc aer în piept şi începu să-şi desfacă nasturii

de la cămaşă.

— Îmi cer scuze! Lasă-mă să îi desfac eu.

Cu mâinile tremurându-i de emoţie, îşi desfăcu un nasture, apoi altul.

Michael îi acoperi palmele cu ale lui pentru a o opri.

— Ce faci?

— Mă dezbrac.

— Nu am de gând să fac sex cu tine dacă eşti în starea asta.

Era greşit. Nu făcuse niciodată sex cu o femeie care nu îşi dorea cu adevărat, şi nu avea de gând să facă asta nici acum.

Stella se întoarse cu spatele la el şi pieptul îi tremură. La naiba! Plângea. Îşi apropie mâna de ea, apoi ezită. Oare atingerea lui ar fi ajutat-o sau i-ar fi înrăutăţit starea? La dracu'! Trebuia să facă ceva. Nu putea să o lase să plângă aşa. Lacrimile îl impresionau mai mult decât orice. O luă în braţe. Atunci când ea încercă să se elibereze, o strânse mai tare. Ce naiba? Îi desfăcuse doar *un singur nasture*.

— Iartă-mă! Nu asta am intenţionat. Ce ai păţit? Ţi-a făcut cineva... rău? De asta te-ai încordat aşa?

Numai gândul că cineva ar fi putut să o rănească îl umplea pe Michael de o furie criminală, iar adrenalina îi ieşi la iveală, gata să bată pe cineva.

Stella îşi acoperi ochii cu palmele.

— Nu mi-a făcut nimeni rău. Aşa sunt eu. Putem, te rog, să continuăm ca să stabilim punctul de referinţă?

— Stella, tremuri şi plângi, îi zise el, apoi începu să îi înlăture de pe chip şuviţele de păr udate de lacrimi.

Ea se şterse la ochi şi trase adânc aer în piept.

— Nu mai plâng.

— Alţi bărbaţi au făcut sex cu tine în starea asta?

Se strădui să o întrebe cu blândeţe, însă cuvintele sunară mai dur decât intenţionase. Gândul că un nemernic transpira deasupra ei în timp ce ea era palidă şi îngrozită îi provoca mâncărimi în palme.

— Trei.

— Fir-ar să fie, nenoroci…

Îşi înghiţi cuvintele atunci când ea se întoarse spre el cu o expresie rănită.

— Nu, nu mă refer la tine. Nu tu eşti problema. Ci acei bărbaţi. Şi eu.

Între sprâncenele ei se formă o cută, iar el i-o netezi cu vârful unul deget.

— Ai nevoie de cineva care să te ia încet.

— Tu *chiar* m-ai luat încet. Ceilalţi ar fi terminat deja.

— Nu mai vreau să aud despre ceilalţi! se răsti el.

Stella îşi întoarse privirea şi se acoperi cu cămaşa.

— Şi acum ce facem?

Nici Michael nu ştia. Indiferent ce ar fi făcut, trebuia să fie *ultra* încet. Îşi roti privirea de jur împrejurul camerei de hotel, căutând o sursă de inspiraţie, iar atenţia îi fu atrasă de televizorul imens, montat pe peretele din faţa patului.

— Ne putem uita la un film îmbrăţişaţi. Vom încerca să stabilim punctul de referinţă mai târziu.

— Nu prea îmi place să fiu îmbrăţişată, îi spuse ea, cu o expresie îndurerată.

— Nu cred să vorbeşti serios.

Toate femeile erau înnebunite după asta. Până şi lui îi plăcea să îmbrăţişeze. Sau, mă rog, îi plăcuse înainte să devină escortă. Acum abia tolera să îşi îmbrăţişeze clientele, însă instinctul îi spunea că de asta avea ea nevoie în acest moment.

— S-ar putea să îmi placă cu tine, presupun. Cred că din cauza mirosului tău. Trupul tău îmi zăpăceşte simţurile.

— Adică, vrei să spui că eu reprezint un fel de călcâiul lui Ahile pentru tine?

Îi cam plăcea cum suna asta. Nu aveau să se mai întâlnească niciodată după noaptea aceasta, însă poate că ea nu avea să îl uite. El cu siguranţă avea să îşi amintească de ea.

În loc să zâmbească, aşa cum credea el că ar trebui, Stella

îi studie chipul. Se uită o secundă în ochii lui şi apoi coborî din pat şi se îndreptă către baie. După câteva minute, se întoarse cu ochelarii pe nas şi cu tricoul lui împăturit cu grijă. Îl puse pe noptieră, apoi luă telecomanda, se aşeză în celălalt capăt al patului şi deschise televizorul. Cercetă amănunţit lista de filme, cu o privire concentrată. Cu excepţia părului răvăşit, aşa îmbrăcată în ţinută de birou, părea că participă la o şedinţă de consiliu.

— La ce vrei să ne uităm?

Nu ar fi trebuit să îl deranjeze răceala ei bruscă. Însă, cu toate acestea, îl deranja. O voia înapoi în starea de dinainte.

— Fără drame coreene, te rog. Surorile mele mă obligă să mă uit cu ele, numai ca să râdă de mine când plâng.

Ea zâmbi, iar starea de spirit i se amelioră puţin. Totul părea bine din nou.

— Chiar plângi?

— Cine n-ar face-o? Personajele mor pe capete. Apar neînţelegeri mari. Eroina aceea simpatică şi însărcinată a fost lovită de o maşină.

Zâmbetul ei se lărgi, deşi arăta aproape timid.

— Drama aceea este preferata mea. Ce zici dacă ne uităm la ceva cu mai multă acţiune şi mai puţină dramă?

Pagina de prezentare a filmului *Marele maestru Ip Mart,* considerat unul dintre cele mai bune filme de arte marţiale din toate timpurile, apăru pe ecran.

— Nu trebuie să te uiţi la filmul ăsta doar pentru mine.

Stella îşi dădu ochii peste cap şi apăsă butonul de achiziţionare film.

— Stai, spuse Michael, luând telecomanda şi punând pauză la film. Mai e ceva.

— Ce anume?

— Trebuie să te dezbraci.

Stella se agăţă de şirul de nasturi nedesfăcuţi ai cămăşii

sale şi simţi cum pereţii o sufocă.

— De ce? îl întrebă ea.

— De ce nu?

Pentru că prefera să fie îmbrăcată, avea nevoie de scutul materialului pentru a se simţi în siguranţă. Pentru că nu îi plăcea corpul ei. Pentru că de fiecare dată când se dezbrăcase în faţa unui bărbat, acesta nu făcuse altceva decât să o folosească şi să se descotorosească de ea.

Îşi umezi buzele uscate şi rosti purul adevăr.

— Nu sunt obişnuită.

În plus, era epuizată. Se întâmplaseră atât de multe lucruri noi pentru ea în noaptea asta, încât era de-a dreptul siderată. Îşi dorea cu disperare să meargă acasă, însă asta ar fi fost o dovadă clară de laşitate. Avea o misiune de dus la bun sfârşit. Mereu, când îşi propunea ceva, era la fel de perseverentă ca mama ei – şi ca mascota ei, bursucul agresiv.

Atunci când singurul lui răspuns fu să ridice dintr-o sprânceană, îl întrebă:

— Chiar crezi că va ajuta la ceva?

— Da, cred.

Michael ridică pernele, dădu cuvertura la o parte şi se aşeză comod. Arăta atât de frumos aşa cum stătea sprijinit de perne, încât, pentru o clipă, Stella simţi că se uita la coperta unei reviste. Umbrele şi lumina îi mângâiau trăsăturile feţei, formele ascuţite ale trupului său masculin şi tatuajul cu dragon. Îi venea greu să creadă că *ea* fusese cea care îi răvăşise părul într-un mod atât de perfect şi de sexy, însă şi mai greu să creadă că locul gol de lângă el îi era rezervat *ei*.

Îndreptându-şi spatele, se ridică şi îşi apropie degetele reci de cămaşă. Pulsul i se accelera cu fiecare nasture desfăcut. Liniştea îi răsuna în urechi precum motoarele avioanelor gata să decoleze. Un val de transpiraţie îi făcu bluza să se lipească de piele. După ce o scoase din fustă şi o dezlipi de corp, tremură.

Simţea greutatea ochilor lui fixaţi pe pielea sa proaspăt dezgolită şi pe mâinile ei care se chinuiau să deschidă fermoarul lateral al fustei. Degetele îi erau atât de înţepenite, încât Stella avu nevoie de trei încercări până să reuşească. Fusta îi alunecă în jurul gleznelor şi Stella rămase în nimic mai mult decât un sutien bej simplu şi o pereche de chiloţi asortaţi.

Cu ochii fixaţi în perete, îi spuse:

— Poate ar fi trebuit să cumpăr lenjerie mai potrivită. Ale mele toate sunt aşa.

El îşi drese glasul înainte să întrebe:

— Toate au aceeaşi culoare?

— E cea mai practică dintre culori.

Se strâmbă şi ea când auzi cât de plictisitor sunase asta, apoi îşi adună curajul să se uite puţin în direcţia lui, însă Michael nu părea descurajat de preferinţele ei în materie de lenjerie intimă. Poate că unele dintre clientele lui preferau chiloţii de bătrânică. Aveau şi aceia rostul lor. Dar măcar nu îi purta acum.

— Poţi să rămâi în lenjerie, dacă vrei. Sunt aici pentru tine, Stella. Nu uita că tu decizi tot ceea ce facem în seara asta.

Stomacul i se mai relaxă un pic, în timp ce îşi aranjă ochelarii şi dădu din cap. După ce îşi puse hainele pe noptieră, lângă tricoul lui împăturit – după ce stătuse cu nasul lipit de el şi îl mirosise ca pe prenadez timp de un minut întreg cât stătuse în baie –, se aşeză pe pat lângă el.

Michael îşi strecură un braţ prin spatele ei şi o trase aproape de el, astfel încât erau lipiţi unul de altul.

— Pune capul pe umărul meu.

De îndată ce ea se aşeză, el porni filmul. Urmăriră genericul de început, după care ascultară tema muzicală dramatică. Stella nu se putea concentra, chiar dacă era un film cu Donnie Yen şi, în opinia ei, acesta era mai bun decât Jackie Chan, Chow Yun Fat şi Jet Li la un loc. Nu mai putea respira, iar muşchii îi erau atât de încordaţi, încât parcă avea crampe

musculare.

Michael îşi trecu mâna peste braţul ei umed de transpiraţie şi o privi îngrijorat.

— Îţi este prea cald? Vrei să dau drumul la aerul condiţionat?

Stella simţi o apăsare în piept.

— Îmi pare rău! Pot să mă duc să fac un duş.

Se aplecă să se ridice, însă Michael o opri, îşi puse braţele strâns în jurul ei şi o trase spre el. Trupurile li se atingeau peste tot – obrazul ei pe pieptul lui, braţul lui în jurul umerilor ei, coastele ei pe abdomenul lui. Probabil că o considera dezgustătoare. Închise ochii cu putere şi toleră îmbrăţişarea. Nu ştia cât din toate astea mai putea să îndure.

— Relaxează-te, Stella, şopti el. Nu mă deranjează transpiraţia, îmi place să te ţin în braţe. Uite-te la film. Urmează să se lupte.

O luă de mână, îşi împleti degetele printre ale ei şi o ţinu ferm aşa.

În timp el ce se prefăcea că priveşte ecranul – Stella simţea oarecum că toată atenţia lui era de fapt îndreptată spre ea –, îi privi mâinile, observând contrastul dintre pielea lui măslinie bronzată şi a ei. La fel ca tot restul corpului, mâinile lui erau splendide obiecte de artă, cu degete lungi şi vene puternice. Stella se încruntă când simţi asprimea bătăturilor.

Îi căută mâna liberă şi o deschise. O bătătură mare îi acoperea baza palmei, în timp ce altele trei erau în spaţiul dintre degetele mijlociu, inelar şi mic. Îşi trecu degetele peste porţiunile întărite de piele.

— De la ce sunt astea?

Nu-şi putea închipui că meseria lui de escortă putea să-i provoace asemenea bătături.

— De la sabie.

— Glumeşti, nu-i aşa?

Zâmbetul lui irezistibil îi acoperi tot chipul.

— Practic Kendo. Însă luptele reale cu săbii nu sunt deloc ca în filme. Nu te entuziasma prea tare.

— Te pricepi?

— Sunt bunicel. O fac doar pentru distracţie.

Nu prea putea să şi-l imagineze luptând cu faţa aceea drăgălaşă, însă, trebuia să recunoască, ideea o încânta peste măsură.

— Poţi să faci şpagatul?

— E talentul meu secret.

— Aş crede că lupta cu sabia este talentul tău secret.

— Am mai multe talente secrete, zise el, trecându-şi uşor degetul peste nasul ei, înainte să o ciupească discret de bărbie.

— Care sunt acelea?

El zâmbi aproape insesizabil şi îşi întoarse privirea către televizor.

— Uită-te. Urmează partea în care începe lupta.

Îşi dorea din tot sufletul să întrebe din nou, însă ştia că ar fi fost nepoliticos. Alesese în mod intenţionat să nu răspundă. Atunci Stella înţelese că nu ştia mai nimic despre el. Mai devreme spusese că nu putea face programări decât pentru serile de vineri. Ceea ce îi lăsa suficient timp la dispoziţie pentru o altfel de viaţă. Ce făcea când nu era escortă? În afară de arte marţiale. Sau poate se antrena şi făcea sport toată ziua, şapte zile pe săptămână?

Poate că exact asta făcea. Nu aveai cum să ai un corp ca al lui dacă nu făceai nimic. Ar fi putut fi genul acela de bărbat care se trezeşte la răsărit, bea cinci ouă crude şi aleargă pe stadion. Merita din plin dacă asta făcea – asta dacă nu lua salmonella.

Pe măsură ce imagini cu el făcând box cu bucăţi îngheţate de carne i se derulau prin minte, Stella uită că era aproape goală. Respiraţia îi reveni la normal, iar corpul i se relaxă. Braţul lui rămase ferm în jurul ei, strângând-o şi alinând-o, iar evenimentele absolut ieşite din comun din ziua respectivă

începură să o învăluie. Mirosul şi bătăile ritmate ale inimii lui, împreună cu volumul încet al lui Ip Man lovindu-şi oponenţii, o îmbiară la somn.

{capi+olul} 5

Stella deschise brusc ochii şi privi interiorul luminat al camerei de hotel. Pipăi suprafaţa noptierei şi îşi găsi ochelarii. Ceasul digital arăta ora 9.24 dimineaţa. Inima îi tresări.

Dormise până târziu. *Niciodată* nu dormea până târziu.

Se ridică în şezut şi lăsă păturile să-i cadă până spre talie, iar aerul îi atinse pielea goală. Purta lenjeria de ieri. Semnale de alarmă îi răsunară puternic în minte pe măsură ce începea să conştientizeze că sărise complet peste rutina ei de seară. Nu folosise aţă dentară, nu se spălase pe dinţi, nu făcuse duş, nu se îmbrăcase cu pijamaua. Băgase un corp murdar în aceste cearşafuri curate – ei bine, acum erau cu certitudine cearşafuri murdare. Din fericire, nu avea să mai doarmă niciodată în ele.

Michael ieşi din baie, proaspăt spălat, cu un prosop alb în jurul şoldurilor zvelte. Tatuajul lui arăta foarte sexy la lumina zilei. Îi zâmbi cu periuţa de dinţi în gură.

— ’Neaţa!

Stella îşi duse mâna la gură. Probabil că respiraţia ei mirosea *îngrozitor*.

El traversă relaxat camera şi începu să scotocească printr-o gentuţă de voiaj pe care probabil se dusese să o aducă din maşină. Nu o avea cu o seară în urmă. Pe măsură ce îşi scotea hainele de schimb din geantă, Stella urmări mişcările fluide ale muşchilor săi de pe spate şi îi admiră cele două adâncituri de la baza coloanei vertebrale. Îşi dorea să le atingă cu vârfurile degetelor. Apoi să îi dea la o parte prosopul şi…

— Se termină pe coapsa dreaptă, spuse Michael, privind-o peste umăr.

Se termină? Ce *anume?*

Clipi rapid pentru a-şi limpezi mintea şi observă că tatuajul de pe şold dispărea sub prosop şi reapărea în spatele genunchiului. Dragonul i se înfăşurase în jurul trupului şi al unui picior. Îşi imagină cum şi ea avea să facă acelaşi lucru pe parcursul aranjamentului lor – despre care mai aveau de discutat.

Îşi deschise buzele pentru a spune ceva, însă uscăciunea gurii o copleşi. Sări din pat şi abia atunci îşi dădu seama că era aproape goală. Apucă primul obiect de îmbrăcăminte pe care îl văzu – tricoul lui alb de ieri – şi alergă spre baie în timp ce şi-l trăgea pe cap.

Odată ajunsă în baie, se întinse după aţa dentară şi îşi curăţă toţi dinţii. De două ori. Răsuflă uşurată când văzu că nu iese nimic înfricoşător dintre ei şi continuă periajul într-un ritm ceva mai domol.

Michael intră în baie, iar ea se dădu într-o parte ca el să scuipe în chiuvetă, simţindu-se groaznic de incomod cu toată spuma de la pasta de dinţi care îi ieşea din gură. Oare de ce nu putea şi ea să arate la fel de sexy ca el când se spăla pe dinţi? După ce se clăti şi se şterse cu prosopul, el se aplecă spre ea şi o sărută pe obraz. Mirosea a săpun de hotel, pastă de dinţi cu aromă de mentă şi… a el însuşi. Mirosul acela discret încă persista pe corpul său. Aşadar, concluzionase că îl emana prin pori. Norocul lui. Norocul *ei*.

În timp ce ea continuă să îşi perieze dinţii, fixând stânjenitor cu privirea spuma din chiuvetă, el ieşi din baie. Când se opri puţin din periat, Stella auzi un foşnet de haine. Michael se îmbrăca. Asta însemna că era *gol*. Fără pic de ezitare, se repezi în pragul uşii să tragă cu ochiul.

Expiră dezamăgită când văzu că îşi trăgea blugii curaţi peste boxeri. Apoi îmbrăcă un tricou negru mulat şi se aşeză să se încalţe cu şosetele negre. Probabil că trebuia să plece în scurt timp.

Se grăbi să termine cu spălatul pe dinţi şi îl prinse fix când

îşi lega cel de-al doilea şiret de la pantof.

— Trebuie să vorbim, îi spuse ea.

Privirea de pe chipul lui atunci când se ridică o făcu să simtă un nod în stomac. Avea să dea înapoi. Noaptea trecută fusese un fiasco total, cu atacuri de panică şi transpiraţii de frică, iar acum el nu mai voia să aibă nimic de-a face cu ea. Îşi ţuguie buzele atunci când simţi că începeau să-i tremure. Fusese nasol, însă se strecuraseră şi câteva momente bune. Nu-i aşa?

Sperase să aibă măcar o şansă.

— Trebuie să ajung undeva la ora zece.

Se ridică, îşi aruncă geanta pe umăr şi se apropie cu paşi relaxaţi de ea. O privi pe Stella cu o blândeţe sfâşietoare.

Sau poate că era milă? Detesta mila.

— Trebuie să îmi spui dacă vom continua lecţiile sau nu.

El îşi scutură capul cu un zâmbet trist.

— Mă tem că nu. Îmi pare rău!

Inima i se strânse de tristeţe, însă nu regreta ce se întâmplase seara trecută. O făcuse să îl sărute – să îl sărute *cu adevărat,* nu să zacă acolo încremenită în timp ce el îşi băga limba în gura ei.

— Îţi voi lăsa încă o recenzie de cinci stele.

— Nu o merit. Nu mi-am îndeplinit partea de contract. Agenţia nu returnează banii, însă m-aş bucura să-ţi returnez partea mea de comision. Dă-mi contul tău şi…

— Nu, nu e nevoie, spuse ea, hotărâtă. Îţi mulţumesc, dar nu. Sunt sigură că ai avut mult mai mult de lucru cu mine decât cu majoritatea clientelor tale.

— Nu chiar, nu.

Stella îşi împleti degetele şi privi ţintă în podea. *Nu* voia să îl întrebe asta, însă era nevoită.

— Ştiu că trebuie să pleci, însă, mai întâi, ai putea… să-mi recomanzi… un coleg care crezi că ar putea lucra bine cu mine?

— După noaptea trecută, tot vrei să continui cu lecţiile

astea nebuneşti?

— Nu sunt nebuneşti, dar da, plănuiesc să continui. Se forţă să ridice privirea spre chipul lui împietrit şi trase hotărâtă aer în piept. Poate, dacă te gândeşti, îţi aminteşti de cineva care e... răbdător, ca tine, şi pe care să nu îl deranjeze transpiraţia sau...

Michael făcu o jumătate de pas înspre ea şi îşi încleştă puţin maxilarul, înainte să spună:

— Fetele ca tine nu au nevoie de escorte. Fetele ca tine au iubiţi. Trebuie să îţi scoţi ideea asta din cap.

O furie arzătoare îi cuprinse corpul Stellei şi o ţintui pe loc. Ce ştia el despre fetele ca ea?

— Nu este adevărat. Fetele ca mine intimidează şi alungă orice iubit. Fetele ca mine nu au fost niciodată invitate la o întâlnire de vreun băiat. Fetele ca mine trebuie să îşi găsească propria cale şi să îşi *facă* singure norocul. Am fost nevoită să lupt pentru fiecare reuşită din viaţa mea şi am de gând să lupt şi pentru asta. Voi deveni pricepută la sex, iar apoi voi putea, în sfârşit, să atrag persoana potrivită care să fie a mea.

— Stella, nu aşa funcţionează lucrurile. Nu ai nevoie de lecţiile astea.

— Nu sunt de acord cu tine. Te rog, te mai gândeşti? Am încredere în judecata ta. Se repezi la geantă, scoase o carte de vizită şi scrise numărul ei de telefon pe ea. I-o puse în mână şi continuă: Aş aprecia foarte mult. Mulţumesc!

El îndesă cartea de vizită cu o mişcare rapidă în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Şi ce ai de gând să faci dacă nu îţi dau un nume?

Ea ridică din umeri.

— Procesul meu de selecţie a fost bunicel prima oară. O să mă uit din nou la lista cu escorte.

— Tu ai idee câţi nemernici sunt? E *periculos* ceea ce faci.

Michael îşi ridică mâna, ca şi cum ar fi vrut să o atingă, însă o strânse în pumn şi o retrase.

— Vrei să spui că garanţia de siguranţă a agenţiei tale nu are nicio valoare?

El gemu de frustrare şi îşi trecu degetele prin părul ud, făcându-l să stea ridicat.

— Există un proces de verificare care implică evaluări psihologice şi verificarea antecedentelor, însă oamenii le pot evita. Nu vreau să ţi se întâmple ceva rău.

Stella ridică bărbia.

— Nu sunt proastă. Am la mine o armă cu electroşocuri.

— *Poftim?!*

Scoase din geantă o armă roz Taser model C2 şi i-o înmână.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă el, holbându-se la obiect, cu ochii atât de mari, încât, dacă situaţia ar fi fost diferită, Stella ar fi izbucnit în râs. Ştii măcar cum se foloseşte?

— Tragi siguranţa, ţinteşti şi apeşi pe buton. Este chiar foarte simplu!

— Aveai de gând să o foloseşti şi cu *mine?*

— Nu am făcut-o, aşadar, evident, răspunsul este nu.

În timp ce el o întorcea pe toate părţile cu o fascinaţie îngrozită, ea i-o smulse din mână.

— *Nu ţinti niciodată în direcţia ta!*

Stella aruncă arma înapoi în geantă, îşi încrucişă braţele la piept şi spuse:

— După cum vezi, am situaţia sub control, însă apreciez grija ta.

Numai gândul de a examina din nou lista de escorte o făcea să scrâşnească din dinţi. Niciunul dintre acei bărbaţi nu o mai interesa. Dar atunci când se hotăra să facă ceva, rămânea *hotărâtă.* Singurul pe care îl dorea era Michael, însă o dăduse în bară atât de rău, încât el nu mai suporta să o vadă a doua oară. Cum avea să devină pricepută, dacă problema ei continua să îi alunge pe toţi cei care o puteau ajuta?

Probabil se citea pe faţa ei cât de mâhnită era, pentru că

expresia lui se îmblânzi.

— Stella, nu mă întâlnesc niciodată cu aceeaşi clientă de două ori. Altfel, aş fi acceptat oferta ta.

— De ce? întrebă ea, expirând frustrată.

— Făceam asta în trecut. O clientă s-a ataşat de mine şi lucrurile au scăpat de sub control. Regula cu o singură întâlnire m-a scutit atât pe mine, cât şi pe clientele mele de multă suferinţă.

— Adică ai ştiut de la început că nu aveai să accepţi?

Un val negru de furie o cuprinse din interior. Crezuse că el era o posibilă soluţie pentru problema ei. Însă acum înţelese că nu fusese niciodată mai mult decât o aventură de o noapte.

El dădu politicos din cap.

— Atunci, de ce ai rămas noaptea trecută? Am fost sinceră cu tine încă de la început şi ţi-am explicat ce îmi doresc. Toate sărutările şi atingerile şi dezbrăcatul de haine le-am făcut *degeaba?*

Gâtul i se inflamă atât de tare spre final, încât abia reuşi să rostească ultimele cuvinte.

Îşi puse palmele fierbinţi pe frunte şi încercă să depăşească acest sentiment de trădare. Durerea şi ruşinea erau atât de intense, încât nu mai putea să respire. De ce o pusese să facă toate lucrurile acelea? Fusese doar un joc pentru el? Oare i se păruse amuzant?

Cum se făcea că niciodată nu reuşea să înţeleagă oamenii?

— Sincer, eu chiar nu te-am crezut, îi mărturisi el. Am crezut că, în cel mai rău caz, aveai o problemă de încredere care avea să dispară după ce am fi fost împreună. Şi, pe lângă asta, ai plătit în avans. Am vrut să îţi acoperi cheltuiala.

— Ai vrut să mă faci să mă simt bine.

— Păi… da. De asta mă angajează oamenii.

— Dar *eu* nu de asta te-am angajat. Îşi frecă puntea nasului şi îşi îndreptă ochelarii, simţindu-se brusc pustiită şi epuizată. Nu mai contează. Ar trebui să pleci, altfel vei întârzia.

Ca şi cum ar fi privit scena din exterior, era conştientă de picioarele ei care o conduseră până la uşă şi de palma care apucă mânerul şi o deschise.

El trase aer în piept ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, însă nu mai rosti niciun cuvânt. Trecu în grabă pe lângă ea şi, când ajunse de cealaltă parte a pragului, se întoarse şi o privi.

— Îmi pare foarte rău că plec şi las lucrurile aşa. Ai grijă de tine, OK?

Ea se uită în altă parte şi încuviinţă din cap.

— Pa, Stella!

Michael se îndepărtă pe hol, iar ea închise uşa în urma lui. Broasca se încuie cu un clic final.

Ar fi trebuit să facă duş. Practic, dormise în propria transpiraţie toată noaptea. Însă când îşi atinse hainele, îşi dădu seama că purta tricoul lui Michael. Îşi apăsă obrazul pe umăr şi inhală mirosul lui. După ce îşi mirosi braţele şi părul, descoperi că mirosul lui era pe tot corpul ei.

Ce făcuse?

Simţea furnicături în tot corpul din cauza nevoii de a se spăla, însă, dacă făcea duş, mirosul preţios avea să dispară. Şi nu avea să mai apară niciodată. Asta fusese tot.

Se prăbuşi pe podea şi îşi strânse genunchii la piept, încercând să alunge singurătatea. Îşi dorea atât de mult să fie ţinută în braţe, încât parcă muşchii şi oasele îi fuseseră cuprinse de o boală. Ca de obicei, propriile braţe nu îi ofereau prea multă alinare. Avea să îşi acorde cinci minute, după care avea să se pregătească pentru serviciu. Era abia sâmbătă dimineaţa şi deja avusese parte de mai mult weekend decât putea suporta. Dacă nu găsea o cale să îşi menţină mintea ocupată, avea să alunece într-o prăpastie întunecată şi sumbră – *deja* aluneca.

Auzi trei bătăi rapide în uşă şi se ridică mecanic. Probabil că erau cei care făceau curăţenie. Veniseră să vadă dacă plecase deja.

Deschise uşa şi îl văzu pe Michael privind-o intens. Respira sacadat, de parcă alergase tot drumul de la maşină până la ea.

— Trei întâlniri. Numai atât, îi spuse el.

Îi luă o clipă să priceapă că prin întâlniri se referea de fapt la lecţii, însă, atunci când înţelese, inima începu să îi bată cu atâta putere, încât degetele îi amorţiră. Oare trei lecţii erau suficiente pentru a-şi perfecţiona stilul de a face sex? Erau atât de multe lucruri pe care le avea de învăţat, atât de multe lucruri la care era nepriceputĂ, însă, la urma urmei, ce altă opţiune avea? Poate dacă planificau totul cu mare atenţie...

Cu membrele încremenite de şoc, nu reuşi să rostească nimic altceva în afară de:

— OK.

El o studie, cu muşchii maxilarului încordaţi la maximum.

— Dacă facem chestia asta, trebuie să-mi promiţi că nu o vei lua razna când se va termina.

— Asta pot să îţi promit, spuse ea, ignorându-şi ţiuitul puternic din urechi.

— Vorbesc serios. Nu mă urmăreşti, nu mă suni, nu îmi faci cadouri extravagante. Nimic din toate astea.

Michael îşi strânse mai tare degetele pe breteaua genţii în timp ce aştepta răspunsul ei, având faţa îngrozitor de serioasă.

— OK.

Lăsă geanta să îi cadă de pe umăr, apoi se apropie de ea. Nu se opri până când spatele ei nu era lipit de uşa deschisă. Îşi sprijini o mână pe uşă, în dreptul chipului ei, şi se apropie. Privirea îi coborî de la ochii ei spre buze.

— Acum te voi săruta.

— OK.

Michael reuşise să îi defecteze creierul şi, aparent, asta era tot ceea ce mai putea să articuleze.

El îşi atinse buzele de ale ei şi valuri de plăcere inundară inima Stellei, apoi îi coborâră pe braţe şi până jos, pe picioare.

Înclinându-şi capul, o sărută mai profund. O dată. De două ori. Şi din nou. Până când ea oftă şi se arcui înspre el, împletindu-şi degetele în părul lui umed. Îi acapară gura cu limba, într-un fel şi nou şi familiar deopotrivă. Ea îi răspunse la sărut cu toată fiinţa sa şi încercă să îi transmită toate acele lucruri pe care nu reuşea să le rostească cu voce tare.

— Doamne, Stella, îi şopti el pe buze, cu ochii întredeschişi pătrunşi de dorinţă. Ai învăţat repede.

El îi acoperi gura din nou, înainte să aibă ocazia de a-i răspunde. Uită de timp, uită de serviciu, ba chiar uită şi de temerile ei. Trupul lui masiv se frecă de al ei, iar ea se arcui spre el, bucurându-se de atingeri.

Telefonul bâzâi cu soneria mamei ei.

Michael se retrase brusc, înfierbântat şi cu respiraţia sacadată. Îşi supse buza de jos, în timp ce o privea profund în ochi, de parcă era gata să o sărute din nou.

— Ar trebui să răspund. Se strecură înăuntru, se aşeză pe marginea patului şi răspunse la telefon cu o mână tremurândă. Alo?

— Stella, draga mea, tatăl tău… Oh, stai o secundă.

Vocea tatălui său se auzi răguşită de la celălalt capăt al legăturii, iar Stella îndepărtă receptorul de ureche în timp ce părinţii ei discutau despre planurile de a merge la golf şi de a lua prânzul.

Michael se apropie de ea cu paşi uşori.

— Trebuie să plec, însă ne vedem vinerea viitoare.

— Vinerea viitoare, confirmă ea, dând din cap.

În loc să plece imediat, aşa cum s-ar fi aşteptat, el se aplecă şi o mai sărută o dată scurt pe gură.

— Pa, Stella!

Îl urmări ameţită cu privirea în timp ce se îndepărta. Aveau să se întâlnească din nou. Peste o săptămână.

— *Cine* era?

Chiar şi cu telefonul la câţiva centimetri de ea, Stella tot

auzi întrebarea surprinsă a mamei ei.

— Era... Michael.

O neliniște care îi tăie respirația o învălui. Totuși, s-ar putea să îi placă faptul că mama sa îi descoperise oaspetele de sex masculin.

Urmă o tăcere scurtă, după care:

— Stella, draga mea, ți-ai petrecut noaptea cu un bărbat?

— Nu e deloc ceea ce crezi. Nu s-a întâmplat nimic. Doar ne-am sărutat.

Cele mai reușite sărutări pe care Stella le experimentase vreodată.

— Păi, de ce nu?

Buzele Stellei se mișcară fără să scoată vreun cuvânt.

— Ești adultă și faci alegeri bune. Acum, povestește-mi totul despre acest Michael.

{capi+olul} 6

Distruge. Înfrânge. Trădează.

Michael cercetă silueta îmbrăcată în armură neagră a adversarului său, căutând slăbiciuni pe care să le poată exploata. Acum, în vâltoarea luptei, era singurul moment în care dădea frâu liber instinctelor primare, egoiste, cu care se lupta zi de zi. Și se simțea al dracului de bine.

Oricât de mult s-ar fi împotrivit, în adâncul lui era, de fapt, la fel ca tatăl său. Răul fusese moștenit prin legătura de sânge.

Îl îmbrânci și apoi ținti spre cap. Când sabia adversarului se ridică pentru a bloca lovitura, Michael își luă avânt și își îndreptă arma în jos. Vârful sabiei lui lovi în coasta adversarului.

O lovitură directă. Partida era câștigată.

Toți se înclinară și își așezară săbiile pe podeaua albastră căptușită a sălii de antrenament și apoi îngenunchează. Michael ura această parte a lecției, nu pentru că însemna că

antrenamentul se încheiase, ci pentru că era timpul să se dezbrace de armură şi să se reîntoarcă la viaţa lui cotidiană.

Aceasta era frumuseţea vestimentaţiei. Un costum elegant te transforma într-un anumit tip de persoană. Un tricou te făcea un alt tip de persoană. Armura neagră care îţi ascundea faţa în spatele unei cuşti metalice incomode – alt tip de persoană. Echipamentul cântărea aproape 14 kilograme, dar întotdeauna i se părea mai uşor când îl purta.

În timp ce se dezbrăca treptat de fiecare strat, aerul rece îi atingea pielea, iar realitatea îi învălui din nou mintea. Gândurile copleşitoare se aşezau unele peste altele, ca nişte cărămizi, readucându-l în starea sa obişnuită. Responsabilităţi şi obligaţii. Facturi. Familie. Slujba lui de zi. Slujba lui de noapte.

După ce cursul se încheie oficial, Michael îşi puse echipamentul la locul lui, pe raftul de pe peretele din spate. Spaţiul era al naibii de strâmt, cu cinci bărbaţi înghesuiţi în vestiar, iar el nu voia să mai aştepte, aşa că îşi dădu jos uniforma pe hol. Jumătate dintre femeile din California oricum îl văzuseră deja.

Două liceene chicotiră şi fugiră repede în vestiarul femeilor, iar el îşi dădu ochii peste cap, apoi îşi trase o pereche de blugi peste boxeri. Michael Larsen: acum deservea jumătate dintre femeile din California, plus încă două.

— Cel mai probabil, săptămâna viitoare vom primi o mulţime de noi membre, spuse o voce pe care Michael o recunoscu ca aparţinând lui Quan, verişorul şi adversarul lui de luptă.

— O să te las pe tine să le înveţi cum să lovească, îi răspunse Michael.

Se aplecă pentru a scoate din rucsac un tricou şifonat, apoi se îndreptă.

— S-ar putea să fie dezamăgite.

— Mi-e indiferent.

Se îmbrăcă cu tricoul, încercând – dar fără succes – să ignore contrastul dintre reflexiile lor în oglinda ce acoperea în întregime peretele.

Multe fete umblau după Quan. Cu părul scurt şi tatuaje care îi acopereau braţele şi gâtul, arăta ca un şmecher traficant de droguri asiatic. Nimeni nu s-ar fi gândit că se chinuia să-şi achite cursurile la facultatea de business şi îşi ajuta părinţii la restaurantul lor. Michael, pe de altă parte, era un frumuşel.

Nu era o mare problemă – la urma urmei, se folosea de asta pentru a-şi plăti facturile –, însă reacţiile oamenilor deveneau plictisitoare. Ei bine, cu excepţia reacţiei unei anume economiste. Atracţia Stellei faţă de el fusese evidentă, dar nu îl privise ca pe o bucată scumpă de carne. Îl privise de parcă el ar fi fost singurul bărbat din universul ei. Michael nu putuse uita felul în care îl sărutase după ce îi câştigase încrederea, cum se topise şi…

Când Michael înţelese direcţia gândurilor sale, îşi trase mental un şut în fund. Era clienta lui şi avea probleme. Nu era corect să se gândească în acest mod la lecţiile lor.

— Dacă vom avea elevi noi, îi voi învăţa eu. Nu mă deranjează, se oferi Khai, fratele mai mic al lui Quan, care încă mai purta uniforma şi exersa loviturile în faţa oglinzii, cu ritm rapid, dar ferm, ca un robot.

— Pe el nu îl deranjează nimic niciodată, zise Quan, dându-şi ochii peste cap. Nici măcar când fetele îi fac avansuri. S-o fi văzut-o pe ultima. L-a întrebat dacă vrea să ia cina cu ea, iar el i-a spus: „Nu, mulţumesc, am mâncat deja”. „Atunci, desert?” „Nu, nu mănânc desert după curs”. „Cafea?” „Mă va ţine treaz, iar mâine am de lucru”.

Michael nu îşi putu reţine un zâmbet. Khai îi amintea puţin de Stella.

În timp ce Quan puse ambele lor arme în cea mai apropiată cutie de depozitare, îi spuse:

— Super partidă! Ai avut o zi proastă?

Michael ridică din umeri.

— Nimic deosebit.

Ar fi trebuit să fie mulţumit. Şi *era* mulţumit. Totul ar fi fost bine, dacă ar fi încetat să îşi dorească toate lucrurile la care renunţase. Nu regreta că îşi schimbase vechea viaţă cu asta – ar fi făcut-o din nou –, însă, totodată, această dorinţă nu putea fi stăvilită. Ba chiar era din ce în ce mai acută. Pentru că era un ticălos egoist. Ca tatăl său.

— Ce mai face mama ta?

Îşi trecu o mână prin păr.

— Presupun că bine. Spune că îi plac noile medicamente.

— Asta e bine, frate, răspunse Quan, ridicând din umeri. Ar trebui să sărbătoreşti. Ieşi cu mine vineri. A apărut un nou club, care se numeşte „212 Fahrenheit".

De fapt, chiar suna bine, şi un val de emoţie îl cuprinse. Nu mai ieşise de foarte mult timp fără o clientă.

Amintirea clientelor îl făcu să ofteze din rărunchi.

— Nu pot. Am altceva de făcut.

— Ce? întrebă Quan, fixându-l cu privirea. Sau, mai bine zic, cu cine? Vinerea eşti mereu ocupat. Ai vreo iubită secretă pe care ţi-e frică să le-o prezinţi tuturor?

El se amuză în sinea lui la ideea de a aduce acasă o clientă pentru a o prezenta familiei. Niciodată!

— Nu, nu am iubită. Tu ai?

Quan pufni în râs.

— O ştii pe mama. Crezi că aş putea să-i fac vreunei fete cunoştinţă cu ea?

Michael zâmbi, îşi ridică geanta şi se îndreptă spre uşa din faţă a studioului, trecând pe lângă Khai, care nu se oprise şi nici nu încetinise ritmul în tot acest timp.

— Priveşte partea bună a lucrurilor. Dacă vreo fată o cunoaşte pe maică-ta şi nu fuge mâncând pământul, vei şti că ai găsit una care merită păstrată.

— Nu, atunci voi avea două femei înfricoşătoare în viaţa

mea în loc de una singură, răspunse Quan, urmându-l pe Michael.

Din cadrul uşii, amândoi îi făcură cu mâna lui Khai, dar, ca de obicei, el era prea concentrat să le întoarcă salutul.

Afară, în parcare, Quan încălecă pe motocicleta sa Ducati neagră, îşi îmbrăcă haina de motociclist şi îşi puse casca pe genunchi, înainte de a-i arunca o privire directă lui Michael.

— Ştii că nu-mi pasă dacă îţi plac bărbaţii, nu-i aşa? Adică, n-aş avea nimic împotrivă. Vreau doar să ştii. Nu trebuie să-mi ascunzi chestii de genul ăsta.

Michael tuşi, apoi îşi potrivi breteaua genţii pe umăr, în timp ce un val de dogoare neplăcută îi înroşi gâtul şi urechile.

— Mersi.

Asta păţeai când păstrai secrete. Oamenii începeau să tragă singuri concluzii. Preţ de un moment, Michael se întrebă dacă nu cumva era mai bine să îi dea de înţeles că aşa era. În mintea lui nu era nicio îndoială că familia sa ar fi primit această veste mai bine decât dacă ar fi aflat adevărul. Nimeni nu ştia despre meseria lui de escortă sau despre facturile care îl împinseseră să o practice. Şi era hotărât să ţină totul secret.

Inspiră adânc un aer cu miros de asfalt şi gaze de eşapament, simţindu-se impresionat de îngăduinţa lui Quan, dar şi bătrân şi obosit până-n măduva oaselor.

— Înseamnă mult pentru mine să te aud spunând asta, dar nu sunt gay, bine? Numai că... m-am întâlnit... cu mai multe femei. Dar cu niciuna pe care mi-aş dori să o prezint familiei, îi explică Michael, adăugând un *Doamne fereşte* în gând. Nimeni special.

Însă, de îndată ce făcu ultima remarcă, îşi dori să o retragă. Nu ştia de ce, dar nu i se părea corect să îşi bage ultima clientă în această categorie.

— Atunci fă-mi o favoare şi explică-le chestiile astea mamei şi surorilor tale. Au tot bârfit despre asta cu mama şi sora mea, şi mă tot bat la cap să le divulg secrete din interior.

Sincer, a fost puţin jenant să le zic că nu ştiu ce faci când dispari.

Quan lovi îngândurat cu piciorul o pietricică de pe jos, iar Michael ştia că se gândea din nou la vremurile când ştiuseră totul unul despre celălalt. Ei bine, cam atât cât îşi spun bărbaţii unul altuia. Mamele lor erau surori apropiate, care cumpăraseră case la două străzi distanţă una de cealaltă şi născuseră un băiat în acelaşi an. Drept urmare, Michael şi Quan erau mai apropiaţi decât fraţii. Sau aşa fuseseră.

Michael îşi frecă uşor ceafa.

— Am fost un prieten de toată jena. Îmi pare rău!

— Ai trecut prin multe, îi zâmbi Quan înţelegător. Mai întâi cu tatăl tău şi procesele, apoi cu sănătatea mamei tale. Înţeleg. Dar lucrurile stau mai bine acum, nu? Ar trebui să facem chestii. Vinerea e cel mai bine, pentru că sâmbăta dimineaţa nu mă duc la lucru şi nu am nici cursuri. Acea fată *nimeni special* poate să-şi petreacă timpul cu mine. Să mă anunţi.

Apoi, Quan îşi trase casca pe ochi şi porni motorul.

După ce vărul său dispăru după colţ, Michael deschise uşa maşinii şi îşi aruncă geanta pe scaunul din dreapta. Lucrurile stăteau mult mai bine acum, însă el nu avea să meargă prea curând la întâlniri duble cu Quan. Nu cât timp se culca cu altă femeie în fiecare seară de vineri. Ei bine, nu în următoarele trei săptămâni. Acestea erau destinate Stellei şi lecţiilor ei de sex. Nu se aşteptase vreodată să preia rolul opus din fantezia lui O *aventură cu doamna profesoară,* dar trebuia să recunoască faptul că îl excita mai mult decât ar fi crezut.

Ştia că era greşit, dar abia aştepta seara de vineri.

{capi+olul} 7

Până la seara de vineri, Stella nu putu să îşi stăpânească emoţiile. Nu reuşea să îşi oprească degetele care băteau în

masa din restaurant, în timp ce aştepta sosirea lui Michael. Programase întâlnirea prin platforma online a agenţiei – cu tehnologia de ultimă oră, era la fel de uşor ca rezervarea biletelor de avion, dar fără beneficiile din programul de loialitate. Primise un e-mail de confirmare, dar acesta fusese singurul indiciu pe care îl avea că întâlnirea urma să aibă loc. Nu putea să nu-şi facă griji că Michael se răzgândise.

Şi-ar fi dorit să aibă numărul lui de telefon, dar îşi dădu seama că nu era ceva ce el ar fi împărtăşit vreodată cu clientele sale. Era prea personal. Mai ales dacă acestea aveau tendinţa de a deveni obsedate.

Ceea ce era, de fapt, una dintre principalele ei slăbiciuni şi o caracteristică definitorie a tulburării de care suferea. Nu ştia cum să fie semi-interesată de ceva. Fie era indiferentă… fie obsedată. Şi obsesiile ei nu erau lucruri trecătoare. O consumau şi deveneau parte din ea. Le ţinea aproape, le ţesea în însăşi existenţa ei. La fel cum făcuse cu munca.

Relaţia cu Michael trebuia să continue cu prudenţă. Îi plăcea totul la el. Nu doar felul în care arăta, ci şi răbdarea şi bunătatea lui. Era *perfect*.

Era o obsesie în devenire.

Speră să îşi poată păstra mintea limpede în săptămânile următoare. Poate era mai bine că aveau numai trei întâlniri. După ce se sfârşeau, Stella avea să se concentreze asupra unui bărbat pe care avea şanse să îl cucerească. De exemplu, Philip James.

Când Michael păşi în restaurantul hotelului, ea îl observă imediat. În această seară purta un costum negru, care îi venea perfect pe trup, peste o cămaşă albă. Fără cravată. Avea nasturele de la guler descheiat, ceea ce atrăgea atenţia asupra mărului lui Adam şi a gâtului său sexy. Cercetă rapid toată încăperea şi poposi cu privirea asupra ei.

Ea se uită în jos la meniu fără să îl citească, îngrozitor de conştientă de paşii lui lenţi, care se apropiau. „Nu-ţi pierde

capul!”

— Bună, Stella!

Se aşează vizavi de ea şi îşi încrucişă mâinile pe masă.

Ea trase uşor aer în plămâni şi îi simţi parfumul subtil. Totul în interiorul ei se întoarse pe dos, şi Stella oftă. Înfrântă, îşi ridică privirea înspre a lui, numără până la trei, apoi se uită în altă parte.

— Bună, Michael!

— Ai deja emoţii?

— Am emoţii încă de sâmbăta trecută, râse ea uşor.

— Că tot veni vorba de asta... Cu cine vorbeai la telefon când am plecat?

Stella îşi ţuguie buzele, încercând să îşi ascundă zâmbetul.

— Cu mama mea. O cheamă Ann. Apropo, acum crede că eşti iubitul meu.

Michael îşi duse pumnul la gură pentru a-şi ascunde propriul zâmbet.

— Înţeleg. Asta va fi o problemă?

— De fapt, cred că este un lucru bun. Acum, când crede că am un iubit, presupun că va înceta să îmi aranjeze întâlniri cu bărbaţi.

— Ah, întâlniri cu persoane de sex opus aranjate de mame. Sunt foarte obişnuit cu aşa ceva.

— Să înţeleg că nici tu nu ai iubită? Imediat ce întrebarea îi zbură de pe buze, se cutremură. Iartă-mă! Uită că am întrebat.

Nu avea niciun drept să se intereseze despre viaţa lui personală, însă fierbea de curiozitate. Voia să ştie totul despre el. Şi dacă *ar fi avut* o iubită, oricine ar fi fost această norocoasă, Stella ar fi urât-o de moarte.

— Nu, nu am iubită, îi răspunse el, de parcă ar fi fost un lucru evident.

„Slavă Domnului!”

— Cu ce fel de fete încearcă mama ta să te cupleze?

El îşi dădu ochii peste cap.

— Doctoriţe, ce altceva? Şi asistente. Până acum, cred că a încercat să mă combine cu întreg personalul de la etajul al doilea din Spitalul General Palo Alto.

Stella era impresionată.

— Pare foarte hotărâtă.

— Asta nu-i nimic. N-o cunoşti pe mama.

Ea zâmbi forţat şi se concentră asupra meniului. Oare ce însemna faptul că *şi-ar fi dorit* să o cunoască pe mama lui? Nu, stai, ştia răspunsul la asta. Însemna că era nebună. Mamele erau ca nişte ursoaice înspăimântătoare când venea vorba despre fiii lor, în special fii ca Michael.

Şi Stella nu era doctoriţă.

Destul. Nu era iubita lui Michael. Nu conta ce credea mama lui despre ea. Stella nu avea să o întâlnească niciodată pe acea femeie. Trebuia să se concentreze la situaţia ei actuală.

— Hai să discutăm despre lecţiile mele, spuse ea brusc.

— Asta e o idee bună, răspunse Michael, rezemându-se calm de spătarul scaunului.

Stella încercă să îi copieze expresia relaxată şi scoase din poşetă trei coli de hârtie împăturite.

— Pentru că suntem presaţi de timp, mi-am luat libertatea de a elabora un plan de lecţie. Nu e nimic bătut în cuie. De fapt, chiar te rog să sugerezi modificări acolo unde consideri de cuviinţă. Nu am idee dacă chestiile pe care le-am scris sunt realizabile, dar mă ajută să păstrez ideile structurate. Nu reacţionez bine la surprize.

Expresia de pe chipul lui Michael era indescifrabilă.

— Plan de lecţie.

— Exact.

Stella dădu la o parte solniţa, piperniţa şi lumânarea. După ce aşeză hârtiile pe mijlocul mesei, netezi cutele feţei de masă cu vârful degetelor şi arătă spre prima foaie, pe care scria *Lecţia unu*.

— Am pus căsuţe în faţa fiecărui articol, astfel încât să le

putem bifa pe măsură ce le parcurgem.

Cu ochii la hârtie, el deschise gura să vorbească, apoi inspiră şi îşi atinse buzele cu un deget.

— Lasă-mă un moment.

LECŢIA UNU

- Masturbarea – prezentare şi demonstraţie
- Masturbarea – practică
- Evaluarea performanţei
- Poziţia misionarului – prezentare şi demonstraţie
- Poziţia misionarului – practică
- Evaluarea performanţei

Michael citi şi reciti planul lecţiei atât de tehnic conceput, iar surprinderea i se transformă în amuzament, care apoi dispăru pentru a lăsa loc frustrării. Îşi trecu degetele prin păr şi îşi reţinu instinctul brusc de a-i mototoli hârtiile Stellei în bucăţi urâte. Iritat. Era iritat. Dracu' ştia de ce.

Având cuvinte precum *prezentare* şi *demonstraţie,* ar fi trebuit să se simtă bine. Era exact ca şi cum ar fi avut rolul de profesor în sceneta lui O *aventură cu doamna profesoară* – însă cam lipsea *aventura*.

— Cine va bifa căsuţele? Tu sau eu?

— Pot să o fac eu, dacă tu nu vrei, se oferi ea, zâmbind.

Lui Michael îi străfulgeră prin minte o imagine cu ea cum se oprea în timpul sexului, îşi punea ochelarii şi mâzgălea notiţe într-un carneţel. De parcă el ar fi fost un robot sexual sau un rahat de experiment ştiinţific.

— Observ că nu ai scris nimic legat de sărut, îi spuse el.

— Am avut impresia că am bifat deja chestia asta.

— Cum aşa? o întrebă Michael, ridicând din sprâncene.

— Ai spus că am învăţat deja, aşadar ar fi mai bine să nu pierdem timpul cu asta. Când te sărut, nu mă mai pot concentra la nimic, şi chiar vreau să învăţ bine. Pe lângă asta,

sărutul mi se pare ceva ce oamenii fac atunci când au o relaţie – ceea ce noi nu avem. Vreau ca lucrurile să rămână clare şi profesionale între noi.

Stella sorbi din paharul de apă cu gheaţă, după care îl puse pe masă, lăsând o dâră de umezeală pe buzele ei rozalii – buze pe care el nu avea voie să le sărute.

Sărutările ei nu mai erau pentru el. Trebuia doar să o reguleze şi să o lase să îi frece scula, dar ea îşi păstra buzele acelea moi pentru altcineva. Gândul îl făcu să devină aproape violent, însă îşi îngropă toate aceste sentimente undeva adânc.

— Te-ai uitat de prea multe ori la filmul *Frumuşica*. Sărutul nu înseamnă mare lucru şi întotdeauna este mai bine să nu gândeşti prea mult când eşti în pat. Crede-mă pe cuvânt, îi spuse el.

Ea strânse cu încăpăţânare din buze.

— Este prea important ca să nu mă gândesc la asta. Aş prefera să nu ne mai sărutăm, dacă nu te deranjează.

Iritarea lui Michael se dublă în intensitate, iar el îşi forţă mâinile să se relaxeze, înainte ca toate vasele de sânge să îi pocnească. Cum naiba ajunsese la asta? Ah, da, îşi făcuse griji că restul colegilor lui escorte ar fi putut să profite de ea. Ce prostie din partea lui! Avea o viaţă şi aşa destul de complicată, fără a-şi face griji şi pentru clientele sale. Exact acesta era motivul pentru care stabilise regula cu o singură întâlnire.

S-ar fi răzgândit – era foarte tentant –, dar îi promisese. Iar el îşi ţinea întotdeauna promisiunile. Era modul lui de a aduce un echilibru în Univers. Tatăl său încălcase suficiente promisiuni pentru amândoi.

— Bine, se forţă să pronunţe. Nu ne mai sărutăm.

— Celelalte chestii sunt OK? îl întrebă ea.

El se strădui să le citească şi i se păru destul de asemănătoare, doar că înlocuise masturbarea cu sexul oral şi poziţiile sexuale erau diferite.

Îşi călcă pe inimă şi spuse amuzat:

— Sunt surprins că ai folosit termenii *capră* şi *văcăriţa*.

Obrajii Stellei se colorară într-un roşu-aprins şi ea îşi potrivi ruşinată ochelarii.

— Sunt neexperimentată, nu neştiutoare.

— Din planurile tale lipseşte ceva important, îi zise el, întinzând mâna, iar ea îi puse pixul în palmă cu mişcări prudente.

Îşi înclină capul şi îl urmări scriind cuvântul *PRELUDIU* cu majuscule la începutul tuturor planurilor. Apoi, ca o completare, desenă apăsat câte o căsuţă în faţa fiecăruia.

— Dar de ce? Credeam că bărbaţii nu au nevoie de asta.

— Dar tu ai, îi răspunse el, sec.

Stella strâmbă din nas şi clătină din cap.

— Cu mine nu trebuie să te deranjezi.

Michael îşi miji privirea.

— Nu este un deranj. Multor bărbaţi le place preludiul. Mie îmi place. Să exciţi o femeie este al naibii de satisfăcător.

În afară de asta, nu avea să facă sex cu ea dacă nu era pregătită. În niciun caz!

Stella înghiţi în sec şi se uită la meniu.

— Aşadar, vrei să spui că nu am nicio şansă de îmbunătăţire.

— Ce? Nu.

Mintea lui încercă să îşi dea seama de ce ar fi tras ea o asemenea concluzie, însă nu reuşi.

— Ai văzut cum am reacţionat. Şi a fost doar *un singur nasture*.

— Şi după aceea ai dormit cu mine toată noaptea. Practic erai dezbrăcată şi te agăţai de mine.

— Doriţi să comandaţi? îi întrerupse chelneriţa.

Judecând după sclipirea amuzată din ochii ei, auzise ultima parte a conversaţiei lor.

Stella studie opţiunile pentru cină, trăgând cu unghiile de materialul de pe marginea meniului.

— Vom lua specialitatea casei, spuse Michael.

— Este o alegere înţeleaptă. Atunci, vă las, continuă ea, apoi le făcu cu ochiul şi luă meniurile de pe masă.

— În ce constă? îl întrebă Stella.

— Habar n-am. Să sperăm că nu are gust de lână.

Buzele ei se strânseră de îngrijorare, iar Stella se aplecă ezitând spre el şi îi întâlni privirea pentru o fracţiune de secundă.

— Mai exact, cum adică mă agăţam de tine?

Michael rânji.

— Înseamnă că îţi place să îmbrăţişezi pe cineva când dormi.

— Aaa, da.

Arăta atât de îngrozită, încât Michael nu putu decât să râdă.

— Mărturisesc că mi-a plăcut.

Ceea ce era adevărat şi neobişnuit pentru el. Îmbrăţişările în timpul nopţii erau un lucru obligatoriu pe care îl făcea pentru clientele sale, deoarece înţelegea că aveau nevoie de asta. De obicei, îşi petrecea timpul numărând secundele până când putea să plece acasă şi să facă duş. Cu Stella nu fusese aşa. Nu făcuseră sex, aşa că nu avusese niciun motiv să facă duş, iar încrederea cu care ea îl îmbrăţişase trezise în adâncul lui sentimente la care nu voia să se gândească. Mai ales că ei i se părea atât de dezgustător! Michael se simţi şi mai iritat.

— Atunci, cum rămâne cu lecţiile? Cum procedăm atunci când limitările mele sunt bariere atât de mari? Concentrându-mă pe tine, am crezut că am găsit o cale să-mi ocolesc problemele.

— Nu vom *ocoli* problemele tale. Vom trece *peste* ele.

Stella îşi încrucişă braţele la piept şi bătu darabana cu degetele pe cot, într-un ritm neobişnuit.

— Cum?

— O să te… descătuşez.

Această afirmaţie îl făcu să pară un dobitoc arogant, dar toate acele recenzii de cinci stele pe care le primise fuseseră pe bune. Când îşi pierduse virginitatea, la matura vârstă de 18 ani, descoperise că avea un talent înnăscut pentru sex. Când devenise profesionist, îşi îmbunătăţise abilităţile la un nivel cu totul nou.

— Nu cred că este posibil, strâmbă ea din buze, ca şi cum ar fi ascultat un vânzător de maşini second-hand.

— Ai fi crezut vreodată că îţi place să săruţi?

Şi *chiar* îi plăcuse – după ce trecuse peste imaginea cu peştii-pilot. Exista o speranţă pentru ea. Fetele cărora li se înmuiau genunchii şi făceau pe eroinele leşinate le plăcea să facă sex. El trebuia doar să îşi dea seama ce îi plăcea ei şi ce nu.

Stella bătu cu degetul peste una dintre căsuţele din dreptul cuvântului preludiu.

— Ce se întâmplă dacă încerci totul şi mie nu îmi place?

Suntem foarte presaţi de timp.

— Nu cred că se va ajunge la asta. Dar, dacă se va întâmpla, viitorii tăi parteneri vor trebui să se descurce.

După o lungă perioadă de tăcere, Stella spuse:

— Atunci, hai să încercăm cum vrei tu.

{capi+olul} 8

După ce uşa hotelului se închise în spatele lor, Michael îşi descălţă rapid pantofii şi se apropie de ferestre. Trase draperiile şi studie priveliştea superbă a clădirii medicale de vizavi, Spitalul General Palo Alto. Îi amintea de mama sa, de facturi, de responsabilităţi şi de comisioanele primite de pe urma meseriei de escortă. Nu erau tocmai gândurile pe care şi le dorea în acest moment.

Trase draperiile la loc şi se întoarse cu faţa spre cameră, unde o găsi pe Stella în picioare la marginea patului. Îşi ferea privirea de a lui şi frământa în mâini hârtiile împăturite.

Planurile ei pentru lecţii.

El îşi imagină cum le rupe în bucăţi minuscule şi le transformă în confetti. Nu îşi putea explica de ce, dar ura acele liste. În loc să îşi dea frâu liber fanteziilor, se apropie de ea, îi luă hârtiile şi le puse cu atenţie pe noptieră. Găsi un pix subţire şi argintiu în sertarul noptierei şi îl puse deasupra paginii pe care scria LECŢIA UNU. Dacă în seara asta avea să fie suficient de lucidă încât să bifeze căsuţele, însemna că el trebuia să îşi reanalizeze tehnica. Michael ajustă luminile de pe noptiere.

— Cum ar trebui...? Ce ar trebui...? Poate ar trebui..., se bâlbâi Stella, apucându-şi gulerul cămăşii. Oare ar trebui să mă dezbrac?

— Nu ştiu. Asta nu este scris în planul de lecţie, i-o tăie el, însă, imediat ce cuvintele îi ieşiră pe gură, îşi dori să le poată retrage. Listele ei îl enervaseră la culme, însă nu trebuia să o trateze aşa. Îmi pare...

— Ai dreptate. Nu m-am gândit să includ şi asta.

Ea se repezi pe lângă el ca să ajungă la noptieră. După ce studie un moment lista, se aplecă şi ridică pixul, făcând o demonstraţie practică a unicului motiv pentru care o femeie ar trebui să poarte fuste creion: ca să-şi etaleze rotunjimile perfecte ale fundului ei frumos.

Probabil acesta era motivul pentru care Michael nu pricepuse că Stella era cu adevărat neexperimentată. Nu îi înţelesese nici lipsa de politeţe, nici sarcasmul. Poate că făcea parte din categoria persoanelor culte care nu prea ştiau cum să socializeze, iar el era prea dur cu ea.

— Dacă ţi-aş spune că planurile tale de lecţie sunt jignitoare, ce ai face? o întrebă el încet.

Ea se uită la el peste umăr, cu o privire alarmată.

— Crezi că în unele locuri ar trebui să reformulez? Nu mă deranjează să modific anumite lucruri, îl asigură ea, apoi îşi reîndreptă atenţia spre planul de lecţie şi urmări gânditoare rândurile cu vârfurile degetelor.

Senzaţia de iritare din pieptul lui Michael se diminuă. Nu se putea supăra pe ea, dacă nu înţelegea.

Stella îşi muşcă îngrijorată interiorul obrazului şi bătu cu degetele în masă din ce în ce mai rapid, după care îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Ar fi trebuit să scriu altceva în loc de *Evaluarea performanţelor?* Sper că ţi-ai dat seama că atunci când am notat asta m-am referit la performanţa *mea*. Nu este nimic în neregulă cu performanţa ta. Chiar dacă ar fi, nu aş avea de unde să ştiu. Nu sunt îndreptăţită în niciun fel să judec…

Înainte ca ea să reuşească să îşi provoace un alt atac de panică, el o linişti:

— A fost doar o întrebare ipotetică. Las-o baltă.

Preţ de un moment, pe chipul ei se citi confuzia, însă Stella clipi rapid şi răsuflă uşurată.

— Aaa, bine.

După ce îşi potrivi ochelarii, se întoarse înapoi la hârtiile ei şi scrise cu litere îngrijite *Stellei* la capătul fiecărui rând pe care scria *Evaluarea performanţelor*.

Era o notă de aducere aminte. Aici era vorba despre îmbunătăţirea performanţelor Stellei. Atât. Şi ce dacă ea nu privea toate astea ca pe împlinirea tuturor fanteziilor ei secrete, aşa cum făceau celelalte cliente ale lui? Michael trebuia să îşi asculte propriul sfat şi să nu se mai gândească atât de mult.

Când întoarse foaia pentru a ajunge la a doua pagină, el se dezbrăcă de sacou, îl puse pe braţul unui scaun şi începu să îşi descheie nasturii cămăşii. Îi desfăcu pe toţi, apoi se aşeză pe pat lângă Stella. Ea se uită pe furiş spre el şi privirea îi căzu pe porţiunea de piele lăsată la vedere. Pixul i se opri în aer şi apoi căzu pe masă.

Michael zâmbi satisfăcut. Acum nu mai era atât de rece.

Ea îşi îndreptă umerii, apoi îşi ridică mâna la guler. Nasturii se desfăcură într-un ritm dureros de lent, iar ţesătura albă alunecă pe podea, urmată de fusta ei gri. Cu o expresie

hotărâtă pe chip, îl lăsă să o admire. Iar el exact asta făcu.

De obicei, el prefera femeile cu sânii mai mari, şoldurile mai late şi coapsele mai rotunjite. Îi plăcea moliciunea lor, felul în care îi umpleau palmele. Stella nu era aşa. Totul la ea era modest. Purta lenjerie simplă de culoarea pielii, iar trupul ei minion era alcătuit din umeri şi braţe elegante, o talie suplă care se îmbina cu şolduri uşor curbate şi picioare bine sculptate, cu glezne delicate. Nu era ceea ce crezuse că îşi dorise întotdeauna, dar era perfectă.

— Scoate-ţi sutienul.

Vocea lui păru mai aspră decât intenţionase, dar nu putuse să se abţină. Ardea de nerăbdare să vadă mai mult. Poate că ea nu avusese fantezii despre cum avea să fie timpul petrecut împreună, însă el da.

Palmele Stellei se strânseră în pumni de o parte şi de alta a corpului său.

— Chiar trebuie? Sânii nu sunt cea mai frumoasă trăsătură a mea. Sunt mici.

— Da, trebuie. Bărbaţilor le place să îi vadă chiar dacă sunt mici. Şi să îi atingă.

Doamne, îşi dorea nespus de mult să îi atingă.

Ea făcu o grimasă, ca şi cum ar fi vrut să îl contrazică. Când îşi duse mâinile la spate să desfacă sutienul, Michael îşi ţinu respiraţia.

Apoi îşi muşcă buza şi zâmbi. Stella nu părea să ştie, dar avea acel tip de sfârcuri la care visau bărbaţii şi bebeluşii deopotrivă. Areole rozalii extravagante, care – fără îndoială – stăteau în alertă tot timpul, indiferent dacă era cald sau frig, înnorat sau însorit. Stella Lane, economista conservatoare, avea sfârcuri de starletă porno. Iar el îşi dorea să le aibă în gură.

— Şi acum? îl întrebă, aproape în şoaptă.

Michael îşi dădu jos cămaşa şi o aruncă în cel mai îndepărtat colţ al patului.

— Cred că ar trebui să bifezi o căsuţă.

Îşi luă privirea de la pieptul lui şi îl privi de parcă i-ar fi vorbit în altă limbă. După ce clipi de câteva ori, clătină din cap şi spuse:

— Bine.

Se aplecă şi bifa căsuţa din partea de sus a listei. Îşi aranjă ochelarii pe nas şi se opri. Ochelarii dispărură, împreună cu elasticul de păr, iar ea scutură din cap, astfel încât şuviţele să îi încadreze chipul. Ochii ei căprui vulnerabili îi căutară pe ai lui, apoi se concentrară pe peretele lateral.

Aerul se scurse din plămânii lui Michael, în timp ce organele i se topeau, iar restul corpului i se întărea. *Era superbă.*

Şi îngrozită. Cum să o calmeze?

— Lasă-mă să te îmbrăţişez.

Ea se apropie de el cât de mult putu, fără să îl atingă.

Michael îşi ascunse un zâmbet.

— Ar fi mai uşor dacă te-ai aşeza în poala mea.

Muşcându-şi buza, ea se urcă deasupra lui şi îi încălecă şoldurile. La naiba! Foarte aproape. Acea parte a ei se deschise larg. El se întări instantaneu, dar se forţă să nu grăbească lucrurile. Acum, Stella era cea care conta. Se aşteptase ca ea să rămână ţeapănă ca o scândură, până când el avea să inventeze vreun truc care să o facă să se relaxeze, însă se cuibări imediat peste el şi îşi puse obrazul pe umărul său. Când braţele lui o cuprinseră, Stella oftă sacadat, iar corpul i se înmuie.

Secundele se transformară în minute, iar el îşi permise să savureze acest moment – fără să vorbească, fără să facă sex sau orice altceva, ci doar să stea în compania cuiva. În cameră era atât de linişte, încât auzea maşinile care circulau pe şosea. Câteva voci se auziră trecând pe lângă camera lor, apoi dispărură.

— Vrei să adormi din nou? o întrebă el, în cele din urmă.

— Nu.

— Bine.

Michael îşi trecu vârful degetelor peste braţul ei şi zâmbi când pielea i se zbârli. Îi atinse gâtul cu nasul, îi inspiră aroma delicată a pielii şi îi sărută locul dulce din spatele maxilarului. Buzele ei îl atrăgeau ca un magnet, dar, până la ele, îi supse şi îi muşcă lobul urechii, smulgându-i un suspin de uimire.

— Acesta este preludiul?

Respiraţia şi sunetul vocii ei îl umplură de satisfacţie.

— Mhm. Chiar dacă ştia răspunsul, o întrebă la ureche: Îţi place?

Ea se cutremură şi se lipi mai mult de el, în timp ce fiorii îi străbăteau întregul corp.

— Da, dar nu este aşa cum mă aşteptam.

— Dar la ce te aşteptai?

Ea clătină din cap.

— Spune-mi dacă vrei să mă opresc sau dacă îţi doreşti altceva.

În timp ce vorbea, el îşi împleti degetele în părul ei şi îi dădu capul pe spate. O sărută de-a lungul maxilarului, o muşcă de bărbie şi îi sărută colţul gurii.

Prea aproape de ispita buzelor ei. Corpul lui ardea la gândul de a o săruta profund şi aproape că o făcu. Visase la gura ei toată săptămâna. Se simţea ca şi cum ar fi înotat împotriva curentului şi îşi forţă buzele să coboare la baza gâtului ei.

— Atinge-mă, îi spuse el, aducându-i mâinile pe pieptul lui.

Stella îşi plimbă palmele pe pielea lui, până când îi întâlni sfârcurile. Ca şi cum textura lor ar fi fascinat-o, îşi frecă degetele pe vârfurile întărite. Muşchii lui se încordară, iar Michael se cutremură de plăcere.

— Este bine aşa? îl întrebă ea.

— Îmi place. Şi asta.

Îi luă sânii delicaţi în palme şi îi ciupi uşor sfârcurile.

Stella scoase un suspin şi se uită în jos la pieptul ei. Mâinile lui bronzate pe pielea ei palidă şi sfârcurile ei decadente prinse între degetele lui formau o imagine cu adevărat erotică. Nu se putu stăpâni şi o ciupi din nou, apoi se bucură când ea inspiră brusc.

— De ce mă simt atât de bine când faci asta?

Curiozitatea din glasul ei îl făcu să rânjească.

— Vrei să încercăm ceva şi mai intens?

Ea încuviinţă şovăitor din cap, iar el continuă:

— Ridică-te în genunchi.

Coapsele i se încordară când se ridică din poala lui. Cu corpul rigid şi respiraţia sacadată, Stella îşi puse mâinile pe umerii lui. Aşa cum plănuise, noua poziţie îi aduse sfârcurile la nivelul feţei. Deşi, dacă nu era atentă, i-ar fi putut scoate ochii cu ele. Numai în cadrul profesiei lui, orbirea prin atacul unui sfârc putea fi un adevărat pericol. Însă, dacă era să fie sincer, acum nu simţea că lucra. Nicio fantezie nu i se derula în minte şi nici nu spunea câte o nouă minciună de patru ori pe minut. Acest moment, această femeie şi atracţia lui incontestabilă pentru ea erau reale.

El îşi plimbă mâinile în sus şi în jos pe spatele ei, până când muşchii Stellei i se relaxară sub palmele lui. Atunci cedă şi îi sărută partea inferioară a unuia dintre sâni. Ea îşi îndoi degetele şi unghiile i se înfipseră în pielea lui.

Michael se retrase şi o întrebă:

— Stella, te simţi bine?

— Spune-mi ce ai de gând să faci, răspunse ea, dregându-şi glasul de două ori. Te rog!

— O să îţi sug sfârcurile frumoase şi o să le ling.

Stella începu să îl strângă şi mai tare de umeri.

— Ai fost mai explicit decât mă aşteptam.

— Dar tu cum ai fi spus-o? o întreabă el, mişcându-şi gura de pe partea inferioară a sânului până în locul în care pielea palidă făcea loc celei mai întunecate.

— Nu ştiu ce…

El îi acoperi sfârcul cu gura şi îl supse tare.

— *Michael!*

Sunetul numelui său pe care ea tocmai îl rostise era la fel de neaşteptat pe cât era de sexy. El o trase mai aproape, ca să o poată savura. Niciun bărbat nu putea rămâne lucid cu sâni ca aceştia în faţă, în gură, rostogolindu-se pe limbă. Se putea juca cu ei zile întregi. Îl lăsă pe primul şi îşi croi cu limba drum spre celălalt.

Ea îşi împleti absentă degetele în părul lui, se răsuci şi îşi arcui spatele cu o dorinţă inconştientă. Stellei îi plăcea asta la nebunie şi îşi pierdea minţile sub mângâierile lui.

Înainte de a-şi da seama ce făcea, Michael îşi mişcă buzele pe gâtul ei, de-a lungul maxilarului, din ce în ce mai aproape de gură. Îşi dădu seama în ultima secundă şi îşi apăsă obrazul pe al ei, încercând să se abţină. Era de-a dreptul întors pe dos. Îi spusese că nu vrea asta, iar el mereu îşi ţinea…

Gurile li se întâlniră. Şocul electric îl făcu să împietrească. Ea îi atinse buza de jos cu limba, iar instinctul lui preluă controlul. O sărută pătimaş.

Gustul, textura, unghiile ei pe scalpul lui, sărut după sărut după sărut.

— Iartă-mă! Am spus că nu mai vreau să te sărut, se scuză ea, sărutându-l din nou. Dar nu am putut să mă abţin. Toată săptămâna mi-am dorit să te sărut.

Cuvintele ei îi pătrunseră prin toţi porii. Până la urmă, nu fusese doar el singurul care visase la asta. Urmă un alt sărut îmbătător.

— Iar acum, se pare că nu mă mai pot opri.

Un murmur uşor se auzi din gâtul ei, în timp ce îl săruta încă o dată.

— Atunci, nu te opri.

Michael îşi împleti limba cu a ei, iar ea se lăsă moale în braţele lui. Stella îşi undui şoldurile deasupra umflăturii de sub

şliţul lui şi îşi frecă sfârcurile pe pieptul lui. El gemu. Nu mai dorise o femeie atât de mult de... Oare dorise vreodată o femeie atât de mult?

Când el se retrase, Stella gâfâia uşor de plăcere. Trecu un moment până ce privirea i se limpezi suficient cât să se poată concentra asupra lui, şi Michael se aştepta ca ea să se răsucească şi să mai bifeze o căsuţă de pe lista ei. În schimb, Stella îşi puse braţele în jurul gâtului său şi îl ţinu strâns, apoi îşi lipi buzele de tâmpla lui.

Un sentiment şocant de a fi preţuit îl învălui. Ea nu se comporta ca şi cum ceea ce se întâmplase între ei fusese doar un serviciu prestat contra cost. Ci de parcă însemna ceva mai mult, de parcă îi păsa, poate chiar şi de el.

Altă cameră de hotel, alt pat şi altă clientă în braţele lui. Era o seară de vineri obişnuită. Numai că nu se simţise niciodată atât de expus, atât de dezgolit, deşi avusese tot timpul pantalonii pe el.

Ar fi trebuit să fie un simplu act sexual. Nu ar fi trebuit să implice niciun strop de afecţiune. Dacă începea să ţină la ea, nu mai putea continua să facă asta. Afecţiunea ar fi transformat meseria de escortă în infidelitate, iar el refuza să fie infidel. Era timpul să-şi scoată tâmpeniile astea din cap şi să treacă la treabă.

Michael îşi potrivi greutatea între picioarele Stellei. Ceva rece ca gheaţa i se lipi de abdomen şi o trezi la realitate. Metal. Catarama de la cureaua lui.

Deviaseră de la subiect. Ce trebuiau să facă? Stella încercă să îşi amintească lista memorată. Masturbare. Era timpul să înveţe masturbarea.

El o sărută uşor pe gât, lăsându-i gura liberă să vorbească, însă în acest moment Stella nu-şi mai putea aminti ce voia să spună. Dinţii lui îi atinseră pielea şi o cascadă de fiori îi inundă trupul. Sfârcurile i se întăriră până la durere, dar palmele lui

calde mai eliberară din tensiune. Îi atinse unul cu limba, apoi o muşcă din nou, făcând-o să îşi strângă degetele de la picioare.

O mână obraznică îi alunecă în jos pe abdomen, până sub banda chiloţilor. Degetele iscusite o mângâiară cu mişcări îndrăzneţe. O atinsese *acolo*. Chiar acolo unde avea nevoie să fie atinsă, deşi nu îşi dăduse seama până atunci. Mai fusese atinsă şi de alţi bărbaţi, dar nu se simţise atât de bine. Nu reacţionase aşa decât când fusese singură, şi niciodată cu această intensitate.

— Stella, eşti udă toată.

Cu fiecare silabă, îi atingea fugar cu gura sfârcul rigid. Apoi expira fierbinte peste carnea ei flămândă, înainte de a-şi strânge dinţii în jurul areolei, muşcând-o cu grijă.

Corpul ei se încordă, apoi se încordă şi mai tare când el băgă adânc un deget. O masă cu mişcări circulare leneşe ale degetului mare, iar ea începu să tremure. Îi luă sfârcul torturat înapoi în căldura gurii lui, şi asta fu destul pentru ca ea să se îndrepte cu repeziciune spre orgasm.

Şi asta o sperie al naibii de tare.

— Opreşte-te, opreşte-te, nu sunt gata! îl imploră, agăţându-se de încheietura lui.

Michael se retrase, iar Stella îşi înfipse călcâiele în saltea, aruncându-se în partea cea mai îndepărtată a patului. Strânse perna la piept pentru a-şi ascunde goliciunea. Răcoarea ei o ajută să se liniştească şi Stella trase adânc aer în piept. Orgasmul iminent dispăru.

Pe faţa lui Michael se citea nedumerirea, în timp ce o cântărea din priviri. Obrajii ei se înroşiră de ruşine. Probabil era cea mai rea clientă pe care o avusese vreodată. Când el întinse o mână spre ea, Stella se panică şi mai tare, îndepărtându-se şi mai mult.

— Stella, linişteşte-te, nu o să te... ating, o asigură el, retrăgându-şi mâna. Nu te ating, dacă nu vrei.

— Ştiu. Îmi pare rău! îi răspunse ea, strângând şi mai tare

perna în braţe. Eu doar...

— Ce am făcut greşit?

— Nimic.

Michael ridică nedumerit din sprâncene.

— Nu am mai avut niciodată orgasm de faţă cu altă persoană, îi mărturisi ea.

El deschise gura, clătină din cap, începu să vorbească, apoi clătină iarăşi din cap.

— Asta înseamnă că nu ai avut niciodată... deloc?

Faţa îi ardea atât de tare, încât, dacă ar fi purtat ochelarii, i s-ar fi aburit.

— Ba da. Dar singură.

— Nu-ţi place? o întrebă el, bulversat.

— Ba da, îmi place, răsuflă ea tremurând, răscolindu-şi prin gânduri pentru a încerca să structureze o explicaţie coerentă. Numai că mă simt mai în siguranţă atunci când experimentez asta singură. Şi am mai făcut sex – sex de proastă calitate. Mi-am petrecut timpul urmărind cum bărbaţii gemeau, transpirau şi icneau deasupra mea. Să fiu sinceră, m-au dezgustat. Am vrut ca sexul să mă apropie de cineva, dar nu m-a făcut decât să mă simt şi mai îndepărtată. Nu vreau să se întâmple asta şi cu *tine*.

— Nici pe departe. Eu am savurat fiecare moment petrecut cu tine.

Stella scoase un sunet exasperat.

— Te plătesc să spui lucrurile astea. De fapt, tu crezi că pentru asta te plătesc. Nu asta vreau.

— Ţi se pare că *arăt* de parcă aş fi dezgustat de tine?

Michael flutură o mână în zona şoldurilor, unde o umflătură impresionantă stătea ţeapănă la şliţul pantalonilor.

Stella îşi ţuguie buzele şi tăcu. Dacă ar fi vorbit acum, erau şanse mari să spună Ceva Greşit. Era o escortă experimentată. Probabil că trupul lui prelua comenzi ca un delfin la circ.

— Tu chiar crezi că mint.

O privire de prădător îi străluci în ochi, în timp ce se apropie de ea peste aşternutul şifonat.

Ea se îndepărtă din reflex.

Şi căzu din pat.

El o privi de deasupra saltelei în timp ce îşi masă uşor pielea capului.

— Te simţi bine?

Gâtul Stellei se blocă de ruşine şi tot ce putu să articuleze fu un scurt *da*.

El îi studie îndelungat poziţia dizgraţioasă, cum stătea încovoiată pe podea.

— Cred că ar trebui să încheiem în seara asta.

Ea se rezemă de perete şi îşi strânse picioarele la piept. Căsuţele nebifate de pe listă o copleşeau, dar trebuia să înţeleagă şi să îşi descâlcească toate sentimentele care se ciocneau în mintea ei, înainte de a putea merge mai departe.

— Te deranjează?

El clătină din cap. Fără un cuvânt, se ridică, îşi trase cămaşa înapoi pe el şi îşi încheie nasturii. Ea îşi înghiţi un protest, în timp ce el îşi acoperi pielea şi muşchii, pe care Stella fusese mult prea preocupată şi tulburată ca să îi aprecieze la adevărata lor valoare.

După ce se încălţă cu pantofii şi îşi îmbrăcă sacoul, Stella îşi aminti ceva, sări în picioare şi îşi scoase tableta din poşetă.

— O secundă!

Era dificil să o pornească şi să deschidă pagina în timp ce una dintre mâini încă ţinea strâns perna, dar în cele din urmă reuşi şi i-o înmână lui Michael.

— Ce este asta?

— Ai putea să-ţi dai acordul pentru un număr de telefon de rezervă, te rog? Cred că este o idee bună să ne putem contacta în timpul săptămânii, dacă este nevoie. Din motive logistice. „Adică, în caz că se răzgândea şi voia să anuleze tot”. Am sunat la departamentul de relaţii cu clienţii din cadrul agenţiei şi mi-

au sugerat să folosim un fel de program de mesaje anonime, dar între timp...

Un zâmbet amuzat apăru pe chipul lui Michael, în timp ce examina ecranul tabletei.

— Tu mi-ai dat numărul tău real de telefon. Sunt surprins că nu aştepţi acelaşi lucru şi din partea mea.

— Dar aşa este mai bine pentru tine, nu?

Deoarece cu siguranţă era cel mai bine pentru ea.

După ce lecţiile aveau să se încheie, niciunul dintre ei nu şi-ar fi dorit ca ea să îl sune tot timpul, doar pentru a asculta cum el îi închide telefonul în nas. Nu se putea imagina făcând lucruri atât de disperate. Dar nici nu mai fusese vreodată obsedată de o persoană.

Nici acum nu era. Încă.

Expresia de pe chipul lui era dificil de descifrat când spuse:

— Aşa este mai bine pentru mine. Mulţumesc.

Îşi scoase telefonul din buzunarul sacoului şi apăsă de mai multe ori pe ambele dispozitive. După câteva momente, din poşeta ei se auzi un sunet vibrant.

— Gata, spuse el, zâmbind.

— Perfect. Mulţumesc! îi zise ea, forţându-şi buzele într-un zâmbet aprobator.

Michael făcu un pas spre uşă, înainte de a se opri.

— Ar trebui să facem ceva nou vinerea viitoare. Te-aş putea invita în oraş.

Inima Stellei se strânse.

— În oraş?

— Poate la dans? Sau să bem ceva? La un club? Am auzit că este un local nou în San Francisco...

— Nu dansez.

Şi nici nu bea. Şi chiar dacă nu fusese niciodată într-un club, era sigură că nici asta n-ar fi făcut.

— Pot să te învăţ eu. Poate fi folositor la lecţii, atunci când

vom ajunge la ele, mai târziu în cursul serii. Te rog să ai încredere în mine.

Încredere.

Aceasta era a doua oară când îi spusese să aibă încredere în el. Oare ce ar fi crezut, dacă i-ar fi spus cât de dificil era pentru ea să danseze sau să bea? O ieşire în oraş ar fi trebuit să fie distractivă. Pentru ea era o muncă – *o muncă grea*. Dacă ar fi vrut, ar fi putut interacţiona cu oamenii, dar îi era greu. Uneori mai mult, alteori mai puţin.

În cazul de faţă, oare chiar valora recompensa mai mult decât preţul?

— Cum va fi asta folositor la lecţii? îl întrebă.

— Gândeşti prea mult. Te va ajuta să ieşi din mintea ta, să te relaxezi. De altfel, mă pricep la dans. Ne-am putea distra. Ce zici?

Îşi spuse că ideea de *a ieşi din mintea ei* – orice ar fi însemnat asta – şi de a bifa căsuţele din liste erau cele care decideau pentru ea. Dar asta nu era decât o mică parte.

Cea mai importantă parte era scânteia de entuziasm din ochii lui Michael. El îşi dorea să meargă şi îşi dorea ca ea să meargă cu el. Era ca o întâlnire. Dar nu, desigur. Ştia că nu era o întâlnire.

— Nu pot să garantez că voi fi în stare să dansez.

— Asta înseamnă că accepţi? o întrebă el, înclinându-şi capul.

Stella îşi ridică bărbia şi dădu afirmativ din cap.

Michael zâmbi, dezvelindu-şi dinţii albi.

— Grozav! Atunci voi planifica totul şi te voi ţine la curent. Abia aştept!

Se aplecă şi o sărută apăsat pe obraz, apoi ieşi din cameră.

Stella încuie uşa şi se trânti ameţită pe pat. Acestea trebuiau să fie doar nişte simple lecţii de sex. De ce situaţia se complica atât de mult? De ce trupul ei o trăda? Şi de ce îşi dorea atât de mult să îi facă pe plac lui Michael, încât acceptase

să meargă în club cu el? Cine era ea? Nu se mai recunoştea.

{capi+olul} 9

— Nu-i deloc bine să mănânci întâi desertul, comentă Stella.

Ştia că suna pedant şi plictisitor, dar nu putea să-şi oprească trăncănitul agitat. Teama ei de a merge în club crescuse exponenţial pe parcursul săptămânii trecute, iar inevitabilul avea să se întâmple peste doar câteva ore.

În plus, Michael o ţinea de mână.

Palma ei transpira atât de tare, încât nu ştia cum de el suporta să o atingă, cu atât mai puţin să se comporte ca şi cum ar fi fost cel mai normal lucru din lume. În mod ciudat, se descurcase mult mai bine cu preludiul decât cu asta – cel puţin până aproape de final –, şi atunci fusese goală. Nu îşi putea pune această reacţie pe seama obişnuitei sale aversiuni pentru atingeri. Îi plăcea atingerea lui Michael.

În timp ce ea şi Michael mergeau de mână pe trotuarul aglomerat din San Francisco, trecătorii le zâmbeau. Un bătrân cu o şapcă de vânzător de ziare pe cap îi făcu cu ochiul.

Credeau că ea şi Michael formau un cuplu.

Stella ar fi râs dacă nu s-ar fi simţit ca şi cum ar fi luat parte la o şaradă făţarnică. Un grup de fete petrecăreţe, îmbrăcate în rochii decoltate, trecu pe lângă ei. Fetele îl studiară din cap până în picioare pe Michael de câteva ori, chicotind în pumni şi şuşotind între ele. Apoi se uitară cu invidie la Stella, care savura din plin momentul, cu toate că ştia că nu o merita. Îmbrăcat cu un costum din stofă gri şi o cămaşă neagră, Michael arăta deosebit de prezentabil în această seară.

— Am ajuns.

Michael îi dădu drumul mâinii şi îi ţinu uşa deschisă în timp ce ea intră într-un vechi magazin de îngheţată. Podeaua era ornată cu plăci de gresie albe şi negre. Candelabre rozalii

luminau congelatoarele cu vitrine, umplute cu diferite sortimente de îngheţată şi siropuri.

— Care este aroma ta preferată?

Abia se putea gândi la îngheţată, când mâna lui se odihnea aşa, la baza spatelui său. Oare era un gest intenţionat sau involuntar? Mai văzuse bărbaţi care făceau asta cu iubitele lor. Însă Stella nu era iubita lui.

— Mentă cu fulgi de ciocolată, spuse ea.

— Serios? Este şi preferata mea. Atunci, eu îmi voi lua altceva, ca să putem încerca şi ceva nou.

El îi mângâie absent mijlocul, în timp ce studia aromele de îngheţată, iar trupul ei se înfierbântă.

— Stai puţin, cum adică să *încercăm?*

Un zâmbet răutăcios apăru pe buzele lui.

— Nu vrei să împarţi cu mine?

Din spatele tejghelei, vânzătoarea, care avea în jur de 20 de ani, se uită la Stella de parcă ar fi lovit un căţeluş.

— Nu, nu e vorba de asta. Nu în totalitate. După toate sărutările, ştia că era o prostie să se teamă de microbi. Problema era că făcuse o analiză detaliată a tuturor aromelor de îngheţată şi se hotărâse că aceea era cea mai bună din lume. Pur şi simplu ştiu ce-mi place.

— Mai vedem noi, îi răspunse el, bătând cu degetul în vitrină. Mentă cu fulgi de ciocolată pentru ea şi ceai verde pentru mine.

Stella vru să plătească, dar el trase câteva bancnote din portofel, înainte ca ea să scoată cardul din corsetul rochiei de un albastru-safir. După ce se aşezară la o masă neagră din fier forjat lângă fereastră, Michael îşi introduse linguriţa în îngheţată, o gustă şi zâmbi larg, apoi scoase linguriţa din gură şi o băgă din nou în îngheţată.

— Ah, asta-i chiar ridicol, zise ea. Parcă filmezi o reclamă pentru îngheţata Häagen-Dazs. Nimeni nu zâmbeşte aşa după ce mănâncă îngheţată.

— Dar este cu adevărat foarte bună, râse el.

Toată faţa îi zâmbea şi, Dumnezeule, avea o *gropiţă* în obraz?

— Acum, trebuie să o gust şi eu, îi zise ea, şi îndreptă linguriţa spre bolul lui de îngheţată.

— Nu, nu, nu!

În loc să o lase să-şi ia singură îngheţată din bol, îi apropie de buze linguriţa lui. Privirile li se întâlniră şi gânduri contradictorii îi copleşiră mintea Stellei.

Nu ar fi trebuit să facă asta. Era un gest prea intim. Întrecea o anumită măsură. Începea să semene prea mult cu o întâlnire adevărată – ceea ce nu era.

Era doar îngheţată. Doar linguriţa lui. Dacă ar fi refuzat, el ar fi putut să interpreteze asta ca pe o respingere, iar ea nu ar fi putut niciodată să îl rănească, nici într-o mie de ani, nici măcar dintr-un motiv banal.

Îşi deschise buzele şi îl lăsă să o hrănească cu îngheţată. Inima parcă îi sărea în piept, ca o bilă de la jocurile mecanice, în timp ce gustul dulce de ceai verde i se topea pe limbă. El o urmări cu nerăbdare, inconştient de efectul pe care îl avea asupra ei.

— În regulă, este bună, încuviinţă ea, încercând totuşi să pară relaxată.

Toate astea nu însemnau nimic. Nu era o întâlnire. Ea nu era altceva decât o clientă de-a lui. *Păstrează-ţi mintea limpede*. Îşi înfipse linguriţa în îngheţata ei.

— Ţi-am zis eu!

— Tot mai mult îmi place a mea, îi zise Stella, luând o linguriţă plină din cea cu mentă şi fulgi de ciocolată.

Combinaţia complexă de vanilie şi mentă îi explodă pe cerul gurii. Bucăţelele crocante de ciocolată o completau de minune. Extraordinară!

— Lasă-mă să gust şi eu.

Ea îi întinse bolul, dar el nu îşi băgă linguriţa în el. Îşi

trecu degetele peste obrazul ei, îşi înclină capul şi o sărută. Limba lui i se strecură în gură, iar gustul lui uşor sărat se amestecă cu aroma îngheţatei. Nu ştia dacă se simţea ruşinată, şocată, excitată sau toate trei la un loc.

După ce îi linse buza de jos, el se retrase şi zâmbi, cu o privire intensă şi puţin înceţoşată.

— Nu pot să cred că ai făcut asta!

Agitată, Stella încercă să mai ia o gură de îngheţată, însă linguriţa ei albă din plastic alunecă pe masă.

Ea se întinse să o ia din nou, dar mâinile lui le cuprinseră pe ale ei. Într-o clipă, o sărută din nou – sărutări dulci, cu gura închisă, care ei tot i se păreau scandaloase. Şi prea delicioase ca să le poată rezista. În jurul lor, magazinul de îngheţată se evaporase. Oamenii la fel. În acel moment, erau doar ea şi Michael, gustul îngheţatei şi buzele lor care se încălzeau din ce în ce mai tare.

Când Michael îşi introduse limba printre buzele uşor întredeschise ale Stellei, răcoarea şi dulceaţa mătăsoasă de mentă cu fulgi de ciocolată din gura ei îl scoaseră din minţi. Uitase că trebuia să o seducă. Ba chiar uitase şi de ce. Tot ce ştia erau gustul şi suspinele fierbinţi ale respiraţiei sale. Ar fi devorat-o.

Oare ştia că scotea acele sunete uşoare atunci când îi răspundea la sărutări? Sau că degetele ei reci se furişaseră sub manşeta cămăşii lui şi îi mângâiau uşor încheietura?

El ar fi vrut să îşi strecoare mâinile pe coapsele ei dezgolite şi sub tivul rochiei scurte, pentru a putea să o atingă din nou. Dar ultima dată când făcuse asta, o speriase al naibii de tare.

Pentru că Stella nu voia ca el să se simtă cum se simţise ea cu acei trei nemernici.

Clientele lui nu îşi făceau niciodată astfel de griji pentru el. Ea de ce îşi făcea? Şi-ar fi dorit să se oprească. Se juca cu mintea lui.

— Uşor, frate! interveni o voce amuzată. Sunteţi într-un loc public.

Stella se îndepărtă de el şi îşi atinse buzele înroşite cu degetele tremurânde. Astăzi îl surprinsese când alesese să poarte lentile de contact în loc de ochelari şi îşi lăsase părul liber pe spate. Ba chiar se şi machiase, deşi el îi ştersese tot luciul de buze. Nicio problemă. Chiar şi aşa, era aproape prea frumoasă ca să fie reală.

Când cei din grupul de deştepţi aşezaţi la masa alăturată începură să bată din palme şi să aclame, Michael se aşteptă ca Stella să se simtă mai jenată şi îngrijorată. Însă nu se întâmplă aşa. Stella îşi coborî privirea în acel mod timid specific ei şi râse împreună cu ei. Cu toate astea, zâmbetul ei delicat şi strălucirea din ochii săi erau doar pentru el, iar asta îl făcu să se simtă ca şi cum ar fi învins o armată întreagă. Numai pe el îl vedea, numai lui îi zâmbea, nimănui altcuiva.

Planul lui de a o seduce şi de a o face să îşi învingă teama funcţionase. Nu avea nicio îndoială că, până când aveau să ajungă acasă în această seară, avea să poată bifa toate căsuţele din lecţiile ei. Ar fi trebuit să facă asta de la început. Toată lumea ştia că, dacă voiai să ajungi în pat cu cineva, nu începeai din dormitor. Pentru asta existau seducţia, romantismul, mâinile înlănţuite şi dansul. Pentru asta existau aceste sărutări cu îngheţată.

Problema era că aveau efect şi asupra lui. Cu cât petrecea mai mult timp cu ea, cu atât atracţia lui faţă de ea creştea – şi nu doar fizic. Dacă Stella nu reuşea să bifeze toate căsuţele la următoarele două întâlniri, avea să se simtă obligat să extindă durata aranjamentului lor, iar asta ar fi fost o idee foarte proastă. Ar fi putut face prostia de a se îndrăgosti de ea.

Nu şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea concepe un final de poveste dintr-un asemenea scenariu. Nu numai că trăiau în lumi paralele în ceea ce priveşte educaţia şi cultura, dar Stella era bogată. Dacă ar fi aflat despre tatăl său şi despre

nenorocirile pe care le făcuse pentru a face rost de bani, nu ar mai fi putut niciodată să aibă încredere în Michael. Proverbele precum „Aşchia nu sare departe de trunchi”, „Aşa tată, aşa fiu” existau cu un motiv. Se luptase cu asta şi îşi ura tatăl din acest motiv, însă şi el avea aceeaşi răutate în adâncul său. Era o bombă cu ceas şi nu voia ca Stella să fie prin preajmă atunci când avea să explodeze şi să îi rănească pe toţi cei din jurul lui.

Sexul era singura cale de ieşire din această situaţie. Să bifeze căsuţele, să termine lecţiile şi să meargă mai departe. Abia acum, când o cunoscuse mai bine, şi-ar fi dorit să facă mai mult pentru ea decât să o înveţe cum să fie bună la pat. Şi-ar fi dorit să îi ofere cele mai frumoase nopţi din viaţa ei.

În această seară avea de gând să stârnească un foc de artificii.

{capi+olul} 10

După ce serviră cina la restaurant, Stella şi Michael se plimbară pe străzile pline cu magazine sofisticate şi zgârie-nori care purtau emblemele marilor bănci. Traficul pietonal – parte turişti, parte localnici îmbrăcaţi cu jachete subţiri, parte tineri petrecăreţi îmbrăcaţi la patru ace – sufoca trotuarele şi se revărsa pe şosea, unde maşinile treceau cu viteză foarte redusă.

Aşa arăta Bay Area noaptea, o zonă pe care Stella nu fusese interesată să o exploreze niciodată. Surprinzător, se simţea bine. În materie de escorte, Michael era pachetul complet. Era grozav atât în pat, cât şi în afara lui. Sărutările lui în public ar fi trebuit să o stânjenească, însă îi plăceau la nebunie. Cărei femei nu i-ar fi plăcut să fie sărutată de Michael, într-un loc în care oamenii vedeau, admirau şi se înverzeau la faţă de invidie? O ţinea de mână ori de câte ori avea ocazia şi era o persoană cu care puteai să conversezi uşor. De obicei, ei nu îi plăcea să descopere lucruri noi, dar Michael o făcea să se simtă în siguranţă. Cu el alături, simţea că face parte din acea

viaţă de noapte aglomerată din San Francisco, nu era doar un privitor. Era ceva inedit şi minunat în a te afla într-o mulţime şi a nu te simţi singur.

Se apropiară de un culoar mărginit cu cordoane din catifea roşie, unde femei îmbrăcate sumar şi bărbaţi cu costume aşteptau în şir. Un gardian îi cercetă corpul şi faţa cu o privire dură, făcând-o să se lipească de Michael.

— Acesta este clubul? întrebă ea, simţindu-se din nou puţin neliniştită.

El o luă de mijloc şi dădu afirmativ din cap către gardianul clubului:

— Ar trebui să fim pe listă. Numele este…

Gardianul încuviinţă din cap, arătând spre intrare.

— Înaintaţi.

Michael o sărută uşor pe frunte, îi puse mâna pe după braţul lui şi o conduse către uşile din faţă ale clubului „212 Fahrenheit". Un al treilea gardian ţinu uşa deschisă pentru ei şi îl salută pe Michael cu o mişcare a capului în timp ce treceau.

— Ne-au lăsat să intrăm deoarece cred că eşti frumoasă şi o să atragi clienţii, îi şopti Michael la ureche.

Obrajii ei se înroşiră, iar Stella încercă să nu i se urce la cap cuvintele lui. Îşi aranjase părul şi se machiase special pentru această seară. Această înfăţişare nu o prea caracteriza.

În club se aflau multe persoane, iar ea strânse din pumni şi îşi spuse în gând un discurs de încurajare. Mai participase la dineuri caritabile şi la petreceri organizate de firma la care lucra. Aceasta nu ar fi trebuit să fie o problemă. Conversaţia lor, amestecată cu muzica electronică, îi umplea auzul. Din fericire, niciunul dintre zgomote nu era asurzitor. Încă putea să gândească.

Spaţiul era o cameră deschisă, decorată într-un stil modern minimalist, cu grinzi metalice expuse şi margini ascuţite. Un bar enorm ocupa toată partea din spate şi un DJ punea muzica de la un pupitru amenajat pe peretele alăturat.

Suprafeţele pentru şezut erau puţine şi se prezentau sub formă de separeuri tapisate, centrate în jurul unor mese joase din metal. Existau doar patru astfel de aranjamente şi două erau deja ocupate.

— Vreau şi eu una dintre acele mese.

Vocea ei părea sigură şi constantă, iar sunetul ei o linişti, făcând să îi dispară nodul din stomac. Se descurca bine.

— Acelea nu sunt gratis.

Îşi scoase cardul de credit din decolteul rochiei şi i-l înmână lui Michael, râzând când el o privi cu un zâmbet surprins.

— Nu am avut unde să-l pun.

Mâinile lui Michael alunecară pe spatele ei şi el o trase mai aproape.

— Ce mai ai acolo? o întrebă, în timp ce îi inspecta decolteul decent.

— Permisul de conducere.

— Să ştii că eu am buzunare. Ai fi putut să-mi dai cardurile şi telefonul să ţi le ţin.

— Nu m-am gândit la asta. Mi-am lăsat telefonul acasă pentru că nu a încăput.

Dar acum, când ştia că avea o soluţie… Acesta era motivul pentru care femeile aveau iubiţi.

Numai că Michael nu era iubitul ei.

El îşi strecură degetele în corsetul rochiei Stellei şi îi pipăi pieptul. Îi atinse din neatenţie un sfârc, făcându-i pulsul să crească şi sânul să i se umfle, înainte să găsească permisul de conducere. După sclipirea din ochii lui, ea îşi dădu seama că nu fusese deloc un accident.

Expresia lui se îmblânzi când îşi trecu degetul mare peste fotografia permisului ei de conducere. În poza învechită părea tânără şi foarte timidă – o descriere potrivită pentru perioada respectivă. Îi plăcea să creadă că devenise mai rafinată de atunci. Uite unde era acum!

— Asta a fost făcută imediat după ce mi-am terminat doctoratul.

— Câţi ani aveai?

— 25.

— Arăţi ca de 18. Chiar şi acum, abia ţi-aş da 21!

— Permite-mi să-ţi demonstrez că sunt adultă comandând ceva de băut.

Îmbătată de succes şi putere, ea porni spre una dintre mesele goale şi se aşeză, căutând cu privirea personalul clubului. Michael îşi băgă o mână în buzunarul pantalonilor şi se îndreptă spre ea cu o postură relaxată, demnă de podium. *Totul* la el era demn de podium, dar acel costum parcă adăuga ceva în plus. Părea scump şi excelent croit, dar totuşi mai şic decât orice haine pe care Stella le văzuse vreodată la alţi bărbaţi.

El se întinse lângă ea, suficient de aproape, încât coapsele le erau strâns lipite, şi îşi propti braţul pe scaunul din spatele ei. Îi plăcu asta. Mult. O făcu să se simtă de parcă i-ar fi aparţinut lui.

— Costumul ăsta de la ce firmă este? Îmi place la nebunie.

Fără ezitare, Stella întinse mâna ca să îi netezească reverul şi umerii întăriţi ai sacoului.

El îi căută privirea şi îi oferi un zâmbet frumos.

— Este făcut la comandă.

— Complimentele mele croitorului.

Îi verifică interiorul sacoului, rămânând şi mai încântată când nu putu să-i găsească imperfecţiuni sau cusături greşite pe sub căptuşeala fină de mătase. O adevărată operă de artă a unui maestru.

— Îi voi transmite.

— Poate că ar trebui să mă duc şi eu la el. Se pricepe şi la haine pentru femei? Este foarte ocupat?

În timp ce vorbea, Stella nu se putu abţine să nu îşi plimbe palma peste pieptul lui şi îi plăcu la nebunie fermitatea

trupului masculin pe sub cămaşa din bumbac.

— *Este* foarte ocupat.

Ea oftă dezamăgită.

— Croitoreasa mea este bună, dar crede că sunt nebună. Şi mă înţeapă foarte des. Nu sunt convinsă că o face mereu din greşeală.

Muşchii lui se încordară sub mâinile ei, iar el se îndreptă de spate. Vocea lui era aproape furioasă când o întrebă:

— Vrei să spui că te înţeapă intenţionat?

Oare se supărase... pentru ea? Gândul îi transmise valuri de căldură în tot corpul şi orice urmă de ranchiună mai avea faţă de croitoreasa ei răzbunătoare era acum uitată.

— În apărarea ei, sunt foarte mofturoasă. Îmi spune *clienta ei divă,* îi explică Stella.

— Asta nu înseamnă că este în regulă. Ar trebui să-şi ţină mai bine acele sub control. Nu este chiar atât de greu. Chiar şi când aveam zece ani, tot... Michael îşi ţuguie buzele şi îşi trecu o mână prin păr. În ce privinţă eşti mofturoasă?

— Păi, eu..., începu Stella, trăgându-şi mâinile pe lângă corp şi împletindu-şi degetele. Sunt pretenţioasă la felul în care simt materialele pe piele. Etichetele şi cusăturile care zgârie, tivurile inegale, firele trase, locurile unde ţesătura este prea strânsă sau prea largă. Nu sunt o divă, sunt doar...

— O divă, o completă el, cu un zâmbet şicanator.

— Bine, strâmbă ea din nas.

O chelneriţă cu o fustă scurtă neagră şi un tricou alb mulat cu emblema clubului se plimba pe la mese.

Michael îi înmână cardul Stellei.

— Am dori să rezervăm masa pentru tot restul serii. Eu vreau doar o apă. Stella?

Nu voia să consume alcool? Atunci nu era sigură că voia să bea de una singură.

— Ceva dulce, te rog.

Chelneriţa arcui o sprânceană, dar dădu din cap cu

profesionalism.

— Imediat.

După ce chelneriţa plecă, Michael îi explică:

— Eu voi conduce.

— Îmi place această latură responsabilă a ta, îi zâmbi ea.

— Michael este întotdeauna responsabil, nu-i aşa, frate?

Un străin apăruse de nicăieri, iar Stella îl privi cu uimire în timp ce se aşeza pe canapeaua din faţa lor, fără să aştepte vreo invitaţie. Purta un tricou negru mulat peste umerii laţi ca de buldog şi avea o frizură ţepoasă şi scurtă. Ea încercă să nu se uite nepoliticos la tatuajele complexe care îi împodobeau braţele şi gâtul musculos, dar era dificil. Nu mai văzuse niciodată atâtea tatuaje de aproape.

Michael se îndreptă de spate şi se trase mai în faţă.

— Quan...

Străinul îi aruncă o privire dură lui Michael.

— Nu, înţeleg. Probabil ţi-ai pierdut telefonul sau ceva de genul ăsta. Întorcându-şi atenţia către Stella, se prezentă. Eu sunt Quan, vărul preferat al lui Michael şi cel mai bun prieten.

Văr. Cel mai bun prieten. Nervii ei se întinseră la maximum. Îşi întinse mâna peste masă.

— Stella Lane. Încântată de cunoştinţă.

El se uită amuzat la mâna ei, înainte de a i-o strânge, apoi se rezemă la loc pe canapea.

— Aşadar, până la urmă, are iubită. Lasă-mă să ghicesc, probabil eşti medic.

În timp ce ea deschidea gura să îl corecteze în ambele privinţe, Michael o cuprinse cu un braţ şi o trase lângă el.

— Stella este econometrician.

Ea se uită confuză la el, până când îşi dădu seama că era de fapt îngrijorat că avea să îi divulge vărului său faptul că este escortă. Apoi îşi dădu mental ochii peste cap. Abilităţile ei de comunicare erau proaste, dar nu *chiar atât* de proaste.

Quan o surprinse când se aplecă cu interes spre ea.

— Este legat de economie, nu-i aşa?

— Da.

— A cunoscut-o deja pe Janie? îl întrebă el pe Michael.

„Cine era Janie?”

Dar Michael nu păru să audă întrebarea. Atenţia lui era concentrată asupra unei blonde minione, care stătea la bar. Când ea bătu cu palma pe scaunul gol de lângă ea, el înjură printre dinţi şi se ridică în picioare.

— Mă întorc într-o secundă.

Corpul Stellei îngheţă în timp ce îl privea îndreptându-se spre bar. Se aşeză pe locul indicat, iar blonda îşi plimbă degetele pe braţul lui. Vorbiră, însă discuţia lor nu putea fi auzită peste muzica şi zgomotul produs de mulţimea care era din ce în ce mai numeroasă.

Oare când apăruseră atât de mulţi oameni? Numărul lor aproape că se dublase de când intraseră ei. Din ce în ce mai mulţi continuau să vină în club.

— E-ea e Janie? întrebă Stella.

— Nu ştiu cine e, dar nu-i Janie. După ce o cercetă cu privirea pe Stella, Quan zâmbi uşor. În mod clar, nu a vrut să vorbească cu ea, bine? Nu ai de ce să-ţi faci griji.

Dar Stella nu se simţea de parcă nu ar fi avut motive de îngrijorare. Blonda râse de ceva ce îi spusese Michael şi se apropie mai mult de el, sânii seducători ce stârneau invidia lipiţi de braţul lui. După acest moment, orice s-ar mai fi întâmplat între ei nu se mai văzu, din cauza oamenilor care se adunaseră în jurul barului.

— Mereu este atât de aglomerat aici? întrebă Stella.

— Nu chiar, îi răspunse Quan, în timp ce îşi freca uşor ceafa şi îşi rotea gâtul dintr-o parte în alta, ca să se dezmorţească. În seara asta au invitat un DJ cunoscut, aşa că este mai aglomerat decât în mod normal. Acustica este foarte bună aici. Pregăteşte-te să fii surprinsă.

Ea înghiţi cu greu şi un nod i se puse în stomac. De când

surprinderea era un lucru bun? Încăperea era ticsită de sute de persoane. Mult mai multă lume decât anticipase ea.

Un bum electronic strident izbucni din difuzoarele încorporate în tavan, iar inima Stellei tresări atât de tare, încât o duru în piept. Camera se făcu roşie, înainte ca flăcările să înceapă să danseze pe pereţi. Mulţimea ţipa de emoţie, în timp ce Stella se străduia să respire. Lasere şi fum. Zgomotul strident scădea în intensitate, iar sunete efemere orchestrale se auzeau ca o şoaptă în toată încăperea. Înainte de a putea încerca să se relaxeze, un ritm începu să crească în intensitate pe fundal.

— Nu te speria! îi strigă Quan. Acela nu este un foc adevărat. Sunt doar lumini LED şi proiectoare.

Chelneriţa reapăru de nicăieri şi trânti o băutură pe masă. Spuse ceva, dar Stella nu putu auzi. Într-o clipă, chelneriţa dispăru în mulţimea de trupuri în mişcare. Muzica continuă spre un fel de punct culminant, iar oamenii se agitară pe măsură ce acesta se apropia.

Stella luă băutura şi sorbi din ea. Lămâie, cireşe şi amaretto. Îşi dorea să fie vodcă sau poate chiar etanol nediluat. Aşa şi-ar fi făcut efectul mai repede.

Quan îi aruncă o privire amuzată.

— Ţi-e sete?

Ea dădu afirmativ din cap.

Sirenele digitale ţiuiră puternic, tăcerea se aşternu timp de vreo cinci secunde, apoi altă melodie inundă încăperea din difuzoare. Parcă din senin, basul reveni cu o viteză frenetică, care inducea adrenalina. Mulţimea deveni sălbatică.

Inima îi bătea într-un ritm ameţitor, iar teama ameninţa să o învăluie. Prea mult zgomot. Prea multă frenezie. Îşi canaliză emoţiile şi le îngropă adânc în ea, forţându-se să respire încet. Atâta timp cât părea calmă la exterior, totul era bine. Muzica continua într-un ritm alert, dar timpul se scurgea îngrozitor de lent.

Între timp, lumea din dreptul barului plecă, astfel încât acum îl putea vedea cu uşurinţă pe Michael. Blonda se juca cu gulerul cămăşii lui, apoi se apropie prea mult şi îşi lipi buzele de ale lui într-un sărut pasional.

Stella tresări, de parcă cineva o pălmuise. Aşteptă ca el să o respingă pe femeie. Aşteptarea parcă dură ani întregi, până când mulţimea se înghesui din nou şi îi blocă vederea.

Acid şi amaretto îi veniră înapoi pe gât.

Trebuia să găsească un loc în care să vomite. Se repezi în mulţime, împinsă printre trupurile care se balansau într-un ritm din ce în ce mai rapid. Muzica o asalta. Luminile pulsau. Mirosul neplăcut al trupurilor, parfumul, respiraţia plină de alcool. Membrele dure şi articulaţiile ascuţite.

Oare Michael încă o săruta pe femeia aceea?

Ochii i se inundară de lacrimi. Trupurile formau o cuşcă în jurul ei. Nu se putea mişca. Nu putea să ţipe după ajutor.

O mână o cuprinse pe a ei.

Michael?

Nu, era Quan.

El îi făcu loc prin mulţime. O femeie îl înjură pentru că îi vărsase băutura. Un tip îl împinse. La rândul său, Quan îl împinse într-o parte cu cotul şi trecu mai departe. În toată îmbulzeala asta, susţinerea mâinii lui rămase sigură şi constantă. El o conduse printre oameni, deschise o uşă şi un aer rece îi învălui faţa.

Uşa se închise, iar muzica încetă. Cineva gâfâia. Lumina intermitentă dispăruse. Stella îşi acoperi ochii şi se lăsă în jos pe cimentul rece. Picioarele îi tremurau şi refuzau să îi mai susţină greutatea.

— Mulţumesc, se forţă ea să-i spună.

— Eşti în regulă?

— O să vomit.

Unghiile i se încleştară în asfalt, în timp ce încerca să găsească un loc potrivit pentru a se elibera. Nu putea să inspire

destul aer în plămâni.

— Uşor, uşor. Inspiră adânc.

Quan dădu să o atingă, dar se opri când ea se feri.

— Stai dreaptă. Asta e. Trage aer pe nas. Expiră pe gură.

Cine gâfâia aşa? Sunetul o scotea din minţi.

— Linişteşte-te. Mă duc să-l chem pe Michael.

— Nu, îl rugă ea, apucându-l de încheietura mâinii. Sunt bine.

Se rezemă de o parte a clădirii şi îşi lipi faţa de zid. Răceala îi amelioră fierbinţeala frunţii şi îi distrase atenţia de la Michael cu acea femeie. Michael *sărutând-o* pe acea femeie.

Cu gura aproape lipită de perete, sunetul gâfâitului deveni mai pronunţat, şi Stella îşi dădu seama că venea de la ea.

Stella strânse din dinţi şi îşi încordă fiecare muşchi din corp. Gâfâitul încetă.

— Ai nevoie de ceva? o întrebă Quan.

— Sunt bine. Sunt doar suprastimulată.

Deja se simţea mai bine, deşi tâmplele încă îi zvâcneau.

Quan îşi înclină capul într-o parte şi spuse:

— Fratele meu obişnuia să devină suprastimulat, exact la fel. El este autist.

Pieptul ei se strânse la cuvintele lui. Nu ar fi trebuit să folosească cuvântul *suprastimulat*. Majoritatea oamenilor nu îl foloseau. De ce ar fi făcut-o? Când Quan îşi miji ochii, ea aproape că văzu legăturile făcute în mintea lui şi întrebarea care se forma acolo.

Stella îşi ţinu respiraţia şi speră că el să nu o întrebe nimic. Putea să ascundă adevărul, dar nu învăţase niciodată cum să mintă.

— Şi tu eşti?

Umerii îi căzură, iar gâtul i se înroşi de ruşine. Se forţă să dea afirmativ din cap.

— Michael nu ştie, nu-i aşa? Nu te-ar fi adus niciodată aici dacă ar fi ştiut. Ar trebui să-i spui.

Tot ce putu face era să încuviinţeze din cap. De fiecare dată când oamenii aflau despre tulburarea ei, începeau să meargă pe coji de ouă în jurul său. Relaţia devenea tensionată, până când găseau o modalitate de a pleca. Evitase să mai spună cuiva. Aparent, nu era suficient pentru a-i împiedica pe unii să-şi dea singuri seama.

— Pot să împrumut o sută de dolari de la tine, te rog? Vreau sa merg acasă.

Cardul ei de credit era înăuntru.

— Ai de gând să pleci? Probabil că Michael te caută.

Dar ea se îndoia. Era ocupat. În timp ce se ridica în picioare, se minună la deconectarea dintre corp şi minte. Cum puteau membrele ei să răspundă la comenzi, când mintea îi era atât de obosită şi goală?

— Promit că ţi-i voi da înapoi.

— Te-ai supărat din cauză că tipa aia l-a sărutat? Sper că ai observat că Michael a încercat să o respingă. Nu e în stare să se protejeze de femei.

O rază de speranţă strălucitoare şi prostească apăru în ochii ei.

— Serios?

Uşa se deschise brusc şi un val de muzică tehno radie dinspre intrare.

— Aici eraţi!

Michael ieşi din club şi uşa se închise în spatele lui, amuţind muzica. Privirea lui trecu de la ea spre Quan şi înapoi.

— Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

— Aveam nevoie de aer curat.

Quan se încruntă, ca şi cum ar fi vrut să vorbească, iar Stella îşi ţinu respiraţia.

„Nu-i spune! Nu-i spune! Nu-i spune!”

Michael s-ar fi schimbat. Totul s-ar fi schimbat. Şi încă nu voia să se întâmple asta.

— Încerca să mă convingă să-i împrumut bani de taxi. Te-a

văzut de gât cu blonda aia şi a vrut să fugă, îi spuse Quan.

Stomacul ei nu ştia dacă ar fi trebuit să se relaxeze sau să se strângă ghem la cuvintele lui. O făcuse să pară sentimentală şi posesivă. Şi-ar fi dorit să nu fie cu adevărat aşa.

— Şi voiai să pleci? Pur şi simplu? întrebă Michael, nevenindu-i să creadă.

Ea privi în jos spre asfalt.

— Am crezut că voi doi... că tu...

— Nu. Cu tine acolo? Ai puţină încredere în mine! Doamne, Stella!

El o cuprinse de talie şi o trase spre el. Mirosul lui, braţele lui în jurul ei, prezenţa lui atât de aproape. *Raiul.* Ea închise ochii şi se cuibări la pieptul lui.

— Vrei să te întorci înăuntru? o întrebă el.

— *Nu!* Un val de adrenalină îi trecu prin corp, încordându-i fiecare muşchi care se relaxase în îmbrăţişarea lui. Te rog! adăugă, ca un gând întârziat.

— Atunci, hai să mergem acasă.

{capi+olul} 11

Stella rămase rezervată pe tot parcursul drumului de câteva străzi, până la maşina ei, Tesla Model S, de culoare albă. De mai multe ori, Michael o surprinsese masându-şi tâmplele, dar când o întrebase dacă avea o durere de cap, răspunsul ei fusese o mormăială neinteligibilă. Ar fi crezut că făcea pe victima, ca răspuns la presupusa lui înşelăciune, dar acest gen de comportament nu părea să îi stea în caracter.

Nu, îi stătea în caracter să îl lase fără cuvinte. Când Quan îi spusese că voise să îl abandoneze în club, Michael primise vestea ca pe un pumn în abdomen. Ultima persoană care îl abandonase fusese tatăl său. Dar în timp ce acesta îi lăsase lui Michael o mizerie enormă de curăţat, Stella plănuise să îl lase cu maşina şi cu cardul ei de credit. Cine *ar fi făcut* aşa ceva?

Mai mult decât atât, nu meritase. Nici atunci şi nici acum. În seara asta, încercase să împiedice o fostă clientă nebună să facă o scenă de faţă cu Stella. Aliza era o adevărată divă şi iubea drama în toate formele ei. Acum, când în sfârşit reuşise să divorţeze de soţul său milionar – şi să îi ia jumătate din avere –, îl dorea pe Michael înapoi. Era dispusă să plătească oricât ar fi trebuit.

Refuzase să accepte faptul că Michael ar fi preferat să facă sex cu diverse femei decât să se întoarcă în patul ei. Îl reţinuse timp îndelungat, apelând la diferite tertipuri extravagante, înainte de a-şi lipi buzele de ale lui.

Michael avea să asocieze toată viaţa gustul de gumă de mestecat cu aromă de scorţişoară, ţigări şi whisky cu Aliza.

Era atât de diferită de Stella, care avea gust de... îngheţată de mentă cu fulgi de ciocolată.

Se îngrămădiră în maşină, iar ea activă încălzitorul scaunului, se scufundă în spătar şi privi pe geam, bătând cu degetele pe genunchi. El deschise radioul pentru a sparge tăcerea, dar ea îl opri imediat. Degetele ei îşi reluară mişcările. Era hipnotic, dar cam enervant.

O privi intens, însă ea nu observă.

După ce ieşiră din oraş şi intrară în traficul lejer de pe autostradă, el cedă şi spuse:

— Când baţi cu degetele pe genunchi, cânţi o melodie? Ca la pian?

Ea încetă să mai facă acel gest şi îşi împreună palmele.

— Este *Arabesque* a lui Debussy. Îmi place foarte mult combinaţia de triolete şi optimi.

— Aşadar, cânţi?

Când o luase de acasă, din centrul oraşului Palo Alto, îi fusese imposibil să nu observe pianul negru masiv care îi domina camera de zi, de altfel goală. Dacă era talentată din punct de vedere artistic, pe lângă faptul că era inteligentă, frumoasă şi plină de succes, era oficial femeia visurilor lui în

carne şi oase. Şi ridicol de departe de nasul lui.

Chiar dacă problemele cu tatăl lui nu ar fi atârnat între ei, tot nu avea nimic din ce ar fi putut să îşi dorească o fată ca ea. Avea chipul şi trupul, dar oricine ar fi putut pune mâna pe aşa ceva dacă plătea suficient. Poate că ar fi fost atrasă de vechiul Michael, cel care fusese liber să îşi urmeze pasiunile. I se întâmplaseră multe acelui tip. Michael abia şi-l mai amintea.

— Da, cânt, îi răspunse Stella. Am început să cânt înainte să vorbesc.

El îşi arcui sprâncenele. Aparent, pe lângă faptul că era femeia visurilor lui, mai era şi Mozart.

— Nu este atât de impresionant pe cât sună, spuse ea, strâmbând din buze. Am început să vorbesc târziu.

— Mi-e greu să îmi imaginez asta. Mi se pare că eşti perfectă.

Ea îşi plecă uşor capul şi oftă adânc, dar când Michael vru să o întrebe ce păţise, microbuzul lent din faţa lui îi atrase atenţia. Schimbă benzile, acceleră şi îl depăşi. *Lin ca vântul*. Îi plăceau maşinile rapide.

Dar gândul la maşini îi amintea mereu de maşina lui actuală, un BMW M3 negru strălucitor, şi de modul în care o obţinuse.

— Tipa e o fostă clientă nebună, îi explică el.

Simţea privirea apăsătoare a Stellei pe faţa lui.

— Femeia din club.

— Da.

Ea îşi ridică o mână spre puntea nasului. Când nu-şi putea potrivi ochelarii, îşi strângea gâtul.

— Ţi-a plăcut să o săruţi?

— *Nu* am sărutat-o. *Ea* m-a sărutat *pe mine*. Dar nu, nu mi-a plăcut.

— Poţi să fii foarte sincer şi să-mi răspunzi la o întrebare?

Asta avea să fie interesant.

— Da.

— Te porţi cumva diferit când eşti cu mine?

— Vrei să spui, dacă te-aş întâlni pe stradă şi nu ai mai fi clienta mea, m-aş purta ca un nemernic cu tine? o întrebă, gândindu-se că dacă ea nu i-ar mai fi clientă, probabil că ar fi cu alt bărbat. Un gust amar îi invadă gura şi Michael îşi strâmbă buzele. Răspunsul este nu.

— Minţi doar ca să mă faci să mă simt mai bine?

— Stella, nu te-am minţit niciodată. Va trebui să te decizi dacă mă crezi sau nu.

Nu îşi mai vorbiră tot restul drumului. El conduse până pe aleea din faţa cabanei ei renovate inteligent, cu gard viu de rozmarin şi panouri solare pe acoperiş, apoi parcă în garajul pentru două maşini, care arăta precum o sală de operaţii sterilă. După ce opri motorul, Stella deschise ochii.

— Ai ajuns acasă.

Ea îşi trecu o mână peste părul ciufulit de la somn.

— Sunt aproape prea obosită ca să cobor din maşină.

— Te pot duce eu.

Ea îi zâmbi somnoros, crezând clar că glumea.

— Vorbesc serios.

Ideea de a o căra în braţe până la pat i se părea foarte atrăgătoare în acest moment. Îi plăcea să o îmbrăţişeze şi, oricât de ciudat ar fi părut, voia să bifeze toate căsuţele de pe foi. Nu mai rezistase atât de mult fără sex de trei ani, iar Stella îmbrăcată cu rochia aceea îl făcea să se excite din cap până în picioare.

— Nu fi ridicol! îi zise ea, deschizând portiera şi ridicându-se cu mişcări stângace chiar şi pentru ea.

Totuşi, după ce el încuie maşina şi se apropie de ea la uşa casei, privirea îi era fermă.

— În seara asta nu am energie pentru lecţii.

— Nu trebuie să facem neapărat lecţii, o asigură el, apoi îi atinse braţul cu vârfurile degetelor, iar pielea ei se făcu ca de găină.

Pleoapele ei căzură grele şi senzuale. Frumoasa Stella! Îi mângâie palma, iar degetele i se desfăcură, invitându-l parcă să o atingă.

— Te pot face să te simţi bine. Stella, deja ai plătit pentru seara asta.

Îşi strânse mâna în pumn, apoi se întoarse cu faţa spre uşă.

— Voiam să discut cu tine despre asta. Intră, te rog!

După ce îşi puse pantofii la locul lor în şifonier, Stella trecu pe lângă dragul ei pian Steinway spre living, bucurându-se de senzaţia răcoroasă a lemnului tare sub tălpile sale amorţite. Michael merse tăcut în urma ei, iar ea bănui că observase cât de gol era spaţiul.

Niciun ornament nu împodobea masa din sufragerie. Nu exista niciun aranjament special. Nu era nimic altceva decât… nu ştia din ce fel de lemn era făcută masa, dar era fină. Îşi trecu degetele peste suprafaţa satinată, în timp ce se duse spre capătul îndepărtat al mesei unde stătea de obicei. Scaunele din jur erau singurele obiecte din toată casa.

— Te-ai mutat de curând? o întrebă el.

Ea trase un scaun pentru el şi îşi frecă stânjenită cotul.

— Nu chiar.

În loc să se aşeze, el intră în bucătăria alăturată, cu mâinile în buzunare, şi inspectă aragazul, combinele frigorifice din oţel inoxidabil şi orice altceva mai exista în acel spaţiu răsunător de gol. Rece, cenuşie şi cavernoasă, bucătăria era camera cea mai puţin preferată din casa ei. Sau aşa fusese până acum.

Cu Michael înăuntru, devenise un loc diferit. Ambianţa era acum intimă şi primitoare, iar spoturile luminoase străluceau mai mult ca nişte stele decât ca nişte LED-uri cu consum energetic redus. Nu se mai simţea singură.

— Ce înseamnă „nu chiar”? Stai aici de o lună? De două? De un an? o tachină el, zâmbind.

— De cinci ani.

Faţa lui împietri de uimire, iar Michael îi privi casa într-o lumină nouă.

— Deci îţi place casa aşa goală?

Ea ridică din umeri.

— Sunt la birou aproape tot timpul, aşa că nu mă deranjează. Aici nu am decât un pat, un televizor bun şi internet de mare viteză.

El clătină din cap şi chicoti.

— Numai lucrurile esenţiale.

— E prea ciudat?

La fel ca un copil cu probleme de vorbire sau un adult suprastimulat într-un club?

— Nu, cred că îmi place, îi zâmbi el din nou. Totuşi, ai putea să pui nişte tablouri, mă gândesc. Şi vreo două canapele. Poate o măsuţă de cafea. Nu îţi trebuie mai multe.

Stella simţi un nod în gât. Exact în acel moment, când el se afla în bucătăria ei, în casa ei, simţea că nu mai avea nevoie de nimic altceva pe lume. Şi timpul lor împreună avea să se sfârşească în curând.

Nu era pregătită să se întâmple asta.

— Ai vrea să te aşezi ca să putem vorbi? îl întrebă ea.

Dădu hotărât din cap şi înconjură masa supradimensionată din mijlocul camerei, apoi ocupă scaunul tras de ea. Apropierea lui o atrăgea ca un magnet, şi Stella luă loc lângă el, înainte să apuce să facă vreun lucru care să îi distragă atenţia, cum ar fi să îl atingă. Avea nevoie să rămână concentrată. Poate dacă ar fi vorbit foarte elocvent, el ar fi fost de acord cu noul ei plan.

Ea îşi puse mâinile tensionate pe masă şi, în câteva secunde, începu să bată cu degetele în lemn.

O mână caldă alunecă peste a ei şi i-o strânse.

— Niciodată nu trebuie să fii emoţionată când eşti cu mine. Ştii asta, nu-i aşa?

Când el nu își retrase mâna, ea analiză modul în care o făcea să se simtă. Aceasta fusese o atingere normală, neinsinuantă, de genul celor care ar fi făcut-o să vrea să se închidă în sine. Dar tot ce simțea acum era căldura și textura pielii lui Michael. Nu înțelegea cum, dar corpul ei îl acceptase. Doar pe el.

Această conștientizare o făcu să fie și mai hotărâtă, și își adună curajul de a continua.

— Vreau să îți fac o nouă propunere.

El își înclină capul într-un mod calculat.

— Adică vrei să continuăm lecțiile și după vinerea viitoare?

— Adică, nu mai vreau lecții. Timpul pe care l-am petrecut împreună în această seară – atât părțile bune, cât și… cele mai puțin bune – m-au făcut să înțeleg câteva lucruri. Nu sunt deloc pricepută la sex, dar stau și mai prost la capitolul relații. Cred că ar fi mai bine să îmi petrec timpul lucrând la asta. Până astăzi, nu am împărțit niciodată înghețată cu cineva și nici nu m-am ținut de mână pe stradă cu vreun bărbat. Niciodată nu am purtat o conversație în timpul cinei care să nu fie presărată de lungi tăceri dureroase și de acele momente stânjenitoare în care, din greșeală, am jignit oamenii și i-am îndepărtat.

El își trecu degetul mare peste încheietura mâinii ei, înainte să o analizeze cu o privire neclintită.

— Nu am observat să ai vreo problemă de comunicare – cu excepția momentului în care ai încercat să mă abandonezi. Dacă aș fi sărutat-o cu adevărat, aș fi meritat-o. Te-ai descurcat bine în seara asta.

— Pentru că am fost cu tine.

Preț de un moment, Michael se gândi la asta.

— Poate pentru că atunci când ești cu mine simți că deții controlul. Deoarece mă plătești, nu te mai simți așa stresată și te poți relaxa.

— Nu e deloc așa. Mă relaxez când sunt cu tine datorită felului în care mă tratezi, pentru că așa ești tu, îi explică ea, cu

convingere.

Sprâncenele lui se încruntară, iar Michael parcă îşi ţinu respiraţia pentru un moment.

— Stella, nu ar trebui să-mi spui aşa ceva.

— De ce? E adevărat.

Diverse emoţii îi străbătură chipul lui, mai repede decât le putu ea citi. Clătină din cap şi înghiţi în sec. Un zâmbet aproape invizibil îi apăru în colţul gurii, înainte de a-şi retrage mâna de pe a ei pentru a-şi freca maxilarul. Îşi drese glasul, dar cuvintele îi ieşiră tot aspre.

— Spune-mi despre această nouă propunere.

Stella îşi fixă privirea asupra palmei sale, lipsindu-i căldura atingerii lui.

— Vreau să mă înveţi cum să mă port într-o relaţie. Nu partea cu sexul, ci partea care ţine de fi cu cineva. Ca în seara asta. Discuţiile, împărţitul lucrurilor şi ţinutul de mână. Lucrurile noi sunt înfricoşătoare pentru mine, dar cu tine le pot face faţă, şi chiar îmi plac. Vreau să te angajez să-mi fii iubit de probă cu normă întreagă.

El îşi depărtă mirat buzele, dar nu spuse nimic pentru o lungă perioadă de timp.

— Cum adică… nu partea cu sexul?

— Vreau să renunţ la sex. Nu îmi doresc să fiu ca acea femeie din club şi să te oblig să întreţii relaţii sexuale cu mine. Speranţa mea este că, dacă voi reuşi să mă descurc la partea de comunicare într-o relaţie, pe niciun bărbat nu îl va deranja să lucreze împreună cu mine şi la partea cu sexul.

— Cine a spus că mă forţezi? o întrebă el, mijindu-şi ochii. Tot ce am făcut până acum cu tine a fost voluntar.

Ea îşi stăpâni o grimasă şi îşi strânse degetele, astfel încât să evite bătăile în masă.

— Data viitoare când un bărbat mă va săruta, am nevoie să o facă pentru că aşa *vrea* el. Fără stimulent financiar.

După ce îl văzuse pe Michael cu fosta lui clientă, tot ce

făcuseră împreună până atunci începuse să o dezguste. Raţionamentul ei de a angaja o escortă pentru a învăţa să facă sex fusese extrem de simplificat.

— Ştiu că, iniţial, nu ai fost interesat să ne întâlnim de mai multe ori, iar noua mea propunere ar necesita şi mai mult timp. Din această cauză, sunt dispusă să îţi ofer cincizeci de mii de dolari în avans pentru prima lună. Poate am putea încerca asta timp de trei până la şase luni – cu acelaşi tarif? Este un interval de timp suficient pentru o relaţie de probă? Desigur, totul este negociabil. Nu ştiu care este standardul industriei pentru acest tip de aranjament.

— Cincizeci de mii... El clătină din cap, ca şi cum nu ar fi auzit bine. Stella, nu pot...

— Înainte să refuzi, gândeşte-te puţin, îi spuse ea, şi pulsul i se acceleră. Te rog!

— Am nevoie de timp, îi spuse el, îndepărtându-se de masă şi ridicându-se în picioare.

— Desigur. Se ridică şi ea şi îşi ţinu respiraţia, neliniştită, neştiind ce să facă. Oricât de mult ai nevoie.

El se apropie de ea şi o apucă de braţ. Se apropie câţiva centimetri, apoi se opri. Cu ochii aţintiţi asupra gurii ei, îi trasă conturul buzelor cu vârful degetelor, provocându-i fiori.

— Te voi anunţa până vinerea viitoare. Este în regulă?

— Da.

Michael îşi muşcă buza de jos, de parcă el s-ar fi gândit să o sărute, iar propriile ei buze tremurară ca răspuns.

— Atunci, noapte bună, Stella!

— Noapte bună, Michael!

Într-o stare de amorţeală, Stella îl urmări în timp ce pleca.

{capi+olul} 12

Lovitură, lovitură, cruce. Lovitură, lovitură, cruce. Cruce. Cruce. Cruce.

Transpiraţia îi intra în ochi lui Michael, arzându-l, iar el îşi trecu un antebraţ peste faţă, înainte de a lovi din nou cu pumnul în sacul de box. Ori de câte ori îl năpădeau gândurile, lovea şi mai tare. Prea multe gânduri, prea multe sentimente.

Lovitură, eschivă, croşeu. Lovitură, cruce.

Braţele îl ardeau, dar durerea îi plăcea, la fel şi modul în care mintea i se golea. Nu mai exista nimic altceva decât rezistenţa dură a nisipului din sacul de box şi impactul ce-i zdruncina braţul şi piciorul.

Lovitură, lovitură, lovitură, cruce, cruce, cruce. Mai tare! Oare ar fi putut să lovească sacul până cădea de pe lanţuri? Poate. Cruce, cruce, cruce, cruce…

Nişte bătăi puternice îl distraseră în mijlocul unui croşeu şi îl făcură să se holbeze la uşa din faţă. Iritarea i se transformă rapid în îngrijorare. Rahat! Oare era proprietarul?

Aruncă un prosop în jurul gâtului şi se duse să deschidă uşa.

— Care-i treaba, vere?

Quan trecu pe lângă el, puse un bax de şase sticle de bere pe măsuţa de cafea şi îşi aruncă geaca de motociclist pe canapea.

Fără să se uite la Michael, intră în bucătărie şi începu să caute prin frigider.

— Ai ceva de mâncare?

— Tu eşti cel care lucrează la restaurant, îi răspunse Michael, revenind la sacul lui de box, care încă se clătina dintr-o parte în alta de la loviturile primite.

Îl stabiliză, înainte să mai dea un pumn în pielea decolorată. În timp ce bătea cu bestialitate sacul, auzi o serie de bipuri urmate de bâzâitul cuptorului cu microunde.

— Îţi mănânc resturile! strigă Quan.

Michael îl ignoră şi continuă să lovească.

Cuptorul cu microunde ţiui şi, în scurt timp, Quan apăru cu un bol aburind, se făcu comod pe canapea şi începu să îi mănânce prânzul lui Michael. Foarte zgomotos.

Când Michael nu mai putu suporta sorbiturile, se opri din lovit şi comentă:

— Majoritatea oamenilor mănâncă la masa din bucătărie.

— Îmi place mai mult pe canapea, ridică Quan din umeri, apoi îşi îndesă în gură o furculiţă de tăiţei, pe care îi mestecă zgomotos, arcuindu-şi sprâncenele la Michael ca şi cum ar fi vrut să-i spună *ce-ţi pasă?*

Michael scrâşni din dinţi şi încercă să-şi găsească din nou ritmul.

— Te-ai antrenat mai mult în ultima vreme? Ţi s-au mărit braţele. Frate, sunt de mărimea unui grepfrut!

Stabilizând sacul, Michael îl întrebă:

— De ce ai venit?

— Ai de gând să-ţi ceri scuze sau ce? Pentru că eşti cel mai de rahat văr din lume, Michael. Chiar eşti!

Michael închise ochii şi expiră obosit.

— Îmi pare rău!

— Da, va trebui să te rog să încerci din nou.

Michael se îndepărtă de sac şi se aruncă pe canapea lângă vărul său.

— Îmi pare foarte rău! Doar că situaţia este complicată acum, iar eu… Îşi sprijini coatele pe genunchi şi îşi acoperi faţa cu mâinile bandajate. Îmi pare rău!

— Nu înţeleg de ce ai minţit că nu ai iubită. Nimeni special, pe dracu'! Ţi-e frică să nu cumva să nu-i placă familia ta sau ce? întrebă Quan, sarcastic.

Lui Michael îi venea să-şi smulgă părul din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Rahat, Michael! Quan lăsă bolul pe măsuţa de cafea, lângă bere, şi îşi luă geaca. Atunci, o să plec.

Se întoarse spre uşă şi puse mâna pe clanţă.

— Astăzi a fost o zi de rahat, bine? îi zise Michael, apoi începu să îşi smulgă bandajul de box de pe pumni. Toate zilele mele sunt de rahat, dar astăzi a fost mai rău. Am crezut că mama a murit. Când am ajuns acolo, am găsit-o leşinată în scaunul ei şi nu părea că respiră. Am intrat în panică.

Quan se întoarse, îngrijorat.

— Se simte bine? De ce nu mi-ai spus despre asta mai devreme? A fost la fel ca în celelalte două dăţi când ai găsit-o în baie? Este la spital acum?

Una dintre legături se desprinse şi Michael trecu la cealaltă mână, retrăind frica, uşurarea şi jena.

— E bine. Era doar adormită. Când mi-am ieşit din fire, s-a trezit şi a ţipat la mine.

Expresia lui Quan trecu de la una uşurată la una amuzată.

— Eşti băiatul mamei! Ştii, nu-i aşa?

— Parcă tu nu eşti!

— Ar trebui să-i spui mamei asta. Poate că nu ar mai fi atât de rea.

Michael îşi dădu ochii peste cap, în timp ce îşi înfăşură bandajele pentru box înapoi pe mâini.

— După aceea, cineva a venit să îl caute pe tata. Voia să îi dea o citaţie. Nu sunt sigur dacă a fost aceeaşi persoană care a mai venit, sau cel de la Taxe şi Impozite, sau altcineva. Este întotdeauna distractiv să văd chipurile oamenilor atunci când le spun că, da, eu sunt fiul lui. Observ cum mă măsoară cu privirea şi încep să facă presupuneri. Şi atunci când le spun că habar n-am unde este sau dacă mai trăieşte, se uită la mine cu îndoială sau cu milă. Mama şi-a petrecut toată ziua repetând vechi poveşti despre cât de nenorocit este.

— Tu eşti singurul căruia i le spune, să ştii. Nici măcar cu mama nu discută despre chestiile astea, deşi ele sunt *aşa*. Quan îşi încrucişă două degete. Trebuie doar să o laşi să se descarce.

— Da, ştiu.

Înţelegea că mamei lui îi făcea bine să vorbească despre asta şi, de cele mai multe ori, făcea faţă destul de bine situaţiei. Însă, în ultimul timp, devenise mai greu pentru el. Pentru că era un ticălos egoist.

Aşa tată, aşa fiu.

Era tentat să accepte oferta Stellei, chiar dacă ceva în interiorul lui îl îndemna să refuze. Ar fi mai bine ca ea să îşi petreacă timpul cu moguli ai tehnologiei şi laureaţi la premiul Nobel – oameni care chiar erau partide bune pentru ea şi îşi puteau permite să rămână lângă ea chiar şi atunci când nu îi plătea.

Nu ca Michael. El ar fi dat aproape orice pentru a elimina banii din ecuaţia lor, însă facturile continuau să vină, aşa că nici el nu putea să se oprească.

— Vrei să plec sau vrei să rămân? îl întrebă Quan, care stătea în faţa uşii.

Michael scoase două beri din recipientul de carton, desfăcu una cu ajutorul celeilalte şi o puse pe măsuţa de cafea.

— Rămâi!

Quan îi smulse sticla din mers şi se aşeză lângă Michael pe canapea. După ce luă o înghiţitură zdravănă, înlocui berea cu tăiţeii şi reluă mestecatul de unde rămăsese, dar nu la fel de zgomotos.

Michael îşi desfăcu propria sticlă de marginea mesei, porni televizorul şi bău în timp ce schimbă absent canalele.

— Aşadar, în legătură cu fata ta..., începu Quan. De cât timp te vezi cu ea?

Michael sorbi lung din sticlă. Trebuia să se îmbete, dacă avea de gând să vorbească despre asta.

— Stella nu este chiar fata mea. Au trecut doar câteva săptămâni.

— Cum spui tu, frate, dar ai un libido crescut pentru păsărici. Dacă vrei o fată, este a ta.

Michael pufni şi bău mai mult.

— Nu vreau o fată care să mă placă doar pentru că o regulez cum trebuie.

Îşi dorea o fată care să îl placă pentru ceea ce era.

— Eşti un nemernic! Quan lăsă deoparte bolul golit şi luă din nou berea, apoi sorbi o înghiţitură. Aproape că a plâns când blonda aia s-a lipit de faţa ta. E înnebunită după tine.

Inima lui Michael îl ameninţa cu tot felul de gesturi dramatice la auzul cuvintelor lui Quan, iar el îşi dădu un puternic şut mental şi îşi fixă privirea în sticla de bere. Probabil că nu era ceea ce credea el. Nu era cazul să tragă concluzii.

— E bine.

— E bine? ridică Quan dintr-o sprânceană. Nu mai eşti în clasa a şaptea. Ar trebui să zici: „E minunat, frate! Mersi că mi-ai spus! Eu nu pot să văd mai departe de nas". Ai nevoie de sfaturi despre sex? Pentru că mă pricep la rahaturi din astea.

Michael nu putu să îşi stăpânească râsul care-i izbucni din plămâni.

— Nu, mulţumesc, mă pricep la sex. Dar dacă ai nevoie vreodată de câteva ponturi…

Quan îşi trecu degetul peste literele reliefate de pe sticla lui de bere, de parcă ar fi avut ceva de spus, dar încerca să îşi dea seama cum. Fixându-l pe Michael lung cu privirea, îl întrebă în cele din urmă:

— Te-ai gândit vreodată că seamănă puţin cu Khai?

Michael zâmbi uşor.

— Da, însă doar puţin.

Stella era stângace din punct de vedere al socializării, precum Khai, dar era mult mai capabilă să se exprime, şi mai sensibilă.

— De ce întrebi?

Quan îşi arcui sprâncenele şi îşi bău berea.

— Fără motiv. După un moment de gândire, îşi îndreptă sticla spre Michael. Deci, voi aţi făcut… ştii tu ce?

Michael sorbi lung din bere.

— Nu.

— Serios? Quan făcu o grimasă. Este virgină? Fir-ar, se păstrează pentru căsătorie? Dacă e aşa, să fugi ca şi cum te-ar urmări mama!

Michael ridică din umeri.

— Are nevoie ca eu să o iau încet. Nu mă deranjează. Chiar îmi place.

Fiecare nouă reacţie din partea Stellei îl făcea să se simtă special, la fel ca sloganul din vechile reclame pentru platforma online de cumpărături eBay. *Este mai bine când câştigi.* Poate pentru că, până acum, întotdeauna obţinuse asta cu uşurinţă.

— Mincinosul dracului! Probabil faci laba de zece ori pe zi.

— N-am spus că n-o fac.

Quan sări ca ars de pe canapea.

— Ah, băga-mi-aş! Stau pe perne murdare de spermă?

— Chiar vrei să ştii? îl întrebă Michael, rânjind.

— Eşti dezgustător! Ştii asta, nu-i aşa?

Quan se ridică şi se aşeză pe măsuţa de cafea, scuturându-se ca şi cum ar fi fost contaminat.

Michael râse, iar cei doi petrecură o clipă contemplându-şi berile.

Când nu se mai putu abţine, Michael întrebă:

— Ce părere ţi-ai făcut despre Stella? Ţi-a plăcut?

Se pregăti moral pentru răspuns, înţelegând că îi păsa de părerea vărului său.

Cât de absurd era! Chiar dacă i-ar fi acceptat propunerea Stellei, avea să fie iubitul ei numai de probă. Relaţia lor de probă avea să se încheie imediat ce ea ar fi câştigat încrederea de a începe o relaţie reală cu cineva mai bun.

— Da, este drăguţă, mult mai dulce decât fetele cu care ai fost. Maică-ta o să fie înnebunită după ea.

Michael termină restul de bere. Puţin probabil. Pentru asta trebuiau mai întâi să se întâlnească, iar el chiar nu putea permite aşa ceva.

— Care este numele ei de familie? Stella şi mai cum? întrebă Quan, în timp ce-şi scotea telefonul din buzunar.

— De ce?

— Vreau să văd dacă are profil de LinkedIn. Fac asta cu fiecare tip care se întâlneşte cu sora mea. Nu eşti curios?

Ba da, era curios.

— Lane, Stella Lane.

Un bâzâit persistent o trezi pe Stella din alt vis fierbinte cu Michael. Toată săptămâna trecută nu fusese în stare să nu se mai gândească la el.

La serviciu, încerca să se concentreze asupra datelor, însă cuvintele şi numerele se transformau în părţi ale corpului care se contopeau în moduri fascinante. Îşi imagina mâinile lui, gura, zâmbetul, ochii, cuvintele, râsul, însăşi *prezenţa* lui.

Când adormea, visele cu Michael o chinuiau, iar pofta trupească atât de intensă o trezea la ore neobişnuite din noapte.

Vinerea trecută o dăduse peste cap. Nu exista nicio îndoială în acest sens.

Era oficial obsedată de Michael.

Iar acum exista posibilitatea să nu se mai vadă niciodată. Era deja vineri, iar el încă nu o sunase, şi nici nu îi trimisese vreun mesaj. Aceasta era una dintre acele situaţii în care şi tăcerea era un răspuns, nu-i aşa? Membrele i se îngreunară, iar inima i se umplu de tristeţe.

Bâzâitul infernal persistă şi îi distrase atenţia. Bâjbâi pe noptieră până găsi telefonul. Privi pieziş la ecranul telefonului şi văzu că era menajera ei. Tuşi ca să îşi dreagă gâtul şi să scape de sunetul sexului fierbinte din vis.

— Alo?

— Domnişoară Lane, nu pot să vin astăzi. Fiica mea este bolnavă, iar la creşă nu o primeşte.

— Oh, e în regulă. Mulţumesc că m-ai anunţat. Sper să se

însănătoşească în curând.

— Pot să mă revanşez săptămâna viitoare?

— Sigur, nicio problemă.

Aruncă o privire spre ceas, iar inima aproape i se opri. Era aproape ora opt. De obicei, la ora asta era deja la birou.

Aproape că închise, când o auzi pe menajeră spunând:

— Ăăă, domnişoară Lane, probabil veţi dori să vă duceţi hainele la curăţătorie, dacă eu nu pot să merg.

— Da, bine. Mulţumesc că mi-ai amintit.

— Nicio problemă. La revedere!

Stella se gândi să renunţe la curăţătorie. Nu numai că nu ştia la care să se ducă, dar nu îi plăcea ideea de a-şi strica rutina de dimineaţă făcând chestii suplimentare. Era de-a dreptul... iritant şi îi provoca anxietate. Un loc nou. Oameni noi. Şi, după dezastrul din club, toleranţa ei pentru lucruri noi era într-o scădere constantă.

În cele din urmă, ideea de a nu avea toate fustele şi cămăşile atârnate în dulap o determină să caute pe internet curăţătorii din apropiere. Se hotărî la o curăţătorie care avea recenzii mai bune decât toate celelalte, deşi se afla puţin mai departe.

Neobişnuită cu această activitate şi presată de timp – cel mai probabil, şeful ei avea să cheme poliţia, dacă nu ar fi văzut-o în birou la prima oră –, conduse spre est pe şoseaua El Camino Real, părăsi Palo Alto şi intră în oraşul Mountain View. După aproximativ cinci minute, opri în parcarea unui mic supermarket, acoperit cu plăci de şindrilă din lemn bine întreţinute, cu stejari de-a lungul trotuarului din faţă. Semnele demodate indicau o cafenea, un studio de arte marţiale, un loc în care se serveau sandviciuri şi curăţătoria şi croitoria „Paris Dry”.

Îşi luă poşeta, îşi aruncă sacul de haine pe umăr şi tropăi pe asfalt spre curăţătorie. În faţa uşilor stătea o bătrânică gârbovită, cu obrajii dolofani şi buzele supte. Avea o eşarfa

împăturită pe diagonală, înfăşurată în jurul capului şi legată sub bărbie. Era, probabil, cea mai drăguţă persoană în vârstă pe care Stella o văzuse vreodată.

Ţinea o foarfecă masivă pentru tuns gazonul în mâinile ei noduroase, pe care o flutura ineficient lângă stejarul din faţa magazinului.

Când Stella se opri, uluită şi uimită de privelişte, bătrânica învârti foarfeca cu o mişcare periculoasă, aproape tăindu-şi picioarele, şi i-o oferi Stellei. Arătă înspre ea şi apoi spre copac.

Stella se uită peste umăr, dar, după cum bănuia, bătrâna se referea cu adevărat la ea.

— Nu cred că ar trebui...

Femeia arătă spre o ramură joasă din copac.

— Taie!

Stella cercetă parcarea, dar nu mai văzu pe nimeni acolo. Înaintă pe trotuar, apoi luă foarfeca uriaşă şi *foarte grea* de la bătrână. Genul ăsta de acţiuni prevesteau un drum la tribunal.

— Poate ar trebui să apelăm la firma de amenajări pentru spaţii verzi. Probabil vor fi bucuroşi să trimită pe cineva...

Bătrâna clătină din cap. Încă o dată, arătă spre Stella şi apoi spre copac.

— Taie!

— Să tai asta? o întrebă Stella, indicând ramura joasă cu vârful foarfecii.

— Mmmmm.

Bătrâna dădu din cap cu entuziasm, iar ochii negri îi străluciră pe faţa zbârcită.

Se pare că Stella nu avea de ales. Dacă nu o făcea, se temea că bătrâna avea să încerce din nou să o facă singură şi să se rănească mortal. Era un mister pentru ea cum reuşise să ţină foarfecă fără să i se taseze toate vertebrele coloanei.

Mişcându-se aiurea pe tocurile înalte, cu pungile peste umăr şi cu foarfecă enormă în mâini, Stella se pregăti să păşească în spaţiul verde, la baza copacului, astfel încât să se

poată apropia suficient pentru a tăia ramura.

— Nu, nu, nu, nu, nu!

Stella îngheţă cu un picior în aer şi cu inima sărindu-i în piept, ca o boabă de fasole mexicană săltăreaţă.

Bătrâna arătă spre spaţiul verde, care, acum că privea mai atent, nu părea deloc spaţiu verde. Arăta mai mult ca... o grădină cu ierburi.

Clătinându-se, Stella lăsă piciorul în ţărâna dintre plante.

— Mmmmm, murmură bătrâna, înainte de a arăta din nou spre ramură. Taie!

Printr-o minune sau forţă supraomenească indusă de adrenalină, Stella ridică foarfeca deasupra capului, o puse în jurul bazei ramurii şi o tăie. Ramura căzu pe trotuarul de ciment ca o pasăre doborâtă. Când bătrâna puse o mână pe genunchi şi se pregăti să se aplece pentru a o lua, Stella se depărtă în grabă de copac şi i-o ridică.

Bătrânica zâmbi în timp ce luă ramura şi o mângâie pe umăr pe Stella. Apoi îi privi geanta cu rufe, o desfăcu pentru a putea vedea înăuntru şi puse mâna pe baretă, orientând-o pe Stella spre uşile din faţă ale curăţătoriei. Bătrâna împinse uşa de sticlă cu o putere surprinzătoare. După ce Stella intră, bătrâna îi luă foarfeca şi şi-o ascunse la spate, ca nimeni să nu o observe, apoi dispăru printr-o uşă din spatele tejghelei libere din faţă.

Stella privi lung în jur, cercetând cele două manechine fără cap din vitrina magazinului, care prezentau un costum bărbătesc negru, confecţionat cu precizie, şi o rochie de mireasă din dantelă mulată. Pereţii din interiorul magazinului erau de un albastru-cenuşiu plăcut, cu perdele fine, de culoare albă, şi multă lumină naturală.

Într-o cameră alăturată avea loc o probă. O doamnă respectabilă, îmbrăcată cu o salopetă albă fără mâneci, stătea pe o platformă, în faţa unei oglinzi din trei părţi.

Stella înlemni de uimire.

La picioarele femeii era îngenuncheat Michael.

Purta blugi largi şi un tricou alb simplu, care i se mula în jurul bicepşilor. Arăta viguros, frumos şi perfect în largul lui. Un metru de croitorie îi atârna pe după gât, până în dreptul pieptului, iar pe încheietura sculptată avea prinsă o pernă mică din care se iţeau zeci de bolduri. Perfect echilibrat, un creion din cretă albastră stătea după urechea dreaptă.

— Ce fel de tocuri vrei să porţi cu asta? întrebă el.

— De fapt, mă gândeam să port chiar pantofii ăştia.

Doamna îşi ridică tivul pantalonilor şi îi arătă o pereche de pantofi cu toc obişnuiţi, albi.

— Margie, ar trebui să-ţi iei o pereche de pantofi cu vârful decupat. Şi cu doi centimetri mai înalţi.

Femeia îşi ţuguie buzele şi îşi mişcă piciorul într-o parte şi în alta. După un timp, încuviinţă din cap.

— Ai dreptate. Am exact perechea potrivită.

— Atunci voi adăuga încă doi centimetri la tiv. Cum simţi talia?

— Prea largă.

— M-am gândit că intenţionezi să mănânci îmbrăcată aşa.

— Croitorul meu se gândeşte la toate, îl complimentă ea, răsucindu-se şi contemplând în oglindă linia taliei fixată cu bolduri.

Michael îşi dădu ochii peste cap, dar zâmbi.

— Să nu uiţi de ruj.

— Da, da, cum să uit? Roşu ca focul. Va fi gata salopeta până vinerea viitoare?

— Da, va fi gata.

— Excelent!

Ea se retrase în vestiar îmbrăcată cu salopeta, iar Michael luă o haină cu imprimeu floral care fusese lăsată pe spătarul unui scaun. O prinse cu bolduri şi luă creionul din cretă de după ureche pentru a face însemnări pe ţesătură, cu privirea concentrată şi mâinile pricepute.

În mintea Stellei, piesele de puzzle începură să se aşeze la locul potrivit. Acesta era Michael cel real. Asta făcea atunci când nu era escortă. Michael era croitor.

El scutură haina şi şi-o puse pe braţ, nu înainte de a se întoarce pentru a mai lua încă una însemnată cu bolduri.

O văzu cu coada ochiului şi îi spuse:

— Vin într-o secundă...

Privirile li se întâlniră, iar chipul lui se albi.

El înlemni.

Ea înlemni.

— Cum ai...?

Michael se uită rapid pe ferestrele din faţă, ca şi cum afară ar fi trebuit să găsească răspunsul la întrebarea lui neterminată.

Inima ei bătu cu repeziciune. Probabil că toată situaţia asta arăta foarte rău – hărţuitor de rău. Nu era corect, chiar nu era corect. Abia astăzi îşi dăduse seama că era obsedată de el. Nu avusese *timp* să îl urmărească ca o fanatică. Acum, asta avea să o coste orice mică şansă pe care ar fi avut-o de a obţine un aranjament cu normă întreagă.

Stella se retrase un pas.

— Eu plec.

El străbătu în fugă încăperea şi o prinse de mână, înainte ca ea să poată pleca.

— Stella...

Braţul îi tresări ca răspuns la atingerea lui, iar Stellei îi veni să plângă.

— Eu doar am adus hainele la curăţătorie. Nu ştiam că lucrezi aici. N-nu te urmăresc. Ştiu că pare ciudat.

Expresia lui se înmuie.

— Se pare că ai haine care au nevoie să fie curăţate. Îi ridică punga de haine de pe umăr. Hai să îţi fac un bon.

Michael îi duse lucrurile pe tejgheaua din faţă şi începu să-i numere cămăşile cu eficienţa unui profesionist. Obrajii lui

erau însă neobişnuit de roz.

— Este ciudat, nu-i aşa? îl întrebă ea, detestând faptul că îl făcea să se simtă incomod.

— Puţin. Îţi vine să crezi sau nu, este prima dată când mă întâlnesc cu o clientă aici. Şapte cămăşi. Presupun că ai şi şapte fuste. Le numără într-o grămadă separată şi apoi o privi în ochi. Lucrezi *în fiecare* zi?

— Prefer să merg la birou în weekend, încuviinţă ea mecanic din cap.

Colţul gurii lui se ridică uşor.

— Evident.

Nu simţea nici urmă de critică în privirea lui, nicio dezaprobare, niciun sfat cum că era rău pentru sănătatea şi pentru viaţa ei socială. Nu avea impresia că era ceva în neregulă cu ea. Stella voia să sară peste tejghea şi să se arunce în braţele lui.

El începu să pună deoparte geanta cu rufe, când observă că mai era ceva înăuntru. Rochia ei albastră ieşi la iveală.

O privi din nou cu ochi arzători.

Stella strânse tejgheaua cu palmele, în timp ce amintirile despre îngheţată îl străfulgerară. Buzele reci şi mătăsoase, mentă cu fulgi de ciocolată şi gustul gurii lui. Sărutările lente într-o cameră plină de oameni.

— Ai instrucţiuni speciale pentru hainele tale? o întrebă el, cu voce răguşită.

Ea încercă să nu se mai gândească la acele lucruri şi îşi forţă mintea să rămână în prezent.

— Fără apretare. Nu-mi place senzaţia apretului pe…

— Pielea ta, termină el, trecându-şi degetul mare pe dosul palmei ei.

Ea dădu din cap că da şi căută ceva de spus. Privirea îi ateriză pe rochia albastră.

— Am cumpărat această rochie pentru că mi-au plăcut culoarea şi materialul.

Cu textura şi modelul din mătase foşnitoare, probabil completase frumos costumul superb al lui Michael…

— Costumul, şopti ea. Tu l-ai făcut?

Genele lui se lăsară în jos şi un zâmbet copilăresc îi acoperi faţa.

— Da.

Stella rămase cu gura căscată. „Dacă putea să facă asta, atunci de ce naiba era escortă?”

— Bunicul meu a fost croitor. Aparent, am moştenit pasiunea de la el. Îmi place să confecţionez haine.

— Ai vrea să confecţionezi haine şi pentru *mine?*

— Ar trebui să stai nemişcată mult timp. Nu este sexy. Chiar ţi-ai dori aşa ceva?

Tonul lui era relaxat, însă privirea sa nu. Stellei îi trebui un moment pentru a-şi da seama că ceea ce se citea în ochii lui era vulnerabilitate.

Oare era posibil ca Michael să nu creadă că vreo femeie ar putea fi interesată de el ca persoană şi nu doar de trupul său?

— Mi-am mai făcut haine la comandă, nu-ţi aminteşti? Ştiu cum e. Pentru mine merită. Eşti talentat. Vreau să port modelele tale.

— Adevărat. Uitasem.

Acel zâmbet copilăros apăru din nou, făcându-l să pară aproape timid, iar ea îşi dorea să se încolăcească în jurul lui şi să îl ţină strâns pentru totdeauna.

— Aşteptam veşti de la tine, şopti ea.

Zâmbetul lui se estompă, iar expresia feţei îi deveni serioasă.

— Trebuia să mă gândesc la asta.

— Accepţi propunerea mea?

„Te rog să nu mă refuzi”.

— Eşti sigură că încă mai este valabilă?

— Bineînţeles.

Stella nu se putea gândi la niciun motiv pentru care să-şi fi

schimbat părerea.

— Fără sex?

Ea inspiră adânc şi încuviinţă din cap.

— Exact.

Se aplecă spre ea şi o întrebă cu voce joasă:

— Ca să poţi fi sigură că următorul bărbat care o să te sărute sau o să te atingă o va face doar pentru că aşa îşi doreşte?

— D-da.

Ea se aplecă spre el, anticipându-i răspunsul, aproape fiindu-i frică să expire.

— Accept.

Zâmbi, ameţită de uşurare.

— Mulţu…

El îi ridică faţa în sus, cu o mână pe obrazul ei, şi o sărută. Avu senzaţia unui curent electric care trecu prin ea. Dacă nu s-ar fi ţinut de tejghea, ar fi căzut. Ca răspuns la suspinul ei, o sărută şi mai apăsat, acaparându-i gura cu limba exact aşa cum îşi dorise…

Uşa din spatele tejghelei se deschise şi cineva intră în magazin.

Se despărţiră ca doi adolescenţi vinovaţi. Michael îşi drese glasul şi se prefăcu ocupat cu hainele de pe tejghea. Stella îşi ţuguie buzele, cu gustul lui Michael pe pielea ei, şi îşi şterse umezeala cu dosul palmei.

Judecând după expresia de pe chipul femeii în vârstă, văzuse totul… şi era curioasă. O pereche de ochelari cu lentile rotunde îi stăteau în creştetul capului, într-un unghi care sfida gravitaţia, iar părul ei negru era strâns într-o coadă, deşi mai multe şuviţe rebele îi ieşeau din ea. Purta un pulover cu model pepit şi pantaloni verzi în carouri. La fel ca Michael, avea un centimetru de croitorie în jurul gâtului.

Femeia îi întinse lui Michael o haină neterminată şi arătă spre o porţiune a unei cusături. Cei doi începură să vorbească

într-o limbă rapidă şi tonală. Probabil în vietnameză.

În timp ce el se aplecă peste haină, cu acea privire sexy gânditoare pe faţă, femeia îi aruncă Stellei un zâmbet distras şi îl mângâie pe braţ.

— L-am învăţat când era mic, iar acum se pare că mă învaţă el pe mine.

Stella îi zâmbi stânjenită. Oare *mama* lui fusese cea care îi prinsese sărutându-se? Încercă să găsească asemănări între ei, dar nu văzu niciuna. Trăsăturile faciale ale lui Michael erau un echilibru perfect de colţuri estice şi unghiuri vestice. Cu umerii laţi, viguros şi plin de viaţă, Michael părea un uriaş pe lângă femeia minionă.

Stella îşi potrivi ochelarii pe nas şi îşi netezi fusta cu mâinile, dorindu-şi să fi purtat halat alb şi stetoscop.

De cealaltă parte a uşii deschise din spate, rafturi de haine în lucru şi diverse maşini de cusut umpleau un spaţiu vast de lucru. Un suport circular mecanizat, pe care erau haine în folie de plastic, ocupa partea stângă a încăperii şi nenumărate bobine de aţă în toate nuanţele posibile căptuşeau pereţii. Bătrânica de mai devreme se aşezase pe o canapea uzată în colţul drept şi urmărea o emisiune la un televizor vechi cu tub, fără sonor. Foarfeca de gazon nu se vedea nicăieri.

— Cu ce te ocupi? Eşti medic? întrebă femeia, cu o speranţă prost mascată.

— Nu, sunt econometrician.

Stella îşi împleti degetele şi se uită fix la vârfurile pantofilor, aşteptând dezamăgirea.

— Este un soi de economie?

Ochii Stellei se ridicară cu surprindere.

— Da, este, dar cu mai multă matematică.

— Iubita ta a făcut cunoştinţă cu Janie? îl întrebă ea pe Michael.

Michael îşi ridică privirea din haine, cu o expresie îngrijorată pe chip.

— Mamă, nu, nu a făcut cunoştinţă cu Janie şi nu este…

Se opri, iar privirea i se mută de la mama sa, la Stella.

Dilema lui era perfect clară. Cum aveau să se eticheteze în public de acum încolo?

— Ce nu este? îl întrebă mama sa, confuză.

El îşi drese glasul, încercând să se concentreze asupra articolului vestimentar din mâini.

— Nu a cunoscut-o pe Janie.

Un val neaşteptat de căldură îi cuprinse tot corpul Stellei. El nu îşi corectase mama. Asta însemna că, de acum, în public erau iubiţi?

O dorinţă disperată o străpunse pe Stella. Intensitatea ei o uimi.

— Cine e Janie? reuşi Stella să întrebe, amintindu-şi acel nume din seara petrecută la club.

— Janie este sora lui. Mama lui Michael se gândi puţin, apoi chipul i se lumină şi continuă: Ar trebui să vii la noi acasă la cină diseară. Să vorbeşti cu Janie despre economie, nu vrei? Este studentă la Stanford şi încearcă să-şi găsească un loc de muncă. De asemenea, celelalte surori ale lui vor dori să te cunoască şi ele. Nu ştiam că are o nouă iubită.

Cuvintele mamei îi suprimară Stellei toată bucuria pe care o simţise atunci când fusese numită iubita lui Michael. Casă. Cină. Surori. Cuvintele i se amestecau în minte şi refuzau să capete un sens.

— Vii, da? Chiar dacă aveţi planuri împreună, tot trebuie să mâncaţi. Michael poate să prepare *búnˀ*. Este foarte priceput la *bún* şi îi iese delicios… Am uitat să te întreb. Cum te cheamă?

— Stella, Stella Lane, se prezentă ea, bulversată.

— Mie spune-mi Mę.

Suna mai de grabă a *meh,* dar cu o intonaţie neobişnuită la

[4] Fel de mâncare vietnameză, preparat cu carne de porc la grătar şi tăiţei de orez.

mijloc.

— Mę? repetă Stella.

Mama lui Michael îi zâmbi aprobator.

— Să nu mănânci nimic înainte să vii, da? Avem multă mâncare. Apoi îşi frecă palmele, ca şi cum afacerea fusese încheiată, completă factura pentru hainele Stellei şi i-o înmână. Astea vor fi gata marţi dimineaţă.

Cuprinsă de panică, Stella îşi îndesă bonul în poşetă, murmură în şoaptă un „mulţumesc" şi plecă spre maşină, trecând pe lângă grădina cu plante a bunicii – cel puţin presupuse că bătrânica era bunica lui. Când se aşeză pe scaunul şoferului, cuvintele mamei lui Michael îi răsunară în minte.

Casă. Cină. Surori.

Uşa din faţă a magazinului se deschise, iar Michael alergă până la ea. Stella lăsă geamul în jos, iar el îşi propti mâinile pe marginea portierei.

— Nu trebuie să vii, dacă nu vrei, începu, dar ezită, şi între sprâncene i se formă o cută. Dar poate...

— Poate ce? se auzi ea întrebând.

— Poate este genul de practică pe care ţi-o doreşti.

— Eşti de acord să exersez cu familia ta?

Faptul că el avea încredere să o lase în preajma oamenilor importanţi din viaţa lui o impresiona în moduri pe care nu le înţelegea. O făcea să se simtă confuză. Acea dorinţă de mai devreme reapăru.

— Te vei purta frumos cu ele? întrebă el, serios.

— Da, desigur.

Stella se străduia mereu să se poarte frumos cu oamenii.

— Iar înţelegerea noastră va rămâne secretă? Ele nu sunt la curent cu... ce fac eu.

Ea încuviinţă din cap. Era de la sine înţeles.

— Atunci, nu mă deranjează. Dacă vrei. Vrei?

— Da, vreau.

Dar nu pentru că voia să exerseze.

— Atunci, o vom face. Ochii lui căzură pe buzele ei. Vino mai aproape.

Ea se aplecă spre el, dar aruncă o privire spre partea din faţă a magazinului.

— Ar putea să ne ur…

Michael o sărută pe buze. Doar o dată. Apoi plecă.

— Ne vedem diseară!

{capi+olul} 13

Când Michael intră din nou în magazin, mama lui îl privi cu braţele încrucişate. Prin vitrină, văzuse maşina albă a Stellei, în timp ce ea ieşea din parcare. Michael era convins că văzuse tot. Acesta fusese motivul pentru care o sărutase atât de repede, în loc să o fi făcut aşa cum îşi dorise: lung şi posesiv, până când ochii i se înceţoşau.

Îşi simţea tot corpul încordat din pricina ei, încât abia mai vedea în faţa ochilor. În niciun caz nu era în stare să gândească limpede. Iar ea îl prinsese cu garda jos în magazin. Acesta era motivul pentru care acceptase propunerea ei, deşi era convins că trebuia să o refuze. Ea nu îl tachinase şi nici nu pufnise în râs. În schimb, fusese impresionată de munca lui şi de el – el cel *adevărat*. Nimeni nu-l dorea pe Michael cel adevărat. Doar Stella. În acel moment de slăbiciune, el îşi lăsase cu inconştienţă garda jos. Acceptase, fără niciun alt motiv decât că îşi dorea să fie cu ea.

Însă acum totul scăpase de sub control. Graniţele se estompaseră, iar Michael nu îşi mai putea distinge viaţa profesională de cea personală. Probabil nici nu mai voia. Mama sa crezuse că Stella era iubita lui adevărată, iar lui îi plăcea această idee mult mai mult decât ar fi trebuit. Fusese o greşeală uriaşă faptul că acceptase. Deja regreta şi simţea cât de greşit era, chiar dacă nu ştia exact de ce. Dar era prea târziu acum. Era vorba doar de o lună. Era un profesionist. Se putea

descurca o lună.

— Stel-la, spuse mama lui, ca şi cum ar fi testat muzicalitatea numelui.

Michael strânse hainele Stellei şi se îndreptă apoi spre zona de lucru.

Ea îl urmă îndeaproape.

— Îmi place mult mai mult decât acea stripteuză cu care te-ai întâlnit în urmă cu trei ani.

— Era dansatoare.

Bine, da, de fapt, fusese şi stripteuză. El fusese tânăr şi ea avea un corp nemaipomenit. Şi mai fuseseră şi toate mişcările acelea la bară.

— Fata aceea şi-a lăsat lenjeria murdară într-o ceaşcă pe care am găsit-o când am venit în vizită.

Michael îşi frecă uşor ceafa. Chiar şi după trei ani de practicat meseria de escortă, încă nu înţelegea ciudatele jocuri de putere între femei.

— M-am despărţit de ea.

Oricum, nu fusese nimic special în afară de sex. Tatăl lui fusese infidel şi, decât să fie şi el aşa şi să rănească femeile, Michael îşi petrecuse primii douăzeci de ani păstrând lucrurile la un nivel impersonal. Sincer, fusese distractiv şi o cam luase razna, aşa că făcuse sex cu aproape oricine fusese interesat. Amintirile lui din acea perioadă era vagi şi presărate cu chiloţi de damă multicolori.

Când avusese probleme mari şi îi trebuiseră bani, se gândise că ar fi fost păcat să nu îi obţină din asta. De-a lungul timpului, avusese de-a face cu numeroase femei în vârstă şi înstărite, care îi făcuseră diverse propuneri. El nu trebuise decât să accepte. În plus, era o palmă peste faţă pentru tatăl său – motivul real al problemelor.

— Maşina pe care o conducea Stella era scumpă, remarcă mama lui.

Michael ridică din umeri, puse hainele Stellei lângă

celelalte lucruri care trebuiau trimise la curăţătorie şi se aşeză la maşina lui de cusut.

Mama lui îi spuse în vietnameză:

— Te place foarte mult. Pot să spun cu mâna pe inimă.

— Cine îl place?

Ngoại se ridică de la locul ei din faţa televizorului. Se uita la filmul *Întoarcerea eroilor condorului* pentru a mia oară – varianta cea veche, cu Andy Lau, în care condorul, luptătorul kung-fu, era un bărbat costumat într-o pasăre uriaşă.

— O clientă, îi răspunse mama.

— Cea cu fustă gri?

— Ai văzut-o?

— Mmmm, am pus ochii pe ea încă din prima secundă în care am văzut-o. Este o fată bună. Michael ar trebui să se însoare cu ea.

— Te *aud,* îi spuse Michael. Şi nu mă însor cu nimeni.

Nu avea această libertate atât timp cât lucra ca escortă. Încă îşi amintea toate momentele în care tatăl său plecase în copilărie, cum mama sa adormise plângând, cum se simţise sfâşiată de durere, dar rămăsese puternică pentru Michael şi surorile lui, şi nu lipsise nici măcar o zi de la lucru. Michael nu ar fi fost niciodată infidel. Niciodată.

Nu că Stella l-ar fi vrut vreodată de soţ. Şi, oricum, de ce naiba se gândea la aşa ceva? Avuseseră numai trei întâlniri. Nu, nu întâlniri. Lecţii. Întrevederi. Aveau o relaţie de *probă*. Nu era nimic real.

— Aşa te-am crescut eu, să mergi şi să le săruţi pe fiicele oamenilor pur şi simplu, fără să te însori cu ele? îl certă mama lui.

Michael privi frustrat în tavan.

— Nu.

— Este suficient de bună pentru tine, Michael.

Ridicol! De parcă el ar fi fost vreun premiu rar.

Ngoại îşi exprimă acordul printr-un alt *mmmm*.

— Este şi frumoasă.

Atunci, Michael zâmbi. Stella într-adevăr *era* frumoasă, deşi nu era conştientă de asta. Era, de asemenea, inteligentă, dulce, grijulie, curajoasă şi...

Mama lui râse şi arătă cu degetul spre el.

— Uită-te la faţa ta! Nu încerca să-mi spui că nu o placi. Este limpede ca lumina zilei. Mă bucur că, în cele din urmă, ai început să te pricepi la femei. Pe asta păstreaz-o.

Ngoại încuviinţă din nou cu un *mmmm*.

Zâmbetul rămase întipărit pe chipul lui Michael. Aveau dreptate. Chiar o plăcea pe Stella, deşi şi-ar fi dorit să nu fie aşa. Ştia că nu putea să o păstreze.

Stella parcă în faţa casei de la adresa pe care Michael i-o trimisese printr-un mesaj şi îşi făcu griji că florile şi bomboanele de ciocolată pe care le adusese erau o alegere greşită. Căutase pe internet obiceiurile vietnameze şi aflase că trebuie să vină cu *ceva,* deşi recomandările privind cadourile propriu-zise fuseseră diverse şi confuze, începând de la fructe, până la ceai şi alcool. Acordul unanim fusese că alegerea cea mai potrivită era ceva comestibil. Prin urmare, cumpărase bomboane de ciocolată Godiva, care tronau acum pe scaunul pasagerului.

Dar dacă nu le plăcea ciocolata?

Fusese tentată să îl întrebe pe Michael, dar nu voia ca el să ştie cât de nevrotică era sau ce mare scofală era pentru ea o întâlnire cu oameni noi. Şi aceştia nu erau nişte oameni oarecare. Era vorba despre familia lui Michael, oameni importanţi, cărora voia să le lase o impresie bună.

Într-un final, îşi ocupase toată ziua repetând în minte tipare conversaţionale, pentru a putea minimiza nevoia de a improviza, care de multe ori se sfârşise prost pentru ea. Dacă avea să o întrebe cineva cum îşi petrecuse ziua, avea imediat la îndemână o explicaţie şi câteva întrebări proprii. Dacă aveau să

o întrebe despre hobby-urile şi interesele ei, era pregătită. Dacă aveau să o întrebe cum îl cunoscuse pe Michael, avea să îl lase pe *el* să le explice. Pentru că ea nu se pricepea deloc la minciuni.

Preţ de câteva momente în care stomacul i se făcuse ghem, trecu în revistă lista cu atenţionări legate de comunicare: gândeşte înainte de a vorbi (absolut orice poate fi o insultă pentru cineva; când ai o îndoială, mai bine taci), fii drăguţă, dacă îţi ţii mâinile sub fund nu mai poţi să te foieşti şi te simţi bine, priveşte oamenii în ochi, zâmbeşte (fără să îţi arăţi dinţii, pentru că devine înfricoşător), nu începe să te gândeşti la muncă, nu începe să vorbeşti despre muncă (nimeni nu vrea să afle despre asta), roagă frumos, mulţumeşte şi cere-ţi scuze cu sinceritate.

Luă buchetul de gerbere şi bomboanele de ciocolată neagră, coborî din maşină şi se uită fix la casa cu etaj din estul oraşului Palo Alto. Când se mutase prima oară acolo, în urmă cu cinci ani, zona aceasta fusese ghetoul. Odată cu extinderea şi modernizarea zonei Silicon Valley, valoarea terenurilor din estul Palo Alto crescuseră semnificativ. Toate casele din apropiere erau acum proprietăţi imobiliare de milioane de dolari – chiar şi această modestă casă cenuşie, cu aleea de ciment crăpat şi arhitectura peisagistică lipsită de simetrie care, la o inspecţie mai atentă, era formată din ierburi înflorite, înalte până la genunchi.

În timp ce se îndrepta spre uşa din faţă, unde muştele şi moliile roiau în jurul luminii de pe verandă, dădu cu mâna peste vârfurile ascuţite ale plantelor, apreciind mirosul proaspăt. Îi plăcea că bunica prefera să aibă o ocupaţie.

Apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă. Nu veni nimeni. Înghiţi în sec.

Bătu.

Nimic.

Bătu mai tare.

Tot nimic.

Verifică şi confirmă adresa de pe telefonul ei. Aceea era. M3-ul lui Michael era parcat chiar pe alee. Înainte să-şi iasă din minţi încercând să se decidă ce să facă, uşa se deschise.

Michael îi zâmbi.

— Exact la timp!

Stella strânse mai tare în mâini obiectele pe care le adusese, suferind în sinea ei de incertitudine.

— Nu ştiu dacă am luat ceea ce trebuia.

El îi luă florile şi ciocolata din mâini cu o expresie ciudată pe chip.

— Nu trebuia să aduci nimic. Serios.

Panica ei se amplifică.

— Oh, pot să le duc înapoi! Lasă-mă să le pun…

El puse obiectele pe o măsuţă şi o mângâie cu un deget pe obraz.

— Mamei îi vor plăcea. Mulţumesc!

Stella expiră uşurată.

— Acum, ce urmează?

Colţul gurii lui se ridică.

— Cred că salutul obişnuit este o îmbrăţişare.

— Oh!

Ea îşi întinse cu stângăcie mâinile şi păşi spre el, convinsă că tot ce făcea era greşit.

Însă el o trase mai aproape şi o cuprinse cu braţele, iar parfumul, căldura şi forţa lui o învăluiră. Asta era sută la sută corect.

El se retrase cu o privire tandră în ochi.

— Eşti gata?

Stella dădu afirmativ din cap, iar el o conduse printr-o intrare din dale de marmură, pe lângă o sufragerie unde se putea cina formal şi într-o bucătărie deschisă, lângă o cameră de zi. Televizorul masiv cu tub din cameră îi atrase atenţia. Un bărbat şi o femeie îmbrăcaţi în costume tradiţionale chinezeşti

de operă cântau pe rând o serie de note similare. După un bis plin de zel, bunica lui Michael aplaudă. Mama lui stătea lângă ea la masa din bucătărie. Se opri din curăţatul unui mango pentru a-şi exprima aprecierea.

Când îi observă pe Stella şi pe Michael, le făcu semn cu dispozitivul de descojit în mână.

— Bună! Mâncăm în curând.

Stella zâmbi şi făcu cu mâna. Pregătindu-se pentru o seară plină de socializare stresantă, se apropie de ele şi întrebă:

— Pot să ajut cu ceva?

Un zâmbet larg se ivi pe chipul mamei lui Michael, în timp ce puse dispozitivul de curăţat şi farfuria cu coji de mango în faţa scaunului gol din stânga. Când Stella îşi descheie nasturii manşetelor, Michael îi zâmbi şi porni aragazul.

În timp ce ea îşi spălă mâinile în chiuveta de la bucătărie, îl urmări cum încinse o tigaie mare, turnă ulei şi adăugă ingrediente într-o manieră nepăsătoare, dar totuşi intenţionată a cuiva care ştia să gătească. Când Stella se aşeză lângă mama lui, simţi miros de carne la grătar, usturoi, lămâiţă şi sos de peşte. El îşi suflecă mânecile până la coate, iar ea nu putu să nu-i admire antebraţele sculptate în timp ce agita conţinutul din tigaia wok.

Făcu eforturi mari pentru a-şi menţine atenţia asupra fructului de mango, şi abia începuse să descojească fructul mare pe care mama lui i-l înmânase, atunci când sunetul unui pian din altă cameră îi atrase atenţia. Notele de deschidere din „Für Elise” se intersectară cu trilurile vibrante de la televizor, iar Stella clipi în timp ce sunetele îi plimbau mintea în direcţii multiple, îngreunându-i gândirea.

— Janie este cea care cântă, o informă mama lui. Se pricepe, nu-i aşa?

Stella dădu din cap distrasă.

— Da, se pricepe. Însă pianul nu este acordat. Mai ales La-ul din bas. De fiecare dată când auzea acea notă plată, inima i

se strângea. Ar trebui să-l acordaţi. Nu este bine pentru un pian să stea dezacordat prea mult timp.

Mama lui ridică interesată din sprâncene.

— Ştii să acordezi piane?

— Nu, râse ea.

Ideea de a încerca să îşi regleze singură pianul Steinway era ridicolă. Probabil că ar fi distrus instrumentul cu incompetenţa ei.

— Nu ar trebui să încercaţi să reglaţi singuri pianul.

— Tatăl lui Michael ni-l acorda, spuse mama lui încruntată, în timp ce se concentra să extragă sâmburele uriaş din fructul ei mango descojit. Făcea o treabă bună. Spunea că ar fi fost bani aruncaţi, de vreme ce el se pricepea.

— Unde este? Când îl poate repara?

Mama lui se îndepărtă de masă cu un zâmbet rigid.

— Am ceva ce vreau să guşti. Imediat pun la încălzit.

În timp ce mama lui Michael căută în frigider, bunica arătă spre bolul cu bucăţi de mango deja feliate. Stella luă ascultătoare o felie mică din vas şi o mâncă, bucurându-se de gustul dulce şi aromat al fructului. Bunica făcu un *mmmm* şi începu să descojească alt mango.

Stella expiră uşor şi stomacul i se relaxă. Îi plăcea cel mai mult să stea cu bunica. Bariera de limbaj făcea imposibilă conversaţia, iar asta era perfect pentru Stella. „Für Elise” se încheiase, iar tensiunea din capul ei se diminuă, pe măsură ce sursele de sunet scăzură de la două la una singură.

O soră tinerică în blugi, cu un tricou şi părul prins într-o coadă dezordonată, apăru în bucătărie, luă un bob dintr-o strecurătoare de pe insula din mijlocul bucătăriei şi îl băgă în gură. Când o observă pe Stella, îi făcu cu mâna.

— Stella, nu-i aşa? Eu sunt Janie, se prezentă ea, apoi mai luă un bob încolţit din strecurătoare, însă mama ei îi dădu peste mână, iar ea şi-o trase înapoi ţipând.

Mama lui Michael băgă un vas în cuptorul cu microunde,

se răsti la ea în vietnameză şi o împinse spre masă.

Janie se aşeză în faţa ei cu un zâmbet pe buze, mai ridicat într-o parte – exact zâmbetul lui Michael.

— Aşadar, cât de mult îţi place opera vietnameză?

Stella ridică dintr-un umăr, într-o manieră rezervată.

Janie râse şi mâncă o felie mare de mango.

— Atât de mult îţi place, nu?

Înainte ca Stella să poată gândi un răspuns, mama lui Michael puse un recipient din plastic pe masă şi deschise capacul. Aburul se ridică dintr-un tort care semăna cu un burete verde-deschis.

— Mănâncă, da? *Bánh bò*. E foarte bun.

Stella lăsă jos aparatul de descojit şi fructul şi întinse o mână spre recipient, când observă că este din plastic ieftin, ca acelea în care se punea mâncarea comandată.

— Nu ar trebui să folosiţi astfel de recipiente la microunde. Probabil, acum mâncarea este plină de BPA5.

Practic, pentru Stella, era deja otrăvită.

Mama lui trase recipientul spre ea şi mirosi tortul.

— Nu, e bun. Nu are BPA.

— Vasele din sticlă sau cele termorezistente din Pyrex sunt mai scumpe, dar mai sigure, spuse Stella.

Cum de nimeni nu-i spusese asta până acum mamei lui Michael? Oare *voiau* ca ea să se îmbolnăvească?

— Pe astea le folosesc tot timpul, şi nu am nicio problemă.

Clipind rapid, mama lui ţinu capacul recipientului la piept.

— Nu se observă imediat efectele. Expunerea repetată în timp are efecte nocive asupra organismului. Ar trebui să încercaţi să investiţi în…

Janie smulse recipientul din plastic din mâna mamei şi băgă o bucată de tort verde otrăvit în gură.

— Astea sunt preferatele mele. Le ador!

---

[5] Substanţă chimică din compoziţia recipientelor din plastic, care intră în alimentele sau băuturile ambalate în acestea, prin încălzire sau infiltrare.

Îi aruncă Stellei o privire cu subînţeles şi mai luă o gură.

Michael se apropie de masă şi luă recipientul din mâna surorii lui, înainte să poată mânca o a treia bucată.

— Este adevărat, Mę. Aceste recipiente chiar sunt nocive. Nu m-am gândit niciodată la asta. Nu ar trebui să le mai foloseşti.

Când îl aruncă la gunoi, mama lui protestă în vietnameză. Oare se supărase pentru că Stella nu voia să mănânce otravă?

Janie se îndepărtă de masă şi ieşi din bucătărie, în timp ce alte două fete intrară. Amândouă aveau vreo 20 şi ceva de ani, părul lung castaniu-închis, pielea măslinie şi picioarele lungi. Dacă Stella nu ar fi învăţat pe pielea ei că acest gen de întrebări îi irită pe oameni, ar fi vrut să ştie dacă erau gemene.

— Vacă grasă! De ce nu m-ai întrebat înainte să îi iei şi să verşi vin pe ei? În timp ce te sărutai cu iubitul meu?! strigă una dintre fete.

Stella tresări, iar inima şi inima ei deja neliniştită se strânse. Nu-i plăcea deloc cearta. Când oamenii se certau, i se părea mereu un atac personal la adresa ei, chiar dacă doar privea de pe margine.

— Ai spus că nu mai este nimic între voi, şi am fost curioasă. În plus, nu aş fi vărsat nimic pe ei dacă mi s-ar fi potrivit. Cine este vaca grasă acum?! strigă a doua fată.

Bunica luă o telecomandă neagră şi îşi încruntă privirea la butoane. În timp ce liniile verzi verticale de volum urcară, nivelul muzicii trecu de la distractiv la neplăcut.

— Gata! Îmi iau înapoi toţii blugii pe care ţi i-am dat! strigă şi mai tare prima, pentru a acoperi sonorul televizorului.

— Du-te şi ia-i! Arată-le tuturor ce javră egoistă eşti.

Bunica mormăi, apoi dădu şi mai tare volumul televizorului.

Stella lăsă aparatul de descojit din mâinile tremurânde şi încercă să îşi controleze respiraţia. Începea să fie prea mult.

Încă două fete intrară în bucătărie. Una era mai scundă şi

mai brunetă decât toate celelalte, şi părea să aibă vârsta Stellei. Cealaltă era o adolescentă de liceu. Toate trebuiau să fie surorile lui. Una, două, trei, patru, *cinci*.

Cea scundă îndreptă un deget în direcţia gemenelor.

— Încetaţi imediat cu cearta!

Ele pufniră şi îşi încrucişară braţele la piept folosind gesturi identice.

— De când te-ai mutat şi ne-ai lăsat cu problemele mamei, ţi-ai pierdut dreptul de a ne mai spune ceva! tună prima soră.

Cea scundă se aruncă înainte ca un tanc.

— Acum, că starea ei este stabilă, este timpul să-mi trăiesc şi eu viaţa! Încercaţi să vă gândiţi şi la alţii măcar o dată în viaţa voastră.

— Deci acum *noi suntem* cele egoiste? întrebă a doua soră. Tu te distrezi şi socializezi la petrecerile de la serviciu, iar noi acasă îi ţinem părul mamei în timp ce vomită după tratamentele de chimioterapie.

— Dar acum nu mai face chimioterapie… Nu-i aşa?

Sora scundă privi spre Michael, căutând o confirmare.

Mama lor smulse telecomanda din mâna bunicii şi dădu volumul televizorului la maximum, înainte să meargă spre chiuvetă. Stella îşi sprijini palmele umede pe suprafaţa din sticlă a mesei. Până la urmă, toată gălăgia avea să înceteze. Nu trebuia decât să o ignore.

— A făcut, dar nu a răspuns bine la tratament, aşa că acum au trecut-o pe medicamente, o informă Michael.

— De ce nu *mi-a spus* nimeni?

— Pentru că eşti atât de ocupată cu prostiile tale importante, de ce altceva? Mama nu a vrut să te streseze mai mult decât eşti de obicei, i-o trânti una dintre gemene.

— Să aflu în felul ăsta mă stresează şi *mai tare!*

— Ha, ha, Angie! ţipă şi cealaltă.

În timp ce ele continuară să se certe, se auzi un sunet strident, iar mama lui Michael scoase un recipient alb din

cuptorul cu microunde. Folosind cleştele, puse tăiţeii de orez aburind într-un castron mare, împreună cu carnea de vită pe care Michael o prăjise şi un sortiment de verdeaţă.

Cu un zâmbet politicos, puse vasul în faţa Stellei.

— Preparatul lui Michael, *bún*. O să-ţi placă.

Bărbia Stellei se mişcă aprobator.

— Mulţumesc... Însă suspiciunea ei plană asupra recipientului alb şi dădu la o parte castronul. Recipientul este fabricat din plastic. Nimeni nu ar trebui să mănânce aşa ceva.

Mama lui încremeni, iar obrajii i se înroşiră, în timp ce se uită întâi la Stella şi apoi la bol.

— O să fac alţi tăiţei.

Michael luă castronul, înainte ca mama să îl poată atinge.

— O să-i fac eu. Stai jos, Mę.

Michael dădu la o parte mâncarea otrăvită cu o expresie încordată, iar Stella avu oribila senzaţie că spusese Un Lucru Greşit, dar nu ştia cum altfel ar fi putut gestiona situaţia.

Mama lui se aşeză şi se uită la surorile lui Michael, în timp ce ele îşi continuau cearta într-un loc liber de lângă frigider. Suspinând, luă aparatul de descojit şi reluă curăţatul de mango.

Stella îşi ţinu privirea fixată asupra lucrului, devenind din ce în ce mai agitată cu fiecare clipă care trecea. Era cât se poate de conştientă de lipsa conversaţiei dintre ele şi instinctul o îndemna să spargă tăcerea – dacă *tăcere* era chiar cuvântul potrivit. Mama lui nu vorbea, dar surorile da, iar volumul televizorul era la maximum în tot acest timp.

Când pianul se auzi din nou, nervii Stellei cedară. Acea notă plată se auzi o dată, de două-trei, de patru ori. O mai iritase vreodată ceva atât de mult?

— Serios, ar trebui să acordaţi pianul, repetă ea. Unde spuneaţi că este soţul dumneavoastră?

Când mama lui Michael continuă să cureţe fructul de mango fără să răspundă, Stella presupuse că nu auzise

întrebarea.

Aşa că întrebă din nou.

— Unde este?

— Nu mai este, răspunse femeia, pe un ton hotărât.

— Asta înseamnă că... a murit?

Oare ar trebui să îşi prezinte condoleanţele? Nu mai ştia ce să spună acum.

Mama lui Michael oftă, cu ochii aţintiţi la mango.

— Nu ştiu.

Răspunsul ei o bulversă pe Stella, care se încruntă şi întrebă:

— Atunci, aţi divorţat?

— Nu pot să divorţez dacă nu dau de el.

Stella o privi pe mama lui Michael, complet nedumerită.

— Cum adică, nu daţi de el? A avut un accident sau...

O mână mare o atinse pe umăr şi o strânse ferm. Michael.

— Tăiţeii sunt aproape gata. Mănânci alune?

Ea clipi, uimită de întrerupere.

— Sigur, nu sunt alergică.

Când el dădu din cap şi plecă spre insula din mijlocul bucătăriei, ea se concentră asupra mamei sale.

— Cât a trecut de când a dispărut? Aţi depus o plângere la poliţie...

— *Stella!*

Vocea lui Michael săgetă prin aer, ca o mustrare severă.

Surorile încetară să se mai certe şi toate privirile se aţintiră asupra ei. Inima îi bubuia mai tare decât televizorul şi pianul. Ce făcuse?

— Nu vorbim despre tata, spuse el.

Asta nu avea niciun sens.

— Dar dacă e rănit sau...

— Nu poţi răni pe cineva care nu are inimă, o întrerupse mama. Ne-a părăsit pe toţi şi a plecat cu altă femeie. Vreau să divorţez, dar nu ştiu unde să trimit actele. Şi-a schimbat

numărul de telefon. Mama lui Michael îşi împinse scaunul şi se ridică în picioare. Mę este obosită. Copii, să mâncaţi, da? Poate mergeţi să cumpăraţi ceva pentru prietena lui Michael, dacă nu îi place ceea ce avem.

Mama lui plecă, iar zgomotul pianului încetă brusc. Bunica opri opera, lăsând camera mută, cu excepţia pârâitului static al televizorului. Liniştea bruscă era o uşurare, dar, cumva, nu prea era plăcută. Tensiunea îi creştea, capul îi zvâcnea şi respiraţia i se acceleră, ca şi cum ar fi alergat. Sau poate că se pregătea să alerge.

Janie intră grăbită în bucătărie.

— Ce s-a întâmplat? De ce plânge mama?

Nimeni nu răspunse, dar şapte perechi de ochi o acuzară pe Stella. Era mult mai rău decât tot zgomotul de până acum, infinit mai rău.

O făcuse pe mama lui Michael să plângă.

Faţa Stellei se înroşi de jenă şi vinovăţie, iar ea sări în picioare.

— Îmi pare atât de rău! Trebuie să plec.

Lăsă brusc capul în jos, îşi luă poşeta şi fugi.

Michael se uită fix la uşa prin care dispăruse Stella, simţindu-se de parcă ar fi privit un accident de maşină cu încetinitorul. Un amestec de emoţii teribile îi curgeau prin vene. Mânie, groază, ruşine, neîncredere, şoc. Ce dracu' tocmai se întâmplase? Ce făcuse? Instinctele îl îndemnau să alerge după ea.

— Mai bine te duci să vezi cum se simte mama, spuse Janie.

Aşa ar fi fost corect. Iubita lui de probă tocmai o făcuse pe mama lui să plângă. Ce fiu bun era! Se duse să o vadă fără un cuvânt. Cu mersul îngreunat şi cu pieptul şi mai greu, urcă scările, păşi pe mocheta de pe hol şi se opri în faţa dormitorului mamei. Uşa era întredeschisă, iar Michael privi înăuntru,

găsindu-şi mama stând pe patul ei. Nu avea nevoie să-i vadă chipul ca să ştie că plângea. Se înţelegea din postura ei cocoşată şi din modul în care capul îi atârna.

Priveliştea îl distruse. Nimănui nu îi era permis să-i facă rău mamei lui. Nici tatălui şi nici iubitelor lui din trecut. Nici măcar Stellei.

— Mę?

Ea nu îi răspunse, iar el intră în cameră şi se apropie de ea.

— Îmi pare rău pentru toate lucrurile pe care le-a spus. Michael încercă să îşi menţină vocea calmă, dar îi ieşi nefiresc de ascuţită. Despre pian, despre mâncare, despre tata…

Nu ştia cum reuşise Stella, dar în doar câteva minute găsise toate slăbiciunile pe care le avea familia lui – situaţia lor financiară strâmtorată, lipsa de educaţie a mamei sale şi un tată nenorocit – şi le atinsese pe toate. Accidental. Asta era clar ca bună ziua.

Fir-ar să fie, nu se pricepea deloc la oameni. Nici nu îşi imaginase cât de grav era până în această seară. Când erau doar ei doi, Stella nu era aşa.

Mama lui îl apucă de mână.

— Crezi că tatăl tău este în regulă?

— Sunt sigur că este în regulă.

Buzele i se strâmbară, în timp ce şi-l imagină pe bătrân lungit pe un iaht în Caraïbe, lângă ultima lui soţie.

— Îi poţi trimite un e-mail din partea lui Mę?

— Nu.

Nu voia să mai vorbească niciodată cu el. Mę inspiră neregulat şi îşi acoperi chipul.

— Stella ta avea dreptate. Ar putea fi rănit. Este atât de rău, încât nimeni nu l-ar ajuta, cu siguranţă nu noua lui femeie. Ea stă cu el numai dacă are bani.

Michael îşi strânse pumnii şi o furie familiară îi străbătu tot corpul.

— Acea sumă de bani ar trebui să îi ajungă mult timp.

— Nu la felul în care îi cheltuieşte el. Crede că a dat lovitura. Nimic nu a fost niciodată suficient de bun pentru el, îţi aminteşti?

Nu asta din nou!

Michael îşi încleştă maxilarul, în timp ce mama lui începu să spună din nou povestea pe care el o auzise de o mie de ori. Se aşeză lângă ea şi o ascultă doar pe jumătate, cât să spună comentariile potrivite atunci când ea se oprea.

Cuvinte de genul *foloseşte femeile, om rău* şi *mincinos* ieşeau în evidenţă, şi Michael nu putu să nu observe cât de bine i se potriveau şi lui. Uite câte minciuni spunea! Uite ce făcuse pentru a plăti facturile! Uite cum lua bani de la Stella pentru a face ceea ce orice alt bărbat ar face gra…

O groază îngheţată îl străbătu. Acesta era motivul pentru care se simţise atât de rău pentru că acceptase propunerea Stellei. Era greşit. Profita de ea. Ce fel de bărbat ar fi acceptat bani de la o femeie naivă, pentru a o învăţa lucrurile pe care le-ar fi putut învăţa gratuit?

În cele din urmă, îi călcase pe urme şi devenise ca tatăl său. Şi asta nu era bine. Asta nu-l caracteriza. El era mai bun.

Aranjamentul lor trebuia să se încheie chiar acum. Unde plecase ea? Fir-ar! Oare îl aştepta afară?

Sări în picioare, înainte ca povestea mamei sale să fi ajuns măcar la jumătate.

— Trebuie să plec, Mę. Îmi pare rău… pentru seara asta. Pentru tot.

— Nu trebuie să îţi pară rău. Dacă o iubeşti, o să învăţăm să o iubim şi noi.

La simpla menţiune a acestui cuvânt, broboane de transpiraţie îi apărură pe frunte.

— Nu o iubesc.

Asta nu făcea decât să îl pună într-o lumină şi mai proastă, nu-i aşa?

Mama lui îi ignoră comentariul.

— Adu-o înapoi în altă zi. Mę nu va mai băga plasticul la microunde când ea va fi aici.

— Nu trebuie să-l bagi la microunde niciodată.

— Da, da.

Ea încuviinţă pe un ton din care el înţelesese clar avea să continue să facă lucrurile în felul ei, indiferent de ceea ce i se spusese, iar Michael se jură că avea să arunce tot plasticul şi să îl înlocuiască cu un material mai sigur. Imediat după ce avea să discute cu Stella.

— Noapte bună, Mę!

— Condu cu atenţie!

El reuşise să iasă din casă în timp record, dar se opri subit când ajunse afară.

Stella plecase.

Apucă unul dintre stâlpii de susţinere din lemn ai verandei şi îl strânse cu putere, în timp ce inspiră adânc, ritmul inimii îi reveni la normal şi mintea i se limpezi. Aerul rece, zumzetul insectelor şi murmurul îndepărtat al motorului unei maşini.

Poate că era mai bine că plecase. Avea nevoie de timp pentru a pregăti un discurs decent. Ceva scurt, dar frumos. El era de vină, nu ea şi…

Indiferent ce i-ar fi spus, avea să o facă să plângă. Doar gândul la asta îi făcu stomacul să i se strângă ghem. Avea să creadă că totul era din vina ei. Din cauza incompetenţei ei în pat şi în afara lui. Din cauza dezastrului neintenţionat pe care îl provocase în această seară.

Se duse la maşina lui şi intră. După ce porni motorul, îşi puse mâinile pe volan. Nu ştia încotro să meargă. La ea sau la el? Trebuiau să vorbească, dar nu era pregătit să îndure şi lacrimile ei, pe lângă cele ale mamei sale.

Noua cutie cu prezervative de pe scaunul pasagerului îi atrase atenţia. Cumpărase nenumărate astfel de cutii în ultimii trei ani. Nu aşteptase cu nerăbdare să deschidă niciuna la fel de mult ca pe aceasta – pentru că Stella era diferită. Acum, el avea

să folosească conţinutul cutiei cu alte femei vineri, oferind un serviciu simplu pentru suma potrivită. Nu avea să mai rănească şi nici să mai profite de nimeni. Era mai bine decât ceea ce făcuse tatăl său. Michael putea face asta şi totuşi să rămână el însuşi. Păcat că nu îşi dorise niciuna dintre acele femei aşa cum o dorea pe Stella.

Împinse cutia pe podeaua maşinii, ca să nu o mai vadă, apoi se îndreptă spre propriul său apartament. Mâine. Mâine avea să rezolve totul.

{capi+olul} 14

Stella îşi termină rutina înainte de culcare într-o stare de amorţeală. Abia când puse capul pe pernă începu să plângă.

Totul se terminase acum. El îi ceruse să se poarte frumos cu familia lui, însă ea o făcuse pe mama lui să plângă. Nimeni nu putea îndrepta aşa ceva.

Intuiţia îi spunea să-i zică lui Michael adevărul. Deşi nu era conştient de adevărata amploare a problemelor ei, totuşi el ştia deja despre ele: sensibilitatea la mirosuri, sunete şi atingeri; obsesia ei pentru muncă; nevoia ei de rutină; şi stângăcia ei faţă de oameni. Ceea ce nu ştia el era că existau etichete pentru asta, un diagnostic.

Dar oare mila era mai bună decât ura? În momentul de faţă, el credea că este vorba despre indiferenţă şi ignoranţă, dar încă o privea ca pe o persoană obişnuită, care se întâmpla să aibă anumite excentricităţi. Cu etichetările potrivite, el ar fi putut deveni mai înţelegător, dar nu ar mai fi perceput-o ca fiind Stella Lane, o econometriciană stângace, căreia îi plăceau sărutările lui. În ochii săi, avea să devină o fată autistă. Ar fi fost chiar… mai rău.

Dacă ar fi fost vorba despre alţi oameni, nu i-ar fi păsat.

Când era cu Michael simţea o nevoie disperată de a fi acceptată. Avea o tulburare, dar nu o definea. Ea era Stella. Ea

era o persoană unică.

Nu exista nicio cale de a remedia această situaţie. Nicio cale să îl poată păstra.

Şi mai trebuia să îşi ceară scuze în faţa mamei lui. Nu mai făcuse pe cineva să plângă până atunci şi îi era silă de ea însăşi. Afirmaţiile evazive ale mamei lui Michael căpătaseră sens, acum că aflase despre tatăl său. Stella îşi dorea să fi putut înţelege mai devreme, înainte de a o răni pe femeie şi de a strica totul, dar tot ce putea controla acum erau acţiunile ei viitoare, nu cele trecute.

Pe măsură ce se înnoptă, îşi formulă şi reformulă scuzele, repetându-le în gând la nesfârşit. Când soarele răsări, coborî din pat şi se pregăti să-şi înceapă ziua.

Conduse până la acelaşi centru comercial în care fusese ieri şi parcă în faţa curăţătoriei şi croitoriei Paris Dry. Imediat ce aveau să deschidă, voia să îşi ceară scuze şi să plece.

O noapte nedormită o lăsase cu mintea înceţoşată şi cu inima împovărată de presiunea stăruitoare a anxietăţii sale. Îşi ţinuse degetele încleştate pe volan de atât de mult timp, încât încheieturile îi amorţiră. Era epuizată şi voia să treacă şi peste asta, astfel încât să poată merge la birou şi să se afunde în muncă.

Cu cinci minute înainte de ora nouă, semnul se schimbă din *închis* în *Deschis*. Trăgând adânc aer în piept, Stella luă o a doua cutie cu bomboane de ciocolată şi un buchet de trandafiri de culoarea piersicii, apoi ieşi din maşină. Înăuntru, Janie stătea în spatele tejghelei.

Ea îşi ridică privirea de la manualul din poală şi clipi surprinsă la Stella. Din tonul tensionat al vocii ei, nu era o surpriză plăcută.

— Bună, Stella… Michael nu lucrează sâmbăta.

— Nu îl caut pe el.

Ce rost ar fi avut? Totul se terminase între ei. Ea ridică trandafirii şi bomboanele.

— Am adus astea pentru mama ta. E aici?

Expresia lui Janie se înmuie.

— Da, este aici.

— Pot să vorbesc cu ea, te rog?

— Lucrează în spate. Te conduc eu până acolo.

O urmă pe Janie în camera din spate şi se opri în faţa unei maşini de cusut verzi, unde mama lui Michael era ocupată să împingă eficient materialul sub piciorul de cusut, purtând o pereche de ochelari pe vârful nasului.

Muşchii Stellei se încordară şi inima începu să îi bată cu putere. Era timpul să rezolve asta. Spera să nu o dea din nou în bară. Spera ca de data asta să spună cuvintele potrivite.

Janie murmură ceva în vietnameză, iar mama lui Michael îşi ridică privirea. Ochii i se mutară de la Janie la Stella.

Stella înghiţi în sec şi înaintă.

— Am venit să îmi cer scuze pentru aseară. Ştiu că am fost nepoliticoasă. Nu sunt… nu sunt deloc pricepută cu oamenii. Am vrut să vă mulţumesc pentru că m-aţi invitat la dumneavoastră acasă, continuă, întinzându-i florile şi ciocolata. Am adus astea. Sper să vă placă ciocolata.

Janie îi smulse trufele din mână, înainte ca mama ei să poată atinge cutia.

— Mie îmi plac.

Mama lui Michael acceptă florile şi oftă.

— Mai avem multă mâncare rămasă de aseară. Ar trebui să încerci să vii din nou.

Stella privi în jos la picioarele ei. Michael ar fi fost îngrozit dacă ar fi văzut-o din nou lângă mama lui în această seară.

— Trebuie să plec. Îmi pare foarte rău pentru aseară! Vă mulţumesc din nou!

Se întoarse pentru a pleca, dar observă privirea bunicuţei lui Michael de pe canapea. Bătrânica dădu din cap spre ea, iar Stella făcu o combinaţie între o jumătate de reverenţă şi o jumătate de plecăciune, după care plecă.

Michael intră în studio şi îşi aruncă geanta cu echipamentul sportiv pe podeaua de un albastru mat, lângă celelalte două genţi.

Luptătorii din mijlocul camerei se despărţiră, făcură cinci paşi înapoi, îşi mutară săbiile în mâinile stângi şi se înclinară.

— Ia uite pe cine avem noi aici! spuse luptătorul din dreapta.

Era Quan. O cască îi acoperea faţa vărului său, dar Michael ştia că el era, după voce şi după numele brodat în alb pe echipamentul lui negru. De asemenea, Quan era cu doi centimetri mai scund decât fratele său.

Khai flutură o mână înmănuşată la el şi trecu perfect de la boxare la lovituri cu piciorul, folosindu-şi reflexia în oglindă. Zece lovituri rapide la cap, zece lovituri din încheietură, zece lovituri la coaste. Iar apoi de la început. Încă zece lovituri la cap… Când Khai lucra, *lucra*. Nu lua pauză. Nivelul lui de concentrare era impresionant. Şi îi amintea de Stella. Michael oftă din greu.

— De obicei, nu te vedem la faţă sâmbăta. Ce s-a întâmplat? îl întrebă Quan.

— Am vrut să mă antrenez, explică Michael, scărpinându-şi o ureche.

De obicei, petrecea sâmbăta alergând şi ridicând greutăţi – activităţi pe care le putea face singur, de vreme ce era sătul de oameni după ce făcea în serile de vineri. Astăzi însă, nu voia să fie singur. Ştia că s-ar fi gândit tot timpul doar la Stella. După ce deliberă pe tot parcursul nopţii şi în cea mai mare parte din ziua de azi, încă nu ştia cum să pună punct fără să o rănească. Totuşi, trebuia să o facă. Şi cât mai curând. Ar fi trebuit să o sune imediat după antrenament şi să stabilească o întâlnire. Faţă în faţă ar fi fost cel mai bine.

— Perfect, atunci, spuse Quan.

— Cursul începe într-o oră. Profesorul şi-a luat liber, aşa

că cine pierde ţine lecţia – pentru grupa mică.

Acesta era stimulentul perfect pentru a câştiga. Copiii care agitau beţele erau îngrozitori. Ai fi zis că nişte copii mai mici erau mai puţin periculoşi, dar erau de fapt cei mai răi. Se învârteau prin studio ca o tornadă, lovindu-te sub armură sau înjunghiindu-te în ouă, complet întâmplător. Nu ştiau prea multe. Un fel de Stella în societate.

Şi Khai.

În timp ce Michael îşi punea echipamentul, continua să-l privească pe Khai, care îşi exersa loviturile, câte zece odată. Întotdeauna acelaşi număr şi întotdeauna în aceeaşi ordine. Dacă Stella ar fi făcut vreodată kendo, Michael şi-ar fi imaginat-o lucrând exact la fel. După noaptea trecută, descoperise mult mai multe asemănări între ea şi Khai decât bănuise la început. Nici Khai nu observa niciodată când aborda subiecte de conversaţie sensibile. El era, de asemenea, îngrozitor de cinstit, creativ în moduri ciudate şi…

Privirea lui sări la Quan şi o suspiciune neaşteptată îi apăru în minte.

— M-ai întrebat dacă mi se pare că Stella seamănă cu Khai.

Quan îşi desfăcu şireturile de la spate şi îşi scoase casca. Ochii lui întunecaţi îl priveau cu hotărâre.

— Da, aşa e.

— Ţi-a spus ceva ce ar trebui să ştiu?

Îşi aminti că în acea seară simţise că ar fi întrerupt ceva când îi găsise împreună, afară din club.

— Da, după ce a ieşit din hiperventilaţie din cauza suprastimulării. Mi-a spus ceva, îi zise Quan.

— Intrase în hiperventilaţie? se auzi întrebând.

Stomacul i se strânse ghem şi un val de răceală îi străbătu trupul. Cât de nemernic era, dacă nu ştiuse asta şi nu fusese acolo pentru ea? El ar fi trebuit să fie lângă ea. Nu Quan.

— Erau prea mulţi oameni, Michael. Prea mult zgomot, prea multe lumini intermitente. Nu ar fi trebuit să o duci acolo.

Totul căpătă acum un nou sens.

— Este autistă.

— Eşti dezamăgit? îl întrebă Quan, înclinându-şi capul.

— Nu. Cuvântul îi ieşise răguşit, iar Michael îşi drese glasul înainte de a continua. Dar mi-aş fi dorit să îmi fi spus.

De ce nu îi spusese? Şi de ce îl lăsase să insiste să meargă la club? Probabil că ştia ce reacţie i-ar fi putut provoca.

Ca şi *seara trecută*. La naiba, trebuie să fi fost îngrozitor pentru ea. Televizorul urla, pianul, surorile lui se certau, totul era nou…

— Ea nu vrea decât să o placi.

Cuvintele îl loviră pe Michael ca un pumn în abdomen. Chiar o plăcea, iar faptul că aflase asta nu îi influenţa sentimentele. Era aceeaşi persoană pentru el. Însă acum o înţelegea mai bine. Cel puţin, la nivel conştient.

În mod inconştient, probabil ştiuse asta dintotdeauna. Deoarece crescuse împreună cu Khai, ştia să interacţioneze cu ea. Nici măcar nu trebuia să se gândească la asta. Acesta era motivul pentru care ea se putea relaxa doar în prezenţa lui şi a altora nu…

O senzaţie ciudată de încărcare emoţională îi străbătu corpul, încordându-i muşchii din cap până în picioare. Poate că nu trebuia să pună capăt aranjamentului lor.

Poate că acceptând propunerea ei nu însemna să profite de ea. Pentru că era autistă, poate că i-ar fi putut fi cu adevărat de folos o relaţie de probă, înainte de a avea una reală. Poate că el era persoana perfectă cu care să practice. Poate că realmente ar fi putut să o ajute.

Nu era nevoie să accepte toată suma de cincizeci de mii. Dacă se gândea mai bine, nu trebuia să ia niciun ban. Avea şi el carduri de credit. Ar fi putut recâştiga diferenţa luna viitoare. Dacă o ajuta fără stimulent financiar, şi-ar fi demonstrat în sfârşit că nu era ca tatăl său.

Îşi scoase armura şi o aruncă grămadă pe podea.

— Vrei să pui astea la loc pentru mine? Trebuie să plec.

Telefonul Stellei sună şi o scoase din lumea datelor sale. Biroul se materializă în jurul ei, apoi pupitrul, ecranul computerului cu datele de logare şi toate formulele inteligente pe care le scrisese, ferestrele ei, întunericul de dincolo de ele.

Alerta de pe telefon spunea: „Ora cinei”.

Deschise un sertar şi scoase un baton proteic. Mama ei s-ar fi supărat dacă ar fi văzut-o pe Stella mâncând aşa ceva la cină, dar nu îi păsa. Voia doar să lucreze.

Mestecând absentă amestecul de ciocolată, făcu mici ajustări şi perfecţionări în algoritmul ei. Era bine. Poate cel mai bun algoritm pe care îl făcuse vreodată.

Telefonul ei bâzâi din nou, iar ecranul se aprinse cu un mesaj de la Michael.

Biroul tău este cel de la etajul 3, cel cu luminile aprinse sâmbăta la ora 18.00?

Stella scăpă batonul şi se ridică să se uite pe fereastră. Un chip familiar se sprijinea de un stâlp din parcare. Ea se feri imediat, simţindu-se prea umilită pentru a se lăsa văzută.

Telefonul bâzâi cu alt mesaj.

Coboară. Trebuie să vorbim.

Ea se cufundă înapoi în scaun. Asta era. Venise să o termine cu ea. Degetele îi tremurau în timp ce scria un răspuns scurt.

Scrie-mi mesaj.

Vreau să-ţi vorbesc faţă în faţă.

Aruncă telefonul pe birou şi îşi încrucişă braţele. Era obosită şi jenată. Nu era nevoie să asiste personal la încheierea aranjamentului lor. Sau erau lucruri suplimentare despre care voia să-i vorbească? Mai multe lucruri pe care le făcuse greşit?

Poate că nu ar fi trebuit să-şi ceară scuze mamei sale. Să fi fost înfiorător şi inoportun? De ce nu era în stare să facă măcar *ceva* potrivit?

Îşi trecu mâinile prin păr şi încercă să îşi domolească respiraţia. Oare ar trebui să îşi ceară scuze pentru scuze?

Telefonul bâzâi încă o dată, iar ea îl întoarse sfioasă cu vârful unui deget, ca să poată citi.

O să stau aici până când cobori.

Ea îşi frecă fruntea cu palmele. Capul îi zvâcnea, iar hainele i se lipiseră de corp din cauza transpiraţiei. Avea nevoie să meargă acasă şi să facă duş.

Mai bine să termine odată cu asta.

Aruncă batonul proteic din care muşcase o singură dată la coşul de gunoi, îşi salvă proiectul şi închise computerul. Aruncându-şi poşeta peste umăr, stinse luminile şi ieşi din birou.

Holurile goale şi birourile cu lumină scăzută o linişteau de obicei. Însă în această seară o făceau să se simtă singură şi tristă. În timp ce se îndreptă spre lift, se întrebă cât avea să mai treacă până să dispară acest sentiment. O săptămână? O lună? Îşi dorea ca lucrurile să se poată întoarce la normal – să fie la fel cum fuseseră înainte să îl întâlnească pe Michael. Aceste curbe ascendente şi descendente ale emoţiilor erau istovitoare.

Ecoul produs de tocurile ei pe marmură răsună în zona de recepţie. Stella împinse uşile din faţă şi ieşi din clădire.

Michael se îndepărtă de stâlp şi îşi vârî mâinile în buzunare. Arăta splendid, ca de obicei, în lumina stradală.

— Bună, Stella!

— Bună, Michael!

Pieptul i se strânse şi începu să o doară. Îşi lovi coapsele cu degetele până când îl surprinse urmărind-o şi îşi strânse palmele în pumni.

— Mama mi-a spus că ai trecut pe la magazin.

Asta era! Chiar făcuse un lucru greşit. Inima i se strânse, iar pe chip i se citi groaza. Încercă să afişeze o expresie detaşată.

— Îmi cer scuze dacă nu ar fi trebuit să fac asta. Nu am

putut suporta gândul că am rănit-o. Niciodată nu îmi doresc să fac rău oamenilor, dar o fac tot timpul. Mă străduiesc să remediez acest lucru, dar este atât de complicat şi... şi... şi...

El se apropie de ea până când nu îi mai despărţea decât o lungime de braţ.

— Despre ce vorbeşti?

Ea privi în jos, la pantofi. *Era foarte obosită*. Oare când avea să se termine totul, ca să poată pleca acasă şi să doarmă?

— Eşti supărat. Pentru că m-am dus să o văd pe mama ta. A fost un gest inoportun.

— De fapt, nu sunt.

Ea se uită spre el şi îl surprinse privind-o cu ochi trişti.

— Atunci... Nu înţeleg.

— În calitate de iubit de probă, nu ar trebui să fiu aici? Se face târziu.

Ea inspiră surprinsă.

— După tot ce i-am spus mamei tale, încă mai vrei să ai o relaţie de probă cu mine?

— Da. Lucrurile sunt complicate cu familia mea şi ar fi trebuit să te pregătesc dinainte. Îmi pare rău că nu m-am gândit să fac asta.

Când el îşi înfăşură un braţ în jurul taliei ei şi o trase mai aproape, Stella fu prea uimită să vorbească. *El* îşi cerea scuze în locul ei?

— Te simţi bine? Arăţi de parcă eşti gata să leşini.

Ea se încordă la apropierea lui, neştiind cum ar fi trebuit să reacţioneze.

— Sunt bine. Nu-ţi face griji.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Nu-mi amintesc... Oh, am mâncat ceva chiar înainte să-mi trimiţi mesajele.

— Ce ai mâncat?

Nu îi putea spune. Probabil că avea să reacţioneze la fel ca mama ei şi avea să o certe. Iar acesta era ultimul lucru de care

avea nevoie acum.

El îi mângâie chipul cu degetele, îi luă faţa între palme şi apoi îi dădu capul pe spate. Îi dezmierdă apoi buzele cu un sărut uşor.

— Miroşi a ciocolată. Cumva ai mâncat ciocolată la cină, Stella?

— Nu ciocolată. Un baton proteic. Care conţine vitamine şi alte chestii.

— Vii cu mine. Nu mă contrazice. O să îţi dau să mănânci.

Michael conduse până la maşina ei, care era parcată în apropiere. Era pur şi simplu mult prea obosită ca să protesteze.

Uşile se deblocară când se apropiară, iar ea se aşeză pe scaunul pasagerului. Bâjbâi să-şi pună centura de siguranţă, dar el o prinse şi o blocă cu mişcări sigure. Intră pe partea cealaltă şi plecă din parcare.

Legănatul maşinii o făcu pe Stella aproape să adoarmă şi trecură câteva minute bune până când îşi dădu seama că se îndepărtaseră de centru şi se îndreptau spre autostradă.

— Unde mergem?

— Înapoi la mama acasă.

Un val de adrenalină îi mistui somnolenţa şi o trezi de tot.

— Ce? De ce?

— Pentru că are multă mâncare. Mama m-a rugat să gătesc aseară cât pentru o sută de persoane.

Stella îşi potrivi ochelarii în timp ce inima începu să-i bată cu putere.

— Dar mi-aş dori să merg la mine acasă.

— Ai ceva de mâncare la tine?

— Am iaurt. Îl voi mânca. Îţi promit.

El clătină din cap în timp ce expiră încordat.

— Te voi hrăni rapid şi te voi duce acasă.

Înainte ca ea să poată gândi un răspuns adecvat, el parcă pe aleea micuţei case gri. Când deschise uşa, ea auzi din nou aceeaşi muzică purtată slab de vânt. Se agăţă de centura de

siguranţă, ca şi cum viaţa ei ar fi depins de ea.

— Nu cred că mai pot suporta televizorul în seara asta, îi mărturisi ea în şoaptă.

După noaptea trecută, toleranţa ei obişnuită dispăruse. Avea să se exteriorizeze şi să sperie pe toată lumea. Michael s-ar fi putut răzgândi cu privire la aranjament – tot nu putea să creadă că nu voise să anuleze. Sau ar fi putut începe să meargă pe coji de ouă în jurul ei, ceea ce ar fi fost şi mai rău.

— Stai puţin.

El îşi scoase telefonul din buzunar şi tastă ceva pe ecran.

În câteva momente, muzica se opri.

— Tu l-ai făcut să se oprească? Mama şi bunica ta nu vor fi nemulţumite că nu se pot uita la emisiunile lor?

Se simţi jenată. Nu îi plăcea când oamenii erau nevoiţi să facă schimbări pentru ea.

El îi aruncă o privire amuzantă.

— Este doar un televizor.

— Nu-mi place când oamenii trebuie să acţioneze diferit pentru mine.

— Nu ne deranjează. Se întoarse spre partea ei, deschise portiera şi îi întinse mâna. Vrei să intri?

Când mâna micuţă a Stellei îi ajunse în palmă, nodul de tensiune din stomacul lui Michael se eliberă, dar o combinaţie îngrozitoare de vinovăţie şi tristeţe continuă totuşi să îl macine pe interior.

Stella arăta îngrozitor. Cocul ei era descentrat, iar şuviţele dezordonate îi încadrau faţa crispată. Privirea ei de obicei luminoasă, ochii ei expresivi acum erau trişti, umflaţi şi umbriţi. Inima lui se înmuie când înţelese că trebuie să fi plâns mult pentru a arăta aşa. *El o făcuse* să plângă.

Aceasta nu era Stella pe care o cunoştea.

Dar transpiraţia din palmă era tot a ei. El o strânse uşor şi o conduse spre verandă.

Când deschise uşa şi se pregăti să intre, ea înţepeni şi se opri în loc.

— Am uitat să aduc ceva. Pe Google scrie că ar trebui să aduc ceva. Pot să plec şi...

— Este în regulă, Stella, o asigură el, înfăşurându-şi un braţ în jurul taliei sale şi înaintând cu ea în casă.

Ajunsă înăuntru, Stella închise ochii şi inspiră adânc. El observă modul în care absorbea tăcerea şi simţi cum trupul i se relaxează în braţele lui.

— Ştii că mereu poţi să-mi spui când te deranjează ceva, nu-i aşa? Ca de pildă televizorul aseară... sau clubul săptămâna trecută.

Pleoapele i se deschiseră, dar, în loc să îl privească, se uită în lateral, brusc încordată din nou.

— Quan ţi-a spus ceva?

Michael ezită să răspundă. Ceva îi spunea că era extrem de important pentru ea ca el să nu ştie, aşa că făcu ceea ce învăţase de la tatăl său, chiar dacă ura asta. Minţi.

— Numai că zgomotul şi mulţimea te-au copleşit. De ce nu mi-ai spus? Aş fi vrut să-mi spui.

— Ţi-am spus deja că nu îmi place când oamenii trebuie să acţioneze diferit pentru mine.

— Am fi putut face altceva, spuse el exasperat, deoarece ultimul lucru pe care şi-l dorea era să o rănească sau să o facă să se simtă incomod.

— De ce există portocale aici? întrebă ea, indicând farfuria de portocale de lângă cădelniţă şi statuia lui Buddha din bronz aflate pe masa de la intrare.

— Nu schimba subiectul.

Ea oftă.

— Bine. Pentru că mă face să mă simt prost. Foarte prost.

Toată acea autotortură... pentru că o jena să recunoască faptul că era diferită? El se topi, îi luă mâna şi i-o strânse.

— Îmi poţi spune despre portocale acum?

El îi zâmbi sincer.

— Este o ofrandă pentru morţi. Se presupune că sunt flămânzi în viaţa de apoi, spuse el uşor stânjenit.

Ca om de ştiinţă, Stella ar trebui să creadă că asta e o prostie. Aşa ar fi făcut şi el, dar era ceva ce Ngoại şi mama lui doreau să facă.

Un zâmbet îi înflori Stellei pe buze.

— Le daţi şi altceva de mâncare? Eu m-aş sătura dacă aş mânca mereu numai fructe. Ce zici de dulciuri?

El râse.

— Ai mâncat destule dulciuri astăzi.

— Şi ce se întâmplă cu fructele acum, după ce au fost oferite? Presupun că morţii nu vin să le mănânce...

— Le mâncăm noi. Nu mi-e în totalitate clar cât timp ar trebui să aşteptăm, dar măcar o zi sau cam aşa, cred.

— Hm.

Ea inspectă statueta lui Buddha, înclinându-şi capul pentru a putea vedea în spatele ei. Judecând după expresia de pe chipul său, era fascinată, iar el îşi aminti că îi plăceau filmele cu arte marţiale şi dramele coreene. Nu părea arogantă, nici plictisită, nici deranjată. Nu semăna cu tatăl lui.

— Te simţi ca şi cum ai fi păşit pe platoul de filmare al unei drame asiatice? Asta se întâmplă? o întrebă el.

— Asta e şi mai şi! Este realitatea. Ea arătă spre cutia cu tămâie ascunsă în spatele statuii. Pot să aprind una? Îmi arăţi cum se face? Întotdeauna mi-am dorit.

El se frecă pe ceafă.

— De fapt, nu prea ştiu. Adică, nu îmi amintesc ordinea în care trebuie să aprinzi şi plecăciunea şi toate astea. Când eram mic, am refuzat să învăţ, iar Ngoại a încetat să mă mai roage.

— Durează mult? întrebă ea, încruntată.

Colţul gurii lui se înclină timid.

— Nu cred, nu. Hai să mergem să le salutăm pe mama şi bunica, apoi îţi dau să mănânci. Bine?

— Bine.

Îl urmă prin sufragerie în bucătărie, unde Sophie şi Evie îşi puneau în farfurie tăiţei de orez, mentă şi salată mărunţită şi carne de vită la grătar în castroane mari. Păreau să îşi vorbească din nou. Având în vedere istoricul lor de duşmance într-o zi şi cele mai bune prietene a doua zi, era ceva normal. Ngoại şi mama lui Michael tăiau multe mango în zona de gătit neoficială unde mâncau de obicei – masa oficială era numai pentru decor. Ngoại era îmbrăcată în cardiganul ei preferat din tricot negru, iar mama lor purta un pulover de Crăciun, chiar dacă nu era sezonul sărbătorilor.

— Bună Ngoại, Mẹ! spuse Michael.

Mama lui dădu din cap spre el, înainte de a o cerceta cu privirea pe Stella.

— Bine ai revenit! Cina este gata în curând. Stai jos şi mănâncă, da?

Stella zâmbi, dar strânsoarea mâinii ei era aprigă.

— Sigur, mulţumesc! Arată bine.

— Acestea sunt Sophie şi Evie. Nu sunt gemene, îi explică el, aducând-o în bucătărie lângă insula din mijloc, care era acoperită cu mâncare păstrată în recipiente termorezistente din Pyrex noi-nouţe. Sophie – cea cu o şuviţă roşie în păr; Doamne, când ţi-ai mai făcut-o şi pe aia? – este decorator de interior, iar Evie este kinetoterapeut.

— Bună, Stella! spuseră ele în acelaşi timp.

Mama lor trebuie să le fi povestit despre scuzele Stellei, pentru că păreau să-şi dorească să înceapă de la zero cu ea.

Stella le făcu uşor cu mâna.

— Bună!

— Angie este aici? întrebă el.

— Nu. Are mult de lucru, spuse Evie.

— Sâmbăta, adăugă Sophie în bătaie de joc.

— Pentru că oamenii lucrează…

— Sâmbăta…

— Tot timpul.

Surorile se uitară una la alta şi schimbară priviri atotştiutoare.

Michael îi şopti la ureche Stellei:

— Ele îşi termină propoziţiile una celeilalte din copilărie. Cred că sunt extraterestre.

Buzele Stellei tremurară într-un alt zâmbet, iar ea se aplecă spre el. Biata fată timidă! Cei din familia lui cu siguranţă o copleşeau, şi nici măcar nu erau toţi prezenţi. Michael îi strânse mâna cu a lui şi se abţinu din răsputeri să nu o sărute. Ceva din felul în care se întorsese către el, ca şi cum ar fi fost singura oază de siguranţă din viaţa ei, îi satisfăcu un soi de nevoi primitive pe care Michael nu ştia că le avea.

Îşi drese glasul şi întrebă:

— Unde sunt Janie şi Maddie?

— La etaj, îşi fac temele. Vor coborî când le va fi foame. Amândouă vor da examene în curând.

— Sunt cele mai mici, îi explică el Stellei.

— Maddie este cea mai mică. Este elevă în clasa a X-a, la şcoala de stat San José.

— O să uit numele tuturor.

Părea foarte îngrijorată – Michael se topi puţin. De ce i-ar fi păsat ei de asta? Aceşti oameni nu aveau cum să fie speciali pentru ea. Erau doar familia lui.

— Este în regulă. Şi eu mi-aş dori să le uit.

— Foarte amuzant, Michael, spuse Evie cu o privire răutăcioasă.

— Trebuie doar să-ţi aminteşti de mine. Eu sunt fizioterapeut, deci dacă ai sindromul tunelului carpian sau ceva de genul ăsta, ştii pe cine să cauţi. Postura este totul.

— Atunci, de ce nu ai putea fi doctor, E? o întrebă mama ei, în timp ce descojea al zecelea mango. Tot ce mi-am dorit a fost un medic în familie şi niciunul dintre voi nu mi-a ascultat rugămintea.

— Stella este doctor, spuse Michael zâmbind.

Mama lui făcu ochii mari de uimire.

— Ba nu, nu sunt.

— Ba da, eşti. Ai un doctorat. Asta te face doctor. Şi ai studiat la Universitatea din Chicago, cea mai bună facultate economică din America, poate chiar din lume. Ai absolvit *magna cum laude*.

După cum Michael ştia că se va întâmpla, mama lui o privi cu interes.

— Asta este minunat!

Stella se înroşi, accentuându-şi culoarea din obraji.

— Cum ai ştiut…

— Am căutat pe internet.

Ea îi căută privirea, cu un zâmbet subtil în colţurile gurii.

— Ai căutat informaţii despre mine?

El ridică din umeri. Venise rândul lui să se simtă penibil acum.

— Bine, porumbeilor, cina este gata. Veniţi să mâncaţi, spuse Sophie.

Puse un bol plin cu tăiţei tăiaţi cu foarfeca şi carne feliată foarte subţire în faţa lui Ngoại, apoi o sărută pe tâmplă ca pe un copil.

După ce se aşezară la masă, Michael privi cum Stella imită cu grijă ritualul lui Sophie de preparare a mâncărurilor, punându-şi sos chili, ridichi coreene şi morcovi muraţi, muguri de fasole şi sos de peşte în vasul cu tăiţei, verdeţuri şi carne de vită.

— Ai mai mâncat aşa ceva până acum? o întrebă el.

Ea clătină absentă din cap, în timp ce amestecă totul şi gustă din mâncare. Ochii i se deschiseră larg şi zâmbi ducându-şi mâna la gură.

— Eşti un bucătar bun.

— Michael este foarte îndemânatic, spuse mama lui, încuviinţând mândră din cap.

Sophie îşi dădu ochii peste cap, înainte să zâmbească sugestiv şi să o întrebe pe Stella:

— Eşti de acord? Face treabă bună cu mâinile?

Mama lui Michael se holbă la Sophie, dar Stella doar zâmbi şi dădu din cap.

— Aşa cred.

Sophie îşi arcui sprâncenele şi îi aruncă lui Michael o privire uimită.

În timpul cinei, Michael o privi pe Stella într-o lumină nouă, oferită de ceea ce aflase recent despre ea. Nu observase prea bine când erau doar ei doi, însă ea avea probleme cu contactul vizual. Foarte rar vorbea dacă nu i se adresa o întrebare directă, iar răspunsurile ei erau scurte şi la obiect. În schimb, când asculta, nivelul ei de concentrare era acelaşi ca atunci când aborda probleme economice complexe. Se încrunta, agăţându-se parcă de fiecare cuvânt şi acordându-i o importanţă maximă.

Aceşti oameni erau importanţi pentru ea, deoarece erau importanţi pentru el.

— Unde ai copilărit, Stella? o întrebă mama, după ce trecură de la *bún* la mango.

— În Atherton. Părinţii mei încă locuiesc acolo, preciză Stella.

Sprâncenele mamei se ridicară la menţiunea celui mai bogat cod poştal din California.

— Îţi plac bebeluşii?

Michael aproape că îşi scăpă fructul din mână, iar vocea îi era răguşită de groază când spuse:

— Mę!

Ea ridică nevinovată din umeri.

— Nu trebuie să răspunzi, îi spuse el Stellei.

Ea îl privi direct în ochi, aşa cum nu făcuse cu nimeni altcineva. Muşchii faciali i se relaxaseră, dar ea rămase foarte concentrată. Mintea sa ageră se concentră asupra lui. Michael

mărturisi în sinea lui că îi plăcea la nebunie.

Stella ridică un umăr.

— Nu ştiu dacă îmi plac bebeluşii. Nu prea am avut de-a face cu mulţi. Dar părinţii mei îşi doresc nepoţi. Mai ales mama.

— Probabil ăsta este motivul pentru care te tot trimite la întâlniri, comentă Michael.

Stella dădu din cap.

— Aşa cred.

— Mame băgăcioase.

La comentariul său, buzele Stellei se curbară într-un zâmbet, iar ochii îi străluciră. El uită despre ce vorbeau. Dacă nu putea să o sărute în curând, avea să înnebunească.

— Când ajungi la vârsta mea, vrei să te joci cu bebeluşii. Este ceva firesc, spuse mama lui Michael, încrucişându-şi braţele la piept.

Sophie sări în picioare.

— Stella, hai să mă ajuţi cu vasele.

— Sigur, mi-ar face plăcere să te ajut, răspunse ea. Vrei să le spăl într-un anumit fel?

— Nu. Doar să fie curate la sfârşit.

Evie strânse masa, în timp ce Sophie şi Stella îngrămădeau vasele în chiuvetă. Mama şi Ngoại îl priviră pe Michael cu expresii serioase. El se pregăti pentru ce era mai rău.

— Mi-a câştigat inima astăzi la magazin. Este important să ştii să recunoşti când greşeşti. Ar trebui să o păstrezi lângă tine, îi spuse Mẹ în vietnameză.

El clătină din cap şi îşi ţuguie buzele.

— Nu este atât de simplu.

— De ce?

— Suntem prea diferiţi. Ea este foarte inteligentă şi câştigă o groază de bani.

— *Şi tu* eşti deştept, insistă mama lui.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Nu eşti aşa cum şi-ar fi dorit tatăl tău, dar asta nu înseamnă că nu eşti inteligent. Şi nu câştigi la fel de mult pentru că mă ajuţi pe mine la magazin. Ţi-am spus că nu mai am nevoie de tine. Laşi atâtea oportunităţi să treacă pe lângă tine din cauza mea! Nu e ceea ce îmi doresc pentru tine, Michael, şi nici nu vreau să o pierzi pe fata asta. Este bună. *Păstreaz-o!*

— Nu este atât de simplu.

— Ba este. Ea te place. Şi tu o placi.

Dacă Michael nu s-ar fi controlat puţin, ar fi scos în evidenţă relaţia lui Mę cu tatăl lui, dar asta însemna o lovitură sub centură. Tatăl său o iubise – în felul lui. Dar îi plăcuse şi să o înşele. Michael nu avea să înţeleagă niciodată de ce mama lui îl primise înapoi de fiecare dată.

— Măcar promite-mi că ai să încerci, bine? Fata asta chiar îmi place, insistă mama lui.

Lui Michael îi venea să râdă. Dintre toate fetele pe care le adusese vreodată acasă, ei îi plăcea tocmai cea pe care el nu ar fi putut s-o aibă. Clienta lui. Clienta lui bogată, foarte educată, frumoasă, care îl plătea pentru a o ajuta să înveţe cum să aibă o relaţie cu cineva mai bun ca el.

— Spui asta doar pentru că spală vasele.

Michael ştia calea către inima mamei sale, şi nu era prin mâncare. Era prin curăţenie, prin spălatul vaselor. El nu trebuia niciodată să le spele pentru că gătea. Dintr-un oarecare motiv, niciuna dintre femeile din această casă nu gătea. El fusese nevoit să înveţe pentru a supravieţui.

— Pe ea n-o deranjează să muncească, spuse mama.

— Asta este important.

— Mmmmm, aprobă Ngoại.

Pentru o clipă, cei trei o priviră pe Stella cum spăla bolurile, le clătea şi i le înmâna lui Sophie să le şteargă. Îşi suflecase mânecile şi lucra cu mare atenţie, ascultând şi zâmbind distrasă, în timp ce Sophie discuta cu ea.

— Du-o acasă, îi spuse Ngoại. Pare obosită.

Mama lui dădu din cap.

— Du-o acasă.

Michael se ridică de la masă şi se duse să o ia în braţe pe Stella. Pentru că nu putu rezista, o atinse cu buzele pe gât, ceea ce o făcu să se înfioare. Buretele cu săpun se opri din frecat, iar expresia ei deveni confuză, când îl privi peste umăr. El îşi plimbă o mână pe braţul ei delicat şi îi luă buretele. Termină el de spălat tigaia şi restul vaselor, cu ea în faţa lui, oprindu-se din când în când să-i sărute urechea, gâtul sau maxilarul.

Sophie îi aruncă lui Michael o privire ce părea să spună *luaţi-vă o cameră,* în timp ce el îi dădu ultimul vas – unul dintre acelea pe care mama lui nu mai avea voie să le bage în cuptorul cu microunde –, şi el putea să jure că îşi dorea cu disperare să spună ceva sec şi caustic, dar se abţinea pentru că nu voia să o facă de ruşine pe Stella.

Pleoapele Stellei deveniseră grele, iar unghiile ei se înfipseră în blat, în timp ce încerca fără succes să nu răspundă atingerilor lui Michael.

— Eşti gata să mergi acasă? şopti el.

Ea dădu din cap.

Îşi luară la revedere şi se urcară în maşina Stellei, după care el apăsă butonul de pornire al Teslei.

Înainte ca Stella să-şi poată prinde centura de siguranţă, el o întrebă:

— Ce aşteptări ai în ceea ce priveşte locul în care vom sta şi frecvenţa vizitelor?

— Ce fac majoritatea cuplurilor atunci când sunt angajate într-o relaţie?

— Locuiesc împreună şi se văd în fiecare zi. Asta vrei şi tu?

Era ciudat să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Erau lucruri de care se ferise întreaga viaţă de adult, dar cu Stella se simţea pregătit pentru ele. Evident, dacă şi ea şi le-ar fi dorit.

Ea îşi frecă obrazul de umăr.

— Atunci, asta vreau şi eu. Am un dormitor de oaspeţi pe care îl poţi folosi. Însă, dacă nu te simţi în largul tău să rămâi la mine, înţeleg. Nu toate cuplurile locuiesc în aceeaşi casă.

— Şi dacă vreau să împărţim patul, Stella? o întrebă el, pe un ton calm.

Oricât de mult şi-ar fi dorit să o ajute şi să-şi demonstreze că nu este ca tatăl său, nu credea că era în stare să reuşească dacă sexul era tăiat de pe listă. O dorea prea mult. De altfel, majoritatea problemelor ei se bazau pe lipsa de încredere. Patul era un loc minunat pentru a rezolva asta.

— Nu trebuie să faci asta, îi spuse ea.

— Nu aşa suna întrebarea. Ştiu că nu trebuie.

Privind pe geamul maşinii, ea continuă:

— Patul meu este liber pentru tine, dacă vrei, dar ştii care este nivelul pregătirii mele. Asta nu s-a schimbat de la ultima noastră întâlnire.

El zâmbi. Părea îngrijorată că nu avea să îl mulţumească. Ceva de care nu le păsase aproape niciodată clientelor sale.

— Să pecetluim înţelegerea.

— Oh, bine.

Scoase o mână de sub coapsă şi o întinse spre el.

— Vom începe o relaţie de probă. Cred că ar trebui să ne sărutăm în cinstea acestui fapt.

Ea se uită în ochii lui şi buzele i se întredeschiseră de uimire, iar asta fu singura invitaţie de care el avu nevoie. Aplecându-se peste consola centrală a maşinii, o sărută. Ar fi vrut să fie seducător, un sărut uşor incitant, dar oftatul ei îl scoase din minţi. Îi dezmierdă gura cu atingeri uşoare ale limbii. Ea îşi împleti degetele prin părul lui, apoi şi le trecu peste piept şi abdomen, după care le băgă în blugii lui. *Da!* În sfârşit, puteau reveni la bifatul căsuţelor…

Un ciocănit răsună în geamul lateral al şoferului. O voce înăbuşită rosti nişte cuvinte incoerente.

El se lăsă pe spate înapoi în scaun şi lăsă geamul în jos.

Sophie îşi încrucişă braţele la piept şi bătu cu piciorul gol în asfalt, apoi se aplecă, îşi miji ochii şi îi şopti foarte clar: *Perversule*.

— Mama m-a trimis să vă amintesc că farurile luminează camera lui Ngoại şi nu poate să adoarmă.

— Îmi pare rău, am uitat. Acum plecăm spre casă.

Privind în maşină, ea spuse:

— Noapte bună, Stella! Sper să ne revedem curând.

Stella îşi netezi şuviţele rebele de păr care-i alunecaseră pe faţă şi îşi drese glasul.

— Noapte bună, Sophie!

Sophie îl săgetă pe Michael cu o ultimă privire plină de reproş, apoi plecă în casă. Câteva secunde mai târziu, telefonul i se aprinse cu mesaje de la Sophie.

Doamne, Michael, ia-o mai uşor!

O să o sperii, şi tuturor ne place foarte mult de ea.

Pe bune, în PARCARE? Câţi ani ai, 13?

El râse încordat şi îi dădu telefonul Stellei, ca să poată citi şi ea mesajele.

Ea zâmbi şi îşi muşcă vârful unghiei.

— Nu sunt speriată.

El îşi trecu o mână prin păr, inspiră adânc şi îşi aranjă penisul dureros de încordat, care îi împingea fermoarul pantalonilor.

— Hai să te duc acasă.

Michael conduse cu o nesocotire nejustificată a regulilor de circulaţie pe străzile rezidenţiale goale, imaginându-şi cum o dezbrăca de hainele de bibliotecară, o ţintuia de perete, o întindea pe podea – nu-i păsa unde.

Avea să fie foarte bine cu Stella, chiar spectaculos. Avea să o… Aruncă o privire spre Stella şi încercă să se decidă ce să facă mai întâi, iar speranţele i se diminuară. Trebuia să o ducă acasă şi să o aşeze în pat ca să doarmă.

Imediat după ce plecaseră de la mama lui, ea deja

adormise. Capul îi căzuse într-o parte, iar ochelarii i se strâmbaseră pe nas. Nici măcar nu tresărise când uşa garajului ei se deschise, iar pneurile scârţâiseră pe podeaua lustruită.

El încercă să o trezească, dar ea nu reacţionă. Respiraţia îi rămase profundă, ba chiar corpul i se relaxase şi mai mult. Cu un oftat, el o ridică din maşină şi se îndreptă spre dormitorul ei – dormitorul *lor,* începând cu această noapte.

{capi+olul} 15

Încet, încet, Stella începu să se trezească. Conştientiză lumina soarelui pe chipul ei, lătratul îndepărtat al unui câine din cartier şi mirosul delicios al lui Michael. Era peste tot în jurul ei, cald şi concentrat, şi ea se cufundă în aşternuturi cu un suspin fericit.

Ceva greu de-a lungul ei o împiedică să se înfăşoare în pătură ca un burrito, şi Stella se încruntă. Ce era? Ridică pătura şi se uită şocată la braţul musculos încolăcit în jurul taliei sale. Talia ei *goală*. Dormise în sutien şi chiloţi.

Şi nu îşi făcuse rutina de seară. Era acoperită de murdărie. *Gura* ei! Probabil dezvoltase un întreg ecosistem pentru tulpini bacteriene rezistente la antibiotice. Se ridică în şezut şi îşi concentră toată energia într-un singur scop: să ajungă imediat la baie. Aţă dentară, periuţă, duş, pijamale. Aţă dentară, periuţă, duş, pijamale.

Michael o trase la loc în pat şi o sărută pe gât.

— Încă nu.

— Sunt scârboasă. Trebuie să mă curăţ. Eu…

Îi supse pielea gâtului şi îi trase şoldurile înapoi, împingându-se înspre ea şi făcând-o conştientă de penisul ferm care îi atingea coapsele prin boxerii lui.

Corpul îi intră în avarie. Membrele i se înmuiară. Între picioare simţi o fierbinţeală şi se umplu de dorinţă. Intensitatea senzaţiei o înspăimântă şi o făcu să se ruşineze.

Trebuia să recapete controlul asupra sa şi a corpului său. Dar controlul dispăruse.

— Bună dimineaţa!

Vocea lui răguşită îi dădu fiori pe şira spinării.

— B-bună dimi...

Michael îi băgă o mână în sutien şi îi cuprinse sânul. Îi mângâie vârful proeminent până când acesta începu să o doară şi să o înţepe, trimiţându-i o explozie de senzaţii în tot corpul. Când se îndreptă în jos, trecând cu o mână peste abdomen, muşchii i se încordară.

— Vreau să te ating aici.

El îşi frecă palma de sexul ei cu o mişcare îndrăzneaţă şi fermă, iar căldura atingerii lui trecu prin bumbacul chiloţilor şi o făcu să încremenească.

Îl apucă strâns de încheietură, cu intenţia de a-l respinge, însă mâinile ei refuzau să coopereze. Antebraţul lui era ferm, muşchii definiţi şi pielea netedă, ceva de-a dreptul tulburător.

— Adică, îmi dai voie? şopti el.

Îi dăduse voie încă din seara precedentă. Îşi dorise asta, dar nu ştia cum să se descurce cu această latură a ei. Corpul o îndemna să accepte. Mintea insista să refuze.

Trupul ei câştigă lupta, iar şoldurile i se arcuiră în ritmul mâinii lui. El îi dădu la o parte marginea chiloţilor. O sărută pe ceafă, în timp ce îi mângâia sexul cu vârfurile degetelor. O respiraţie ascuţită i se desprinse parcă din plămâni. Panica şi plăcerea se contopiră în interiorul ei.

— Eşti deja udă, Stella. Eşti ca un Lamborghini. De la zero la o sută în două virgulă şapte secunde.

— Îţi plac maşinile Lamborghini? Încercă ea cu disperare să se agaţe de un gând coerent.

Avea nevoie să se gândească mereu la ceva, să îşi cântărească acţiunile şi cuvintele. Când îşi pierdea controlul, *întotdeauna* făcea greşeli. Făcuse lucruri rele, rănise alţi oameni, se înjosise.

El continuă să o atingă uşor, trasând cercuri concentrice de jur împrejurul deschiderii ei, într-un ritm înnebunitor. Dinţii lui îi muşcară uşor gâtul, apoi fură înlocuiţi de limbă şi de buze. Stella simţi fiori în tot corpul.

— Da, îmi plac. Nu, să nu îmi cumperi unul, spuse el.

— De ce nu?

Îşi înfipse unghiile în braţul lui şi îşi frecă picioarele de el. „Împinge-l. Trage-l mai aproape. Redobândeşte-ţi controlul. Lasă-te dusă de val".

— Nu se potriveşte stilului meu de viaţă, iar mama ar fi foarte, foarte curioasă cum l-am obţinut, sublinie el cuvântul *foarte* cu două atingeri aproape insesizabile peste clitorisul ei.

Sexul începu să îi vibreze, aproape de orgasm.

El îi muşcă lobul urechii.

— Eşti aproape să termini, nu-i aşa? De atât a fost nevoie.

— Pentru că te-am visat în fiecare zi, încă de vinerea trecută.

O, Doamne! Cum să spună aşa ceva?

El îşi dădu mâna la o parte mâna şi se ridică. O privi cu tandreţe şi îi dădu la o parte şuviţele rebele de pe chip.

— Şi ce face Michael, cel din visele tale?

— De toate.

El râse uşor şi o privi intens.

— Te face să ai un orgasm cu gura? Adevăratul Michael vrea să facă asta.

Ea se foi, iar nevoia de a-i face lui pe plac se lupta cu inhibiţiile ei. Acesta era singurul lucru pe care Michael cel din vis nu îl făcuse.

— Mă interesează mai mult să ofer sex oral decât să primesc.

— Poate că ar trebui să lucrăm la asta, îi sugeră el, pe un ton neobişnuit de supus. Nu sunt singurul bărbat care adoră să facă sex oral femeilor.

Ea îşi muşcă buza de jos şi strânse aşternuturile în pumni.

Femei. La plural. Pentru un bărbat oarecare, asta însemna undeva între una şi zece, poate maximum douăzeci. Pentru Michael... sute. Puteau fi chiar mii. Ce ştia ea? Un nou tip de anxietate o copleşi. Putea ea, oare, să se ridice la nivelul tuturor fostelor lui cliente?

— Nu vreau să te dezgust.

— Nu ai cum.

— Cum să fac să fie cât mai bine pentru tine? Există femei mai receptive la sex oral decât altele? Fac ceva anume?

Ea îşi dorea cu adevărat să se priceapă la asta. Voia să le elimine din joc pe toate celelalte femei – dar erau *aşa de multe!*

— Ce se petrece în căpşorul ăla frumos al tău? întrebă el, curios.

— Păi... aş vrea... am nevoie... cred...

— Nu te mai gândi, spuse el, atingându-i uşor buzele cu degetul mare.

Îşi puse palmele calde pe umerii ei, apoi coborî până la încheieturile mâinilor şi îşi împleti degetele cu ale ei. Muşchii Stellei se tensionaseră de îngrijorare că nu reacţiona cum trebuie la atingerile lui. Ce trebuia să facă? Acum, că înţelesese dorinţa lui ca ea să simtă plăcere, voia să i-o satisfacă, voia să îl facă fericit.

— Stella, parcă mă respingi.

Ochii lui îi căutară pe ai ei şi îi găsiră plini de îngrijorare.

— Îmi pare rău, începu ea, simţind transpiraţia dintre palmele şi degetele lor, apoi făcu o grimasă.

Inima îi bubuia în piept. Avea să strice totul.

El o îmbrăţişă strâns, mângâindu-i părul cu mişcări lente.

— Te supără ideea de a face sex oral? Atunci, nu trebuie neapărat să facem.

Stella îşi puse fruntea pe gâtul lui şi îi inspiră parfumul. Încetul cu încetul, se relaxă în braţele lui.

— Sunt foarte competitivă.

El o sărută uşor pe tâmplă.

— Bine, dar cum schimbă asta lucrurile cu ceva?

— Înseamnă că vreau să te mulţumesc mai mult decât au făcut-o toate celelalte cliente pe care le-ai avut.

— Stella, *eu sunt* cel care a fost plătit să te mulţumească.

— Nu te mai plătesc pentru sex, ai uitat?

El scoase un mârâit frustrat şi o strânse mai tare în braţe.

— Ce-o să mă fac eu cu tine? Te ţin în braţe dezbrăcată şi excitată, dar încă nu eşti pregătită.

Ea oftă şi se odihni la pieptul lui, urmărind absent cu un deget solzii de dragon de pe bicepsul lui.

— Ne-am putea curăţa şi peria dinţii, spăla şi îmbrăca.

El dădu la o parte aşternuturile.

— Atunci, hai!

— Nu ai haine mai comode?

Michael îi dădu părul umed la o parte şi o sărută pe gât în timp ce Stella se uita la garderoba ei, încercând să-şi aleagă ţinuta vestimentară pentru ziua respectivă.

— Nu am mai avut nevoie de ele de când am început serviciul, aşa că le-am donat pe toate, răspunse ea.

— Aaa, deci măcar ai avut? Sau erau toate fuste până la genunchi şi cămăşi cu nasturi?

În timp ce vorbea, o cuprinse cu braţele pe deasupra halatului de baie şi o strânse la pieptul lui gol. Corpul ei nu putu să se decidă dacă doreşte să se relaxeze sau să se încordeze.

Bănuia că încearcă să o seducă. Aproape că funcţiona. Cu siguranţă îi făcea mintea să se înceţoşeze, dar ăsta era un lucru bun. O distrăgea de la durerea de cap şi de la gândul că astăzi îşi dăduse programul peste cap, ceea ce în mod normal o irita şi o frustra, până când putea să o ia de la capăt şi să facă lucrurile cum trebuie.

— *Erau* fuste şi cămăşi cu nasturi. Cum de mă cunoşti atât de bine?

Îi simţi respiraţia fierbinte pe ureche în timp ce chicotea.

— Eşti puzzle-ul meu preferat în ultima vreme. Vreau să te văd în rochii de vară, Stella.

— Nu am niciuna.

— E duminică. Am putea merge la cumpărături.

Se întoarse, simţind un pic de anxietate la gândul de a ieşi în public, de a merge într-un loc nou şi, cel mai rău, de a proba haine care o puteau irita şi zgâria, care probabil erau prăfuite şi pline de fecale de şobolan adunate de pe podelele depozitului.

— Poţi să-mi faci o rochie de vară? Am vorbit serios când am spus că vreau să îmbrac modele create de tine. Oricum, indiferent ce aş cumpăra, va avea nevoie de modificări serioase, înainte să o pot purta.

În loc să răspundă, el luă o cămaşă roz de pe umeraş şi îi inspectă cusăturile din interior.

— Cusături franţuzeşti. Ţesătura este... O frecă între degete. Este bumbac simplu.

— Îmi place bumbacul. Şi mătasea. Nu mă deranjează ţesăturile sintetice precum Acrilul şi Lycra, atât timp cât sunt moi, însă nu pot suporta denimul aspru, lâna, caşmirul sau angora.

Un zâmbet de mulţumire apăru pe chipul lui, în timp ce continua să verifice croiala cămăşii ei.

— Iubita mea de probă s-ar putea să ştie mai multe lucruri despre textile decât mine. Impresionant!

Complimentul lui o făcu să se încălzească, dar mintea i se blocase la titulatura de „iubită de probă”. Nu-i plăcu jumătatea cu „probă”, dar ştia că trebuie să fie realistă cu privire la ceea ce putea şi nu putea avea. Era mai bine să se concentreze asupra ironiei scutului ei tactil, care îi condusese către un interes comun. Se feri să reproducă tipuri şi calităţi de ţesături, precum o enciclopedie.

El îi aranjă cu grijă cămaşa înapoi pe umeraş şi o agăţă la loc în dulap, apoi se poziţionă în faţa ei şi o prinse cu mâinile

de şolduri.

— Îmi doresc să te văd în ţinute de vară, Stella. Ador fustele creion. Îţi evidenţiază fantastic una dintre părţile mele preferate din corpul tău, dar m-au şi torturat.

— Cum? De ce?

— Nu m-au lăsat să fac asta.

Privind-o cu pasiune, îi ridică halatul de baie. Acesta scoase un fâşâit când se frecă de blugii lui şi îi dezgoli coapsele în aerul rece. El îi mângâie cu mâna exteriorul piciorului, se opri pe şold, apoi coborî şi o apucă de fund, făcând ca dorinţa să-i săgeteze trupul.

Buclele brune dintre coapse erau vizibile, iar ea îl surprinse privindu-le intens. Fără să întrebe, fără să ezite, fără să-i dea timp să se gândească, îşi strecură mâna peste şold şi coborî spre pelvisul ei. Vârfurile degetelor îndrăzneţe trecură prin păr şi îi masară clitorisul.

Pielea ei ardea sub degetele lui, iar genunchii i se înmuiară. Se sprijini pe umerii lui.

— Aşa te vreau, îi şopti el, apoi se aplecă să o sărute.

Gustul gurii sale curate era divin, şi un sunet ascuţit îi răsună din gât, în timp ce îl sărută înapoi. Ea încercă să îl sărute cu dexteritatea pe care o învăţase de la el, dar nu se putea concentra. Degetele lui îi făceau lucruri diabolice. Făcea tot posibilul să rămână în picioare, însă nu prea reuşea. Fiecare mişcare a mâinii lui o topea şi mai mult. Începu să tremure.

Fără să întrerupă sărutul, el o ridică şi o duse în pat. Senzaţia contactului cu aşternuturile o aduse la realitate. În sfârşit urmau să facă asta. Sex. Nimic planificat, niciun plan. Ea nu avea să se priceapă, iar el trebuia să îi arate ce avea de corectat şi cum să se perfecţioneze. Avea să încerce din răsputeri să accepte criticile, chiar dacă erau umilitoare…

Michael îi deschise halatul de baie şi îi prinse un sfârc cu gura. Ea se arcui spre Michael, cu un suspin care se transformă într-un geamăt atunci când mâna lui îi alunecă din nou între

coapse şi o mângâie. Sexul ei se încleştă atât de tare, încât o duru.

— Ş̧ş̧t, îi şopti el pe sân.

Un deget lung îi alunecă înăuntru, însoţit de suspinele şi gemetele ei recunoscătoare. Exact de asta avea nevoie. Michael îl introduse şi pe al doilea, iar senzaţia o făcu să îşi dea capul pe spate. Nu, de *asta* avea de fapt nevoie. Călcâiele i se înfipseră în pat şi începu să vină în întâmpinarea penetrării. Degetele lui făceau un du-te vino, răsucindu-se în ea, cu un efect ce îi tăia răsuflarea.

Când el se opri, Stella eliberă un sunet de protest.

— Michael, mai vreau, eu…

El îşi ridică degetele strălucitoare la buze, le băgă în gură şi le supse. Intensitatea privirii lui, combinată cu zâmbetul copilăresc o făcură pe Stella să strângă pătura în pumni, iar miezul i se contractă dureros.

Dezmierdările continuară cu mişcări adânci şi lente. Era bine, atât de bine, însă el nu o atingea acolo unde avea nevoie. Şoldurile îi tremurau, în încercarea de a elibera tensiunea crescândă. Când Michael se retrase din nou, ea îşi duse mâinile pe abdomen, cu o frustrare nestăpânită, însă propria atingere nu reuşea să o stimuleze.

El îi apucă genunchii şi îi depărtă, pentru a-i descoperi partea cea mai intimă. Trase adânc aer în piept, iar tatuajul cu dragon se ondulă. Înghiţi zgomotos.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că ai cea mai frumuşică…

— Michael, nu pronunţa acel cuvânt, spuse ea repede.

El se opri, cu o sclipire obraznică în ochi.

— Te referi la… pisicuţă?

Chipul Stellei îi ardea, şi ea voia să se închidă în ea.

Colţul gurii lui Michael se ridică.

— Nu e de mirare că mama te place atât de mult. Este o chestie vietnameză să fii modest în ceea ce priveşte sexul. Eu nici măcar nu am ştiut care este cuvântul vietnamez corect

pentru sexul feminin până la vârsta de 20 de ani. Majoritatea oamenilor o numesc păsărică. Mătuşa mea îi spune cartof dulce. Acestea nu sunt cuvinte potrivite pentru a ta. Tu ai o pisicuţă, Stella.

Faţa i se inflamă şi mai mult, iar roşeaţa i se întinse pe gât, până la piept, cuprinzându-i tot corpul.

— Aia e o pisică. Pisicile torc şi prind şoareci. Eu... partea aceea... nu face... imaginea este atât de ridicolă... încât nu pot...

— Este o pisicuţă, Stella, şi este umedă pentru mine şi vreau să o mănânc.

Focalizând o privire întunecată între picioarele sale, el îi mângâie faldurile, intră scurt şi începu să frece cu mişcări circulare partea din ea care îl dorea cel mai mult.

— Şi acesta este clitorisul tău. Vrea în gura mea atât de tare, încât s-a înroşit. Curmă-ne suferinţa amândurora şi lasă-mă să te gust. Dacă n-o să-ţi placă, mă voi opri.

Stella înţelese atunci că el o dorea cu adevărat. Pe ea. Îi plăcea mult ce vedea. Pofta lui nestăvilită pentru părţile ei cele mai intime era reală. Şi obscenă. Şi... captivantă. O Stella misterioasă se trezi la viaţă şi se dezmetici, atrasă de Michael şi de cuvintele lui.

— Vei fi dezamăgit dacă nu o să-mi placă şi nu o să reacţionez ca alte femei?

Stella voia să-i placă, voia să aibă orgasm provocat de gura lui, la fel ca multe alte femei, şi din cauza asta excitaţia începu să dispară, înlocuită de teamă.

— Dacă nu îţi place, vom trece mai departe.

Trecându-şi mâinile peste interiorul coapselor ei, Michael o desfăcu mai larg. Îşi apăsă vârful limbii pe superba buză de sus a clitorisului.

El se aplecă spre carnea ei umedă, iar inima Stellei începu să îi bată cu putere. Michael trase adânc aer în piept.

— Încep să înţeleg dependenţa ta de mirosul meu. Cu toate acestea, mă bucur că tu nu miroşi aşa peste tot. Aş avea o

erecţie permanentă din cauza ta. Mi-e destul de greu şi aşa.

Un sărut blând cu gura închisă ateriză pe clitorisul ei, iar întregul ei corp încremeni. Nu se aşteptase la asta.

— Nu-ţi place? o întrebă el.

— Păi... eu...

Alt sărut, urmat de o savurare lentă. El îşi murmură aprobarea şi o acoperi cu gura, sugând-o cu presiune delicată, în timp ce o dezmierda cu limba. Moale, cald şi delicios. Trupul Stellei se înmuie pe măsură ce un val de căldură explodă în interiorul ei.

— Îmi dau seama că nu-ţi place, îi şopti el. Doar lasă-mă... Limba lui se năpusti în ea, întâlnindu-i umezeala. Să te mai gust o dată.

Se întoarse la clitorisul ei şi muşcă uşor ghemul de nervi sensibili, înainte să o sărute din nou, să o soarbă şi să o lingă.

Ea îşi cufundă faţa în pături pe măsură ce plăcerea îi învălui corpul. Mişcările limbii lui erau iscusite, însă eliberarea era de neatins. Totul era atât de nou pentru ea! Trupul său era în stare de şoc din cauza senzaţiilor care o bombardau. Când el se opri, îi veni să plângă.

Două degete o pătrunseră din nou, iar Stella îşi dădu ochii peste cap. El începu un ritm constant, în timp ce limba i se plimba deasupra, şi ea nu îşi putea împiedica şoldurile să nu se ridice în întâmpinarea penetrării lui. O, Doamne, îi călărea mâna şi îl sufoca cu sexul ei. Cu siguranţă era nasol. Îşi spuse în gând să se oprească. Dar nu putu.

Cumva, se trezi cu mâinile încurcate în părul lui scurt. Corpul i se încordase ca un arc şi pusese stăpânire pe degetele lui, atât de umede acum, încât Stella putea auzi sunetele alunecoase de fiecare dată când el le băga înapoi în corpul ei.

— Mă opresc, Stella. În mod sigur...

Limba lui o frecă din ce în ce mai rapid şi mai apăsat, iar ea se încleştă neputincioasă în jurul degetelor lui.

— În mod sigur, nu îţi place.

— *Michael!*

Vocea aceea obosită şi plină de dorinţă era a ei. Nu-i păsa. Îşi frecă carnea flămândă de limba lui, aproape suspinând când el o luă înapoi în gură.

O supse cu o presiune perfectă, iar ea se eliberă prin convulsii puternice, dureroase. El o ajută să prelungească orgasmul, dezmierdând-o cu limba. Pe măsură ce replicile se distanţară, el îi oferi un sărut de despărţire sexului ei şi se ridică peste ea pentru a o acoperi cu corpul lui. Stella îşi îngropă faţa în pieptul său, simţindu-se mai expusă şi mai vulnerabilă decât fusese vreodată.

Îl lăsase să-i facă asta. Ea fusese cea care scosese toate sunetele acelea şi îşi pierduse controlul.

— Ai terminat ca o vedetă porno, Stella. Aproape că mi-am dat drumul în blugi.

— Mi-a luat prea mult timp? A fost foarte mult... de muncă?

Ce o deranja era că fusese singura care simţise plăcere din acel act. Prefera ca ea să fie cea care oferea.

El râse încet.

— Am prelungit momentul intenţionat, Stella. Ai fost al naibii de sexy. Îndepărtându-se de ea, se sprijini din nou pe călcâie şi scoase o mică folie din buzunar. Vrei să o faci tu?

Ea se ridică, iar halatul de baie îi alunecă de pe umeri. Îşi înăbuşi reflexul de a-şi acoperi nuditatea, dar nu găsi curajul de a-l privi în ochi. Pulsul i-o luase razna.

— Da, vreau.

Ea îi luă folia din mână şi o rupse cu degetele agitate.

Michael coborî din pat, apoi îşi descheie fermoarul pantalonilor. Muşchii i se încordară, iar tatuajul cu dragon îi făcu cu ochiul Stellei în timp ce el îşi dezbrăca pantalonii, plin de graţie masculină. Acesta era Michael în toată splendoarea lui. Era perfect. Chiar şi *acea* parte a lui.

O, Doamne, *mai ales* acea parte a lui. Erecţia sa era

evidentă, groasă şi vascularizată, perfect proporţională cu restul trupului său minunat. Ea tocmai avusese cel mai intens orgasm din viaţa ei, dar îşi dorea mai mult. Îşi dorea asta. Îi lăsa gura apă, deşi nu mai făcuse niciodată sex oral unui alt bărbat.

Stella nu-şi putu aminti cum să respire, când el îngenunche încet pe pat şi îi luă o mână şi o puse pe corpul lui. Michael era atât de fierbinte! Deopotrivă fin ca satinul, dar rigid pe dedesubt. *Îl dorea, cu pasiune!* În orice fel îl putea avea. Oricum îi plăcea lui.

— Stella, privirea de pe chipul tău…

Vocea îi era răguşită, aproape un geamăt. El îi ghidă mâna strânsă în sus şi în jos pe toată lungimea lui şi îi spuse:

— Acesta este cocoşul meu. Când îl vrei, când ai nevoie de el, acesta este cuvântul pe care vreau să îl foloseşti.

Incapabilă să vorbească, ea dădu din cap. Ei – Stella cea misterioasă – îi plăcea ideea să îi ceară… cocoşul… şi el să i-l ofere, deşi nu credea că ar fi putut vreodată să pronunţe acel cuvânt. Decât într-o discuţie despre animale de la fermă. Probabil nici atunci.

— Vrei să mi-l pui? întrebă el, arătând spre prezervativul uitat în cealaltă mână.

Ea îşi linse buzele şi îşi drese glasul.

— Da.

Mişcările ei nu erau ferme, aşa că ea şi Michael sfârşiră prin a-l pune împreună. Când terminară, el o trase aproape, iar ea se cutremură la senzaţia contactului dintre ei. Sfârcurile ei îi atinseră pieptul, iar penisul lui întărit parcă o frigea în partea inferioară a abdomenului. El îşi trecu repede mâinile în sus şi în jos pe spatele ei, în timp ce îi înclină capul, încercând să-i surprindă privirea.

— De ce nu te uiţi la mine?

Ea îşi fixă ochii la baza gâtului lui Michael şi îşi trase umerii în faţă.

— Mă simt foarte ruşinată.

— Amândoi suntem goi.

Nu ştia cum să îi explice că se simţea dezgolită pe interior. Dacă el ar fi privit-o în ochi, ar fi *văzut* şi persoana pe care o ţinea ascunsă. Nimeni nu voia să vadă aşa ceva. Sexul trebuia să fie distractiv şi educaţional, nu o modalitate de a-ţi expune sufletul.

El îi ridică bărbia, iar Stella îi privi ochii tandri, înainte de a şi-i închide pe ai ei.

— Sărută-mă, te rog! îi spuse.

Buzele lui calde le atinseră pe ale ei, cu gust de ea, de el şi de sex. O mângâie cu mişcări grăbite, apoi îi apucă strâns piciorul şi i-l puse în jurul şoldurilor lui, ca să o deschidă spre el. Cu o balansare a şoldurilor, îi atinse sexul. Fricţiunea îi trimise tot sângele în acel loc, rapid şi fierbinte.

— Acum, Stella!

Ea îşi înfăşură braţele în jurul pieptului său lat şi îşi apăsă buzele pe gâtul lui.

— Sunt gata.

El o întinse pe pat şi o acoperi cu trupul său. Apoi îi devoră maxilarul şi urechea. Îi sărută apoi obrazul, colţul gurii şi buzele.

— Trebuie să vorbeşti cu mine, da? Dacă te doare ceva, dacă nu îţi place, dacă vrei ceva mai mult, dacă este perfect. Spune-mi tot.

Cu ochii încă închişi, Stella îi spuse:

— Voi... încerca.

Pe neaşteptate, el o întoarse pe burtă şi o aşeză în genunchi şi în mâini.

— Cred că în poziţia asta te vei simţi mai puţin ruşinată.

Deschise ochii şi văzu pernele mototolite şi tăblia din lemn a patului. Avea dreptate. Era mai bine. Nu putea să o vadă. Stella se relaxă imediat.

— Dar pentru tine va fi bine?

Toţi ceilalţi bărbaţi preferaseră poziţia misionarului.

— Nu, va fi excelent.

Mâinile dure îi alunecară pe spate şi o masară cu mişcări voluptuoase. Pieptul său ferm se frecă de omoplaţii ei în timp un braţ i se sprijinea pe pat lângă ea. Ajungând în faţa ei, Michael îi strecură o mână pe coapsa interioară. El căută prin faldurile ei şi îşi scufundă degetele adânc, frecând-o până când şoldurile ei se balansau şi umiditatea proaspătă îi inundă pe amândoi. Îndepărtându-se, îi tachină clitorisul cu atingeri blânde.

— Michael...

— Stella, răspunse el, respirându-i puternic în ureche.

Ceva tare împingea la intrarea în corpul ei şi intră încet înăuntru. Stella se opri din respirat. Sexul o rănise în trecut, dar acum era doar o mişcare senzuală, care continuă până când Michael intră pe deplin în interiorul ei. Ea încercă să înghită, să vorbească. Dar nu putu. Se potriveau perfect.

Timp îndelungat, Michael rămase nemişcat. Simţind încordarea din corpul lui, ea îl privi peste umăr.

— Michael?

Faţa lui era contorsionată, de parcă l-ar fi durut.

— Te doresc de prea mult timp. Este prea bine. Te simt..., expiră el. Dacă mă mişc, sunt gata.

Stella zâmbi. Şi ea simţea la fel.

— Mişcă-te, îl îndemnă, şi îşi arcui spatele, pentru a se balansa odată cu el.

Mişcarea îl împinse şi mai adânc, umplând-o la maximum.

Un geamăt sălbatic îi scăpă din gât.

— Stella, vorbesc serios. Lasă-mă un moment să mă răcoresc. Facem sex pentru prima dată. Vreau să vezi artificii.

Pentru prima dată. Suna de parcă ar mai fi urmat şi alte dăţi. Gândul acesta o făcu atât de fericită, încât inima aproape îi explodă. Nu avea nevoie de artificii. Avea nevoie doar de el.

Sărutări umede îi dezmierdară gâtul, presărate cu

muşcături şi mişcări lacome ale limbii. El îi trasă pliurile întinse în jurul lui, înainte de a-şi strecura vârfurile degetelor mai sus. Când o frecă acolo, ea se agăţă de el şi gemu.

Abia atunci începu să se mişte. Se retrăgea, intra înapoi în ea, se ducea, se întorcea – totul într-un ritm alert. Cele două degete ale lui şi sexul invadator aprinseră parcă flăcări sub pielea ei, care se răspândeau spre exterior, în cercuri din ce în ce mai largi.

— Stella, mârâi el. Este atât de bine! Dulcea mea Stella, Stella mea.

Cuvintele lui o calmau şi o excitau în acelaşi timp. Încercă să vorbească, aşa cum el îi ceruse, dar tot ce ieşi fu un oftat şi suspin de plăcere. În schimb, îi transmitea informaţiile cu ajutorul trupului. Îşi depărtă coapsele mai larg şi se aşeză în aşa fel încât să îi poată întâlni fiecare penetrare. Oare îi plăcea? Sau părea prea desfrânată? Mâna lui cea sprijinită de saltea o prinse pe a ei, iar degetele li se împletiră.

— Exact aşa, îi şopti. Perfect.

Sexul ei se încordă. Pentru un moment atemporal, parcă pluti în aer, fără suflare, posedată, iubită. Orgasmul năvăli peste ea. Fremătă lângă Michael, în timp ce el împingea frenetic în interiorul ei. Ea încercă să-i întâlnească penetrările, dar convulsiile puternice îi cuprinseră corpul şi îi răpiră coordonarea.

Michael o acoperi cu sărutări, pornind de pe gât şi urcând până pe obraz, iar când ea se întoarse orbeşte spre el, o sărută pe gură, dezmierdând-o adânc cu limba. Mângâierile dintre picioarele ei nu încetaseră, şi, înainte ca orgasmul să se termine, Stella simţi cum o învăluie altul. Muşchii îi tremurară în jurul penetrării lui, se încleştară şi explodară din nou. Cu un geamăt răguşit, el împinse încă o dată în ea.

Michael îşi frecă maxilarul de obrazul şi gâtul ei, şi îi lăsă corpul tremurând pe pat, ţinând-o aproape de parcă ar fi fost a lui. Ea îi mângâie cu mişcări stângace braţele puternice

înfăşurate în jurul ei, apoi îl îmbrăţişă.

Când îşi aminti că sexul nu însemna nimic pentru el, Stella îşi slăbi oarecum strânsoarea. Lui Michael îi plăcea intimitatea fizică. Asta era tot.

Oricum, emoţia îi blocă gâtul. Dacă aceasta era doar practica, nu voia niciodată lucrul real. Oare cât timp putea trăi într-o fantezie?

{capi+olul} 16

În timp ce Michael îmbrăţişa corpul moale şi satisfăcut al Stellei, inima parcă i se împletici în piept, de parcă ar fi fost un om beat.

Aceasta nu fusese o partidă de sex de probă dintr-o relaţie de probă, sau una de sex caritabil, pentru a-şi demonstra că este mai bun decât tatăl său.

O făcuse cu sute de femei, dar nu se potrivise niciodată cu corpul vreuneia. Nu fusese niciodată atât de disperat să satisfacă, şi nici atât de entuziasmat când ea îi strigase numele şi venise de fiecare dată în întâmpinarea mişcărilor lui.

Nu ştia ce fusese asta, dar sigur nu fusese doar o partidă de sex a naibii de bună.

Ea îl îmbrăţişă mai tare, îl sărută pe umăr şi gât, apoi îi zâmbi. Bătu cu degetele în pieptul lui – aparent asta nu era întotdeauna un semn rău – şi îl gâdilă ca naiba.

Michael îi lipi palma în dreptul inimii lui, pentru a opri bătăile, şi încercă să abordeze o stare de spirit profesională.

— Uită-te la tine! Mă aştept la altă recenzie de cinci stele.

— Şase stele.

Zâmbetul ei se lărgi, iar ochii ciocolatii îi străluciră şi uitară să se ferească, permiţându-i lui Michael să o privească cu adevărat pentru prima oară în acea dimineaţă. Îl făcea să se simtă ca şi cum ar fi câştigat ceva nepreţuit şi îl forţă să expire cu putere.

— Tu îmi amplifici stima de sine, ceea ce nu e bine. Deja este suficient de mare, se trezi el spunând, pe un ton relaxat.

— Nu te porţi ca o persoană îngâmfată. Eşti foarte modest, dar încrezător. Este una dintre multele trăsături pe care le iubesc la tine.

Iubesc?

O durere ascuţită îl săgetă în piept.

Stella nu l-ar fi putut iubi niciodată. Simţea certitudinea cu fiecare fibră din el. În iubire era nevoie de încredere, şi numai un prost ar fi putut avea încredere în el. Doar era fiul tatălui său.

Dar putea dovedi că este diferit, dacă ar fi făcut lucrul ăsta corect. Numai atât îşi dorea. Michael aruncă o privire spre ceas şi rămase uimit să vadă că nu era nici măcar ora zece. Evenimentele dimineţii parcă îi schimbaseră viaţa, dar nu se treziseră decât de două ore.

— Sunt înfometat şi am nevoie de cafea, spuse el. De asemenea, trebuie să îmi iau maşina. Toate hainele mele curate sunt acolo.

Însă, de fapt, avea nevoie de spaţiu. Ea se apropiase prea mult, iar Michael trebuia să păstreze o distanţă între ei. Se ridică din pat şi îşi trase blugii pe el, fiind pe deplin conştient de privirea apreciativă a Stellei aţintită asupra lui. Se simţi cam ridicol în privinţa asta, dar poate că el se îmbrăcase prea lent. Poate că îşi încordase abdomenul şi bicepsul în timp ce îşi trăgea fermoarul şliţului şi îşi încheia nasturii. Pentru că, într-adevăr, trasul pantalonilor pe tine îţi antrena toată musculatura.

— Grăbeşte-te să te pregăteşti, Stella.

Se încruntă.

— De ce?

— Mergem la cumpărături. Cuplurile fac asta duminica.

Stella îşi ţuguie buzele în timp ce se uita la reflexia ei în

oglindă. Michael tocmai îi arătase o gamă nouă de îmbrăcăminte.

Hainele de yoga.

În special, *pantalonii* de yoga.

Îmbrăcată cu ei, se simţea ca în rai. Nu o jenau deloc şi erau mulaţi. Îi plăceau hainele mulate. Şi mai bine de atât, îi făceau picioarele şi fundul să pară senzaţionale. Arăta ca o dansatoare. Sau un yoghin. Sau vreo versiune mixtă a celor două.

— Ieşi, ca să te pot vedea, spuse Michael, din afara cabinei de probă.

Muşcându-şi buza pentru a-şi ascunde zâmbetul, Stella deschise uşa şi ieşi.

Un zâmbet în colţul gurii apăru pe chipul lui Michael, şi acesta ridică o sprânceană.

— Ştiam eu!

— Îţi place? îl întrebă ea, trecându-şi o mână peste abdomen şi făcând o piruetă.

Michael se ridică de pe scaun şi se apropie de ea, cercetând-o cu privirea. O atinse cu o mână de-a lungul gâtului, până la umăr, apoi peste mânecile lungi, care se mulau perfect, astfel încât să-şi poată împleti degetele cu ale ei.

— Îmi place la nebunie!

— Arăt sexy în asta.

El îşi puse un braţ în jurul taliei ei şi o trase mai aproape.

— Foarte sexy!

Îşi trecu buzele peste ale ei şi se îndreptă spre ureche şi gât, făcând-o să chicotească şi să-şi înăbuşe ieşirile, care nu ar fi făcut-o să arate deloc sexy.

Cu coada ochiului, o surprinse pe fata care lucra în magazin. O privea invidioasă şi murmură *Ce norocoasă!* iar Stella rânji, deşi avea dubii în privinţa asta. Nimic din toate acestea nu era real. Ea plătea pentru tot. Nu că ar fi contat cheltuielile. Michael merita fiecare bănuţ.

— Presupun că îi vei cumpăra?

— Câte o pereche din fiecare culoare.

— Trebuie să pun piciorul în prag. Nu şi cei portocaliu fluorescent cu pete galbene. Mă dor ochii, spuse el, cutremurându-se.

— Fără portocaliu şi galben fluorescent, am priceput. Oh, au şi rochii!

Stella făcu ochii mari în faţa atâtor posibilităţi.

Când se opriră să servească prânzul la o mică brutărie franceză din Stanford Mall, trei pungi enorme pline cu haine ocupau spaţiul de pe trotuar de lângă picioarele lor. El insistase că aici găseau cele mai bune sandviciuri non-asiatice din California, lucru care Stellei i se păru interesant, deoarece nici nu ştia că existau sandviciuri asiatice.

Se aştepta ca sandviciurile să fie cu bunătăţi, dar când Michael le aduse la masa în aer liber, erau baghete simple cu curcan, caşcaval şi unt. Măcar el îşi cumpărase şi un croasant cu migdale. Spre surprinderea ei, prima muşcătură din baghetă i se păru delicioasă.

— Secretul este pâinea de calitate şi untul. Tot ce ai nevoie este un element de bază puternic, spuse el făcându-i cu ochiul, iar ea simţi că se referea şi la altceva în afară de mâncare.

Pe măsură ce traficul cumpărătorilor de după-amiază se linişti şi soarele străluceа printre copaci, Stella concluzionă că era posibil să îşi dorească să mai facă asta. Programul ei obişnuit de duminică fusese compromis, dar era deschisă să conceapă o nouă rutină de weekend. Era flexibilă, mai ales când lucrurile îl implicau pe Michael.

Îmbrăcat cu pantaloni lejeri şi o cămaşă albă deschisă la guler şi cu mânecile suflecate până la coate, el arăta delicios, ca dintr-o revistă – ca de obicei. Stella îşi dădu seama că petrecuseră toată dimineaţa făcând cumpărături pentru ea. Cât de egoistă fusese!

— Vrei să te uiţi la ţinutele bărbăteşti? îl întrebă, cercetând

cu privirea magazinele din jurul lor şi întrebându-se dacă vreunul dintre ele îi făcea cu ochiul.

El clătină amuzat din cap.

— Nu, mulţumesc.

— Eşti sigur? Îmi dai voie să îţi cumpăr ceva?

Când Michael păru stânjenit, bătăile inimii Stellei se înteţiră, şi încercă să destindă atmosfera adăugând:

— Dacă tot nu m-ai lăsat să îţi cumpăr Lamborghini.

El o privi curios.

— Chiar mi-ai lua un Lamborghini dacă mi l-aş dori?

Ea se uită în jos la firimiturile de pe ambalajul sandviciului şi dădu din cap aprobator.

— Îmi pot permite, dacă asta întrebi. Nu prea ştiu să discut despre chestiuni legate de bani, dar câştig mulţi, şi nu sunt multe lucruri pe care vreau să îi cheltuiesc. Mi-ar plăcea să îţi iau o maşină. Mai ales dacă...

Se opri, înainte să poată spune ceva care să îl supere.

— Dacă ce?

— Aş prefera să nu spun. Sunt destul de sigură că nu este potrivit.

El înclină capul într-o parte şi se întristă.

— Mi-ar plăcea să aud ce ai de zis.

— Aveam de gând să spun..., respiră ea incomod. Mai ales dacă altă femeie ţi-a dăruit-o pe cea pe care o ai.

Stella îndoi ambalajul de la sandvici într-un pătrat perfect.

— Te întrebi dacă am primit maşina cadou?

Ea era destul de sigură că o primise şi asta o înfuria.

— Da.

— De fapt, chiar am primit-o.

— De la blonda de la club, conchise ea, iar el se încruntă.

— De unde ştii asta?

— Ea este clienta care nu te lasă în pace.

Amintirea femeii care îl sărutase îi reveni brusc în minte, iar Stella se enervă. Nu numai atât, dar el făcuse şi sex cu ea –

probabil de mai multe ori. Îşi înfipse unghiile în suprafaţa de sticlă a mesei, iar respiraţia i se acceleră.

El îşi puse o mână deasupra mâinii ei, iar ritmul cardiac i se mai diminuă.

— Nu-mi place să primesc astfel de cadouri. Te rog să nu îmi iei niciodată, bine?

— Bine.

Totuşi, Stella se gândi că el păstrase cadoul pentru că îi plăcea femeia care i-l oferise. Nu aşa procedau oamenii care aveau pe cineva important în viaţa lor? Nu cumva păstrau lucrurile pe care le primeau de la acea persoană?

Voia ca el să păstreze ceva şi de la ea. Faptul că nu-i permitea să-i ofere nimic o făcea să se simtă aproape disperată.

— O să fie dificil pentru tine dacă ai de gând să începi să fii geloasă pe toate fostele mele cliente, Stella, îi spuse el, cu privirea serioasă şi vocea sobră, ca şi cum munca lui ca escortă era o realitate tristă pe care trebuiau să o accepte.

O mulţime de întrebări i se adunară pe limbă. Dacă nu îi plăcea, de ce o făcea? Era un croitor atât de talentat! De ce nu crea haine, în loc să le cureţe şi să le modifice? La ce foloseau banii câştigaţi ca escortă? Avea o dependenţă secretă? Era oare în pericol?

De ce nu putea fi cu adevărat al ei?

Însă, pentru moment, era al ei. Nu o dorea pe blondă. Nu fusese cu blonda în această dimineaţă.

Prânzul se sfârşi, dar întrebarea de mai devreme îi persistă Stellei în minte.

De ce *nu putea* fi cu adevărat al ei?

Nu se putea gândi decât la un singur motiv plauzibil: Nu o plăcea aşa cum îl plăcea ea pe el.

Totuşi, lucrurile de genul ăsta nu erau bătute în cuie. La început, ea fusese pregătită să înveţe nişte abilităţi care să o ajute să seducă un bărbat – eventual pe Philip James. Dar de ce să se mulţumească cu Philip, când îl putea avea pe Michael?

Oare ar fi putut să folosească tot ceea ce o învăţase... chiar cu el? Putea să îşi seducă escorta?

{capi+olul} 17

Stella ar fi trebuit să lucreze. Proiectul de lenjerie intimă online era interesant. În mod normal, l-ar fi terminat până acum. Dar pur şi simplu nu se putea uita la lenjerie, nici măcar la cuvântul *lenjerie,* fără să se gândească la Michael.

Sertarul de la birou în care îşi ţinea telefonul parcă îi făcea mereu cu ochiul. Voia să îi trimită mesaje. Oare îi era... permis? În afară de acea seară din biroul ei, nu îşi mai trimiseseră mesaje decât în scopuri logistice.

Bătu cu degetele pe suprafaţa biroului, după care îşi strânse mâna în pumn. Cum ar fi putut ea să îl seducă, dacă nu găsea curajul să îi trimită un simplu mesaj? Îşi scoase telefonul.

Bună!

Şterse mesajul înainte să îl trimită.

Mi-e dor de tine!

Numai la vederea acestor cuvinte palmele îi transpirau.

Prea direct. Îl şterse.

Voiam să confirm planurile noastre pentru diseară.

Apăsă „trimite” şi puse telefonul pe birou, apoi se holbă la monitoarele computerului fără să vadă nimic. Ecranul telefonului se stinse. Probabil Michael era ocupat.

Telefonul vibră, dar în loc să bâzâie o dată pentru a indica primirea unui mesaj, continuă să bâzâie. Era un apel.

Stella aruncă o privire spre ecran şi inima îi tresări când văzu că era Michael. Strânse telefonul la piept, înainte de a-i răspunde.

— Alo?

— Bună, Stella!

Pe fundal, mama lui trăncănea în vietnameză şi o maşină

de cusut huruia.

— Am ambele mâini ocupate, aşa că am decis să te sun, în loc să îţi scriu. Rămâne valabil ceea ce am stabilit pentru diseară. Localul acela thailandez din Mountain View.

— Bine, ne vedem acolo.

— Perfect!

Maşina de cusut se opri şi tăcerea umplu spaţiul virtual dintre ei. Stella voia să îl facă să vorbească. Voia să îi audă din nou vocea.

— Să nu uiţi de haine. Dacă vrei să rămâi la mine acasă. Dacă nu vrei, nu e nevoie să o faci, spuse ea, în grabă.

— Vreau. Dar am uitat. Mulţumesc că mi-ai amintit, chicoti el, iar mâinile Stellei se strânseră pe telefon.

Chiar îi fusese dor de el, şi nu trecuse decât o zi de când îl văzuse ultima dată. Mama lui spuse ceva şi el oftă.

— Trebuie să închid. Abia aştept să te văd diseară. Mi-e dor de tine! Pa!

Stella îşi ţinu respiraţia, apoi murmură:

— Şi mie mi-e dor de tine!

Apelul deja se deconectase. Totuşi, ea spuse cuvintele.

Oare cum petreceau alţi oameni o zi în care le era dor atât de mult de cineva? Voia să îl *vadă*.

Deschise galeria foto a telefonului şi o găsi, aşa cum ştia că avea să fie, goală. Dintr-un impuls, îi scrise din nou lui Michael.

Vreau o poză cu tine pentru telefonul meu.

Te rog!

După care aşteptă.

Când îşi pierduse speranţa că avea să primească răspuns şi îşi puse telefonul pe birou, acesta vibră.

Era un selfie făcut în grabă, o fotografie de aproape, cu o sprânceană ridicată. Arăta amuzant, dar totuşi foarte sexy. Ea oftă şi îşi trecu degetul mare peste obrazul lui.

Telefonul ei bâzâi din nou cu mesaje de la el.

Unde este a mea?

Vreau să-mi trimiţi una cu părul desfăcut.

Ea râse zgomotos.

Vorbeşti serios?

Selfie. Cu părul lăsat. Acum!

Desfă-ţi şi primii doi nasturi de sus.

Deşi i se părea prostesc, apucă elasticul care îi ţinea părul prins în coadă şi încercă să şi-l tragă în jos. Se agăţă într-o şuviţă şi, când trase mai tare, se smulse şi ateriză pe podea. Îşi pieptănă părul cu degetele, apoi îşi desfăcu nasturii de sus ai cămăşii. Se privi în ecranul telefonului, dar arăta... diferit. Nu părea să fie Stella cea obişnuită. Arăta ca Stella cea misterioasă, fata care avea să-şi vadă iubitul în această seară.

Degetul ei atinse accidental butonul camerei, surprinzându-i faţa în timp ce Stella înţelese despre ce era vorba de fapt. Asta erau. Erau îndrăgostiţi. Îi plăcea cum suna asta, chiar foarte mult.

Îi trimise poza lui Michael.

Aproape instantaneu, telefonul ei vibră.

La naiba, Stella!

Eşti. Îngrozitor. De. Sexy.

Ea râse uşor şi se gândi să îi trimită ceva cu adevărat sexy. Numai că nu avea nici cea mai vagă idee cum să facă asta. Probabil exista o artă în ceea ce priveşte unghiul camerei şi poziţia corpului, iar biroul ei era înconjurat de ferestre. Fie colegii ei ar fi tras cu ochiul, fie ar fi trebuit să îşi dea seama cum ar putea să-şi bage telefonul în acele haine mulate.

Puse resemnată telefonul jos şi se strădui să se concentreze la ceea ce lucra. În timp ce se uita peste date, dădu peste o statistică interesantă: marea majoritate a bărbaţilor căsătoriţi nu cumpărau lenjerie intimă – nici măcar pentru ei înşişi. Soţiile lor o făceau. Selectând şi filtrând datele, apoi privind la cele furnizate cu mulţi ani în urmă, descoperi că bărbaţii renunţau să cumpere lenjerie chiar şi înainte să se

însoare cu acte.

Ce se întâmpla de fapt? Ce fel de fenomen antropologic era oare acesta?

Stella simţi prin vene fiorul unui nou puzzle care o captivă. Reprezentă grafic datele pe baza mai multor variabile diferite, analizând curbele aparent aleatorii ale acestora şi statisticile. Nu putea să-şi dea seama. Îi *plăcea* la nebunie când nu-şi dădea seama.

Telefonul îi bâzâi, iar pe ecran scria: *Cină cu Michael.*

Aruncă o privire lungă la monitoarele computerului, dar nu-şi lăsă mâinile să atingă din nou tastatura. Pentru ea nu existau încă cinci minute. Dacă s-ar fi apucat din nou să lucreze, şi-ar mai fi scos capul din cifre cu mult după miezul nopţii. Acesta era motivul pentru care seta alarme.

De asemenea, Michael era la fel de interesant ca datele şi o făcea să râdă. Mirosea bine, era plăcut la atingere, avea gust bun şi… Se îmbrăţişă singură în timp ce picioarele ei dansau peste covor. Era aproape prea perfect. Muncă interesantă în timpul zilei. Noapte încântătoare alături de Michael. Voia asta în fiecare zi, pentru totdeauna.

Îşi salvă documentele, opri computerul şi îşi strânse lucrurile. Foarte rar mersese pe hol în timp ce colegii ei încă erau la birou, însă aceştia nu se gândeau prea mult la asta. Oricum, atenţia primită pe măsură ce înainta pe holuri o bulversă. Ceilalţi econometricieni care se aflau în birourile lor se opriră în mijlocul scrierii formulelor pe table. Analiştii mai tineri o priviră uimiţi din birourile lor cu paravan.

Când trecu pe lângă biroul lui Philip, acesta ridică privirea din hârtiile de pe birou şi se uită la ea surprins. Se uită şi ea spre el, în timp ce se îndrepta spre uşile lifturilor. Exact când acestea începură să se închidă, Philip sări înăuntru.

— Azi pleci devreme, îi spuse el.

În timp ce îşi aranja ochelarii, Stella îşi dădu seama că părul îi rămăsese desprins. Acesta era motivul pentru care

toată lumea se comportase atât de ciudat. Îşi dădu ochii peste cap. Era doar păr.

— Am planuri pentru cină.

Philip o analiză cu privirea.

— Te întâlneşti cu cineva?

Ea îşi dădu părul după ureche.

— Da.

— Mi-ai ascultat sfatul, nu-i aşa? o întrebă el, cu zâmbetul lui obişnuit.

— Da, de fapt, chiar te-am ascultat. Mulţumesc!

El clipi şi ridică din sprâncene.

— Eşti surprinzătoare, Stella, şi arăţi tare bine cu părul desprins.

Privirea lui o făcea să se simtă incomod şi Stella ar fi vrut să îşi încheie la loc cei doi nasturi ai cămăşii.

— Mulţumesc!

— Deci, despre cine e vorba? Îl cunosc? Este o relaţie *serioasă?*

Ea bătu cu degetele în coapse.

— Nu cred că îl cunoşti. Sper că e o treabă serioasă. Pentru mine este.

— Să nu-i ceri să se însoare cu tine prea curând, bine? Asta îi sperie al naibii de tare pe bărbaţi.

Ea se încruntă.

El îşi drese glasul.

— Îmi pare rău, a sunat aiurea. Doar să-l iei mai încet. Asta am vrut să spun.

Când ascensorul se opri şi uşile se deschiseră, el apăsă pe senzorul uşii pentru a o menţine deschisă.

— Doamnele mai întâi.

Ea ieşi din lift, sperând că un pas alert avea să o ajute să îl lase în urmă, însă el merse şi îşi potrivi pasul cu al ei.

— Unde vă duceţi?

— La un restaurant thailandez.

Ea îşi zări maşina în parcare şi îşi dorea să se poată teleporta direct în interior. Nu mai purtase niciodată părul desprins la serviciu.

— Aşadar, îţi place mâncarea condimentată?

— Da, îmi place. Îţi voi spune dacă este un restaurant bun, ca să o poţi duce pe Heidi acolo.

— Nu mă mai întâlnesc cu Heidi. Chiar este prea tânără pentru mine. Nu avem nimic în comun. Mi-a spus că trebuie să mai lucrez la modul în care comunic cu oamenii. Aparent, lumea mă consideră cu nasul pe sus. Este frustrant. Ce să fac, dacă sunt mai inteligent, spuse el, dregându-şi vocea. Nu lua în seamă ultima parte.

Asta îi dădu de gândit. Ştia ce înseamnă să ai probleme de comunicare. Asta însemna că Heidi rupsese relaţia? Oare, în adâncul lui, Philip era trist? Era el capabil să fie trist?

— Înţeleg.

— Noi doi avem multe în comun.

După expresia din privirea lui, vorbea serios. Acum, chiar era interesat de ea.

Stella se opri în dreptul maşinii.

— Aşa este.

Mama ei crezuse că erau perfecţi unul pentru celălalt. Dacă el nu ar fi îndemnat-o să gândească neconvenţional oferindu-i acel sfat grosolan, ar fi putut fi şi ea interesată de el. Măcar l-ar fi putut lăsa să fie a patra ei întâlnire sexuală dezastruoasă.

Dar era prea târziu. Singurul bărbat pe care îl dorea acum era Michael.

— Trebuie să plec, altfel voi întârzia.

El făcu un pas înapoi.

— Noapte bună, Stella! Nu prea bună, totuşi. Ne vedem mâine!

După ce se urcă în maşină şi îşi puse centura, îl văzu când se urcă în propriul autovehicul. Un Lamborghini roşu nou-

nouţ. Nu era deloc stilul ei. Ar fi urât-o dacă lui Michael nu i-ar fi plăcut.

Suspină şi plecă să îl întâlnească. Drumul fu rapid, şi nu trecu mult timp până când Stella intră în restaurant. El o aştepta la o masă pentru doi, lângă fereastră, şi arăta superb în pantaloni negri, cu o cămaşă în dungi şi o vestă de mătase neagră, care i se aşeza perfect pe talie.

Ochii îi străluceau, iar el îşi atinse buzele cu degetul arătător când o privi cum naviga printre rândurile de mese spre el. Când ajunse la masă, Michael se ridică şi o îmbrăţişă strâns, sărutând-o apăsat pe gât, în timp ce se juca cu degetele în părul ei despletit.

— Ah, părul ăsta! Stella mea arată superb în seara asta.

Ea îi inspiră parfumul şi se lipi de el. Un sentiment de potrivire o cuprinse, iar convingerea i se întări. Avea să îl seducă. Dacă ar fi putut să îşi dea seama cum.

— Elasticul s-a rupt când l-am scos. Acum, toţi cei de la serviciu cred că m-am apucat de striptease.

Michael râse, iar umerii îi tremurară.

Chelnerul se apropie, iar ei se desprinseră fără tragere de inimă din îmbrăţişare şi se aşezară la locurile lor.

— Ai putea, să ştii. Ai corpul potrivit, îi spuse el, cu un zâmbet jucăuş.

— La ce dexteritate am, m-aş lovi cu capul de bară.

El nu comentă pe tema dexterităţii ei.

— Aceasta este tot o creaţie originală de-a ta? îl întrebă Stella, arătând cu degetul spre vesta lui, care îi plăcea la nebunie.

— Desigur. După cum te uiţi la ea, vrei să o atingi. Aşadar, nu am muncit degeaba.

Atunci, ea îşi dădu seama că se întinsese peste masă spre el. Îşi trase mâinile înapoi şi se aşeză pe ele, potrivindu-şi ochelarii cu o strâmbătură a nasului.

— O poţi examina îndeaproape mai târziu.

Michael îşi întinse o palmă peste masă şi îşi înclină capul într-o parte, iar ea înţelese că dorea să o ţină de mână.

Cum ar fi putut ea să îl seducă, când Michael se descurca atât de bine?

Îşi scoase mâna de sub fesă şi o puse într-a lui. El îşi strânse degetele în jurul ei şi o mângâie cu degetul mare.

— C-cum ţi-a mers astăzi?

În timp ce pronunţa cuvintele, Stella îşi dădu seama că era prima dată când îl întreba asta. Nu era prima dată când dorea să ştie. Oare era ceva prea personal? Avea voie să îi pună astfel de întrebări?

Buzele lui se răsuciră într-un soi de amestec între zâmbet şi grimasă.

— Este sezonul balurilor. Nu-i chiar perioada mea preferată din an.

— Multe haine modificate?

— Şi adolescente vorbăreţe.

— Probabil toate se îndrăgostesc pe loc de tine.

Părea destul de obositor.

— O rog pe mama să se ocupe de majoritatea probelor, aşa că nu este atât de rău. Dar parcă mă uit cruciş de la atâtea rochii cu bretele subţiri. Poza ta mi-a făcut ziua mai frumoasă.

Suna îngrozitor. Poza ei nici nu fusese chiar atât de bună.

— Atunci, ţi-ai dori să poţi lucra mai mult cu haine pentru bărbaţi?

Gândul că Michael nu făcea ceea ce îi plăcea era un ghimpe în coasta ei. Cu siguranţă, ea ar avea nevoie de terapie dacă ar fi nevoită să execute o muncă pe care ar detesta-o, de dimineaţă până seara, în fiecare zi, săptămână de săptămână.

El ridică din umeri, dar expresia îi era gânditoare.

— Prefer partea creativă a muncii, să fac ceva nou. Nu mă deranjează croiala şi modificarea hainelor gata făcute, însă nu mi se pare o ocupaţie foarte provocatoare.

— Te-ai gândit să-ţi deschizi propriul atelier de creaţie? Îşi

acoperi gura atunci când ideea îi încolţi în minte. Ai putea participa la unul dintre acele concursuri de creaţie de la televizor. În mod sigur ai câştiga.

Michael zâmbi spre mâinile lor unite, dar nu era un zâmbet prea fericit.

— Acum trei ani, am fost selectat la un astfel de concurs. Cred că le-a plăcut faţa mea mai mult decât portofoliul, dar oricum. O oportunitate este o oportunitate. Însă au început necazurile, iar mama s-a îmbolnăvit. A trebuit să mă retrag.

Chipul Stellei păli şi pieptul i se strânse. Bineînţeles că refuzase pentru mama lui.

El ridică privirea spre ea, iar expresia îi deveni tandră.

— Nu te întrista. Mama chiar se simte foarte bine în ultima vreme.

— Are… cancer?

Îşi aminti vag că le auzise pe surorile lui vorbind despre chimioterapie atunci când se certaseră, dar fusese atât de copleşită, încât nu absorbise pe deplin informaţia. Cum putuse să treacă cu vederea aşa ceva? Ce fel de persoană era?

— Stadiul patru, incurabil, inoperabil, cancer pulmonar. Nu, nu a fumat niciodată. Doar are ghinion. Totuşi, ultimele tratamente funcţionează. Lucrurile merg bine, spuse el, cu un zâmbet încurajator.

Ea îi strânse mâna şi îl privi intens. Oare conştientiza cât de minunat era?

Chelnerul sosi şi Michael o întrebă:

— Vrei să comand?

Când ea dădu din cap afirmativ, el îi dictă chelnerului numele câtorva feluri de mâncare fără a privi meniul.

— Dar *ţie* cum ţi-a mers azi? o întrebă el.

— Bine.

El zâmbi şi o ciupi de bărbie.

— Dă-mi detalii, Stella.

— Oh! Ei bine… Am dat peste un puzzle interesant la

serviciu. Un fenomen fascinant pe care nu mi-l pot expl... De ce mă priveşti aşa?

Capul îi era înclinat într-o parte şi avea pe chip un zâmbet deosebit de larg.

— Eşti adorabil de sexy când vorbeşti despre munca ta.

— Aceste două lucruri nu se potrivesc unul cu altul.

— La tine se potrivesc, râse el. Continuă, fenomen fascinant complex!

— Îţi voi spune atunci când îmi voi da seama. Ceea ce în mod sigur voi reuşi. Ia să văd! Ce s-a mai întâmplat? Oh, şeful meu mă presează să angajez un stagiar. Şi mi-am făcut astăzi primul selfie.

Stella omise tot ce avea legătură cu Philip. Nu era nevoie să menţioneze acea întâlnire neplăcută.

— Şeful tău crede că lucrezi prea mult?

Ea ridică din umeri.

— Toată lumea crede asta.

— Nu este prea mult dacă îţi face plăcere. Iar ţie chiar îţi face plăcere.

— Exact. Te rog să-i spui asta şi mamei.

— Dacă o întâlnesc, îi voi spune, o asigură el.

Dar, judecând după tonul vocii lui, credea că probabilitatea de a o întâlni pe mama ei era foarte mică.

— Asta se va întâmpla cam peste o lună, la cina caritabilă pe care o organizează. Dacă vrei să mergi cu mine. Dar nu e nevoie, adăugă ea, imediat.

Muşchii maxilarului lui Michael se mişcară în timp ce el o examina.

— Vrei să vin?

Ea încuviinţă din cap.

— M-a ameninţat că îmi găseşte ea pe cineva, dacă nu am partener.

Iar ea nu voia să meargă decât cu Michael. Cu nimeni altcineva.

— Foarte îngrozitor, într-adevăr. Când este?

— Într-o seară de sâmbătă. Ținută formală. Asta nu ar trebui să fie o problemă pentru tine.

Colțul gurii lui se ridică, dar tensiunea din jurul ochilor nu îi dispăru.

— Bine, îmi voi nota în agendă. Mi-ar face plăcere să merg.

— Serios?

— Da.

Ea își mușcă buza de jos, ezitând, dar decise să spună ce avea de zis.

— Îmi faci tu rochia?

El îi cercetă privirea pentru un moment.

— Bine.

— O voi plăti, desigur…

— Așteaptă mai întâi să o vezi, îi spuse el, ridicându-i mâna până în dreptul gurii, ca să i-o poată săruta.

— O să-mi placă la nebunie.

Michael râse.

— Presupun că da.

Cina fu servită și conversația – reala conversație – continuă într-un ritm constant, în timp ce consumau mâncăruri condimentate cu lămâiță, frunze de lămâi verde kafru, busuioc și ardei iute roșu care îi ardea buzele Stellei. Ea îl întrebă pe Michael despre designerii săi preferați – Jean Paul Gaultier, Issey Miyake și Yves Saint Laurent – și află că urmase cursurile școlii de modă din San Francisco. El o întrebă când își descoperise pasiunea pentru economie – în liceu – și când avusese primul ei iubit – niciodată. El avusese prima relație serioasă cu o fată în clasa a IV-a, iar majoritatea timpului pe care îl petrecuse împreună cu ea fusese în autobuzul școlar. Stella mâncă mai mult decât ar fi făcut-o în mod normal. Voia să lungească întâlnirea cât de mult putea.

Când nota de plată fu adusă, ea o înșfăcă, însă Michael îi înmână subtil chelnerului cardul său de credit. Ea își miji ochii.

Nu era prima dată când insistase să plătească el, ceea ce o făcea să se simtă foarte prost. Cheltuielile de acest gen erau nesemnificative pentru ea, pe când el avea în mod clar probleme financiare. De ce nu o lăsa să plătească? Cum ar fi putut să ajungă la un consens în privinţa acestui lucru? Nu ştia cum să aducă în discuţie problema banilor fără să îl insulte.

La ieşirea din restaurant, Michael îi spuse:

— Trebuie să trec pe la mine ca să îmi iau hainele. Am uitat de asta până mi-ai amintit tu.

— Asta înseamnă că pot să văd unde locuieşti?

Sau făcea presupuneri, crezând că o să-şi petreacă noaptea împreună?

— Dacă vrei neapărat. Nu este nimic special.

El îşi frecă uşor ceafa cu mâna, încântător de ruşinat.

— Nu poate fi mai rău decât la mine.

— Ce vrei sa spui cu asta?

— Locuinţa mea este goală şi... sterilă.

Oamenii o caracterizau şi pe ea aşa, atunci când credeau că nu aude.

El îşi trecu degetele peste obrazul şi părul ei.

— Are nevoie doar de mobilă. Haide, atunci! Este foarte aproape.

Prin *foarte aproape,* ar fi putut să spună că locuia în complexul de apartamente alăturat. Ar fi salvat-o de încercarea de a găsi un loc unde să lase maşina. După ce înconjură, fără succes, toată parcarea, el îi spuse să parcheze pe locul lui, iar el îşi lăsă maşina pe şosea, în timp ce ea îl aştepta lângă grădina artificială din complex.

O luă de mână şi o conduse pe o scară exterioară, până la apartamentul său de la etajul al treilea.

— Nu am făcut curăţenie înainte de a pleca, aşa că aşteaptă-te la ce e mai rău. Să nu faci vreun atac de cord, da?

Stella se pregăti moral.

— Promit că nu.

{capi+olul} 18

Michael îşi ţinu respiraţia când Stella intră în apartamentul său care avea un singur dormitor. Nu era murdar – de fapt, el era un tip foarte îngrijit –, dar nici foarte drăguţ nu era.

Încercă să vizualizeze încăperea prin ochii ei. O canapea mică maronie de la Ikea se afla pe un perete al camerei de zi, vizavi de un televizor cu ecran plat, de dimensiuni modeste. În partea din spate a camerei se afla banca lui de antrenament şi câteva greutăţi. Sacul lui de box atârna lângă colţ şi încălca flagrant contractul său de închiriere.

Bucătăria era o zonă înghesuită, cu blaturi laminate, un aragaz electric şi o masă mică din lemn, cu patru scaune. Michael pusese o plantă în mijlocul mesei pentru a da culoare, deoarece, da, îi plăceau lucrurile de genul ăsta. Un dulap metalic era lipit de peretele din spate, iar deasupra lui erau facturi şi alte chestii pe care încă nu apucase să se uite.

Stella îşi scoase pantofii cu toc înalt şi îi puse lângă ceilalţi. Poşeta şi-o lăsă la întâmplare pe canapeaua lui, în timp ce inspecta DVD-urile cu filme aliniate în consola televizorului.

Aplecându-se pentru o privire mai atentă, îi oferi o privelişte gratuită asupra posteriorului ei sexy.

— Le păstrezi în ordine *alfabetică*.

El nu-şi putu reţine un zâmbet. Stella nu reacţiona niciodată aşa cum se aştepta.

— Stella, cumva îţi dau lumea peste cap?

— Ce este asta? *Râzând în vânt?*

Deschise uşa vitrinei de sticlă şi scoase carcasa DVD-ului, groasă de trei centimetri.

— Cel mai bun serial de televiziune *wuxia*[6] din lume.

Ea îşi ridică privirea de la cutie, cu gura întredeschisă, de

[6] Gen de ficţiune chineză despre aventurile artiştilor marţiali.

parcă ar fi găsit Sfântul Graal, iar el făcu eforturi să nu rânjească cu gura până la urechi. Niciuna dintre fostele lui iubite nu ştiuse ce era *wuxia,* nici nu se pusese problema să îi fi împărtăşit obsesia secretă.

Încercând să rămână calm, se descălţă de pantofi şi îi puse lângă ai ei.

— Îl poţi împrumuta dacă doreşti.

Ea îşi strânse comoara la piept.

— Bine, mulţumesc.

— Atenţie, totuşi! Este foarte captivant şi are optzeci de episoade sau ceva de genul ăsta. Îşi frecă faţa cu mâna pentru a-şi ascunde zâmbetul şi îşi trecu degetele prin păr. Poţi să te mai uiţi prin jur până îmi împachetez lucrurile.

Dar, în loc să rămână pe loc când el se duse în dormitor, ea îl urmă şi se aşeză pe marginea patului, îi zâmbi, apoi cercetă rapid încăperea. Purta o ţinută office şi parcă nu se simţea în largul ei în apartamentul lui ieftin, iar el se întrebă de ce dracu' o adusese aici.

Pentru a se tortura, probabil.

Acesta era un loc fără cliente şi fără femei, în care Michael venea ca să se regăsească. Cum avea să-şi mai pună ordine în gânduri atunci când totul avea să se sfârşească, dacă avea amintiri cu ea stând pe patul lui, aşteptându-l, zâmbindu-i într-un anume fel, doar pentru el?

El se duse în dressing şi se uită la costumele şi cămăşile lui, aducându-şi aminte de o perioadă în care nu trăise cu un laţ în jurul gâtului. Alese mental ce haine să ia cu el la Stella şi trase o geantă de sport de pe raftul de sus. Când ieşi din dressing, se hotărî cu privire la numărul de şosete şi boxeri pe care să îi ia. O săptămână ar trebui să…

O găsi pe Stella încolăcită în păturile lui, cu faţa cufundată în perna lui şi cu o expresie extaziată pe chip. Era al naibii de ciudat. Situaţia asta nu ar fi trebuit să îl excite.

Dar se întâmplase.

Îşi lăsă geanta jos şi se aplecă asupra ei.

— Acum, că mi-ai găsit perna şi păturile, nu mai ai nevoie de mine, aşa-i? îi şopti el.

Stella se înroşi la faţă şi deschise ochii.

— Toate miros foarte bine.

— Nu ţi-e teamă că ar putea fi murdare?

Ea făcu ochii mari şi dădu la o parte pătura de pe piept. Arăta de parcă ar fi fost bolnavă, aproape trădată.

Înainte să intre în hiperventilaţie, Michael se aşeză pe pat şi o strânse în braţe.

— Sunt singurul care doarme aici, Stella. Am glumit doar. Şi fac duş în fiecare seară.

Trebuia să se spele înainte de culcare, după întâlnirile cu clientele. În niciun caz nu le-ar fi adus în patul său.

Ei bine, cu excepţia acestei cliente. Niciuna dintre regulile lui nu se aplicase vreodată cu Stella.

Ea îşi lovi fără putere pumnii de pieptul lui.

— Nu este amuzant, Michael!

— Îmi pare rău!

El îi înlătură părul de pe faţă şi îi aşeză ochelarii.

— Doar te tachinam şi nu m-am gândit la... celelalte... decât după ce ai reacţionat aşa.

— Chiar nu le-ai adus aici?

Oare era geloasă? *Voia* ca ea să fie geloasă? Da, la naiba, chiar voia!

— Niciodată.

Stella îşi ţuguie buzele, ca şi când şi-ar fi muşcat obrazul pe interior.

— Ar trebui să plec. Am dat buzna aici, nu-i aşa? Îţi mulţumesc că mi-ai arătat apartamentul. Îmi place. Ar trebui să-mi cumpăr o plantă.

Stella se pregăti să se ridice, iar el îşi spuse în sinea lui că trebuia să o lase să plece. Acest loc nu era destinat clientelor, şi Michael nu avea nevoie de mai multe amintiri cu ea în patul

lui.

„Las-o să plece!”

Braţele lui refuzau să asculte. O traseră aproape, astfel încât trupurile lor se alinară într-un mod perfect, personalizat.

— În mintea mea, nu te asociez cu ele, Stella.

— Nu?

Arăta atât de plină de speranţă, încât Michael nu se putu opri să spună:

— Nu. Nu eşti doar o altă clientă pentru mine.

— Într-un sens bun, nu? întrebă ea cu un zâmbet şovăitor.

— În cel mai bun sens.

Michael îi mângâie părul desfăcut, iar ea se aplecă spre mângâierea lui şi închise ochii, având atât de multă încredere în el, încât îl umilea.

Când îi scoase ochelarii şi îi puse pe noptieră, ea deschise ochii şi înghiţi în sec, atrăgându-i atenţia asupra acelui punct de sub maxilar în care pulsul îi zvâcnea sălbatic. Obrajii i se îmbujorară. Îl dorea. Lui nu îi plăcuse niciodată să fie dorit atât de mult.

— Eşti atât de frumoasă, Stella!

Michael îi mângâie buza de jos cu degetul mare, iar ea oftă şi i-l sărută, apoi îl surprinse când îl băgă în gură. Îi dezmierdă degetul cu limba, apoi i-l muşcă, trimiţându-i brusc un şoc fierbinte direct în penis.

— Unde naiba ai învăţat asta?

Ea îi eliberă degetul.

— Am vrut doar să o fac. Dar mâine intenţionez să studiez despre muşcarea erotică a degetului.

— Poţi să mă întrebi, să ştii.

El îi ridică mâna micuţă la gură şi îi muşcă baza palmei.

Degetele i se chircirăiar Stella expiră lung şi sacadat.

— Vreau să învăţ tot ce îţi place cel mai mult.

Ea îi luă mâna şi i-o duse la gură. Dinţii ei albi îi atinseră pielea, ceea ce făcu să i se ridice tot părul de pe corp.

— Îmi place să te sărut, recunoscu el.

Ea îi mângâie uşor buzele cu vârful degetelor.

— Asta înseamnă că te pot săruta?

— Nu trebuie să îmi ceri voie.

Era singura care o făcuse vreodată. Poate de aceea era atât de înnebunit după ea.

— Am permisiunea să te sărut oricând vreau?

Ea îi privi gura într-un mod care spunea că era prea bine ca să fie adevărat.

— Da.

Stella se apropie şi îl sărută de parcă rămăsese fără aer, iar el era singura ei sursă de oxigen. El îşi lăsă mâinile în jos pe spatele ei, până spre şolduri, trăgând-o spre el şi apucând-o de fesele sexy. Ea se strădui să se apropie şi îşi băgă degetele în părul lui, în timp ce se sărutau cu pasiune.

Fiecare părticică din corpul ei era atât de moale! Dar acoperită de haine. Michael adora hainele, dar o ţineau pe Stella la distanţă. Niciodată nu simţise nevoia să sfâşie hainele cuiva, aşa cum o simţea acum. Întrerupând sărutul, el o apucă de o mână şi îi desfăcu manşeta din jurul încheieturii elegante.

— Hainele jos, mormăi el.

După ce îi desfăcu manşetele, ea începu să îl dezbrace fără să spună vreun cuvânt, iar el îşi dădu seama că aceasta era prima oară când îl dezbrăca. Fusese dezbrăcat de sute de femei diferite. Însă, în acel moment, nu-şi putea aminti niciuna dintre feţele lor.

Nu era decât Stella.

Se dezbrăcară reciproc, încrucişându-şi şi împletindu-şi braţele, în timp ce îşi desfăcură cămăşile şi vesta lui. Ea îşi lipi mâinile albe pe pieptul lui şi îi atinse sfârcurile, făcându-i pielea să-i ardă de dorinţă.

El îşi plimbă degetele din zona gâtului ei, în jos, între sânii acoperiţi de sutien, peste abdomenul plat, până la betelia fustei. După ce îi desfăcu nasturele lateral, îi lăsă în jos

fermoarul peste curba sexy a şoldului.

— Fusta jos, Stella! Dacă nu te pot atinge, voi înnebuni.

Avea nevoie să o atingă între picioare, trebuia să o guste.

Ea se ridică în genunchi şi îşi lăsă în jos fusta, apoi se aşeză la loc, şi-o scoase de tot şi o puse pe noptieră. Îi aruncă lui Michael o privire pe sub gene, strângându-şi picioarele sub ea şi frământând cu degetele manşetele descheiate. Cămaşa desfăcută îi expunea sutienul, chiloţii şi pielea fără cusur.

— Mai ai încă multe pe tine, spuse el.

Ea îşi scoase cămaşa cu o ridicare timidă din umeri şi îşi desfăcu sutienul, lăsându-şi sânii la vedere. Michael aproape că gemu la vederea sfârcurilor ei rigide. Când Stella îşi trecu palmele peste ei şi frecă vârfurile cu mişcări lente, chiar gemu. Asta era al naibii de sexy şi ea habar nu avea.

— Mă dor atunci când îi priveşti aşa, şopti ea.

— Aşa, cum? întrebă el răguşit, curios dacă ea avea să îi explice.

— De parcă vrei s-să-i…

— Să-i ling? Să-i sug?

Faţa ei deveni de un roşu-aprins, dar dădu din cap că da.

— Vino aici.

Stella se apropie şi se lipi de el, atingându-i gâtul cu nasul, în timp ce mâinile i se strecurară pe sub cămaşă ca să îl îmbrăţişeze. Vârfurile tari ale sfârcurilor ei îi atingeau pieptul, iar Michael îi atinse sânii şi îi ciupi carnea întărită. Respiraţia i se transformă într-un oftat sacadat pe gâtul lui, apoi dinţii ei îi muşcară pielea.

— Tu porţi mult mai multe haine decât mine, Michael.

— Atunci dă-le jos!

Ochii ei străluceau şi un zâmbet îi apăru pe buze. După cum Michael ştiu că avea să se întâmple, Stellei chiar îi plăcu foarte mult ideea de a îl dezbrăca. Îşi trecu uşor mâinile peste mătasea neagră a vestei, înainte de a i-o împinge peste umeri şi a i-o aşeza cu grijă pe noptieră – pentru că era făcută de el, iar

ea respecta asta. Un lucru atât de simplu, dar care îl făcu să vrea să o ţină lângă el şi să nu o lase niciodată să plece.

Cămaşa lui ajunse tot pe noptieră, iar când atenţia ei reveni asupra lui, îşi pierdu concentrarea. Îşi trecu mâinile lacome peste braţele, pieptul şi abdomenul lui, şi îi urmări tatuajul. Apoi îi sărută ochiul dragonului şi îl linse.

— Îmi place tatuajul tău.

— Nu credeam că eşti genul de fată căreia să-i placă tatuajele.

— Dar este al tău, Michael, spuse ea, simplu.

El o trase mai aproape şi se împinse în ea, pentru a-i arăta ce îi provocase.

Ea îşi dădu capul pe spate şi corpul i se înmuie. Michael era priceput, dar nu fusese niciodată atât de priceput. Era ca şi cum Stella ar fi fost făcută pentru el, special concepută pentru a-i răspunde. Doar lui. Gândul îi trezea o posesivitate de necontrolat.

Îi atinse corpul cu mişcări mai brutale, mulând-o pe el, în timp ce îi revendica gura. Sărutul era ceva sălbatic, format din dinţi şi limbi, dar ea nu protestă. În schimb, îi răspunse cu aceeaşi intensitate, sărutându-l până rămase fără suflare.

Îl luă pe nepregătite atunci când îi mângâie şliţul pantalonilor. Plăcerea curse prin el ca un val fierbinte. Penisul îi tresări, iar un geamăt răguşit îi sfâşie gâtul. Muşchii de pe abdomen i se încordară în timp ce încercă să inspire.

— Îmi place această parte din tine, şopti ea, atingându-l din nou. Arată-mi cum să te fac să te simţi bine.

Un sentiment vag de autoconservare îi spuse să o refuze, îl avertiză că nu ar fi trebuit să o înarmeze cu instrumente care ar fi putut duce la prăbuşirea lui, dar, ca întotdeauna, nu o putu refuza. Îşi desfăcu nasturele şi fermoarul pantalonilor şi îşi scoase lungimea grea a penisului, aproape pierzându-şi cumpătul când ochii ei se umplură de dorinţă.

— Aşa.

Îl cuprinse cu degetele şi îi arătă ritmul pe care îl prefera, presiunea care îl scotea din minţi, lucruri pe care nu le arătase niciodată clientelor sale. Nu le păsase decât de ele.

Stella era diferită. Întreaga ei fiinţă era concentrată să-i facă pe plac. Pentru că îşi dorise să înveţe cum să facă asta pentru altcineva sau pentru că el conta pentru ea mai mult ca oricine altcineva? Ştia răspunsul. Însă tot o dorea.

Michael îşi strecură mâinile de-a lungul coloanei ei vertebrale şi îşi prinse degetele în elasticul chiloţilor, apoi trase materialul în jos pe coapse. Erau îmbibaţi cu lichid, iar mirosul excitaţiei Stellei îl aduse până la limita controlului. Aproape că îşi dădu drumul în palma ei. Chiar dacă îi oferea plăcere numai ca parte a lecţiei de educaţie sexuală, fără îndoială îi făcea şi ei plăcere. Nu se putea preface.

După ce o aşeză din nou pe pat, Michael îi smulse chiloţii, îi făcu ghem şi îi duse la nas pentru a-i inspira parfumul.

— Îi păstrez.

— Nu sunt… sunt…

El îi depărtă larg picioarele şi îi privi frumoasa pisicuţă. Faldurile umede şi umflate, de un roz profund, se deschideau larg pentru el. Degetele i se mişcară involuntar şi se împinseră în interiorul ei.

Fir-ar să fie! Fierbinţeala şi îngustimea ei erau perfecte pentru el. Corpul i se transformă într-o dorinţă enormă şi dureroasă.

— Stella, ai idee cât de fierbinte îţi este…

— Michael, şopti ea, unduindu-şi picioarele. N-o spune.

El se opri. Cuvintele ei refuzau, dar trupul ei… Pieptul i se mişca neregulat şi ea se încleştase în jurul degetelor lui.

— Cred că îţi place când îţi vorbesc murdar, şopti el.

Ea clătină frenetic din cap.

— Este ruşinos.

— Pisicuţa ta nu crede asta. Îmi storci degetele, Stella.

Ea se încleştă şi mai tare drept răspuns şi îşi arcui

şoldurile în mâna lui, conducându-l mai adânc.

— Sunt degetele tale. Îmi place când mă atingi.

Ea închise ochii şi îşi atinse obrazul de aşternuturi.

Cu mâna lui liberă, îi luă clitorisul între degete şi o mângâie, încet şi sigur. Ea îşi apăsă dosul palmei pe gură şi se încolăci în jurul lui. Dar nu la fel de violent ca înainte.

Stellei îi plăcea să i se vorbească. Mult.

Asta era bine. Lui Michael îi plăcea să vorbească.

— Cred că de vină sunt cuvintele, spuse el, în timp ce continuă să o stimuleze cu ambele mâini. E păcat că nu poţi vedea cum arăţi acum. Degetele mele sunt complet în interiorul pisicuţei tale şi tu mi-ai udat palma. Te simţi bine?

Ea îşi arcui spatele şi strânse cearşafurile în mâini, strigându-i numele.

Sfârcurile ei îi atraseră atenţia, iar limba i se răsuci în gură la amintirea gustului şi texturii lor.

— Sfârcurile alea ca bomboanele te dor?

Ea dădu din cap, îşi lovi şoldurile de el şi îşi trase mâinile peste abdomen, în sus spre sâni. Un sunet frustrat îi sfâşie gâtul când se trase de sfârcuri. Îşi lăsă mâinile pe lângă corp.

— Mă simt bine doar atunci când o faci tu.

Pentru că mintea Stellei trebuia să fie sedusă la fel de mult precum corpul ei şi, aparent, creierul ei genial îl plăcea foarte mult pe Michael. El era doar iubitul ei de probă, dar îi răspundea cum nu răspunsese niciodată altcuiva.

El le curmă amândurora suferinţa şi îi supse un sfârc.

— Eşti făcută din bomboane, Stella. Dulce, dulce, dulce.

Ea se balansă pe mâinile lui cu viteză tot mai mare.

— Ai de gând să termini pentru mine aşa de repede? Încă nu ţi-am lins pisicuţa.

Un scâncet îi scăpă de pe buze, iar pe chip i se citi durerea. Se încordă atât de tare, încât el crezu că asta fusese tot, dar după un moment muşchii i se relaxară.

— Poate că ar trebui să încerc alte cuvinte, şopti el, în timp

ce îşi trecu buzele peste abdomenul ei.

Muşchii minusculi îi pulsau în jurul degetelor şi el ştia că era aproape. Ea îşi muşcă buza de jos şi îşi lăsă capul pe spate, respirând sacadat.

Limba lui îi atinse clitorisul, apoi Michael o întrebă:

— Este... cutiuţa ta?

— Nu.

— Doamna V?

Ea zâmbi în aşternuturi.

— Nu.

— Frumos vagin.

Zâmbetul ei se lărgi şi Stella clătină din cap.

El o linse din nou, o supse cu cea mai slabă presiune, iar ea se arcui înspre gura lui. Totuşi, rămânea la limită, exact acolo unde o voia.

— Ştiu.

El îi sărută interiorul coapsei.

— Este... El accentuă fiecare cuvânt cu un sărut pe pielea ei umedă. Umedul. Şi. Fierbintele. Tău. Cartof. Dulce.

Ea izbucni în râs, iar sunetul vibră atât în interiorul, cât şi în jurul lui, transformând scânteile de fericire în flăcări arzătoare. Iubea sunetul râsului ei. Iubea zâmbetul ei. O...

Îşi întrerupse şirul gândurilor, înainte să termine propoziţia. Acum nu era momentul potrivit pentru a gândi. Era timpul să simtă. Îi linse clitorisul, iar râsul ei se transformă într-un geamăt prelung. Îşi împleti degetele în părul lui, unduindu-se pe faţa lui, iar el se pierdu cu firea în gustul ei, în mirosul ei, în sunetele erotice şi în gustul ei pe limba lui. Nimic nu era atât de bun.

Când ea îl apucă de umeri şi îl trase insistent, el îşi ridică nedumerit privirea.

— Michael, îl vreau. Am nevoie de el. Acum. Te rog, spuse ea, gâfâind.

— De el?

Fir-ar! Avea să îi vorbească murdar vreodată?

Ea continuă să încerce să îl tragă peste ea.

— Tânjesc după tine, Michael!

Prea timid, până la urmă, dar cuvintele ei îl loviră la fel de tare. Îi trebui un moment pentru a se concentra asupra respiraţiei şi a nu-şi da drumul pe cearşafuri, înainte de a se urca în pat, apoi o întoarse şi îi trase şoldurile până la marginea saltelei. Aşa avea ea nevoie de el. Era prea personal să o facă cu el faţă în faţă. Poate cu următorul ei bărbat, ar fi…

Îşi alungă din minte acea imagine mizerabilă, trecându-şi mâinile peste posteriorul ei generos. Relaţia lor era doar practică pentru ea, însă, în acest moment, chiar acum, era real.

— Îmi place patul tău, dar este prea aproape de podea. Al meu este perfect.

Stella îşi îngropă faţa în aşternuturile lui.

— Acum, te rog.

Dar când Michael îşi controlă buzunarul, era gol. Gemu de uimire. Boaşele lui săriră peste culorile albastru şi indigo. Se făcură direct violet.

— Nu am prezervativ.

Era escortă, fir-ar, şi îşi uitase prezervativul. Fusese prea dornic să o vadă pe Stella şi uitase să îşi verifice lista pe care obişnuia să o facă înainte de fiecare întâlnire.

— Nu mă tachina aşa, Michael!

Stella îşi arcui şoldurile, lăsându-l să-i zărească păsărica umflată. „Dumnezeule!”

Voia să o pătrundă atât de tare, încât îl durea.

— Nu te tachinez. Am lăsat cutia în maşină.

Ea îi aruncă o privire necăjită.

— Mă întorc imediat.

Zicând asta, îşi aşeză mădularul dureros de tare, trase fermoarul, îşi încheie pantalonii şi fugi din apartamentul său.

{capi+olul} 19

Stella se prăbuşi pe patul lui michael. După primele trei experienţe sexuale, fusese convinsă că sexul nu era pentru ea. Fusese imoral, uneori dureros şi foarte neplăcut. Dar acum nu se putea gândi decât la sex.

Trupul ei vibra de dorinţă puternică, tânjea să fie umplut, mângâiat şi... să i se vorbească.

Ea rânji când îşi aminti vorbele lui. Oare mai existau persoane care râdeau în timpul sexului?

Îşi lovi degetele pe pat în timp ce aştepta, dar răbdarea nu fusese niciodată una dintre virtuţile ei. Era o persoană activă. Nu îi plăcea să piardă timpul. Şi nu terminase de cercetat apartamentul lui Michael.

Stella îşi lăsă picioarele pe podea, luă ochelarii, îşi trase pe ea cămaşa lui, zâmbind când văzu că îi atârnă până la genunchi. Cusăturile non-franţuzeşti îi zgâriau pielea, dar mirosul lui compensa senzaţia de iritare. În plus, nu avea să o poarte prea mult.

O privire pe furiş în dulapul lui o umplu de satisfacţie. Da, îi dădea lumea peste cap. Toate costumele şi cămăşile lui frumoase erau perfect aliniate, organizate după culoare, luciul ţesăturii şi lăţimea dungilor. Îşi atinse degetele de mânecile jachetelor, înainte să se întoarcă şi să-i analizeze dulapul cu sertare. Voia să deschidă sertarele şi să vadă cum îşi ţinea şosetele, dar i se părea prea invaziv. Dacă ar fi prins-o şi ar fi crezut că este prea băgăcioasă? Poate ar fi crezut că voia să caute ceva anume? Oare chiar *căuta* ceva*?* Poate că da, dar nu în mod special. Voia doar să îl înţeleagă mai bine.

Ieşi din dormitor, trecu pe lângă televizor – văzuse deja cele mai multe filme de acolo şi băgase DVD-ul *Râzând în vânt* în poşetă –, atinse cu vârfurile degetelor suprafeţele reci ale tuturor ganterelor ordonate de pe raftul de lângă banca de antrenament, dădu cu pumnul în sacul de box, apoi îşi frecă încheieturile, pentru că o duruse.

O privire în frigiderul lui îi spuse că gătea regulat. Era plin cu sosuri asiatice pentru gătit, cu etichete misterioase, produse proaspete şi tot felul de lucruri sănătoase cu care Stella nu ar fi avut habar ce să facă. Cu toate acestea, găsi câteva iaurturi dintr-o marcă pe care o prefera şi ea.

În timp ce Stella se plimba agale admirând planta de pe masă, hârtiile de deasupra dulapului său metalic îi atraseră atenţia. Facturi, după cum arătau.

Michael avusese probleme cu banii.

Stella aruncă o privire spre uşa din faţă, dar aceasta rămase închisă. Îşi încordă auzul după sunete de paşi. Nimic.

Inima îi bătea cu putere. Ştia că era o încălcare a intimităţii. Nu ar fi trebuit să facă aşa ceva.

Stella deschise factura şi o citi cât putu de repede. Doar o factură la electricitate. Mai puţin de o sută de dolari pe lună. Era pe punctul de a o strânge la loc, când observă numele de pe factură. Michael Larsen.

O durere ciudată îi străpunse pieptul. Nu avuse încredere în ea pentru a-i spune numele său real.

Faţa i se schimonosi. Dacă nu ştia cine era cu adevărat, nu l-ar fi putut urmări după ce lucrurile s-ar fi încheiat. Stella puse factura înapoi la fel cum o găsise, dar, chiar dacă simţise un gust amar, nu se putu abţine să nu caute în celălalt sertar al dulapului. O factură medicală de la Spitalul Palo Alto. Nu-i era adresată lui. Numele de pe factură era doamna Anh Larsen.

Stella o luă şi citi lista detaliată a procedurilor: tomograf, RMN, radiografii, analize de sânge şi altele. Factura totală de plată ajunsese la suma exorbitantă de 12 556,69 dolari.

Asigurarea medicală nu trebuia să acopere aceste cheltuieli? Îşi duse o mână nesigură la frunte. Oare mama lui se îmbolnăvise şi nu avea asigurare de sănătate? Michael plătea facturile medicale? Cum le plătea...

Începu să respire neregulat şi stomacul i se strânse ghem. Michael nu era dependent de droguri sau de jocuri de noroc.

Doar îşi iubea mama foarte mult.

Începerea deveni neclară pe măsură ce ochii i se umeziră. Puse facturile înapoi la fel cum le găsise şi înghiţi în sec. El se culcase cu toate acele femei, cu ea, pentru că mama lui era bolnavă.

Stella îşi apăsă pumnul pe buze şi se ghemui pe canapeaua lui. Uşa se deschise.

Michael aruncă o privire spre Stella şi se grăbi lângă ea.

— Ce s-a întâmplat?

Ea deschise gura să vorbească, dar nu ieşi niciun cuvânt.

El se repezi pe canapea şi o luă în braţele, o sărută pe frunte, îi şterse lacrimile de pe obraji, o mângâie pe spate.

— Ce-ai păţit?

Ce să facă ea acum? Cum s-o rezolve? Nu ştia cum să vindece cancerul. Poate că, până la urmă, ar fi trebuit să urmeze o şcoală medicală.

Îşi încleştă braţele în jurul gâtului său şi îl sărută.

El încercă să se retragă.

— Trebuie să-mi spui…

Ea îl sărută mai apăsat. El se relaxă şi îi răspunse la sărut, timp de o secundă, înainte de a se îndepărta din nou.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, îi ceru el, ferm. De ce plângi? Iar te-am luat prea repede? Am făcut ceva pentru care nu eşti pregătită?

Ea nu ştia cum să îi comunice ceea ce simţea. Pieptul îi exploda de emoţie. Era prea mult, prea intens… Înfricoşător.

— Sunt obsedată de tine, Michael, îi mărturisi. Nu vreau doar o noapte sau o săptămână sau o lună cu tine. Te vreau tot timpul. Îmi placi mai mult decât calculele, iar matematica este singurul lucru care uneşte universul. Când o vei termina cu mine, voi fi acea clientă nebună care te va urmări doar pentru a te putea vedea de la distanţă. Te voi suna până când vei fi obligat să îţi schimbi numărul de telefon. Îţi voi cumpăra o maşină extravagantă, orice şi tot ce-mi trece prin cap, astfel

încât să mă simt legată de tine. Am minţit când am promis că nu o să devin obsedată de tine. Aşa sunt eu. Sunt...

El îi închise gura cu buzele şi dorinţa lui o zgudui. O apucă cu mâinile lui dure, dar ei nu-i păsă. Se agăţă cu mâinile de pantalonii lui, până când îi putu elibera penisul. Apoi se dădu în spate şi se aşeză pentru a-l introduce în gură.

Îl supse şi îl linse cu mişcări stângace ale limbii. Nu avea habar ce făcea, dar pe el nu părea să-l deranjeze. Michael îşi balansă sinuos şoldurile în gura ei. Stella îi mângâie tatuajul şi coapsele puternice. Judecând după încordarea corpului, viteza crescândă a mişcărilor şi sunetele răguşite, ea simţi că era aproape. Asta îi alimentă propria excitaţie, făcând-o să-şi apropie picioarele şi să se ude pentru el.

— Vreau în tine, spuse el, încercând să o îndepărteze de erecţia lui.

Dar Stella nu voia să se oprească. Avea nevoie să simtă cum el îi umple gura, trebuia să-l guste în întregime.

Michael gemu când ea se opuse încercărilor lui persistente de a se retrage. Când în cele din urmă îl eliberă şi îl lăsă să alunece din gura ei, o sărută înfometat şi o rostogoli pe canapea. După ce se ridică, căută în buzunar. Trase adânc aer piept, în timp ce deschise folia şi rulă prezervativul.

El se lăsă deasupra ei şi o sărută pe gură, pe maxilar, pe gât. Carnea tare îi împunse sexul. În timp ce alunecă în interiorul ei, ochii li se întâlniră accidental şi se blocară. Panica o cuprinse. Era prea goală, prea expusă. Stella încercă să privească în altă parte, însă îşi dădu seama că vulnerabilitatea pe care o vedea era a *lui*. Ochii lui întunecaţi o priveau adânc, văzând că îl văzuse.

Corpurile lor se obişnuiră cu un ritm elementar. Şoldurile se ridicau şi coborau, revendicau, ofereau. El căută între trupurile lor până când putu să o atingă chiar acolo unde ea avea nevoie. Stella ardea şi se încorda din ce în ce mai tare. Gemetele i se scurgeau de pe buze, în timp ce se arcuia spre el.

Cu toate acestea, îşi păstrară privirile aţintite unul asupra celuilalt. El văzuse şi auzise totul. Ea s-ar fi ruşinat dacă nu i-ar fi văzut zâmbetul, dacă nu ar fi simţit modul tandru în care îi îndepărta părul de pe faţă, înainte ca mâna sa liberă să se împletească cu a ei. Un sentiment incredibil de iubire împărtăşită o cuprinse pe Stella.

Eliberarea o uimi. Spasme dureroase o făcură incapabilă de a se mişca, de a vorbi şi de a gândi. Mâna lui se încleştă pe a ei. Mişcările i se accelerară. Cu o ultimă împunsătură adâncă, terminară amândoi odată.

Lumea se opri.

În jur era linişte totală, doar inimile lor încercau să îşi sincronizeze bătăile.

Şoptindu-i numele şi sărutând-o uşor, Michael se îndepărtă de trupul ei şi o duse în dormitorul său. O aşeză pe pat şi o înveli până la bărbie. Intră în baie şi apa începu să curgă. Înainte ca ea să-i poată simţi lipsa, el se întoarse şi se urcă în pat, cu faţa la ea.

Îşi trecu degetele peste obrazul ei şi o apucă de bărbie.

— Stella mea vrea să rămână sau să se întoarcă acasă?

Simţi cum un zâmbet îi încolţeşte pe buze. Când începuse să îi spună aşa? *Stella mea*. Ştia Michael că ea nu-şi dorea nimic mai mult decât să fie a lui? Ar fi vrut să îl întrebe ce voia să spună cu asta, dar se temea că nu ar mai fi numit-o în acest fel.

— Pot să rămân în noaptea asta aici?

În apartamentul lui, în patul lui, unde clientele nu aveau voie? Oare începuse să o placă şi el? Poate că mai era speranţă. Poate că el chiar putea să fie iubitul ei.

— Dacă doreşti. Dar nu ai niciun lucru aici. Va trebui să îmi foloseşti periuţa de dinţi, şi nu ai pijamale. S-ar putea să fii nevoită să dormi goală, spuse el sugestiv, ridicând o sprânceană.

Într-adevăr, toate aceste lucruri o deranjau. Probabil că

avea să doarmă groaznic, iar mâine avea să se simtă ciudat toată ziua. Dar merita, pentru a fi alături de el. Şi pentru a-şi lăsa amprenta în apartamentul lui, aşa cum o făceau animalele sălbatice – probabil chiar bursucul agresiv.

— Vreau să rămân.

Numai zâmbetul lui fu suficient pentru a nu-şi regreta deloc decizia.

{capi+olul} 20

În săptămâna următoare, Michael învăţă ritmurile Stellei.

În pat, reacţiona cel mai bine atunci când era luată încet şi i se şopteau cuvinte vulgare la ureche, iar dacă el voia ceva mai intens – orice –, era dornică să-i facă pe plac. Nu şi-ar fi putut dori o iubită mai bună. Înţelegea şi el ironia situaţiei.

În afara patului, ea îşi respecta rutina. Se trezea la aceeaşi oră în fiecare zi, se ducea la baie şi îşi spăla urmele sexului de dimineaţă – lui îi plăcea să înceapă ziua mai lejer –, savura un iaurt la micul dejun şi rămânea la birou până la ora şase. Serile ei îi aparţineau lui Michael. Când nu se comportau ca nişte adolescenţi încinşi de hormoni, îşi umpleau timpul cu mese îndelungate, conversaţii şi tăceri contemplatoare, pe care Michael nu le experimentase niciodată cu o iubită adevărată.

Sâmbătă seara, după ce îşi petrecuseră ziua vizitând unul dintre muzeele din San Francisco şi făcând pe rând comentarii ciudate despre artă, urmăriră din pat alt episod din *Râzând în vânt*. Ei bine, *ea* îl urmărea. El o privea şi îşi plimba degetele prin părul ei lung.

Stella îşi sprijinea capul pe umărul lui, cu ochii la ecranul mare montat pe peretele dormitorului ei. Din când în când, ofta sau se încorda ca reacţie la film, iar picioarele goale i se mişcau de sub tivul tricoului alb supradimensionat pe care îl purta – tricoul lui, cel din prima noapte pe care o petrecuseră împreună.

Michael nu ştia să descrie modul în care se simţise când o văzuse purtându-i hainele, ştiind că îi păstrase tricoul şi că dormise îmbrăcată cu el tot timpul acesta, dar era foarte bine. Se simţea aşa destul de des în ultima vreme – practic, oricând Stella zâmbea, sau îi cerea un sărut, sau traversa camera pentru a fi lângă el, dar şi când nu erau împreună. El îşi petrecuse toată săptămâna trecută într-o stare de euforie, zâmbind fără alt motiv decât că se gândea la ea.

Nu exista nicio îndoială.

Michael era îndrăgostit lulea.

Ştia că asta era ceva temporar, ştia că nu era real, ştia că nu avea cum să se termine bine, dar făcuse singurul lucru pe care nu ar fi trebuit să îl facă niciodată o escortă. Se îndrăgostise de clienta lui.

— Aşadar, i-a salvat viaţa, dar acum se ascunde în spatele acelei perdele şi se preface că este o bătrânică. O să-i vadă vreodată chipul? îl întrebă Stella, atrăgându-i atenţia înapoi spre ecran. O să se îndrăgostească de ea?

— Chiar vrei să-ţi spun?

Stella se gândi câteva secunde înainte de a da din cap.

— Da. Spune-mi.

El râse, o trase mai aproape şi o sărută pe frunte. Atât de grijulie şi serioasă, dar şi capricioasă. Iubea asta la ea.

— Păcat! Va trebui să urmăreşti ca să afli.

Pentru că nu putu să se abţină, îi sărută obrazul şi o muşcă de ureche. Doamne, ce bine era să o simtă lângă el! Se născuse ca să o iubească.

Ea îşi încrucişă braţele la piept.

— De ce ea nu l-a lăsat să o vadă? Este clar că îl place.

— Pentru că ştie că nu pot fi niciodată împreună.

— De ce nu?

— Pentru că tatăl ei este un ticălos.

Ceea ce îi aminti lui Michael de el însuşi şi de propriul său tată ticălos. Îşi muşcă uşor buzele pe interior.

— Totuşi, *ea* nu este o ticăloasă, spuse Stella, cu încăpăţânare. O pot scoate la capăt cumva.

El nu spuse nimic. Eroina din film nu era o persoană rea, dar juriul încă era împotriva lui Michael. El încerca să fie bun, dar când lucrurile se înrăutăţeau, iar el simţea că problemele îl sufocă, gânduri îngrozitoare şi tentante îi treceau prin minte. Scurtături şi modalităţi uşoare de a fi liber, tertipuri inteligente făcute pe furiş. Avea relaţii. Ar fi fost atât de uşor să profite de ele! Foarte puţine lucruri îl împiedicau să facă asta. Nimic altceva decât un cod de etică precar şi dorinţa de a nu călca pe urmele tatălui său.

Dacă ar fi fost o persoană mai bună, i-ar fi spus Stellei despre trecutul său şi ar fi lăsat-o să-şi ia măsurile de precauţie necesare. Ar fi lăsat-o să plece. Dar nu se îndura să pună capăt relaţiei cu ea. Îşi dorea mai mult de la ea, nu mai puţin. Iar relaţia lor o ajuta. Îşi dădea seama de asta. Zi de zi, încrederea ei creştea, iar ea zâmbea, râdea şi chiar glumea. Curând, avea să îl anunţe că era pregătită să treacă mai departe.

Până atunci, Michael era hotărât să se bucure de fiecare clipă alături de ea. Îi gâdilă gâtul sensibil cu nasul şi îşi trecu o mână în sus pe coapsa ei netedă, pe sub tricoul *lui*. Apoi gemu, când penisul i se întări.

— Nu porţi chiloţi? Încerci să-mi spui ceva, Stella? îi şopti el în ureche, iubind felul în care tremura şi îşi desfăcea picioarele pentru a-i face loc.

Ea nu îl respingea niciodată, pentru că era la fel de flămândă după el, cum era şi el după ea.

— Tu mereu îi arunci pe undeva şi mie îmi ia o veşnicie să-i găsesc. M-am gândit că e mai bine să…

Stella tresări când el îi mângâie clitorisul şi îşi lăsă capul să-i cadă pe umărul lui.

— Urmăreşte serialul. S-ar putea să ratezi ceva.

La naiba, era deja udă. Lichidul fierbinte i se scurse pe vârful degetelor când îi depărtă faldurile, iar penisul i se

încordă în blugi, ca şi cum trecuseră săptămâni întregi de când făcuseră ultima dată sex, nu doar câteva ore. O dorea din nou, acea apropiere, acea legătură, acea plăcere incredibilă care îi făcea mintea să explodeze. Niciodată nu era de ajuns.

Ea încercă să asculte directivele – mereu o făcea –, dar nu trecu mult timp până când cedă şi îl sărută sălbatic, o dată, de două ori, apoi nu se mai opri…

Când Michael se uită din nou la televizor, pe ecran apăruse meniul principal. DVD-ul rulase cât timp ei fuseseră ocupaţi cu alte lucruri. După ce se spălă şi stinse televizorul şi luminile, Michael veni în pat. Stella murmură ceva nedesluşit în timp ce o strânse la pieptul lui, dar ea îi dădu un sărut îmbătător pe gât.

Posesivitatea se amestecă cu tandreţea, iar Michael îi dădu la o parte părul de pe faţă, apoi îşi trecu degetele peste umărul ei neted, luminat de lună.

Stella lui.

Deocamdată.

Până când ea avea să decidă că practica fusese suficientă. Sau avea să afle cine era tatăl lui.

La jumătatea săptămânii următoare, când Stella ajunse acasă de la serviciu, găsi casa goală. Michael îi scrisese că avea să întârzie, aşa că se aşteptase la asta. Ceea ce nu prevăzuse era această tristeţe profundă, această singurătate rece.

Începuseră această relaţie de probă doar de o săptămână şi jumătate, dar ea deja se obişnuise cu el. Acum, Michael făcea parte din rutina ei zilnică, parte din viaţa ei, iar absenţa lui o tulbura. Când totul avea să se sfârşească, nu avea să rămână decât cu acest gol.

Dacă totul avea să se sfârşească.

Dacă nu reuşea să îl seducă. Nu îi mai rămăsese nimic de bifat în planurile ei originale de lecţii. Absolut nimic. Verificase cu atenţie. Era timpul să folosească tot ceea ce învăţase ca să îl

seducă.

Îşi dorea ca Michael să o poată învăţa cum, pentru că ea habar nu avea ce trebuia să facă. Căutările pe Google îi oferiseră sfaturi contradictorii şi foarte puţine dintre acestea erau utile într-o situaţie precum a ei, când ei se aflau deja într-o relaţie oarecum monogamă. Un articol deosebit de neplăcut sfătuia femeile să-şi concentreze tot timpul şi eforturile pe îmbunătăţirea aspectului fizic şi apoi să îşi reducă standardele.

Ei bine, pe o scară de la unu la zece, standardele Stellei erau blocate la unsprezece. Doar Michael avea să se califice. În ceea ce priveşte aspectul ei, Stella nu putea să poarte lentile de contact sau machiaj decât pentru ocazii speciale. Dacă pofta lui nestăpânită în pat era vreun semn, Michael o plăcea aşa cum era.

Muşchii ei interiori se încleştară când îşi aminti ce făcuse în acea dimineaţă – felul în care Michael o sărutase, o mângâiase, lucrurile pe care i le spusese. Ea îşi trecu repede o mână de pe piept până pe coapsă, dorind ca el să o atingă chiar atunci. Dar chiar dacă Michael nu s-ar mai fi culcat niciodată cu ea, tot îl dorea. Personalitatea lui Michael îi plăcea la fel de mult ca amantul din el, dacă nu şi mai mult. El o făcea să râdă şi o asculta, chiar şi atunci când nu spunea ceva deosebit de interesant. Se simţea bine în prezenţa ei, iar asta o făcea să se simtă şi ea bine în prezenţa lui. Uneori, încerca să se convingă că diagnosticul ei nu conta. Erau doar cuvinte. Nu îi schimbau personalitatea. Dacă el ar fi aflat despre asta, nu i-ar fi păsat.

Poate.

Însă, din obişnuinţă, se duse la pian. Se aşeză pe banchetă şi ridică uşor capacul, iar netezimea clapelor de sub degetele ei o linişti. Ani de zile, muzica fusese principala ei metodă de a face faţă emoţiilor – cele bune, cele rele şi cele nedefinite. Acorduri ample răsunară din coarde, evocate numai din memorie, iar Stella se dărui muzicii, lăsând să se reverse prin vârful degetelor tot ceea ce simţea. Când termină cântecul, îşi

ţinu mâinile pe clape, ascultând în timp ce notele păliră.

— Ştiam că poţi cânta la pian, dar nu ştiam că poţi cânta aşa de bine, îi spuse Michael, din spatele ei.

Nu-şi putu stăpâni un zâmbet când îl privi peste umăr.

— Te-ai întors!

Zâmbetul lui părea obosit, dar sincer. În doar o fracţiune de secundă, totul devenise din nou în regulă. Răceala dispăruse. Piesele lipsă se instalaseră din nou la locul lor.

— Ce melodie a fost asta? Parcă am mai auzit-o, spuse el.

— „Clair de Lune", de Debussy. Este melodia mea preferată.

El îşi puse mâinile pe umerii ei şi o sărută pe gât.

— Este frumoasă, dar foarte tristă. Nu ştii vreuna mai veselă?

Tristă. Buzele i se curbară în ceva ce nu părea a fi un zâmbet. Tristeţea era tema comună pentru toate piesele din repertoriul ei.

— Păi... poate asta.

Îşi muşcă buza şi începu să cânte o melodie cunoscută, întrebându-se dacă asta înţelegea el prin *veselă*.

Michael o surprinse când se aşeză pe banchetă, lângă ea, şi spuse:

— Am crezut că „Heart and Soul" este duet.

Ea ridică din umeri.

— Eu am cântat-o mereu solo.

El îi luă mâna dreaptă şi i-o puse în poală. Un zâmbet îi apăru pe buze în timp ce dădu din cap spre clape.

— Ştii să cânţi? îl întrebă ea.

— Doar puţin, dar ştiu melodia asta.

Ei i se tăie răsuflarea. Degetele i se poticniră la primele note, dar intrară în ritm destul de repede. Jumătatea de bas a piesei era o repetare simplă, un tipar şi o a doua natură pentru ea. Când Michael potrivi melodia perfect cu acompaniamentul ei, o fierbinţeală îi căzu în cascadă pe şira spinării, iar corpul îi

fu învăluit de plăcere. Nu cântase niciodată un duet cu altcineva în afară de instructorul său de pian, iar acele ocazii erau exerciţii tehnice, nimic special.

— Te pricepi, comentă ea, aruncând o privire spre el în timp ce continuă să cânte.

Zâmbetul i se lărgi, dar îşi păstră atenţia la clape.

— Am fost şase copii care doreau să cânte la pian în acelaşi timp, şi a trebuit să învăţăm să împărţim. Şi niciunul dintre noi nu şi-a dat seama cum să cânţi jumătatea ta de piesă cu o singură mână. Eşti foarte talentată.

— Este doar practică. Şi necesitate.

Imaginea mâinilor lor una lângă alta pe claviatură o hipnotiză pe Stella. Contrastul era puternic şi frumos: mare şi mic, bronzat şi palid, masculin şi feminin. Atât de diferiţi, dar perfect sincronizaţi. Făceau muzică. Împreună.

Piesa se termină, iar ea îşi lăsă degetele să alunece de pe clape şi îi evită privirea. Acel sentiment de gol îi revenise.

El o sărută pe gât şi îi mângâie obrazul cu vârfurile degetelor, apoi o îndemnă uşor să se uite în ochii lui. Ea crezu că voia să îi spună ceva, dar nu o făcu. Doar îi zâmbi.

Voia să îl întrebe dacă îi plăcuse să fie cu ea, dacă îi plăcuse *asta,* dar se strădui să îşi adune curajul. Ce-ar fi fost dacă ar fi răspuns că nu?

— Îţi este foame? Hai să mâncăm! spuse el, şi momentul dispăru.

Avea să îl întrebe mai târziu. După ce avea ocazia de a-l seduce aşa cum se cuvine.

{capi+olul} 21

O săptămână mai târziu, Stella tot nu ştia dacă planul ei de a-l seduce pe Michael dădea rezultate. El *părea* fericit – cu siguranţă ea era fericită –, dar se apropia sfârşitul primei luni

şi nu avea încredere că el avea să îşi dorească un angajament pe termen mai lung.

În această seară, mama lui Michael o invitase din nou la cină. Stella îşi storsese creierul să găsească modalităţi inteligente prin care ar fi putut cere familiei sale sfaturi cu privire la Michael. Nimeni nu avea cum să îl cunoască mai bine. Dar cum putea să le întrebe, fără ca ele să suspecteze ceva ciudat în relaţia ei cu Michael? Crezuseră că ea şi Michael aveau o relaţie adevărată.

Aşa cum o învăţase el, Stella intră singură în casa mamei lui şi îşi puse pantofii la perete, lângă ai lui. Pantofii ei negri cu toc păreau minusculi lângă cei ai lui din piele, dar îi plăcea să-i vadă aliniaţi unii lângă alţii. O mulţumea la nivel fundamental.

Puse o cutie cu pere pe masa din faţă, lângă statueta lui Buddha din bronz, iar mormăitul şi respiraţia greoaie îi atraseră atenţia asupra camerei de zi din dreapta. Păşi înăuntru şi studie grămada de membre încovrigate de pe covor, lângă un pian. Păreau să fie ale lui Michael şi ale unei fete. Stella ar fi fost geloasă, dar întreaga scenă arăta incomodă.

— Renunţă şi spune-o! scrâşni Michael.

— Nu, eu am câştigat la acea poziţie de armbar[7]. Ai reuşit să scapi doar pentru că abuzezi de steroizi.

— *Nu* folosesc steroizi, şi ai reuşit să mă prinzi cu acel armbar doar pentru că nu am vrut să-ţi zdrobesc sânii.

— Data viitoare o să mă orientez spre ouă.

Privind mai aproape, Stella văzu că amândoi aveau braţele încleştate în jurul gâtului celuilalt. Ca anacondele într-o luptă pe viaţă şi pe moarte, niciunul nu era dispus să renunţe.

— Poate să fie remiză? sugeră Stella.

— Bună, Stella! ciripi o voce.

Faţa surorii sale era acoperită cu o perdea de păr negru, iar Stella nu ştia care dintre ele era. Erau atât de multe!

---

[7] Tehnică de luptă care se bazează pe forţarea articulaţiei cotului, ceea ce îl face pe adversar să abandoneze, în caz contrar fiind posibilă ruperea mâinii.

— A venit iubita ta, Michael. Renunţă!

— Cina este gata în zece minute.

Nuanţa roşie a feţei lui Michael inspira îngrijorare, dar era mai degrabă autoprovocată, după părerea Stellei.

— Vin într-o secundă.

— Numai dacă renunţi! Cine-i şeful? îl întrebă sora sa, în timp ce îşi încordă braţul care îi strângea gâtul lui Michael.

— Cu siguranţă nu o mică răsfăţată.

Cei doi se rostogoliră pe covor, fluturându-şi şi lovindu-şi picioarele.

— Atunci, mă duc să le salut pe mama şi bunica ta, spuse Stella.

Ar fi preferat compania lui Michael atunci când le saluta, însă acea chestie dintre el şi sora lui părea că avea să mai dureze ceva.

Niciunul dintre ei nu răspunse. Probabil că nu putuseră economisi suficient oxigen pentru a vorbi.

Stella rătăci prin casă, care, de fapt, era destul de mare – deşi nu ţi-ai fi dat seama dacă o priveai de afară. Mama şi bunica stăteau în camera de zi şi descojeau grepfrut, fiecare dintr-o grămadă separată, în timp ce conversau într-o vietnameză muzicală. Doi bărbaţi, unul costumat în maimuţă şi celălalt în porc, zburau pe ecranul televizorului cu sonorul oprit.

— Bună… Wai? începu Stella şi îşi plecă cu stângăcie capul, neputând să pronunţe corect cuvântul *bunica, ngoại*.

Bunica lui Michael zâmbi şi o îndemnă să se aşeze în spaţiul gol de pe canapeaua veche din piele. Ca de obicei, avea o eşarfă înfăşurată în jurul capului şi legată sub bărbie. O bunică adorabilă. Oare, în ultima vreme, reuşise să stea departe de foarfeca pentru gazon?

— Bună, Mẹ! continuă ea, înclinându-se spre mamă, apoi se aşeză pe locul indicat, cu un nod în stomac şi cu muşchii încordaţi.

Chiar dacă o văzuse pe mama lui de câteva ori, era încă îngrozitor de emoţionată în prezenţa ei. Fiecare cuvânt trebuia cântărit, înainte ca Stella să îl lase să îi iasă din gură, fiecare acţiune analizată. Nu voia să o dea în bară din nou. Aceasta era mama lui Michael – cea mai importantă femeie din viaţa lui, deoarece nu avea o iubită adevărată. Toate gândurile de a cere sfaturi cu privire la Michael se evaporară în faţa anxietăţii ei.

Mama lui Michael îi întinse un bol cu felii de grepfrut perfect descojite. Stella nu văzuse niciodată un grepfrut descojit în felul acela şi luă o felie, dintr-un amestec de curiozitate şi frică de a nu o insulta. Odată ce muşcă din fruct, dulceaţa îi explodă pe limbă, neamestecată cu gustul amar al pieliţei.

Stella îşi acoperi gura surprinsă.

— E chiar bun!

— Mai ia!

Mama lui Michael zâmbi şi îi puse Stellei vasul în poală. Astăzi purta o cămaşă în dungi roz şi blugi cu imprimeu floral. Ochelarii îi stăteau pe vârful capului într-un unghi ciudat.

— Ia sare, dacă vrei. Lui E îi place cu sare.

— Nu, mulţumesc.

Stella mâncă încă una, încă două, înainte să se oprească. Părea cam complicat să dai la o parte pieliţa în acest fel. În efortul de a-şi ţine mâinile ocupate, ea luă jumătate de grepfrut şi încercă să copieze tehnica mamei, fiind prea conştientă de tăcerea nefirească din cameră.

Mę o urmări curăţând pieliţa fructului şi încuviinţă insesizabil din cap.

— Michael găteşte *bún riêu* în această seară. E foarte bun. Ţi-a mai gătit asta până acum?

Stella clătină din cap, cu privirea aţintită asupra grepfrutului.

— Nu, nu mi-a mai gătit.

Oare mama lui ştia că Michael îşi petrecea nopţile la ea?

Oare ar fi dezaprobat?

— Mami, când este gata *bún riêu?*

Janie intră în cameră şi se opri, zâmbindu-i Stellei.

— Bună, Stella!

Stella îi răspunse tot cu un zâmbet.

— Bună! Michael a spus că va fi gata în zece minute.

Janie se trânti într-un fotoliu uzat, aruncându-şi un picior îmbrăcat în blugi peste braţul acestuia.

— Mor de foame, că la prânz nu am mâncat decât nişte biscuiţi. Am făcut teme de la zece dimineaţa.

Stella ţinu în tăcere bolul de grepfrut descojit, în timp ce Mę îi aruncă o privire fiicei sale.

— Eşti prea palidă.

Întorcându-se spre Stella, o întrebă:

— Observi cât de palidă e?

Janie smulse bolul şi ingurgită bucată după bucată. Stella rămase uluită. Oare ştia de cât timp era nevoie pentru a le descoji?

— Poate puţin palidă? confirmă Stella.

Mę discută cu Ngoại în vietnameză, iar Ngoại îi aruncă o privire dezaprobatoare lui Janie. Stella nu înţelese nimic din cele spuse, dar nu sunase plăcut.

— Mulţumesc că m-ai aruncat la rechini, Chi Hai.

Un zâmbet strâmb, aproape identic cu al lui Michael, apăru pe chipul lui Janie, şi fata îi făcu cu ochiul, iar inima Stellei se înmuie.

— Ce înseamnă Chi Hai?

Mę zâmbi, concentrată pe descojitul fructelor.

Janie băgă în gură ultima felie de grepfrut.

— Înseamnă Sora Doi. Michael este Anh Hai, ceea ce înseamnă Fratele Doi. Eu sunt la coada listei, cu numărul şase, deoarece am avut ghinionul să mă nasc a cincea. Apropo, noi nu începem de la unu. Cred că numărul unu este rezervat părinţilor sau ceva de genul ăsta. Aceasta este o convenţie într-

o familie sud-vietnameză. Tu primeşti numărul lui pentru că îi aparţii lui.

Un zâmbet tont se aşternu pe buzele Stellei, iar inima îi bătu nebunește în piept. Îi plăcea ideea de a primi numărul lui Michael. Însemna că erau o pereche. La fel ca pantofii de la uşă şi mâinile lor pe claviatura pianului.

Janie râse şi spuse ceva în vietnameză mamei şi bunicii sale. Amândouă se uitară la Stella şi chicotiră încuviinţând din cap.

— Michael a fost foarte fericit luna aceasta, spuse Janie. Jenant de fericit. Părerea generală este că datorită ţie.

Ea îşi ţinu respiraţia.

— Chiar a fost?

— Da. Este *insuportabil* când e fericit.

Stella îşi muşcă buza pentru a-şi ascunde zâmbetul. Toată emoţia care îi fierbea în interiorul pieptului o făcea să simtă că urma să erupă, să împrăştie în jur curcubeie şi sclipici.

— Niciodată nu este insuportabil.

Janie pufni în râs.

— Pun pariu că pe tine nu te obligă să îi miroşi şosetele, râse ea zgomotos.

— Care-i treaba aici? întrebă Michael, din pragul uşii.

Părul îi era ridicat într-o dezordine absolută, iar chipul îi era încă înroşit de la lupta cu sora lui. Purta o cămaşă albă şifonată, peste un tricou simplu şi blugi decoloraţi. Era superb.

— Îi povestesc despre şosetele tale, fraiere, spuse Janie, cu un zâmbet malefic.

Mę îi aruncă o privire tăioasă, cu ochi mijiţi, şi Janie se făcu mică pe scaunul ei.

— Adică, Anh Hai, mormăi ea.

— Corect. Oferă-mi respectul cuvenit.

Zâmbetul lui era superior, mândru şi… insuportabil. Stellei îi plăcu la nebunie.

— Haideţi, cina este gata!

În bucătărie, mama lui Michael începu să pună în castroane tăiţei de orez, peste care turnă supă cu polonicul. Janie luă primul bol şi îl duse la masa unde stătea Ngoại, tăind totul în bucăţi mici cu o foarfece, înainte de a stoarce lămâia deasupra.

Michael o trase într-o parte.

— Bună! îi spuse, apoi o măsură cu privirea şi îşi puse mâinile pe spatele ei, pentru a o apropia şi mai mult de el. Îmi place rochia pe care o porţi. Te deranjează cusăturile?

— Nu, sunt în regulă. Problema este în faţă.

— Ce este? Vrei să ţi-o repar? Michael îi descheie cardiganul negru şi inspectă încruntat croiala rochiei ei mulate din Lycra. Nu observ nimic evident.

— Poţi coase un... un... un... Stella aruncă o privire spre familia lui, care aşeza holurile la masă, şi vorbi mai încet. Poţi coase un sutien înăuntru?

Un zâmbet imoral apăru pe faţa lui Michael, apoi îi deschise cardiganul mai larg, pentru a-i privi punctele tari ale sfârcurilor.

— Aş putea, dar n-o voi face.

Michael o trase în sufragerie şi o sprijini de perete. Când îi cuprinse sânii cu palmele şi o ciupi de sfârcuri, ea tresări, în timp ce corpul i se înmuie într-o clipă.

— Acesta este o ţinută foarte sofisticată, să ştii.

El se aplecă şi îşi atinse buzele de tâmpla ei, de obrazul ei şi, în sfârşit, de gura ei – o atingere uşoară, ca o şoaptă, care o făcu pe Stella să-şi dorească mai mult.

— Ştii părerea mea despre modă.

Stella îşi vârî degetele sub cămaşa lui pentru a-i atinge umflăturile dure ale abdomenului.

— Este indecentă.

El o sărută din nou, de data aceasta profund şi lent, după care se îndepărtă cu ochii închişi.

— Oricum, îţi va fi frig fără cardigan. Şi fără sutien. Îi frecă

sfârcurile în aşa fel, încât îi făcu membrele se topească. Uite cum ţi s-au înmuiat genunchii după mine. E atât de sexy, Stella!

El o sărută, şi limba îi alunecă în gura ei. Când îi lipi şoldurile de excitaţia lui, un val de căldură îi străbătu corpul şi o făcu să îşi strângă degetele de la picioare. Nu ar fi trebuit să îl mai dorească. Dimineaţa lor fusese azi deosebit de acrobatică, iar Stella abia reuşise să ajungă la serviciu la timp.

Tensiunea din capul ei se estompă şi părul îi căzu liber pe umeri. El îşi băgă o mână sub rochia ei şi o apucă de coapsă.

— Bleah! Luaţi-vă o cameră! le strigă una dintre surori, trecând rapid pe lângă ei.

Michael se depărtă cu ochii zâmbitori şi obrajii înroşiţi.

— Eşti supărată pentru că nu ai câştigat.

— Eşti o jigodie! şuieră Maddie.

După ce sora lui dispăru în bucătărie, Michael îşi trecu degetele prin părul Stellei.

— Eşti bine? Este prea jenant pentru tine faptul că am fost prinşi?

Ea clătină din cap. Nu-i păsa dacă era văzută, atâta timp cât era cu el.

Michael îşi puse mâinile pe peretele din spatele ei şi îşi alinie corpul cu al ei, astfel încât să se potrivească drept, unghiurile lui tari peste părţile ei moi, curbe peste scobituri.

— Sexy Stella.

Buzele lor se uniră pentru alt sărut fierbinte.

— O, Dumnezeule, luaţi-vă o cameră!

Stella tresări la auzul brusc al vocii Sophiei, şi Michael râse, apoi se retrase. Fără să se uite la ei, Sophie se duse în bucătărie.

— Hai să mâncăm!

Michael o luă de mână pe Stella şi o conduse până la cele două scaune goale de la masa din bucătărie.

Când toate privirile fură aţintite asupra lor, ea se înroşi şi

se uită în jos la farfurie. Felii de roşii şi ierburi verzi pluteau deasupra unei ciorbe portocalii, îngroşate cu ceva care arăta ca nişte ouă jumări.

— Ar trebui să-ţi porţi părul desprins mai des, Stella, spuse Sophie. Cu toate astea, s-ar putea să vrei să îl strângi când mănânci. Te poţi murdări. Ea ţinea în mâini un borcan cu *ceva* de culoare maro. Vrei şi tu puţin?

Stella întinse mâna.

— Ce este…

Michael îi smulse borcanul şi îl puse pe masă.

— O să leşine dacă îl miroase, Soph. Nasul ei este super sensibil.

Sophie ridică din umeri.

— Miroase urât, dar are gust bun.

Eticheta era în cea mai mare parte chinezească, dar în partea de jos scria Sos *fin de creveţi*.

— Îmi plac creveţii, spuse Stella.

Michael împinse borcanul în cealaltă parte a mesei.

— Nu soiul acesta de creveţi. Nici măcar eu nu pot mânca chestiile astea.

— Las-o să încerce, Michael, spuse Sophie.

Când privirea Stellei căzu asupra lui Janie şi a lui Maddie, ambele fete clătinară din cap cu groază.

Cu un suspin nerăbdător, Mę apucă borcanul şi îl puse în faţa Stellei.

— Acesta este *mim ruốc*. Modul corect de a mânca *bún riêu* este cu *mim ruốc*.

Stella îşi strânse degetele în jurul borcanului. Simţindu-se foarte mult ca Albă-ca-Zăpada cu mărul ei, îl aduse aproape de nas. Imediat îi dădură lacrimile. Era un miros puternic de peşte şi creveţi. Cu toate acestea, după a doua şi a treia adulmecare, mirosul nu mai era atât de puternic.

— Se pune în ciorbă?

Mę puse o lingură în vasul Stellei.

— Cam aşa. Şi sos de lămâie şi chili.

Stoarse lămâia şi adăugă o lingură plină de sos roşu picant.

În timp ce Stella îşi ridică beţişoarele şi lingura de supă, Michael o privi cu ochii mari, spăsit. Ea amestecă totul, învârti tăiţeii în jurul beţişoarelor şi îi puse în lingura cu bulion, cum o văzuse pe Sophie făcând. Apoi o băgă în gură.

Avea gust... bun. Sărat, puţin dulce, puţin picant. Stella zâmbi în timp ce luă altă lingură plină.

— Îmi place.

— Este bun, nu? întrebă Sophie. Bate palma!

Stella bătu palma cu sora lui Michael, simţindu-se prost, dar ca şi cum ar fi făcut-o pentru că refuzase să mănânce mâncare cu BPA. Mama lor zâmbi, Ngoại făcu un *mmm,* iar Janie şi Maddie mormăiră între ele.

— Ele refuză să guste, spuse Mę, arătând către cele două fete mai mici.

— Miroase a mort, spuse Janie.

Maddie încuviinţă din cap.

— A cadavre.

Mę le aruncă un lung şir de cuvinte în vietnameză şi amândouă fetele se făcură mici.

Pe sub masă, Michael o pipăi pe picior. Se aplecă spre ea pentru a-i şopti la ureche.

— Chiar îţi place? Nu trebuie să mănânci. Pot să îţi aduc altceva.

— Chiar vreau să mănânc.

Ar fi mâncat oricum, chiar dacă ar fi urât gustul. Mama lui părea mândră şi răzbunată. Şi mâncarea nu era otrăvită. Nu din câte ştia ea.

El îşi atinse încă o dată buzele de ale ei, înainte de a se îndepărta tuşind şi râzând.

— Pot să-i simt mirosul.

Stella băgă altă lingură în gură şi îi aruncă o privire urâtă,

în timp ce îşi dădea la o parte părul de pe faţă cu ajutorul antebraţului.

— Lasă-mă să-ţi prind părul.

El desfăcu elasticul de la încheietura mâinii sale şi îi strânse părul într-o coadă.

— Mulţumesc!

Michael zâmbi şi o ciupi de bărbie. Judecând după privirea din ochii lui, Stella ştia că ar fi sărutat-o dacă familia lui nu i-ar fi urmărit – şi ea nu ar fi mirosit a sos fin de creveţi şi a cadavre.

— E scârbos! Nu o mai dezbrăca din priviri, îi spuse Sophie.

— Serios, o susţinu şi Maddie.

— Şi de când păstrezi elastice la îndemână pentru părul ei? Ţi-a cam sucit minţile, nu-i aşa? adăugă Janie.

Stella îşi dorea să se scufunde în bolul ei cu supă.

Michael nu făcu decât să ridice din umeri şi să zâmbească. Apoi puse o mână în Jurul umerilor ei şi o sărută pe creştet.

Cina trecu pe nesimţite, în timp ce surorile lui Michael se ciondăneau şi se tachinau. Mama lor le întrerupsese din când în când cu o mediere fermă sau cu o privire fulgerătoare, dar Stella avu senzaţia că femeia era mulţumită. După ce toţi îşi terminară supa şi se săturară de grepfrut descojit, Mę le ordonă lui Janie şi Maddie să strângă masa şi să spele vasele.

Michael o luă de mână, pregătindu-se să o ducă acasă, dar mama lui îi conduse spre sufragerie.

— Stella, am ceva să-ţi arăt.

Michael gemu.

— Mę, nu, nu azi.

— Ce este?

Stella era foarte curioasă.

— Ce spui dacă lăsăm pe data viitoare? întrebă Michael.

— Era foarte drăguţ, spuse Mę.

— *Poze de când era bebeluşi* Stella aproape că dansă în

loc. Michael, vreau să le *văd!*

El o urmă în silă, când ea îl trase pe urmele mamei sale în camera de zi. Mę îi înmână Stellei un album gros cu fotografii, iar mama şi fiul se aşezară de fiecare parte a ei, pe canapea.

Ea mângâie coperta din catifea a albumului. Cel pe care îl păstra mama ei pentru ea era aproape identic cu acesta. Avea pagini lipicioase şi foi subţiri din plastic, care se dezlipeau. Prima era o imagine neclară cu ultrasunete şi o fotografie cu un copil zbârcit, care arăta ca şi cum ar fi avut o mie de ani. Pe măsură ce paginile avansau, devenea tot mai simpatic.

Erau imagini cu Ngoại ţinându-l în braţe, cu el învăţând să meargă şi încercând să ridice un pepene verde. Într-una dintre poze, micuţul dolofan Michael purta un costum mic – oare era *primul costum* al lui? – şi stătea între doi tineri. Femeia era o versiune foarte tânără, foarte frumoasă a mamei sale, care purta o rochie albă tradiţională vietnameză, cu flori roz brodate. Bărbatul trebuia să fi fost tatăl său. Era înalt şi blond, şi avea zâmbetul strâmb al lui Michael.

— Eraţi frumoasă, Mę, spuse Stella, trecându-şi vârfurile degetelor peste rochia vaporoasă. Îmi place rochia.

— Încă am această *aó dài*. O poţi lua acasă cu tine în seara asta, dacă vrei.

— Chiar o pot lua?

— Nu mi se mai potriveşte, iar surorile lui Michael nu sunt interesate. S-au certat doar pentru bijuterii, dar toate au dispărut. Vocea lui Mę era delicată, iar ochii îi zăboveau pe faţa bărbatului blond. Acesta este tatăl lui Michael. Foarte frumos, nu?

Michael întoarse pagina fără să spună nimic.

Obrajii lui bucălaţi fură treptat înlocuiţi cu membre deşirate şi frumuseţe masculină. Zâmbea des şi era plin de viaţă şi distracţie. Erau zeci de poze cu el şi cu surorile lui bebeluşi, înconjuraţi de numeroşi veri vietnamezi. Michael arăta diferit faţă de ei, cu pielea mai albă şi trăsăturile non-

asiatice, la fel cum probabil arătase şi lângă toţi colegii de la şcoală, dar din motive exact opuse. Oare cum suportase faptul că nu se integrase nicăieri?

Poate că nu fusese atât de diferit faţă de propria ei experienţă de viaţă.

Erau fotografii din adolescenţa lui timpurie, Michael jucând şah cu tatăl său, cu faţa încruntată într-o concentrare intensă, imagini cu el încruntat la nişte proiecte ştiinţifice, altele cu el îmbrăcat cu un echipament complet de Kendo, ca un mic bătăuş, partea din faţă a uniformei sale afişându-i numele de familie cu litere mari: LARSEN.

Când el întoarse repede pagina şi îi aruncă o privire alarmată, ea se strădui să nu schiţeze nicio grimasă, prefăcându-se că nu văzuse nimic. Nu se pricepea să mintă, dar ştia să pretindă că este în regulă. O făcuse în jurul oamenilor de când era mică.

Ura să facă asta şi cu el.

Oare era atât de important pentru el ca ea să nu-i afle numele real? Cum credea el că avea ea să utilizeze această informaţie? Faptul că nu avea încredere în ea întuneca strălucirea caldă a serii pe care i-o oferise. Oare speranţa că avea să devină al ei era deşartă?

Când îşi lăsă gândurile deoparte pentru a observa din nou fotografiile, ajunseră aproape la finalul albumului. Imaginile arătau un Michael aproape matur, care era atât de frumos, încât cu greu Stella se putu abţine să nu suspine. El zâmbind, alături de tatăl său, cu trofeul obţinut la un turneu de şah în mână, cu trofeul turneului Kendo în mână, cu trofeul târgului ştiinţific în mână.

— Ai o mulţime de trofee, comentă ea.

— Lui tata îi plăcea când câştigam, aşa că m-am străduit foarte mult.

— Michael a fost şef de promoţie la liceul lui, spuse mama sa, privindu-l cu o dragoste nemărginită.

Stella zâmbi.

— Ştiam eu că eşti deştept!

— Doar am muncit foarte mult. Am găsit o modalitate de a studia eficient. Tu eşti mult mai inteligentă decât mine, Stella.

Ea îi examină chipul inexpresiv, întrebându-se de ce se desconsidera aşa.

— Eu nu am fost şefa de promoţie. Numai că m-am descurcat bine la matematică şi ştiinţă.

— Tatăl meu ar fi preferat asta.

Michael dădu la ultima pagină.

Acolo absolvise Institutul de Modă din San Francisco. Avea umerii laţi şi o expresie hotărâtă. În fotografie erau şi părinţii lui. Mama era mândră şi fericită, în timp ce tatăl părea că ar fi fost forţat să stea la poză. Părul îi devenise din ce în ce mai alb de-a lungul anilor şi, chiar dacă încă era un bărbat atractiv, părea epuizat şi cinic. Zâmbetul strâmb dispăruse.

— Nu voia să te duci la şcoala de artă.

Michael ridică din umeri.

— Nu a fost decizia lui.

Vorbi pe un ton categoric, iar privirea de obicei plină de viaţă i se întunecă.

Stella îi acoperi mâna cu a ei şi îl strânse. El întoarse mâna, îşi împleti degetele cu ale ei şi o strânse şi el.

— Michael este foarte talentat. Când a absolvit, a avut cinci oferte de muncă. A lucrat pentru un mare designer în New York, înainte să avem nevoie de el acasă, pentru că tatăl său a plecat. Mę privi în gol, cu gura căscată, apoi clipi şi îşi îndreptă din nou atenţia la Michael. Dar mă bucur că te-am chemat acasă. Te distrugeai. Prea multe femei, Michael. Nu ai nevoie de o sută de femei. Doar de una şi bună.

Mama lui o bătu pe Stella pe picior, iar aceasta simţi o dorinţă arzătoare şi adâncă în interiorul ei. În acest moment, era considerată o femeie bună. Ce ar fi crezut mama lui dacă ar fi aflat despre diagnosticele pe care ea le ascunsese în mod

intenţionat? Oare ar fi devenit brusc nepotrivită pentru fiul ei? Ce fel de mamă îşi dorea o noră autistă şi, posibil, nepoţi autişti?

Şi de când începuse ea să se gândească la *căsătorie şi bebeluşi?* Ea şi Michael nu aveau o relaţie adevărată. Oare *ar fi întâlnit-o* dacă nu avea nevoie de bani? Dacă ar fi fost liber să fie alături de cine şi-ar fi dori, ar mai fi ales-o pe ea?

— Bine, spuse brusc mama lui. Astea sunt toate fotografiile. Michael, vino şi ajut-o pe Mę cu iPad-ul, ca să găsesc *aó dai.*

Michael scoase un suspin resemnat şi se ridică.

— Pot să mai mă uit la poze? întrebă Stella.

Mę zâmbi şi dădu din cap, dar Stella se mai uită la poze doar un minut sau două, până când Janie intră în cameră. Ţinea în mâini un manual gros.

— Aşadar, este adevărat că eşti economistă? o întrebă Janie.

Ea îşi puse picioarele goale pe covor şi îşi apropie genunchii.

— E adevărat. Tu eşti în anul trei la Stanford, nu-i aşa? Au un program foarte bun. Stella îşi aminti atunci că mama lui Michael şi-ar fi dorit să-i vorbească lui Janie despre munca ei. Pentru ce este manualul? Ai nevoie de ajutor cu temele?

Janie strânse cartea la piept şi se aşeză în fotoliul pe care îl ocupase mai devreme.

— Speram mai mult..., îşi trase ea răsuflarea. Speram să mă poţi ajuta să fac o stagiatură? Poate să trimiţi CV-ul meu colegilor care angajează? Îmi este greu să obţin interviuri. Nu am experienţă, evident, şi m-am descurcat foarte prost în primul an. Media mea încă nu şi-a revenit. Dar ştiu ce vreau. Asta este ce îmi doresc să fac.

— Ai o copie a CV-ului tău la îndemână?

De îndată ce cuvintele părăsiră gura Stellei, vru să şi le retragă. Suna ca şi cum ar fi intervievat-o chiar ea, şi Janie

părea stresată.

Janie scoase o foaie de hârtie din manualul ei – un volum internaţional de macroeconomie – şi i-o înmână.

CV-ul îi descria pasiunea pentru teoria economică într-un limbajul concis, enumera cursurile şi abilităţile relevante şi îi afişa media. La materiile principale era 3,5. Cumulativ era 2,9. Cu siguranţă nu erau cifrele de care avea nevoie pentru a lucra în instituţii renumite, chiar şi ca student la Stanford.

Pe cât de blând putu, Stella o întrebă:

— Pot să te întreb ce s-a întâmplat în primul an?

Janie se uită în jos la manualul ei.

— Atunci a fost mama foarte bolnavă. A fost o perioadă grea pentru toată lumea. A trebuit să facem cu schimbul să o îngrijim şi să ne ocupăm de magazin, deşi eram deja copleşiţi de urmările despărţirii şi de toate celelalte. Nu mi-am organizat bine timpul. Sincer, nu prea mi-a păsat de şcoală în acea perioadă, ceea ce a fost o prostie, deoarece costă foarte mult, iar noi aveam nevoie disperată de bani.

Stai, de ce aveau nevoie disperată de bani? Avea cumva legătură cu tatăl lui Michael? Din exterior, păreau înstăriţi. Magazinul părea că merge bine. Deţineau această casă. Voia atât de tare să întrebe, încât degetele i se înfipseră în marginile albumului foto, însă asta ar fi fost nepoliticos. Chiar dacă ea avea impresia că îi cunoştea pe aceşti oameni, nu trecuse atât de mult timp de când îi întâlnise pentru prima oară.

Şi ultima dată când pusese întrebări indiscrete, o făcuse pe mama lui Michael să plângă. Nu mai voia să facă pe cineva să plângă vreodată.

— Înţeleg, îi răspunse ea, cu tristeţe.

— Crezi că am vreo şansă să îmi găsesc o slujbă ca stagiar cu acele note? Aş putea cumva să îmi fac CV-ul mai atractiv?

Din cauza notelor lui Janie, CV-ul ei era uşor de trecut cu vederea. Totuşi… o idee prinse contur în mintea Stellei. Îşi înclină capul şi o privi pe Janie într-o lumină nouă.

— Te interesează econometria?

{capi+olul} 22

Stella completase jumătate din formularele necesare pentru funcţia de stagiar în departamentul ei – în care era singura angajată –, când telefonul îi bâzâi. Îl scoase din sertarul biroului şi zâmbi la mesajul lui Michael.

Ce face Stella mea?

Ea îi răspunse:

Documente.

Poţi să iei o pauză prelungită pentru prânz?

Îşi strânse telefonul la piept şi se învârti cu scaunul de birou, înainte de a răspunde.

Da.

Nu conta prânzul pe care îl comandase şi care zăcea neatins lângă tastatura ei. Putea să îl păstreze la frigider pentru mâine.

Răspunsul lui o făcu să zâmbească şi mai tare.

Treci pe la magazinul mamei, când poţi.

Strânse hârtiile pentru poziţia de stagiar într-o grămadă îngrijită şi se pregăti să plece. Era vineri, la ora prânzului, şi toată lumea plecase spre diverse restaurante din centru. Stella ajunse pe hol şi intră în lift, convinsă că putea să părăsească clădirea fără să o vadă nimeni.

Philip se strecură printre uşi, când acestea începuseră să se închidă.

— Tu astăzi chiar vrei să ieşi să iei prânzul? Pot să merg şi eu cu tine? o întrebă el.

— Mă întâlnesc cu cineva.

— Acelaşi tip?

Ea încuviinţă din cap.

— Norocos tip!

Ea privi panoul care afişa numărul etajelor şi îşi dori să

coboare de la trei la unu mult, mult mai repede.

— Am auzit că intenţionezi să iei un stagiar.

— Aşa este.

— Vărul meu e potrivit pentru postul ăsta.

Privirea i se mută brusc de la ecranul cu numere la chipul lui Philip.

— Am deja pe cineva în minte.

Îşi băgă mâinile în buzunare şi ridică din umeri.

— În regulă.

— Aşteaptă..., oftă ea. Trimite-mi CV-ul vărului tău.

Oricât de mult ar fi vrut să o angajeze pe Janie, trebuia să fie corectă. Ţinea foarte mult la integritatea profesională. Postul trebuia oferit celui mai calificat candidat.

Michael ar înţelege. Nu o lăsase pe sora lui să câştige lupta numai pentru că era mai tânără, mai mică şi mai slabă. Stella trebuia să parcurgă toate etapele interviului. Totuşi, simţea în sinea ei că Janie era fata potrivită. Când aveai o pasiune pentru ceva – precum ea şi Janie –, te pricepeai la acel lucru. Iar dacă nu erai deja priceput, *deveneai* numaidecât.

Philip scoase un suspin amuzat.

— Bine, atunci.

Ascensorul se opri, iar ea traversă holul. Spre frustrarea ei, Philip o urmă spre maşină.

— Ai de gând să participi la acea cină caritabilă de mâine? o întrebă el.

— De unde ştii despre asta?

— Mamele noastre sunt în comisia de organizare. Ştiu, lumea e mică, nu? Oricum, mă întrebam dacă vii cu cineva. Mama o să-mi găsească o fată cu care să merg, dacă nu o voi găsi singur.

El zâmbi şi îşi trase umerii înapoi, într-un mod care îl făcea să pară mult mai abordabil decât era în mod normal.

Situaţiile lor erau atât de asemănătoare, încât Stella nu putu să nu empatizeze.

— A mea m-a amenințat cu același lucru.

— Uite, Stella, știu că te vezi cu cineva, dar... Înainte, spuneai că *speri* să fie serios, ca și cum nu erai sigură. Este sau nu iubitul tău?

Ea privi în jos spre pavajul negru din parcare.

— Este complicat.

— Cum adică?

— Trebuie să plec. Nu vreau să întârzii, completă ea, apoi apucă mânerul portierei.

El coborî o mână spre a ei, dar se opri înainte de a o atinge. Oare simțise că ea avea nevoie de spațiu? Poate chiar o înțelegea cu adevărat.

— Înseamnă că doar faceți sex? Pentru că ești mai bună decât atât. Sper că știi asta. Toate lucrurile pe care ți mai le-am spus despre practică... au fost niște prostii. Mă intimidezi al naibii de tare, și încercam doar să par mai versat. E o tâmpenie. Tot ce contează este să ai o relație cu persoana potrivită. Cred că poți fi acea persoană pentru mine, Stella. Te plac de mult timp.

— De ce îmi spui asta abia *acum?* Lucrăm împreună de mulți *ani.*

Cu greu își putea crede urechilor. Îi plăcuse de ea în tot acest timp? De ea?

— Pentru că am probleme și nu-mi găsesc cuvintele atunci când sunt în preajma ta, iar tot ce îmi iese din gură sunt vorbe mizerabile. Așteptam ca tu să faci primul pas pentru că nu am încredere în mine, dar te întreb acum. Ideea că te vezi cu un tip care nu te apreciază mă înnebunește. Ești de zece pentru mine, Stella.

El credea că era de zece? *Cineva credea că este de zece.* Pieptul i se strânse și ochii o înțepară.

— Nu sunt de zece. Și eu am... probleme.

— Știu. Mama ta i-a spus mamei mele. Iar ea mi-a spus mie. Am multe probleme care-și schimbă denumirea de fiecare

dată când schimb terapeuţii. Suntem perfecţi unul pentru celălalt. Tot eşti de zece pentru mine.

Dar el nu era zecele *ei* perfect. Ar fi putut să fie însă, dacă lucrurile ar fi fost altfel. Existase o perioadă în care ea ar fi fost interesată să descopere dacă există undeva, în adâncul lui, un tip drăguţ. Nu putuse să îl învinovăţească pentru atitudinea lui de superioritate, când de multe ori şi ea era la fel. În plus, îşi dorea ca el să fie bun, mai presus de toate. Ideea îi oferi speranţă pentru ea însăşi.

— Îmi pare rău, Philip. L-am rugat deja să meargă cu mine la cina caritabilă. Nu pot să nu-l mai chem. Mai mult decât atât, nu vreau. Sunt obsedată de el.

O privire încăpăţânată apăru pe chipul lui Philip.

— Obsesiile sunt trecătoare.

— Nu şi pentru mine.

— Te asigur că este doar o fază. Nu eşti îndrăgostită, spuse el cu certitudine.

Buzele ei se întredeschiseră. Dragoste? Oare despre asta era vorba?

Era îndrăgostită de Michael?

— Cum poţi fi atât de sigur că nu e dragoste? îl întrebă ea.

— Ştiu, pentru că *eu* sunt cel de care te vei îndrăgosti. *Eu,* insistă el.

— Philip, indiferent ce ar fi chestia asta, nu o face!

— Trebuie să ne dai o şansă.

Zicând asta, el înaintă şi se aplecă spre ea.

Ea încercă să se retragă, dar maşina se afla chiar în spatele ei, împiedicând-o să scape. Îşi întoarse faţa în lateral. El nu se dăduse cu parfum, dar mirosea diferit. Îşi împinse mâinile în pieptul lui. Şi senzaţia atingerii era diferită. Nu era Michael.

Philip îşi atinse buzele de ale ei. Piele uscată pe piele uscată. O limbă umedă i se strecură în gură, iar inima i-o luă la fugă. Corpul ei intră în blocaj. Era ca şi cum revenise la primele trei întâlniri.

Greşit, greşit, greşit.

Se răsuci şi îşi şterse gura cu mâneca. Sentimentele murdare şi negre îi iritau pielea, pe dinăuntru şi pe dinafară.

Philip făcu o grimasă şi îşi încordă maxilarul, apoi îşi strânse mâinile în pumni.

— Trebuie doar să te obişnuieşti cu mine, Stella. Te-ai obişnuit cu ticălosul ăla.

Îl împinse în piept ca să îl alunge.

— Să nu mai faci asta niciodată!

Cu inima bătându-i cu putere şi cu mâinile tremurânde, Stella se urcă în maşină. Când ajunse la magazin, se mai calmase, dar senzaţia de necurat persista. Voia să se spele pe dinţi.

În interior, îl localiză pe Michael îngenuncheat în zona de probă, la picioarele unui domn mai în vârstă, căruia îi ajusta tivul pantalonilor. Purta blugi şi un tricou negru. Centimetrul, perniţa cu ace şi creta pentru însemnat erau la locul lor. Îi plăcea să îl vadă în haine de lucru. Probabil că se îmbrăcase asemănător când fusese creator în New York, schiţând modele pe mesele de creaţie luminate şi acoperind cu materiale manechinele nerecunoscătoare.

De parcă ar fi simţit-o, el privi în sus, îi căută privirea şi zâmbi.

Stella începu să zâmbească şi ea, însă gustul rău din gură îi aminti de ceea ce se întâmplase în parcare. Dacă Michael ar fi sărutat-o acum? Ar fi căpătat iz de Philip. *Dezgustător!*

— Baie. Trebuie să ajung la baie.

El se ridică încruntat.

— E acolo, în spate.

Ea fugi în direcţia indicată de Michael, văzu uşa băii şi se repezi la chiuvetă. După ce dădu drumul la apa, îşi săpuni mâinile şi îşi frecă buzele şi limba. Luă apă în gură, se clăti, scuipă şi repetă, iar şi iar.

Michael deschise uşa băii şi privi cum Stella îşi clătea gura, ca şi cum ar fi mâncat ceva scârbos. Era bolnavă? Stomacul i se strânse ghem în timp ce gândurile i se îndreptară automat la cele mai grave situaţii cu care era prea familiar.

Uşa se închise în spatele lui, în timp ce Michael micşoră distanţa dintre ei şi-şi strecură mâinile pe spatele ei încordat.

— Hei, ce-ai păţit?

„Te rog, trebuie să fii bine”.

Preţ de câteva minute, în încăpere nu se auzi nimic în afară de apa curgând în chiuvetă. O încruntare profundă îi încreţi fruntea Stellei, în timp ce privea cum apa făcea mici vârtejuri în jurul scurgerii. Întâlnindu-i privirea în oglindă, închise apa şi spuse:

— Un coleg de serviciu m-a sărutat.

Tot interiorul lui Michael încremeni, şi o furie rece se răspândi spre exterior. Datorită antrenamentului pe care îl făcea, nu era genul de bărbat care să işte conflicte. Dar cu siguranţă putea să le încheie. I-ar fi plăcut să îl încheie şi pe ăsta. Îşi strânse mâinile în pumni, până ce degetele îi trosniră.

— Cum îl cheamă? Cum arată? Unde îl pot găsi?

Întrebările ieşeau pe un ton dur şi monoton. Nemernicul urma să se bucure de o vizită la spital.

Ea se întoarse să-l privească, cu ochii larg deschişi.

— De ce?

— Nimeni nu te poate forţa, Stella.

— Ai de gând să îi faci ceva? Nu vreau să ai probleme.

— Tocmai te-ai spălat pe dinţi un minut întreg. Acum o să-l spăl şi pe el.

Cu sânge.

Ea îşi scutură mâinile în timp ce-şi căuta cuvintele.

— Sunt în regulă. După cum poţi vedea.

— Dacă nu ai fi fost în regulă, el ar fi fost mort, mormăi el.

— Poţi să o laşi baltă? Te rog?

El clătină neîncrezător din cap. Cineva o atinsese, o

sărutase, îi băgase nenorocita de limbă în gură.

— Cum poţi fi atât de calmă în privinţa asta? Ţi-ai *dorit* să te sărute?

— Nu, dar... Ea privi în altă direcţie, departe de el. Poate că a existat o perioadă când mi-am dorit.

Un gând îngrozitor îi trecu lui Michael prin cap.

— El este motivul pentru care m-ai angajat? Ai vrut să capeţi experienţă pentru acest tip?

Obrajii Stellei se îmbujorară.

— P-poate. Părea un candidat bun la acea vreme. Dar nu-l mai doresc deloc, ceea ce este ironic, pentru că...

Ea se opri şi făcu o grimasă.

— Pentru că ce?

— Astăzi mi-a spus că mă place de multă vreme, pentru că – surpriză – sunt de zece pentru el. Ea îl cercetă întrebător cu privirea, apoi continuă să vorbească. Mi-a spus că nu-i pasă cât de diferită sunt.

În acel moment, Michael nu se mai putu stăpâni şi o trase aproape de pieptul lui. Nu îi spusese acele lucruri, dar asta nu însemna că nu le simţise.

— Asta pentru că *eşti* de zece. Toate lucrurile care te fac diferită te fac să fii perfectă.

— Nu sunt perfectă, Michael. Chiar nu sunt, spuse ea, cu o voce îndurerată.

— I-ai răspuns la sărut?

În acel moment, acela era singurul lucru care o putea face imperfectă pentru el. Poate nici măcar asta.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Ţi-a plăcut? Când te-a sărutat? o întrebă el, pentru că trebuia să ştie.

— Deloc, şopti ea.

— De ce? A făcut ceva greşit? Nu ştie să sărute?

— Simţeam că fac ceva greşit.

— De ce?

— Pentru că nu te sărutam pe tine.

Privirea ei tandră îl asasină. Ar fi făcut orice pentru acea privire. Absolut orice.

Cu o mână, Michael îi înclină capul pe spate, încercând să fie blând, în ciuda furiei care îi curgea prin vene.

— O să te sărut.

Simţea nevoia să o facă. Altfel ar fi înnebunit.

— Nu mă săruta. Încă îl simt în gură. Gustul lui e încă prezent. Nu pot să scap de el.

Un mârâit aprig îi scăpă lui Michael de pe buze.

— Am nevoie de asta, Stella.

Ea încuviinţă uşor din cap şi gurile lor se zdrobiră într-un sărut profund. El avea nevoie să şteargă fiecare urmă a acelui nemernic, trebuia să o marcheze ca fiind a lui. Stella se lăsă moale în braţele lui, iar el îşi strânse braţele în jurul ei, mângâind-o brutal.

— Îi mai simţi gustul? îi şopti el pe buze.

— Nu, suspină ea.

El îi desfăcu fusta şi îi strecură o mână în chiloţi, iar apoi aproape gemu când simţi fierbinţeala umedă pe degete. Pentru cine era asta? Pentru el sau pentru colegul ei?

— *Michael.*

Numele lui rostit de pe buzele ei îi alină un loc adânc în suflet, şi o dorinţă imperioasă de a-l auzi de mai multe ori îl străbătu. Îi trase fusta până îi căzu în jurul gleznelor, şi îşi desfăcu şliţul blugilor, eliberându-şi penisul. Apoi, căută un prezervativ în buzunar, îl desfăcu şi îl rulă.

Când ea începu să-şi lase în jos chiloţii, el clătină din cap. Îi trase unul dintre picioare în jurul şoldului, în timp ce o ridică şi o împinse în peretele acoperit de faianţă.

Stella scoase un sunet nerăbdător.

— Nu mă tachina, Michael. Am nevoie de tine.

El îi dădu chiloţii la o parte şi o penetră tare şi rapid,

afundându-se în interiorul ei. Respiraţia i se opri, iar ea îi gemu numele. Era atât de sexy! Îi mângâie cu limba fiecare porţiune din gură, o sărută din nou şi îşi potrivi şoldurile ca să o simtă mai bine.

Strânsoarea fermă a corpului ei, gura ei dulce, picioarele ei în jurul lui, respiraţiile ei pe gâtul lui – totul era perfect. Se delectă cu fiecare parte a Stellei. Inima îi tresări şi pulsul i se acceleră. Nevoia lui deveni disperată, dar se abţinu, hotărât să o aştepte. Dar când ea începu să tremure incontrolabil în jurul lui, o penetră şi mai adânc.

Michael o apucă de şolduri şi de coapse, apoi îşi lipi fruntea de a ei pentru a-i putea privi ochii superbi, uluiţi, după care împinse pentru ultima dată şi îşi permise să se piardă în ea cu toată fiinţa lui. În timp ce respiraţiile i se accelerară, el o ţinu strâns. Nu voia niciodată să o lase să plece.

Când în sfârşit găsi puterea de a se opri, o lăsă pe picioarele ei şi merse să arunce prezervativul în toaletă. Se curăţă, conştient de modul apreciativ şi tandru în care ea îl privea. Nu privea pe nimeni aşa. Doar pe el.

După ce locuise cu ea mai bine de o lună, putea să susţină asta cu certitudine. Stella se deschisese în faţa lui, îi arătase caracteristici ale felului ei de a fi – multe, cele mai bune –, iar asta îl ajutase să uite că relaţia lor nu era reală.

Dar trebuia să-şi amintească. Stella nu îşi dorise sărutul colegului ei, dar dacă ar fi fost aşa, nu exista niciun motiv pentru care nu ar fi trebuit să o facă. Ei nu aveau o relaţie monogamă. Nu era iubitul ei, nici logodnicul sau soţul ei. Ea era clienta lui, iar el era... un furnizor de servicii. Suna al dracului de îngrozitor, dar era adevărat. Nu avea niciun drept să o apere şi niciun drept de a fi posesiv. Îl plătea să o ajute – cel puţin aşa credea ea –, iar el trebuia să rămână detaşat şi profesionist.

Păcat că, în schimb, se îndrăgostise de ea. Când, în cele din urmă, aveau să se despartă, avea să sufere foarte mult. Dar ei

avea să îi fie mai bine. Avea să poată fi ea însăşi cu altă persoană şi să ştie la ce să se aştepte de la o relaţie. Avea să ştie cum era să fii iubit. Michael spera că nu avea să se mulţumească niciodată cu mai puţin.

Folosindu-se de anii întregi de experienţă ca escortă, îi zâmbi şi îi spuse:

— Va trebui să îţi cumpăr o pereche nouă.

Când o expresie confuză apăru pe faţa Stellei, el dădu din cap spre cusătura sfâşiată a chiloţilor, pe care ea îi frământase absent în mâini în tot acest timp.

Stella zâmbi şi îşi puse o palmă peste şold.

— Este în regulă. Pot să îmi cumpăr singură.

— Nu mă deranjează. Deşi, în majoritatea cuplurilor, femeile cumpără toată lenjeria.

Ea îşi înclină capul.

— De ce?

Michael ridică din umeri.

— Presupun că se datorează faptului că ele fac multe cumpărături şi le place să aibă grijă de persoanele pe care le iubesc.

În timp ce Michael vorbea, Stella tresări surprinsă. O privire revelatoare îi lumină faţa, înainte să privească în gol, concentrându-se asupra lucrurilor din mintea ei.

— La ce te gândeşti? îi flutură el o mână prin faţă, până când Stella îşi îndreptă din nou atenţia asupra lui.

Era un lucru specific Stellei, iar el zâmbi în ciuda golului imens din suflet. Îi plăcea cât de deşteaptă era. Totul la ea era făcut pentru el. Absolut totul.

— Te gândeşti la serviciu, nu-i aşa? Eu îţi spun că vreau să-ţi cumpăr altă pereche de chiloţi pentru că ţi i-am rupt în baie, în timpul unei partide de sex fierbinte, şi tu nu mai eşti atentă la mine, ci te gândeşti la econometrie.

Ea îşi îndreptă ochelarii cu o strâmbătură din nas.

— Îmi-îmi pare rău! Nu mă pot abţine uneori. Încerc să fiu

prezentă, dar...

— Te tachinez. Îmi place mintea ta genială, recunoscu el.

Pentru că nu se putea stăpâni, nici măcar atunci când era trist, Michael îi sărută buzele moi o dată, de două ori şi încă o ultimă dată.

— Haide! Probabil Ngoại va trebui să folosească în curând baia, iar eu vreau să-ţi arăt ceva.

Stella îşi înăbuşi un suspin de uimire când Michael scoase un umeraş de pe un cârlig din perete, dezvăluind o rochie albă, dintr-un material textil catifelat.

— Asta este pentru mine?

— A trebuit să îţi ghicesc dimensiunile, aşa că nu ştiu dacă o să-ţi vină bine. Vrei să o probezi?

Stella privi uimită rochia. Propria ei rochie Michael Larsen.

După ce se închise în vestiarul fără oglindă, se dezbrăcă în grabă. Desigur, rochia era fără bretele, aşa că nu putea purta sutien, dar interiorul era căptuşit cu mătase moale. Nu avea nici măcar o singură cusătură expusă care să îi zgârie pielea. Ardea de nerăbdare să vadă cum arăta.

Ţinând corsetul la piept, Stella ieşi şi se întoarse.

— Poţi să îmi închizi fermoarul la spate, te rog?

Buzele lui îi atinseră gâtul în timp ce fermoarul se închise cu un zgomot intim, trimiţându-i un fior pe şira spinării. Părea să îi vină perfect. I se mula pe forme mai bine decât hainele ei de yoga, iar ei îi plăceau foarte mult acele haine. Când se întoarse cu faţa, Michael o analiză cu ochiul lui critic şi cu braţele sexy încrucişate la piept.

— Pot să mă uit? îl întrebă ea, în şoaptă.

El zâmbi uşor în colţul gurii şi îi făcu semn să urce pe acel postament în faţa oglinzilor, unde făcea retuşurile.

Ea păşi pe margine şi simţi inima cum i se opreşte, reporneşte şi continuă să bată. Rochia i se mula perfect pe corp, de la piept până la genunchi. Ţesătura corsetului o

învăluia în aşa fel, încât o făcea să arate ca o cală senzuală. Sfârcurile *nu* i se vedeau.

Era perfectă. Simplă. Modestă, dar îndrăzneaţă. O *definea*.

Stella îşi trecu mâinile peste şolduri, se învârti şi scoase un sunet de uimire când observă ce efect avea croiala profesională a rochiei asupra posteriorului ei. Fundul său nu arătase niciodată atât de obraznic şi de voluptuos. Ea îşi puse o mână pe rotunjimea unei fese, iar Michael îşi drese glasul.

El păşi pe marginea postamentului şi îşi plimbă degetele pe corpul ei.

— Sunt mulţumit de felul în care se potrivesc măsurile. Mâinile mele le-au reţinut.

— O ador! Îţi mulţumesc, Michael!

— Este cadoul meu pentru tine. Pentru toate zilele de naştere care au trecut fără să ne fi cunoscut. Când *este* ziua ta de naştere?

Căldura efervescentă din interiorul ei era ca şampania. Un cadou. De la Michael. Făcut cu propriile sale mâini. Fiecare cusătură, fiecare fir, fiecare bucată de ţesătură fusese aleasă special pentru ea.

— Solstiţiul de vară, douăzeci şi unu iunie. Tu când eşti născut?

— Pe douăzeci iunie. Dar sunt cu doi ani mai mic decât tine.

— Te deranjează că sunt mai în vârstă?

Stella ştia că bărbaţilor le plac adesea femeile mai tinere.

El zâmbi.

— Deloc. Când eram mai tânăr, m-am îndrăgostit de o femeie mai în vârstă. Încă o pot vedea pe doamna Rockaway aplecată în fusta ei din stofă, pentru a ridica buretele de şters tabla.

— Cine era? îl întrebă Stella, şi simţi o emoţie neplăcută.

— Profesoara mea de chimie din clasa a X-a. Sper că eşti geloasă, ca să ştii cum m-am simţit eu când am aflat că te-a

sărutat Dexter, spuse el, cu o expresie gânditoare pe chip, trecându-şi vârfurile degetelor peste braţul ei.

— Dexter?

— Poate Stewart. Este un nume bun pentru genul de tip pe care mi-l imaginez.

— Nu ţi-l imagina.

— Mortimer.

— Nu, râse ea.

— Niles.

— *Michael!*

— Nu-mi spune că îl cheamă Michael!

— Nu. Tu eşti singurul meu Michael. Chiar vrei să ştii cum îl cheamă?

El rămase tăcut pentru o clipă, apoi expiră brusc şi spuse:

— E mai bine să nu ştiu. Din moment ce nu vrei să îl bat până se cacă pe el.

Când ea încremeni la exprimarea lui, un zâmbet dur i se contură pe buze.

Stella respiră sacadat, neştiind ce să spună. Nu de Philip îi păsa. Ci de Michael. Dacă el s-ar fi bătut cu Philip, ar fi putut risca consecinţe grave. Procese, închisoare, plângeri la resurse umane. Chiar dacă i-ar fi plăcut să îl vadă pe Michael în acţiune, un sărut scârbos nu merita toate acestea.

— Mă bucur că îţi place rochia, spuse Michael, cu o expresie mai tandră. Aştept cu nerăbdare să te văd îmbrăcată cu ea mâine.

După un prânz cu ciorbă de somn cu ananas şi ţelină peste orez, Stella se grăbi înapoi la birou. Voia să arunce încă o privire peste date.

Philip ridică o mână când trecu pe lângă el, dar nu avea timp să discute cu el. Trecu grăbită pe lângă biroul lui, îşi aruncă poşeta în sertarul biroului şi se aşeză, făcând clic pe ecranele monitoarelor, până ajunse la funcţia pe care o

formulase pentru a expune comportamentul bărbaţilor în ceea ce priveşte cumpărarea chiloţilor de tip boxer. Era o ecuaţie elegantă cu cinci variabile-cheie, care includeau lucruri precum vârsta şi categoriile de venituri, şi mai multe variabile minore.

Stella redusese încetarea cumpărării de către bărbaţi a boxerilor la o singură variabilă binară, *β,* şi găsise marcaje care duceau la activarea acesteia, lucruri precum creşterea cheltuielilor pentru mâncare fină şi cadouri de lux. Stellei i se păru paradoxal faptul că, într-o perioadă de scădere a sensibilităţii la preţ, bărbaţii renunţaseră brusc să îşi cumpere lenjerie. Nici măcar boxerii de lux nu erau *atât* de scumpi.

Acum, în timp ce se uita la matematică şi la cifre, cuvintele lui Michael îi reveniră în minte. *Femeilor le place să aibă grijă de persoanele pe care le iubesc.* Cumva, într-un fel, Stella folosise date de piaţă, matematică şi statistici, pentru a cuantifica dragostea într-o singură variabilă.

β era dragostea.

β era un zero sau un unu. Un da sau nu.

Şi această variabilă era copleşitor de legată de perioada în care bărbaţii renunţaseră să-şi cumpere lenjeria proprie. Nu era categorică, desigur. Oameni erau oameni, şi urau să fie previzibili. Dar era un trend vizibil. Puteai paria cu aceste date şi puteai să câştigi mai mult decât să pierzi.

Dacă o femeie cumpăra lenjerie pentru un bărbat, însemna că îl iubea.

Stella era pe deplin capabilă să cumpere lenjerie.

Plecă de la birou devreme în acea zi, pentru a merge la cumpărături. Când se întoarse acasă, legă lucrurile cumpărate cu o fundă roşie şi le ascunse în partea de jos a sertarului pe care Michael şi-l însuşise pentru hainele lui. Dacă nu-şi mai cumpăra boxeri, însemna că şi el o iubea.

Dacă ar iubi-o, diagnosticele ei nu ar fi contat. Stella i-ar fi mărturisit tot.

Michael se scărpină în cap, în timp ce privea costumele atârnate în dressingul Stellei, încercând să-l aleagă pe cel pe care avea să îl poarte la cina de caritate din acea seară. Urma să-i întâlnească părinţii. Fiecare nerv din corpul său îi spunea că totul avea să decurgă groaznic, dar tot avea să participe.

Stella îl rugase să vină.

Ea îi aruncă o privire din uşă, zâmbind.

— Nu te poţi decide pe care să îl porţi?

— Alege tu!

Stella intră timid în dressing. Ţinea la piept rochia pe care i-o făcuse Michael.

— Îmi închizi fermoarul mai întâi?

Pentru că nu putu rezista, el o sărută pe gât, îi supse pielea dulce în timp ce căută pe sub corsetul desfăcut şi îi pipăi sânii. Când îi ciupi sfârcurile, respiraţia Stellei vibră în cel mai sexy mod posibil.

— Vom întârzia dacă vei continua aşa.

— Toată lumea întârzie la genul ăsta de evenimente.

El o muşcă de ceafă în timp ce o mângâie cu o mână peste abdomen şi se pregăti să o strecoare în chiloţi. Îi plăcea să o atingă acolo, îi plăcea modul în care ea reacţiona.

— Părinţii mei nu întârzie niciodată. Vor să te cunoască.

Mâna lui îngheţă la jumătatea drumului. Pentru că nu îndrăzni să spună că şi el voia să îi cunoască – de ce ar fi dorit să întâlnească nişte oameni care oricum nu ar l-ar fi plăcut? –, spuse doar:

— O să fie interesant.

— Îţi mulţumesc pentru că ai acceptat să vii cu mine. Ştiu că mai degrabă ai fi făcut altceva.

Mai degrabă ar fi retuşat rochii pentru balurile bobocilor, dar nu îi spuse asta.

— Ştii cât îmi place să port costume.

Asta, cel puţin, era adevărat. Îşi scoase mâna din rochia ei şi îi trase fermoarul până sus.

— Din trei piese. Îmi place mult cum arăţi în costume din trei piese.

— Atunci, cel negru. O să se potrivească cu rochia ta.

Ea zâmbi şi se întoarse spre el.

— Rochia mea se potriveşte cu orice. Lumea mă va întreba de unde am cumpărat-o. Pot să le spun că este un model original Michael Larsen?

El ezită când îşi auzi numele complet pe buzele ei.

— Îmi cunoşti numele adevărat.

Genele ei coborâră.

— Era pe factura ta la electricitate şi pe uniforma din poze. Te-ai supărat?

— Dar tu?

Oare căutase pe Google informaţii despre el sau despre familia lui? Erau articole în presa locală care prezentau în detaliu toate rahaturile pe care le făcuse tatăl său. Le citise? Nu, nu ar fi putut. Nu-l privea cu suspiciune voalată. Cu toate acestea, era doar o chestiune de timp.

Inima i se sfâşie, iar pielea i se încinse. *Tic, tac. Tic, tac.* Dar ceasul nu bătea spre ora la care el avea să explodeze şi să rănească pe toată lumea. În acel moment, bătea spre momentul în care ea avea să afle adevărul şi totul avea să se sfârşească între ei.

Ea ridică un umăr, dar nu îl privi şi nu vorbi.

— *Eşti* supărată, spuse el, convins.

— *Supărată* nu este cuvântul potrivit.

— Dar care este cuvântul potrivit?

— Nu ştiu. Am simţit că nu ai încredere în mine, îi mărturisi ea, cuprinzându-şi talia cu braţele. Ca şi cum te-ai fi asigurat că nu te voi putea găsi atunci când lucrurile se vor fi terminat între noi.

— Nu, am încredere în tine. Doar că…

Se temuse să nu o piardă.

— Îmi urăsc numele de familie.

Şi asta.

— De ce?

— Pentru că este al tatălui meu.

Ea îi căută privirea cu sprâncenele încruntate.

— De ce îl urăşti pe tatăl tău? Pentru că a plecat de lângă mama ta?

El înghiţi cu greu. Dacă ar fi răspuns cu adevărat la această întrebare, ar fi pierdut-o atunci, numaidecât.

Răutatea din sufletul lui îl sfătui să mintă. Ar fi fost atât de simplu să mintă! Asta făcuse întotdeauna tatăl său.

— Îmi pare rău! spuse ea, în grabă, apoi clipi rapid, îşi potrivi ochelarii şi îşi frecă un cot. Este prea personal, nu-i aşa? Uită că te-am întrebat.

— Stella, poţi să mă întrebi lucruri, spuse el, simţind un început de durere în piept, ce se extindea spre exterior. Nu s-ar mai fi numit relaţie dacă nu ar fi putut discuta între ei. Îl urăsc din cauza *modului* în care a plecat, pentru că este infidel şi un om rău. Nu l-am mai văzut de ani de zile, dar sunt convins că, oriunde ar fi, acum înşală altă femeie, răneşte alte persoane şi le părăseşte în cel mai groaznic mod posibil. Asta este ceea ce face el.

— Te-a părăsit şi pe tine? întrebă ea, cu ochi trişti.

— Da, şi pe toate surorile mele.

Mama lui îi spusese să nu poarte duşmănie pentru ceea ce îi făcuse ei tatăl său, ci să îl ierte, dar cum ar fi putut ierta pe cineva care nici măcar nu era acolo? Când venea vorba despre taţi, atât timp cât nu te abuzau, să ai unul rău era totuşi mai bine decât să nu ai deloc.

Michael nu avuse deloc. Iar încercarea de a menţine familia unită de unul singur îl sfâşiase în bucăţi.

Stella se aruncă în braţele lui şi îl îmbrăţişă strâns, fără să spună nimic, iar Michael o sărută pe frunte. Cu fiecare

respiraţie, parfumul dulce al Stellei parcă îl învălui şi îl calmă. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de ea. Când oamenii auzeau despre tatăl lui, îl blestemau şi empatizau cu mama sa. Nimeni nu se gândise vreodată ce însemnase asta pentru Michael. Nimeni în afară de Stella.

El îşi dădu seama că ar fi trebuit să-i spună şi cealaltă jumătate a poveştii, despre tatăl său, dar nu putu. Încă nu o iubea suficient.

Stella plecă de lângă el şi îi spuse:

— Ar trebui să ne pregătim.

Evenimentul avea loc la un club exclusivist, pe strada Page Mill, printre terenuri de tenis luminate artificial, terenuri de golf şi piscine de un albastru strălucitor. Michael parcă Tesla Stellei în faţa unei clădiri mari, cu linii moderne şi faţada urâtă maro, tipic arhitecturii din Palo Alto.

După ce o ajută pe Stella să iasă din maşină, aceasta se uită fix la geamurile clubului. Starea ei de agitaţie era evidentă, dar lumina aurie care se revărsa prin ferestre o făcea să pară frumoasă ca un vis. Părul îl avea strâns într-o coadă laterală lejeră, fixată cu o floare din mătase albă. Nu avuse nevoie să-şi ia poşetă – Michael ţinea telefonul şi cardurile ei în buzunarul său –, aşadar, mâinile ei goale erau încrucişate pe coapse.

— Dacă încep să vorbesc despre muncă, mă vei opri, te rog?

El îi luă mâna într-a lui şi o strânse, simţindu-i transpiraţia rece de pe palmă.

— De ce? Munca ta este interesantă.

— Mă ia valul şi acaparez discuţia. Asta îi deranjează mult pe oameni.

— Îmi place când eşti luată de val.

Atunci devenea şi mai captivantă, când ochii îi sclipeau. El îi duse mâna la buze şi i-o sărută.

Stella schiţă un zâmbet nesigur, în timp ce se uita în sus la

el.

— Acesta este unul din motivele pentru care eşti atât de minunat pentru mine.

— Mă bucur că ştii asta.

Ea râse şi se lăsă condusă spre uşile din faţă. Odată ajunşi înăuntru, sute de conversaţii întâmplătoare îi învăluiră. Sala banchetului era plină cu mese rotunde din cele mai frumoase din Silicon Valley, iar o trupă live cânta jazz pe o scenă din spatele sălii. Un perete, format aproape în întregime din ferestre, expunea piscina şi terenul de golf luminat din exterior.

— Cum te descurci cu zgomotul ăsta?

Stella se întoarse spre el cu o privire uimită.

— Te deranjează şi pe tine?

— Eu sunt în regulă. Pentru tine îmi fac griji.

Nu voia să o vadă din nou cum intră în hiperventilaţie.

— Zgomotul nu este îngrozitor. Sunt mai speriată de aranjamentul meselor. Mamei îi place să mă înconjoare de oameni noi. Mă pricep mai bine la conversaţie, dar mai am mult de muncă.

El înclină capul, cufundat în gânduri. Pentru el, conversaţia era... conversaţie. Nu trebuia să muncească pentru a se perfecţiona.

— Te gândeşti prea mult la asta.

— *Trebuie* să mă concentrez foarte tare când vorbesc. Altfel, zic lucruri nepoliticoase şi îi îndepărtez pe toţi.

— Asta pentru că eşti foarte sinceră.

— Oamenilor nu le place sinceritatea. Cu excepţia cazului în care spui lucruri bune. A înţelege ce cred oamenii că înseamnă bine este înşelător, mai ales atunci când nu îi cunosc. Asta face conversaţia să fie ca un câmp minat.

O femeie, care probabil era mama Stellei, înaintă spre ei, purtând câteva şiraguri de perle asortate la o rochie alburie, care îi cădea pe formele ei zvelte, până la jumătatea gambei.

Părul ei întunecat era strâns într-un coc identic cu cel pe care îl purta Stella de obicei, accentuând o structură facială cu care Michael era foarte familiar. Această femeie elegantă, cam de 55 de ani, era Stella peste vreo 20 de ani. Viitorul soţ al Stellei avea să fie foarte norocos.

O îmbrăţişă pe Stella şi apoi o trase înapoi pentru a o admira cu mândrie maternă.

— Stella, draga mea, arăţi minunat! Atenţia ei se îndreptă către Michael şi îi zâmbi. Şi iată-l! Îmi pare bine să te cunosc, Michael! Sunt Ann, mama Stellei.

Ea îi întinse mâna, cu dosul palmei în sus, iar el i-o ridică la gură pentru a o săruta rapid. Ştia că se afla pe teritoriul celor din înalta societate, unde sărutatul mâinii era o formă de salut.

— Şi eu mă bucur să vă cunosc, doamnă Ann.

— Şi vocea lui este frumoasă. Nu-mi pot lua ochii de la această rochie, Stella. Pe unde o fi găsit-o cumpărătorul tău personal? Arăţi ca o floare.

Stella îi zâmbi larg.

— Michael este designer. Aceasta este una dintre creaţiile sale minunate.

Până şi asta suna perfect din gura ei. Singura problemă era că Michael nu crease prea mult în ultimii trei ani, şi nu se vedea ocupându-se de asta prea curând. Mama lui îi spusese că nu mai avea nevoie de el la magazin, dar totuşi trebuia să o supravegheze mereu. O găsise inconştientă în baie de două ori. Dacă nu ar fi văzut-o la timp, cine ştie ce s-ar fi întâmplat.

Ambiţia putea să aştepte. Mama lui era unică.

Dacă se simţise înăbuşit şi sufocat în închisoarea vieţii lui, asta era problema lui. Nu avea să dureze pentru totdeauna. Nu voia ca ea să moară. O iubea. Dar era un adevăr inevitabil că moartea ei avea să îl elibereze.

Iubirea, aflase el, era o închisoare. Te prindea în capcană şi îţi reteza aripile. Te trăgea în jos şi te obliga să ajungi în locuri în care nu doreai să mergi – de exemplu, în acest club,

unde nu era locul lui.

Ann îşi strânse perlele la piept.

— Oh, Stella, este perfectă pentru tine! A făcut-o cu mâna lui? Învârtindu-se în jurul Stellei, îi verifică fermoarul şi cercetă cu privirea croiala rochiei. Are cusături ascunse. Nu are etichete. Şi este atât de fină!

Ann se uită la Michael cu ochi sticloşi, apoi îi şopti ceva la ureche Stellei, o sărută pe obraz şi o făcu să roşească.

— Ei bine, hai să te prezint tatălui ei!

Ann îl luă de braţ şi îl conduse spre o masă pe jumătate ocupată, departe de formaţie.

Un bărbat de vârstă mijlocie, cu puţină burtă, păr cărunt şi ochelari cu şnur, stătea lângă patru scaune goale. Purta o discuţie animată cu tipul blond şi destul de arătos de lângă el.

— Edward, el este Michael. Michael, acesta este Edward, tatăl Stellei.

Bărbatul se ridică şi îi strânse mâna. Era o strângere de mână politicoasă, fermă, fără a lupta pentru supremaţie, dar ochii lui căprui din spatele lentilelor îl examinau pe Michael ca pe un specimen de laborator, de origine necunoscută. Michael se simţea de parcă l-ar fi întâlnit pentru prima dată pe tatăl partenerei lui de la balul bobocilor, ca şi cum ar fi trebuit să-şi aducă CV-ul şi cele mai recente analize medicale care confirmau că nu are vreo boală cu transmitere sexuală. Michael îşi înăbuşi impulsul de a-şi scutura mâinile şi picioarele, aşa cum o făcea înainte de a intra în ring.

— Îmi pare bine să vă cunosc, spuse Michael.

— Plăcerea este a mea, spuse tatăl Stellei, cu un zâmbet dur, care îi aminti lui Michael foarte mult de propriul său tată – ei bine, dacă tatăl său ar fi fost un om normal.

— Acesta este Philip James, spuse Ann, arătând înspre tipul blond.

— Philip, el este Michael, iubitul Stellei.

Philip se ridică şi îşi netezi haina neagră a costumului, care

se potrivea perfect aiurii sale atletice, într-un mod care ar fi făcut mândru orice croitor.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Philip, întinzându-i politicos mâna.

Însă, când Michael i-o strânse, îşi simţi degetele prinse ca într-o menghină dureroasă. Ce naiba? Privirea din ochii căprui ai lui Philip păru dură când îl măsură pe Michael din cap până în picioare.

— Stella mi-a povestit despre tine la serviciu.

La serviciu?

Michael se uită la Stella, însă ea privi stânjenită în altă parte. Sărutul. *Acesta* era Dexter Stewart Mortimer Niles.

Michael îi eliberă mâna lui Philip, înainte de a ceda nevoii de a-l trânti pe masă.

— Philip, spuse el, încuviinţând încordat din cap.

Acest nemernic îşi băgase limba în gura Stellei. Nu arăta deloc aşa cum se aşteptase Michael. Ar fi trebuit să fie mai slăbănog, adus de spate şi mai puţin musculos. Cu siguranţă ar fi trebuit să poarte ochelari, unii foarte groşi, care să arate a binoclu.

Aparent neinteresată de tensiunea care plutea în aer, Ann continuă să-i prezinte pe oamenii bine îmbrăcaţi aşezaţi în jurul mesei: un singur tip care arăta ca un tocilar şi se potrivea perfect cu percepţia iniţială a lui Michael despre Philip şi care, întâmplător, deţinea o renumită companie tehnologică, un cuplu indian foarte educat şi o femeie în vârstă, cu părul cărunt, care purta o fustă de culoarea lavandei şi avea multe diamante enorme la gât, urechi şi degete.

El îşi descheie sacoul şi se aşează între Stella şi ultimul scaun gol de la masă, cu o stăpânire de sine pe care o căpătase în cei trei ani de lucru ca escortă.

— Aşadar, Michael, povesteşte-mi despre tine, spuse tatăl Stellei, încrucişându-şi braţele şi rezemându-se în scaunul său, urmărindu-l cu o privire precaută.

Da, această seară chiar era o repetiţie a celei de la balul bobocilor.

Michael ştia exact cum avea să decurgă această discuţie.

— Ce aţi dori să ştiţi? îl întrebă Michael.

— Pentru început, cu ce te ocupi?

Philip îl privea cu un interes rezervat.

Tatăl lui Michael şi-ar fi dorit să devină astrofizician sau inginer. Aproape de final, se hotărâse că arhitect. Asta era încă decent.

— Sunt designer.

— Oh, ce interesant! Ce proiectezi? Sau autorizaţia de securitate nu îţi permite să ne spui?

Când le dezvălui, aproape pufni în râs.

— Nu, nu sunt proiectant de armament. Confecţionez haine.

— El a făcut rochia Stellei, dragă, spuse mama Stellei, cu un zâmbet blând. Este remarcabil de talentat.

Faţa lui Edward se încruntă cu dezgust, dar acesta se stăpâni, oferindu-i lui Michael prezumţia de nevinovăţie.

— Trebuie să fie o afacere în care este dificil să ai succes. Lucrezi cu vreunul dintre designerii de la New York?

— În prezent, nu.

— Probabil îţi creezi propria colecţie. Foarte interesant, spuse Ann.

— Ca să fiu sincer, am luat o pauză.

Stella începu să vorbească, dar el o prinse de mână şi clătină uşor din cap. Chiar nu avea nevoie ca aceşti oameni să ştie că lucra la o curăţătorie şi făcea retuşuri toată ziua. Era destul de rău că acesta era adevărul.

Nu, nu era aşa de rău. Nu îi era ruşine cu asta. Era o muncă bună, cinstită. Ce sens avea să se mintă pe sine? Stând alături de toţi aceşti oameni care aveau o educaţie aleasă şi averi exorbitante, da, îi era ruşine. Nu era genul de bărbat pe care cineva să îl vadă lângă o femeie ca Stella.

— Aşadar… nu faci *nimic?* întrebă Philip, cu o privire plină de neîncredere.

Michael afişă o expresie nonşalantă pe chip şi ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puţin.

Boala mamei sale nu era treaba lor, iar Michael nu voia ca persoanele de la masă să îl privească cu milă.

Grimase similare apărură pe chipurile lui Edward şi al lui Philip, iar Michael îşi încleştă maxilarul. Probabil credeau că voia să se căsătorească cu Stella pentru bani. Nu ştiau că Stella era prea inteligentă pentru genul ăsta de rahat? Când avea să se îndrăgostească, avea să fie de cineva pe măsura ei.

— Aş înnebuni de plictiseală. Expresia lui Philip se arătă grijulie în timp ce o privea pe Stella. Tu nu poţi să suporţi să stai degeaba, nu-i aşa, Stella? Eşti o tipă motivată şi îţi place să ştii că munca ta are un impact asupra lumii. De aceea ne înţelegem atât de bine.

— Este adevărat că îmi place să lucrez, încuviinţă Stella, dar îi aruncă o privire îngrijorată lui Michael.

— Ed, ar fi trebuit să vezi ce a făcut cu ultimul proiect la care am lucrat împreună, continuă Philip. A abordat problema într-un mod pe care nu l-am mai văzut până acum, iar programul revoluţionează modul în care vânzătorii online îşi promovează produsele către clienţi.

— Sunt sigur că nu ar fi putut-o face fără ajutorul tău, Phil, spuse tatăl Stellei, strângându-l cu drag de umăr pe Philip.

Aşadar, aceştia doi se cunoşteau deja? Erau parteneri de golf sau cine ştie ce alt rahat de genul ăsta? Lui Michael îi trecură prin minte cincisprezece moduri diferite de a se descotorosi de un bărbat. Şi cum adică ea avea *nevoie* de Philip? Stella nu avea nevoie de nimeni. Nici măcar de Michael nu mai avea. Şi, probabil, nici nu avusese vreodată.

Un zâmbet sincer se contură pe buzele Stellei.

— Asta este adevărat. Lucrăm bine împreună.

Într-adevăr. Michael ura ideea că ea lucra cu Philip şi că îi plăcea asta. Nenorocitul ar fi trebuit să o irite la fel de mult ca pe el. Simţi dorinţa juvenilă de a o săruta în public şi de a-şi marca teritoriul, dar îşi dezlipi mâna de a ei, înainte să poată acţiona. Stella nu observase. Încă îi zâmbea lui Philip – zâmbetul ei sincer, cel pe care obişnuia să i-l ofere lui. Să fie al naibii dacă asta nu îl durea ca şi cum unul dintre testicule i-ar fi fost sfâşiat.

— Este una dintre puţinele persoane care mă tolerează. Ştiu că sunt un măgar. Am standarde şi nu pot suporta lenea şi prostia, spuse Philip, în timp ce îi aruncă lui Michael o privire cu subînţeles.

Michael inspiră adânc şi expiră uşor. Căută pe pereţii încăperii un ceas. Oare cât mai trebuia să reziste?

Conversaţia de la masă se îndreptă apoi spre teoria economică şi statisticile avansate, iar el privi resemnat cum Stella se deschidea şi începea să vorbească. Îl rugase să o întrerupă dacă începea să vorbească despre muncă, dar îi plăcea asta la nebunie. Cu certitudine, aceasta era pasiunea ei în viaţă. Michael nu voia să îi răpească asta. Philip, cu toată presupusa lui nemernicie, ţinea pasul cu ea într-un mod în care Michael nu ar fi putut niciodată.

Îşi aminti de acel sărut. Ea spusese că nu îi plăcuse şi că Philip fusese enervant, dar cu siguranţă nu îi displăcea să interacţioneze cu el acum.

Michael nu putu să nu observe că Stella şi Philip formau un cuplu plăcut. Având interese şi specializări similare, erau greţos de perfecţi unul pentru celălalt. Îşi aminti că tocmai Philip fusese cel care o îndemnase pe Stella să angajeze o escortă. Ea voise să îl cucerească pe Philip. Poate – la naiba, ura să se gândească la asta – că aşa şi trebuia.

La urma urmei, relaţia dintre Michael şi Stella era una sexuală. Nu se conectaseră în acest mod cerebral, iar el ştia cât de important era ca mintea Stellei să fie stimulată.

Îi venea greu să recunoască asta, dar el nu era suficient pentru ea. Din mai multe perspective diferite. Ea nu l-ar fi putut iubi niciodată. Michael nu era decât pentru practică. În timp ce conversaţia despre economie continua, un sentiment de adâncă tristeţe şi durere îl cuprinse. Totul era greşit.

— Oh, mă bucur că mama lui Philip a reuşit să ajungă, spuse Ann.

O mână cu ojă roşie se sprijini pe spătarul scaunului de lângă Michael, iar o combinaţie familiară de mirosuri îi asaltă nasul. Scorţişoară şi ţigări. Cuburi de gheaţă sclipiră, înainte ca un pahar umplut pe jumătate cu whisky să fie pus pe masă.

— Bună seara, dragilor! Scuze că am întârziat.

O femeie minionă, cu părul blond şi lung, decolorat, şi o rochie neagră, se aşeză pe scaunul gol. Stătea cu spatele la el, dar Michael o recunoscu imediat. Îi sărutase acel maxilar.

— A trebuit să fac o scurtă oprire înainte să... Se întoarse cu faţa spre el, iar expresia ei deveni pe cât de surprinsă îi permitea Botoxul. Ei, ce să vezi? Bună, Michael!

— Bună, Aliza!

Ce moment *excelent* pentru a da nas în nas cu cea mai antipatică fostă clientă!

{capi+olul} 24

— Voi doi vă cunoaşteţi? Ce minunat! exclamă mama Stellei, bătând din palme.

Stella simţi că urma să vomite. Mama lui Philip era femeia din club. Care-i dăduse maşina lui Michael. Cea pe care o conducea în fiecare zi. Cea pe care nu o lăsase pe Stella să i-o înlocuiască.

Michael se propti în scaunul lui, cu un zâmbet calm, relaxat, şi arătând mortal de frumos în costumul lui negru.

— Ne ştim de mult timp.

Aliza râse răguşit şi îi mângâie braţul cu o mână.

— Da, aşa este.

Când el nici măcar nu tresări la contact, Stellei i se puse un nod în gât. Lui Michael îi plăcuseră femeile mai în vârstă – chiar el îi mărturisise asta. Cu sânii mari, faţa mică, vocea mieroasă de la whisky şi alură seducătoare, Aliza era sex în carne şi oase. Stella îşi aminti că el încheiase legătura dintre ei. Astăzi, nu pe Aliza o făcuse să aibă trei orgasme cu gura lui frumoasă, înainte de a face dragoste cu ea, ca şi cum nu ar fi fost de ajuns.

— Te rog, spune-mi cu *cine* ai venit aici?

Aliza îi privi pe cei de la masă, cercetând-o pe mama Stellei, înainte de a-şi întoarce privirea spre chipul lui Michael.

— A venit cu mine, răspunse Stella, apropiindu-se de el şi acoperindu-i mâna cu a ei.

Se aşteptase ca el să îşi răsucească palma şi să îşi împletească degetele cu ale ei, aşa cum făcea de obicei. Când rămase nemişcat, stomacul i se strânse ghem. Ce însemna asta?

Aliza îşi ridică paharul cu whisky şi o privi pe Stella pe deasupra ramei ochelarilor.

— Ei bine, nu-i aşa că sunteţi o pereche frumoasă? Fiica ta este superbă, Ann. Îmi dau seama de ce îi place atât de mult lui Phil. Păcat că nu este singură.

Mama ei zâmbi, dar, văzându-i încordarea din jurul ochilor, Stella îşi dădu seama că era îngrijorată.

— Mulţumesc, Aliza! Amândoi arată foarte fericiţi. Şi nu e păcat deloc.

Stella îi strânse mai tare mâna lui Michael şi îi studie profilul. Înainte de această seară, fuseseră fericiţi. Ce se întâmpla? El rămase impasibil, cu privirea aţintită asupra Alizei. Stella îl atingea, dar el părea la zeci de kilometri distanţă.

— Deci este o relaţie *serioasă!* Aliza se uită la părinţii Stellei, înainte de a zâmbi şi a-i arunca lui Michael o privire

amuzată. Întâlnire cu părinţii, Michael? I-ai fi întâlnit şi pe ai mei, pentru preţul corect?

— Despre ce vorbeşti? o întrebă Philip, şi îşi miji ochii, în timp ce se uita de la mama sa la Michael, apoi din nou la ea.

Aliza luă o înghiţitură zdravănă de whisky şi îi zâmbi sugestiv.

— Obişnuiam să... ne întâlnim.

— Cred că îţi baţi joc de mine, spuse Philip, privindu-l fix pe Michael, cu un dezgust crescând. Te-ai culcat cu *mama?*

— Nu chiar, răspunse Michael, cu un zâmbet încordat.

— Dacă îmi amintesc corect, nici nu s-a pus problema de *dormit,* chicoti Aliza.

— Of, fir-ar să fie! Am nevoie de ceva de băut.

Tatăl Stellei se ridică şi plecă de la masă.

— Adu-mi alt whisky cu gheaţă dacă tot pleci, dragul meu, spuse Aliza, clătinând paharul.

— Ai băut destul, îi răspunse el, mergând spre barul cu cocktailuri din colţul sălii.

Râsul forţat al Alizei pluti peste masă, înainte ca femeia să dea pe gât paharul şi să-l pună jos.

— Niciodată!

Deoarece Stella stătea atât de aproape de Michael, văzu când unghiile roşii ale Alizei îl mângâiară peste coapsă. El nu se mişcă. Doar se uită la femeie, în timp ce mâna ei urca încet, apropiindu-se din ce în ce mai mult de şliţul pantalonilor. De ce nu o oprea? Îşi dorea ca ea să îl atingă?

Ridicându-se brusc, el spuse:

— Mă duc să iau o gură de aer. Scuzaţi-mă!

Înainte ca Aliza să poată merge după el, Stella sări de pe scaun şi îl urmă prin uşile din spate. Aerul de afară mirosea a iarbă tăiată şi a clor, iar răcoarea nopţii îi făcu pielea de găină pe umerii şi braţele ei goale.

— Michael! strigă ea.

El se opri lângă piscina de un albastru strălucitor.

— Ar trebui să te întorci, Stella.

Ea se apropie de el. Această distanţă dintre ei o făcea să intre în panică. Oare cum ar fi putut să se apropie din nou? Îi luă mâna şi i-o puse în jurul taliei sale, apoi îşi împinse corpul mai aproape de al lui.

— Dar o să-mi lipseşti.

Ochii lui se înmuiară şi Michael îşi strânse braţele în jurul ei. Ea oftă şi îşi lăsă obrazul pe pieptul lui, ascultându-i respiraţia. Dacă ar fi putut să o ţină aşa, totul ar fi fost încă în regulă.

— Te simţeai foarte bine înainte ca trecutul meu să fie dezvăluit, spuse el, plimbându-şi mâna pe spatele ei.

— Mai bine aş fi rămas acasă cu tine, îi spuse, apoi se apropie mai mult de el şi îl sărută pe gât. De ce ai lăsat-o să te atingă aşa? M-a scos din minţi.

Michael era al ei.

— Serios?

Atingându-i uşor buzele, apoi maxilarul, el îi sărută pielea delicată.

— Da.

— Nu este profesional să te iei la ceartă cu fostele cliente. Chiar dacă ele nu apreciază asta la momentul respectiv, o vor face mai târziu. Voi face tot posibilul să fiu la fel de amabil şi cu tine în viitor.

În viitor. După ce aveau să se despartă.

— Nu vreau asta.

Acum, el era parte din viaţa ei. Una dintre cele mai bune părţi. Nu putea pleca.

— Asta face lucrurile mai uşoare pentru mine, spuse el.

— Nu, nu asta am vrut să spun.

— Dar ce *vrei,* de fapt, Stella?

— Vreau...

Îşi linse buzele şi inspiră adânc. Ar fi putut să spună că *îl* dorea? Ar fi putut să spună că îl iubea? Îşi trecu mâinile peste

pieptul lui şi îl strânse de umeri, iar el o urmări cu atenţie. Stella şi-ar fi dorit să se priceapă mai bine la comunicare. Şi-ar fi dorit să îşi poată lăsa corpul să vorbească în locul ei. Corpul ei ştiuse întotdeauna să comunice perfect cu al lui. Chiar şi acum, se trezi că răspunde la apropierea lui, venind mai aproape de el, potrivindu-se perfect cu el.

El îşi mişcă mărul lui Adam când înghiţi în sec şi plecă de lângă ea.

— Atunci, să mergem. Să mergem la tine acasă. Sau poate vrei să încercăm în maşină.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre sex, Stella, rosti el, iar cuvintele răsunară tare şi răspicat în aerul nopţii.

Plămânii ei se strânseră atât de tare, încât abia mai putea respira.

— Nu asta voiam să spun.

— Atunci trebuie să punem capăt acestei farse. Pentru că nu am altceva de oferit.

— Ba ai. Mă asculţi, şi vorbeşti cu mine, şi…

— Niciodată nu voi putea să vorbesc cu tine ca acel nemernic de acolo. Nici măcar nu vreau. Sunt prea tâmpit pentru a da doi bani pe matematică şi economie.

— Nu este adevărat. Eşti deştept.

— Nu am agonisit nimic. Nu am fost plecat nicăieri. Fac sex pentru bani, şi când asta nu este suficient… El îi întâlni ochii cu o privire serioasă. Mă gândesc cum să-i fur. Îmi planific totul în minte, de la cine i-aş lua, minciunile pe care le-aş spune, cum aş putea să-mi acopăr urmele. Pentru că sunt la fel ca tata.

Ea clătină din cap. Despre ce vorbea? El nu ar fi furat niciodată. Stella nu avea nicio urmă de îndoială.

— Ai vrut să ştii de ce îl urăsc. Îţi voi spune întregul motiv. Se opri o secundă, înainte de a continua. Este atât de bun la înşelat, încât este faimos pentru asta. A apărut la ştiri cu ceva

timp în urmă. Nu ai auzit de el? Frederick Larsen.

— Nu am... Dar chiar în timp ce vorbea, numele familiar îi trezi amintiri, şi Stella trase brusc aer în piept. Escrocul. A sedus femeile şi...

— A furat de la ele. Le-a spus tuturor că deţine o companie de software. A fost plecat atât de des în „călătorii de afaceri”! Mama ştia că o înşală, dar el întotdeauna se întorcea. Până acum trei ani, când a dispărut, iar cealaltă soţie a apărut la uşa mamei să îl caute. S-a dovedit că fiecare dolar pe care îl câştigase fusese obţinut de la o femeie escrocată. Şi pe mama a escrocat-o cel mai mult. Înainte de a pleca ultima dată, a golit toate conturile bancare şi a încasat împrumuturi enorme pe numele ei. A trebuit să ipotecheze totul pentru a plăti datoriile, dar nici asta nu a fost suficient. Urma să piardă magazinul şi casa pentru care muncise atât de mult. Sora mea a trebuit să renunţe la şcoală pentru că brusc nu am mai putut plăti taxele. Michael se întoarse cu spatele la ea şi începu să-şi desfacă cravata cu smucituri violente ale mâinilor. Jobul de care eram atât de pasionat – cel pentru care am traversat ţara, crezând că familia mea era în siguranţă acasă cu tata – era plătit cu o sumă atât de mică, încât a trebuit să renunţ. Nu aveam abilităţi care să îmi ofere bani rapid, aşa cum ai tu. Aşa că m-am folosit de acest lucru pe care l-am moştenit de la tata: corpul meu, care are aceeaşi înălţime cu al lui, zâmbetul meu care arată la fel ca al lui, şi l-am vândut. Am regulat jumătate din California, zi şi noapte, luni întregi, şi am folosit banii pentru a îndrepta situaţia. Dar când am reuşit, mama s-a îmbolnăvit şi...

Cravata îi flutură pe jos şi Michael îşi descheie şi nasturii de sus ai cămăşii, ca şi cum l-ar fi sufocat. Îşi acoperi ochii cu palma şi respiră zgomotos.

Stella se îndreptă şovăitoare spre el. Îi puse o mână pe obraz şi îl găsi plin de lacrimi fierbinţi. Gâtul ei era prea inflamat pentru a vorbi, aşa că îl cuprinse cu braţele şi îl strânse cu toată puterea. El îşi îngropă faţa în părul ei şi o

îmbrăţişă la rândul lui.

— Nu este vina ta, tatăl tău a făcut acel lucru oribil, iar tu nu eşti ca el, îi şopti ea.

Cum putea el să creadă asta?

— Dacă *aş fi fost* acolo, poate că aş fi observat ce făcea şi aş fi putut să îl opresc.

— Şşşt. Stella îşi trecu degetele prin părul lui. Chiar dacă ai fi fost acolo, nu ai fi descoperit nimic decât când ar fi fost prea târziu. A păcălit o mulţime de oameni. La asta se pricepea cel mai bine.

El îşi strânse braţele mai tare şi o sărută apăsat pe obraz. Când vorbi, vocea îi era aspră, intimă şi pustiită.

— Nebunia cea mai mare este că, deşi a făcut toate acele lucruri, deşi mi-e ruşine cu el şi îl urăsc, încă îmi este dor de el. Este tatăl meu. Tatăl meu este un infractor mincinos, un escroc, şi îl iubesc.

Stella nu avu replică pentru Michael în acel moment, aşa că nu făcu decât să îl strângă în continuare în braţe. Ce puteai să spui cuiva care suferea atât de mult? Tot ce putea să facă era să-şi ţină capul pe umărul lui şi să-i împărtăşească durerea.

După o clipă şi o eternitate, Michael se îndepărtă. Ştergându-şi lacrimile de pe obraji, îi spuse Stellei:

— Am acceptat propunerea ta pentru că am vrut să te ajut să-ţi depăşeşti problemele, şi este clar că ai reuşit să o faci. Eşti pregătită pentru o relaţie reală acum. Dacă un nenorocit nu te vrea pentru că eşti autistă, nu te merită. Mă auzi? Nu ai de ce să-ţi fie ruşine.

Parcă sângele i se scurse din vene şi inima încetă să-i mai bată.

— Ştiai despre asta?

— Mi-am dat seama după prima seară petrecută la mama, îi spuse el, zâmbind uşor.

Aşadar, ştiuse în tot acest timp? Oare era bine sau rău? Habar n-avea.

— Vrei să pleci? se auzi ea întrebând.

— Este timpul să merg mai departe, Stella. Nu ne oferim unul altuia toate lucrurile de care avem nevoie.

Dintr-odată, Stella pricepu că se referea la ea. Că *ea* nu era suficientă pentru *el*. Din cauza a cine şi a ceea ce era, a defectelor şi excentricităţilor ei, a diagnosticului ei.

Deznădejdea o sufocă. Fusese o naivă să spere că l-ar fi putut seduce. Bărbia îi tremură şi îşi muşcă interiorul buzei pentru a masca asta.

— Înţeleg.

El îşi trecu vârfurile degetelor peste obrazul ei şi îi dădu părul după ureche.

— Ai nevoie de mai mult decât sex, iar eu nu îţi pot oferi acele lucruri.

Ea privi în jos la pantofii ei. Poate că nu fusese decât sex pentru el, dar pentru ea, pe cât de jalnic părea, fusese dragoste.

El o mângâie cu palmele calde pe braţele reci şi o strânse, spunându-i:

— Îţi mulţumesc pentru ultimele luni. Pentru mine chiar au fost deosebite.

Nu suficient de deosebite.

— Mulţumesc, Michael. Pentru că m-ai ajutat cu problemele mele de anxietate.

— Promite-mi că nu vei mai angaja alte escorte după această experienţă.

— Fără escorte. Îţi promit.

Nu exista decât o singură escortă pe care o dorea.

— Foarte bine! suspină el în părul ei. O să plec acum.

— Te pot conduce acasă, îi zise ea, pentru că nu-şi dorea încă să se despartă.

— Prefer să chem un taxi. Vreau să-mi strâng lucrurile de la tine, şi este mai bine dacă nu eşti acolo când fac asta. Ai grijă de tine, bine?

— Bine.

El scoase din buzunare cheile, telefonul şi cardurile şi i le înmână.

— Pa, Stella!

— Pa, Michael!

Ca o statuie nemişcată şi amorţită, ea îl urmări cum pleacă. Apoi se întoarse şi intră în sala de festivităţi. Ar fi preferat să meargă acasă, dar el voia să-şi strângă lucrurile în linişte. Niciun plan de remediere a situaţiei nu ar fi funcţionat. Gândul de a trece pe lângă el în parcare sau pe drum îi umplu ochii de lacrimi noi.

Mai bine să se întoarcă la cină. Era ultimul loc în care voia să fie în acel moment.

După ce merse la baie şi îşi refăcu machiajul aşa cum se pricepu, se aşeză la masă.

— Unde este Michael, Stella dragă? o întrebă mama ei, în şoaptă.

— A plecat. Tocmai ne-am despărţit.

Philip zâmbi.

Aliza îi aruncă Stellei o privire compătimitoare din partea cealaltă a scaunului gol pe care stătuse Michael şi îi puse o mână pe umăr.

— Bărbaţii ca el trebuie să fie liberi, draga mea.

Stella îi dădu mâna la o parte fără niciun cuvânt.

Tatăl ei îşi miji ochii de nemulţumire. Stella ştia ce părere avea tatăl său cu privire la orice comportament nepoliticos.

— Aşa e cel mai bine.

Pentru prima dată, mama ei nu avu nimic de spus. Doar o privea pe Stella îngrijorată.

— Meriţi mult mai mult, adăugă Philip.

Apropoul privirii sale spunea că *mai mult* însemna *el*.

Articulaţiile Stellei se albiră în timp ce îşi răsucea degetele în jurul genunchilor. Emoţia îi clocotea în piept, urlând să iasă afară, dar şi-o înăbuşi.

— Sunt de acord, spuse tatăl ei. Nu am văzut nimic bun la

acel bărbat.

O durere ascuţită îi străpunse măruntaiele, iar Stella îşi pierdu controlul.

— Atunci, înseamnă că nu ai fost destul de atent. El nu stă degeaba. Nu este leneş. Uneori, există lucruri mai importante decât pasiunea şi ambiţia. Michael şi-a lăsat cariera deoparte, ca să poată avea grijă de mama lui, care moare de cancer. El este genul de persoană care renunţă la orice pentru oamenii pe care îi iubeşte, renunţă *la tot*. Michael nu este altceva *decât* un om bun.

Şi care nu o dorea pe ea.

Faţa tatălui ei se întunecă.

— Atunci de ce nu a spus asta chiar el?

— De ce ar fi vrut să împărtăşească aşa ceva cu nişte oameni care îl privesc de sus?

— Eu nu l-am…

— Ajunge, Edward! se răsti mama ei. Era evident ce gândeai. Tu vrei ca Stella să fie cu un bărbat ambiţios şi orientat spre carieră, cineva care să poată avea grijă de ea. Se pare că nu conştientizezi, dar ea este suficient de ambiţioasă şi nu are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea financiar. Stella dragă, hai să plecăm de aici! Zgomotul mă irită.

Mama îi întinse mâna, iar Stella o luă, lăsându-se condusă într-o zonă de relaxare goală, chiar în afara sălii de festivităţi. Un buchet mare din ramuri de salcie şi cale decora măsuţa joasă de cafea.

Stella privi marginea uneia dintre flori, înainte să se aşeze şi să închidă ochii. Aici era mult mai linişte, iar o parte din tensiunea din mintea ei dispăru. Dar durerea din inimă nu i se diminuă. În schimb, se răspândi în exterior şi se intensifică, zdrobind-o cu deznădejde şi înfrângere. Senzaţia mâinii moi a mamei pe piciorul ei o făcu să deschidă ochii.

Femeia o îmbrăţişă, învăluind-o cu şiragurile de perle răcoroase şi cu parfumul ei Chanel Nr. 5. Stellei încă nu-i

plăcea parfumul acela puternic, dar în acel moment, familiaritatea lui o calmă. Se relaxă şi îşi lăsă mamă să o îmbrăţişeze aşa cum o făcuse în copilărie, fără să-şi dea seama că plângea, până când mama ei nu încercă să o liniştească şi să o legene uşor.

— Îmi pare atât de rău, draga mea! Întotdeauna mi-am dorit un artist pentru tine, cineva sensibil care să te pună pe primul loc. Mai târziu, ne putem gândi la un mod strategic de a găsi persoana perfectă. Ar trebui să încerci Tinder, dragă.

Chiar şi acum, mama ei tot încăpăţânată era. Nu renunţa niciodată.

Stella scoase un suspin lung şi epuizat.

— Acea persoană era Michael.

— Nu te încăpăţâna, Stella. Există miliarde de oameni pe această planetă, şi nu poţi forţa dragostea. Vei găsi pe cineva mai potrivit decât el, dacă rămâi concentrată pe asta.

Stella nu spuse nimic. Michael era pentru ea mentă cu fulgi de ciocolată. Ar fi putut încerca alte arome, dar el avea să fie întotdeauna preferata ei.

Asta făcuseră întotdeauna diferenţele ei. O lăsau singură când era înconjurată de oameni. De obicei, nu-i păsa. Nu avea nevoie de oameni. Era cea mai fericită când avea spaţiul şi timpul pentru a se concentra pe lucruri care o interesau. Dar Michael o interesase, şi nu se simţise niciodată singură cât timp fusese cu el. Nici pe departe. Conştientizarea faptului că toate sentimentele fuseseră doar din partea ei o *durea* nespus.

— Mamă, crezi că ai putea să abandonezi o perioadă subiectul vânătoarei de soţi şi discuţiile despre nepoţi? Vreau să te fac fericită, dar acum chiar sunt obosită.

Mama ei o strânse mai tare.

— Desigur, uită de nepoţi. Nu am vrut să te presez. Vreau doar să te ştiu fericită.

Stella oftă şi închise ochii. Nu-i păsa de fericire. Tot ce îşi dorea în acest moment era să nu simtă nimic.

În casa Stellei domnea o liniște absolută. Era amuzant că Michael nu observase asta niciodată. Când era acolo, era de obicei ocupat să vorbească cu Stella, să îi asculte observaţiile ciudate, să gătească în bucătăria ei imensă şi să îi dea să mănânce, să o sărute, să facă dragoste cu ea...

Avea să îi lipsească această casă. Avea să îi lipsească *Stella*. Mult. Deja îi era dor de ea. Dorul de ea îl sfâşia în bucăţi. Însă încheierea aranjamentului lor fusese decizia potrivită. Stella nu mai avea nevoie de ajutorul lui şi merita pe cineva mai bun decât el. Cineva mai deştept, care nu avea un tată infractor. Cineva care i-ar fi putut impresiona părinţii şi care nu s-ar fi întâlnit cu foste cliente când ieşeau la cină.

Asta îi reaminti că, începând de vinerea următoare, avea să revină la meseria de escortă. Gândul nu îl încânta deloc. Nici măcar nu era sigur că putea avea o erecţie tare pentru altcineva în acel moment. Tot ce-şi dorea era mirosul Stellei, şi gustul Stellei, şi pielea Stellei. Trupul său se armonizase cu al ei, şi cu nimeni altcineva n-ar mai fi fost la fel. Vechile fantezii care îl interesaseră erau acum neinteresante şi plictisitoare. Îşi crease o nouă fantezie sexuală, despre o fată timidă care visa cu ochii deschişi la economie.

Michael se aşeză pe patul Stellei şi îşi îngropă faţa în palme. Aceasta era ultima oară când mai stătea acolo. La naiba cu tot! Alt bărbat avea să doarmă în curând în acel pat. Sentimente urâte şi întortocheate începură să îl roadă. Numai el putea să o sărute pe Stella, să o atingă, să o iubească. Voia să smulgă păturile de pe pat şi să rupă totul în bucăţi. Dacă el nu mai putea dormi acolo, nimeni nu putea. N-avea decât să îşi cumpere un pat nou.

Strângându-şi mâinile în pumni, se duse la dressing, înainte să îi distrugă dormitorul. Îşi îndesă tricourile şi blugii în geantă, apoi goli sertarul de lenjerie. Voise să facă asta pentru a putea pleca. Îşi îngrămădi şosetele în geantă, apoi

boxerii împăturiţi perfect. În partea de jos a sertarului găsi un pachet nedeschis. Marca şi mărimea exactă a boxerilor pe care îi folosea, deşi de obicei el cumpăra bleumarin, iar aceştia erau roşii. În jurul pachetului era legată o fundă.

Stella îi cumpărase lenjerie.

Era primul cadou pe care i-l oferise. Ce amuzant! Oare crezuse că ai lui erau uzaţi? Poate că erau. Aruncă pachetul în geanta sport şi o închise. Nu erau foarte scumpi şi, cu siguranţă, ea nu avea să îi folosească. Îi cumpărase pentru el, aşa că avea să îi păstreze.

Când ieşi din camera ei, îşi scoase portofelul din buzunar, trase o hârtie împăturită şi o puse pe noptiera ei. Acolo avea dovada că el nu era ca tatăl său.

Dar poate că nu din acest motiv i se părea atât de corect să facă asta. Poate că i se părea corect pentru că era îndrăgostit.

Se plimbă prin casa goală, stingând luminile în timp ce mergea. După ce încuie uşa de la intrare, băgă cheia sub covoraşul de la intrare, spuse încet rămas-bun şi plecă.

{capi+olul} 25

A doua zi dimineaţă, când Stella se întinse după ochelari, degetele i se opriră pe o bucată de hârtie. Se încruntă, o ridică şi o ţinu aproape de ochii umflaţi de lacrimi. Un cec. Cecul de la *ea*. Cel de cincizeci de mii de dolari.

Se ridică din pat şi îşi trecu degetele tremurânde pe suprafaţa cecului. Ce însemna asta? De ce nu îl păstrase? De ce nu îl încasase?

Cuvintele lui din noaptea trecută îi răsunară în minte.

Am acceptat propunerea ta pentru că am vrut să te ajut.

Nu pentru că ar fi vrut să fie cu ea, nici măcar pentru bani, ci pentru că îi fusese milă de ea.

Pentru că era autistă.

O emoţie groaznică îi inundă corpul ca o otravă şi Stella îşi

acoperi gura pentru a înăbuşi sunetele care îi veneau din gât. Crezuse că el începuse să o placă. Crezuse că fusese specială. Se gândise că o putea iubi şi el. Dar de fiecare dată când fuseseră împreună, nu fusese altceva decât milă din partea lui. Toate sărutările, toate acele momente, toate fuseseră din milă. Şi acum, că făcuse o faptă bună, trecuse mai departe.

Durerea o zdrobea şi o sfâşia, distrugând-o din interior. Ea nu era o faptă bună. Era o fiinţă umană. Dacă ar fi ştiut ce simţea el, nu i-ar fi făcut niciodată această propunere. Ea *nu* fusese un caz caritabil. Banii ei erau la fel de buni ca ai oricui altcuiva. De ce nu putuse pur şi simplu să îi ia?

Frecându-şi nervoasă faţa, îşi spuse că era mai puternică de atât. Nu avea să sufere după un bărbat care nu o dorea.

Aranjă patul cu mişcări furioase ale braţelor şi intră în baie pentru a-şi spăla dinţii. Îi curăţă cu aţă dentară până când gingiile îi sângerară. Când strânse mâna în jurul periuţei de dinţi, ceva nechibzuit o făcu să îi dea drumul şi să se ducă la duş. Foarte deliberat, îşi inversă rutina duşului, spălându-se de jos în sus. Nu era un robot sau o femeie autistă cu handicap. Era ea însăşi. *Era* destul. Putea fi orice dorea. Se putea *transforma* în orice. Putea să dovedească tuturor că se înşelaseră.

Când ieşi din duş, respira greoi. Avea să reuşească, şi totul avea să iasă bine. Când avea să termine, avea să fie o fiinţă nouă, proaspătă şi fantastică. Merita să fie aşa.

Se şterse repede cu prosopul, trecu în mod intenţionat pe lângă periuţa de dinţi care o aştepta şi intră în dressing, unde trase pe ea rochia neagră care îi plăcea lui Michael. Nu se deranjă să se acopere cu un cardigan. Oamenii n-aveau decât să se uite!

Privind în oglindă peste chiuveta ei, când în sfârşit îşi permise să se spele pe dinţi, văzu o privire plină de hotărâre. Părul ei era într-o dezordine sălbatică, dar nu intenţiona să îl îmblânzească. Nu avea chef. Alte femei îşi lăsau starea de spirit

să le dicteze acţiunile şi să le schimbe rutinele. Stella avea să facă la fel.

După ce înghiţi forţat o bucată de pâine prăjită, se uită la casa ei goală. Iar acum ce urma? Trupul ei deborda de nevoia de acţiune, de schimbare, de violenţă. Astăzi nu avea să meargă la serviciu. Oamenii nu lucrau duminica. Când se deschideau magazinele, ieşeau. Făceau cumpărături. Sau făceau alte activităţi împreună.

Dar pentru Stella nu mai exista *împreună*.

Se aşeză în faţa pianului ei Steinway de un negru lucios şi ridică tăblia de pe clape. Cântă automat acordurile de deschidere pentru „Clair de Lune", dar melodia era prea lentă şi prea romantică, şi îi amintea de Michael. O abandonă după primul crescendo. În loc să lase muzica să curgă în continuare cu blândeţe, o duse mai sus şi îşi vărsă neliniştea în melodie. Gâtul i se umflă şi inima îi sângeră printre note.

Nu era suficient. Îi dărui pianului toată furia ei. Bătea puternic acorduri pe clape într-o succesiune rapidă, ca valurile de furtună ce se spărgeau pe stânci. Val, după val, după val de supărare. Încă nu era suficient.

Făcu apoi ceva ce nu mai făcuse niciodată. Stella fusese întotdeauna o fire blândă. Vorbise întotdeauna calm. Nu rănise pe nimeni în mod intenţionat. Iubea muzica şi ordinea, şi tiparele.

Îşi trânti mâinile pe claviatură şi notele răsunară cu putere. Un haos mizerabil. Puternic, tare, mai tare. Din nou şi din nou, până când palma o duru, dinţii îi scrâşniră, iar corpul îi tremură de suprasolicitare fonică. În acel moment, lovi mai tare, războind împotriva zgomotului şi a ei înşişi.

O pocnitură din interiorul pianului i se ridică prin degete şi îi urcă pe braţe. Abia atunci îşi lăsă mâinile tremurânde să cadă de pe clape. Îşi ridică piciorul de pe pedala de susţinere, amortizând sunetul rezidual al corzilor. Bâiguiala dureroasă a inimii ei îi umplu urechile.

Pianul trebuia să fie acordat.

Avea să se îngrijească de asta mai târziu. Magazinele se deschideau în curând, iar ea voia să meargă la cumpărături. Căuta parfum.

Magazinul era închis duminica, dar ceva îl făcu pe Michael să meargă într-acolo oricum. Descuie uşa din faţă şi intră. După ce trecu pe lângă cabina de probă goală, intră în zona de lucru din spate. Acolo, cercetă raftul mecanizat unde hainele curăţate erau agăţate la uscat, pereţii de aţă multicoloră şi maşinile de cusut verzi.

Locul acesta era viaţa mamei sale şi era incredibil de mândră că era proprietara unei astfel de afaceri înfloritoare. Din toată familia lor extinsă, ea avusese cel mai mult succes. Ei bine, ar fi avut, dacă nu era tatăl lui.

Pentru Michael, acest loc era o închisoare. Nu dorea să facă probe şi retuşuri obositoare, şi să se ocupe de curăţarea hainelor. Voia să creeze ceva nou.

Merse la biroul din spatele camerei şi deschise micul sertar rezervat pentru schiţele sale. Cartea de deasupra era rece şi familiară sub degetele lui, iar hârtia era fină. Se aşeză la una dintre mesele de lucru şi deschise cartea la o pagină goală, apoi puse vârful creionului pe ea.

De obicei, începea mai întâi designul vestimentar, gulerul şi umerii, uneori talia, dacă acesta era punctul central. De obicei, faţa era doar o impresie, un profil, curbura unui maxilar. Mâinile şi picioarele erau dungi rapide de creion, doar idei vagi. Astăzi, începu cu faţa. Era singurul lucru din mintea lui.

Ochii aceia şi genele dese. Arcul sprâncenelor. Nasul. Buzele sărutate de atâtea ori. Când termină, Stella îl privi din pagină. Îi surprinsese perfect esenţa. Mâinile lui îi cunoşteau fiecare trăsătură.

Asemănarea era suficientă pentru a-i face sângele să i se

ridice în gât, şi Michael îşi scoase telefonul din buzunar, ca să verifice mesajele sau apelurile pierdute.

Niciunul. La fel ca de celelalte nouăzeci şi nouă de ori cât verificase astăzi.

Ea spusese că avea să îl urmărească şi să îl sune, iar el era suficient de întors pe dos ca să îşi dorească asta. Dacă obsesia era tot ce putea avea din partea ei, şi-o dorea. Cu cât mai multă dramă, cu atât mai bine. Poate că nu vor avea altceva de ales decât să se cupleze din nou.

Ecranul telefonului se întunecă şi realitatea îl izbi. Obsesia ei nu fusese suficient de puternică pentru a rezista în faţa trecutului infracţional al familiei sale, şi nici a celorlalte neajunsuri ale lui. Până la urmă, nu fusese decât practică şi sex.

Telefonul îi bâzâi cu un mesaj din aplicaţia agenţiei. Cineva îl rezervase pentru această vineri. Preţ de o secundă, crezuse că ar fi putut fi Stella, şi o fericire arzătoare îi inundă întreaga fiinţă. Încă îl mai dorea, chiar dacă aflase totul despre el. Apăsă pe ecranul telefonului cât de repede putu, dar când aplicaţia se încărcă, văzu că era cineva nou. Stomacul i se strânse ghem.

Fusese o perioadă când îi plăcuse varietatea misiunilor sale ca escortă. Acum, trupul i se încorda de repulsie la simpla idee de a atinge pe altcineva, nici nu se punea problema de sărutări sau de a face sex. Se simţea… legat în permanenţă de perechea lui, ca o lebădă blestemată. Numai că lebăda pe care o alesese nu se legase de el.

De ce ar fi făcut-o?

Regulase foarte multe femei. Ce altceva realizase în viaţa lui? Ce făcuse cu adevărat? Curăţase milioane de haine, atâta tot. Era un nimic. Bun pentru un test drive, dar nu pentru a fi luat acasă. Ar fi trebuit să fie mândru că o ajutase pe Stella să îşi consolideze încrederea în sine şi că se dovedise a fi mai bun decât tatăl său, dar era un nemernic egoist şi o dorea pe ea.

Într-un viitor previzibil, ea avea să iubească alt bărbat – pe

nemernicul ăla de Philip –, care în mod sigur avea să îl alunge pe Michael din mintea ei. Mâinile ei aveau să atingă alt trup, gura ei...

Îşi apăsă palmele pe ochi şi respiră adânc pentru a-şi alunga greaţa. Dacă ea urma să şi-o tragă cu alţi bărbaţi, asta avea să facă şi el. Şi avea să înceapă chiar acum. Se ridică în picioare, dar se opri. Era duminică dimineaţă. Nu era un moment potrivit să se lase provocat fără motiv.

Şi fizic nu putea.

În acest moment, atingerea altei femei l-ar fi făcut să vomite. Sau, mai rău, să plângă ca un bebeluş.

Şi aşa, îi era destul de greu să se menţină pe linia de plutire. Ochii îl ardeau, iar gâtul îl durea. De fapt, tot corpul îl durea. Fără femei. Cu excepţia cazului în care aveau ochii căprui şi blânzi, un zâmbet timid, iubeau economia şi scoteau cele mai dulci sunete când îl sărutau şi...

La dracu'! Destul! Îşi înfipse degetele în păr şi încercă să-şi scoată din cap gândurile despre Stella.

Fii bărbat!

Dar se săturase să facă pe durul. O făcuse timp de trei ani nesfârşiţi. Era prins acolo, prins în viaţa lui, prins în datorii care nu se mai terminau niciodată. Prins în iubire.

Aceasta era problema lui. Întotdeauna iubise prea mult. Dacă ar fi putut să îşi smulgă inima şi să nu mai simtă, ar fi fost liber. Un fel de nebunie înfricoşătoare îl străpunse în timp ce îşi privea caietul cu schiţe.

Şoptindu-şi o scuză în minte, rupse imaginea Stellei şi o sfâşie direct pe mijloc, apoi o făcu bucăţele. Fâşiile zburară pe jos, ca frunzele dintr-un copac muribund. Apoi, dădu paginile la începutul caietului. Dimineţile scăldate în soare petrecute cu Stella inspiraseră rochia alb-gălbuie de pe pagină. Era, de departe, preferata lui. O rupse şi o distruse. Şi următorul desen. Şi următorul. Toate. Apoi se duse la biroul din spate, îşi luă toate schiţele şi le aruncă la gunoi. După aceea, deschise

sertarul mare de jos, unde ţinea proiectele la care lucrase în secret. Strângând din dinţi, Michael rupse ţesătura, cusătură cu cusătură, haină cu haină, vis cu vis.

Când, în cele din urmă, distruse tot ce putea fi distrus, se uită la masacrul de pe podea şi din coşul de gunoi.

Funcţionase. Nu mai simţea nimic acum.

Se îndreptă spre maşina de cusut pe care o folosea de obicei, se aşeză şi examină grămada de haine neterminate de lângă ea. Câteva perechi de pantaloni care aveau nevoie de tivuri, nişte rochii care trebuiau strâmtate şi un sacou cu căptuşeală interioară ruptă. Toate erau haine pe care altcineva le croise. Viziunea altcuiva.

Mai bine le-ar fi terminat. Poate că aşa îi putea oferi mamei mai mult timp liber săptămâna aceasta.

Începu să coasă.

{capi+olul} 26

Mai târziu în acea săptămână, Sophie rămăsese să se ocupe de magazin şi să aibă grijă de Ngoại, iar Michael o duse pe Mę la medic pentru controlul lunar şi pentru analizele de sânge. Era un drum scurt, dar lui i se păru infinit de lung, cu mama lui încrucişându-şi braţele şi uitându-se cu o privire tăioasă la el. Dădu muzica mai tare şi se concentră la drum.

Mama lui opri radioul.

— Nu mai pot suporta! Te foieşti toată ziua ca o pisică care şi-a pierdut şoarecele. Nu vorbeşti. Îi sperii pe clienţi. Şi lucrezi ca şi cum ai muri. Michael, spune-i lui Mę ce s-a întâmplat.

El îşi strânse degetele pe volanul învelit în piele.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Ce face Stella? Spune-i să vină la noi sâmbătă. Grepfrutul a fost la reducere, aşa că avem din belşug.

El nu spuse nimic.

— Ştii ceva, Mę nu este proastă. Te-ai despărţit de fiica

acelor oameni?

— De ce eşti atât de sigură că nu a fost invers?

Stella ar fi făcut-o până la urmă. Când ar fi decis că practica fusese suficientă.

— Cu siguranţă, ea are o pasiune pentru tine. Nu ar face niciodată aşa ceva.

El îşi încordă maxilarul, pentru a suprima un nou val de senzaţii nedorite. Stella îl plăcuse destul de mult, dar singurul loc în care avusese o „pasiune" pentru el fusese în pat.

— I-am cunoscut pe părinţii ei, Mę.

— Oh? Sunt oameni drăguţi?

— Tatăl ei nu credea că sunt suficient de bun, spuse el, zâmbind amar.

— Bineînţeles că nu.

Michael îşi distrase atenţia de la drum şi şi-o îndreptă spre profilul mamei sale.

— Ce vrei să spui cu asta?

El era singurul ei fiu. Nu vorbise niciodată aşa despre el.

— Eşti prea mândru, la fel ca tatăl tău. Trebuie să fii înţelegător. El vrea doar ce este mai bun pentru fiica sa. Este singurul lui copil, nu-i aşa? Cum crezi că a fost când eu m-am căsătorit cu tatăl tău?

— Bunica şi bunicul te iubesc.

— Da, aşa-i. Acum. La început nu m-au acceptat. De ce şi-ar fi dorit ca el să se căsătorească cu o fată vietnameză cu opt clase, care abia vorbea engleza? Au refuzat să vină la nuntă, până când tatăl tău i-a ameninţat că va rupe orice legătură cu ei. A trebuit să mă străduiesc să îi conving. Nu s-a întâmplat peste noapte. Dar a meritat.

— Nu ştiam asta...

Acum îşi privea bunicii cu alţi ochi, într-o lumină destul de nefavorabilă.

— Când iubeşti pe cineva, Michael, lupţi pentru acea persoană în orice fel ştii. Dacă te ambiţionezi, tatăl ei va începe

să te placă. Dacă te porţi bine cu fiica lui, te va iubi.

— Cred că ar fi foarte egoist din partea mea să lupt pentru ea. Există bărbaţi care se potrivesc mai bine cu ea. Sunt mai bogaţi, mai educaţi şi mai...

Cuvintele i se opriră în gât când ea se întoarse încet spre el, încruntată şi cu ochii mijiţi.

— *Vorbeşti exact ca tatăl tău.* Dacă nu suporţi să stai cu o femeie care are mai mult succes decât tine, atunci las-o în pace. Se descurcă mai bine fără tine. Dar dacă o iubeşti, atunci recunoaşte valoarea acelei iubiri şi transform-o într-o promisiune. Acesta este singurul lucru de care are nevoie de la tine.

— Crezi că sunt ca tata? Crezi că aş fi în stare să fac lucrurile pe care le-a făcut el?

Cuvintele mamei erau ca un duş rece şi plămânii lui Michael i se blocară. La naiba, propria lui mamă credea...

— Tu n-ai face asta niciodată, spuse ea, gesticulând cu nepăsare din mână. El nu are inimă. Dar tu ai, şi te ghidează în direcţia corectă. Dar ai impresia că trebuie să fii cel mai bun şi să faci totul singur. Şi tu, şi tatăl tău, aveţi această problemă.

— Nu, eu nu am...

— Atunci, de ce mai lucrezi la magazin? Şi de ce mi-ai făcut toate retuşurile? Crezi că această femeie bătrână nu mai poate trage un tighel drept? întrebă ea, exasperată.

— Nu, eu...

— Nu mai pot să stau acasă. Ştiu că nu mai sunt la fel de rapidă cum eram cândva, dar mă descurc bine. Şi mă simt mai bine. Medicamentele îşi fac efectul. Voi, copiii, trebuie să încetaţi să mă mai ţineţi în casă, iar tu, Michael, trebuie să încetezi să mai vii la magazin. Nu te mai vreau acolo, mai ales când ai această dispoziţie posomorâtă.

— Mę, nu te pot lăsa singură, iar tu nu laşi pe nimeni care nu este din familie să lucreze cu tine.

Era un adevăr imposibil de evitat, cu care trebuia să se

împace, o bară din cuşca în care locuia voluntar. Pentru că o iubea mult.

— Crezi că eşti singurul din familie care ştie să coasă? Câţi veri ai? Ce zici de Quan? Sâmbătă a venit la magazin pentru a folosi maşina ca să îşi coasă fermoarul jachetei. S-a descurcat foarte bine şi nu-i place să lucreze pentru mama lui. Ţipă prea mult.

Michael se lăsă înapoi pe scaun, în timp ce creierul i se chinui să înţeleagă ce voia să spună.

— L-ai lăsa pe Quan să lucreze în faţă? Cu tatuajele alea pe care le are?

Mama lui arătă spre braţul lui Michael, unde tuşul negru se zărea de sub mâneca tricoului.

— Şi tu ai. Să nu crezi că nu am observat. Nu înţeleg de ce voi, tinerii, vă faceţi aşa ceva.

El îşi lăsă mâna stângă în jos de pe volan, astfel încât ea să nu-i mai vadă braţul.

— Fetelor le place.

— Stellei *mele* îi place?

— Păi, da.

Spuse asta amintindu-şi că ea îi sărutase dragonul de atât de multe ori, încât probabil şi el îi simţea lipsa la fel de mult ca Michael. Îi trecu prin minte gândul că Philip James era probabil alb ca un bebeluş pe sub haine. Un zâmbet satisfăcut îi apăru pe buze.

Şi de când începuse mama lui să o numească pe Stella a ei?

— Nu este atât de inocentă cum crezi, adăugă el, încercând să diminueze eventuala dezamăgire a mamei sale.

Ea îi aruncă o privire care ar fi vrut să spună *vorbeşti serios?,* apoi se concentră asupra clădirilor pe lângă care treceau.

— De parcă o fată ar putea rămâne inocentă pentru mult timp alături de fiul meu! În plus, fiecare mamă îşi doreşte o noră care să se apuce de treabă. Vreau să ţin din nou bebeluşi

în braţe.

Michael se înecă şi tuşi.

— Nu uita să virezi, îi indică ea direcţia spre Spitalul General Palo Alto.

Michael o lăsă la intrare şi plecă să ducă maşina în parcarea subterană. Mintea lui era o dezordine de gânduri gălăgioase, în timp ce ieşi din lift şi se duse să o caute în zona de aşteptare de la secţia de oncologie.

Mama lui îi spusese că inima îl ghidase în direcţia corectă şi că nu credea că avea să facă vreodată ceea ce făcuse tatăl său. Voia ca el să lupte pentru Stella. Credea că dragostea era de ajuns.

Dar dragostea nu era de ajuns dacă nu era reciprocă.

Recepţionera sa preferată, Janelle, îi făcu semn cu mâna.

— A intrat deja. Înainte să te duci să o cauţi, am nevoie să-mi semnezi nişte documente.

Michael se îndreptă înspre recepţie cu un sentiment de teamă. Din experienţa sa, hârtiile nu erau un lucru bun. Facturile erau hârtii.

— Din moment ce ai împuternicire, semnezi aici şi aici, spuse Janelle.

Se încruntă la hârtii. Nu păreau deloc nişte documente medicale obişnuite.

— Pentru ce sunt acestea?

— Fundaţia spitalului a demarat recent un nou program care oferă asistenţă pentru familiile cu asigurare medicală insuficientă, cărora nu li s-a acordat ajutor federal sau de stat, din diverse motive. Mama ta a fost una dintre puţinele norocoase care au primit aprobare pentru subvenţie completă de acum înainte. Trebuie să fie o uşurare, nu-i aşa?

Michael smulse hârtiile şi începu să le citească cât de repede putu. Cu cât citea mai mult, cu atât era mai uluit. Pielea îl furnica de neîncredere.

— Chiar este adevărat? Este *totul* acoperit?

— Da, nu e o glumă. Semnează actele, Michael, dragul meu.

Ochii lui Janelle erau calzi şi înţelegători, iar Michael nu ştiu cum să reacţioneze. Acest lucru era prea frumos pentru a fi adevărat.

„Fără facturi medicale. Fără facturi. Fără nicio factură". Putea fi posibil acest lucru? Michael nu fusese niciodată atât de norocos. Numai lucruri *rele* i se întâmplaseră. Viaţa pentru el nu însemnase decât a vedea cum putea să suporte loviturile şi să îşi continue existenţa. Probabil asta era o înşelătorie.

— Cum am fost selectaţi?

Aproape că nu se auzi vorbind peste bubuitul asurzitor al inimii sale.

Janelle clătină din cap şi zâmbi.

— Nu sunt familiarizată cu procesul de selecţie, dar, cu ajutorul acestui program, mai multe familii sunt cu adevărat fericite astăzi. Trebuie să crezi, dragul meu. Totul este oficial şi se întâmplă.

Ea îi strânse mâna, înainte de a-i înmâna un stilou cu o margaretă de plastic lipită la capăt.

Michael mai citi documentul încă o dată, reţinând fraze precum *recunoaşterea problemelor financiare* şi *acoperirea completă a serviciilor medicale*. Nu erau semnale de alarmă, nici cereri de plată, nici evenimente neplăcute, nici clauze ambigue. Acest act era legitim. Instinctul îi spunea că era legitim. Puse vârful pixului în interiorul unei porţiuni din document evidenţiate cu galben.

— De cine este finanţat acest program? întrebă el.

— Din fonduri private. Cunoşti acest domeniu şi toate marile organizaţii filantropice. Hai odată, semnează! Mă faci să-mi pierd răbdarea.

Bătăile inimii îi încetiniră, mâinile îi rămaseră nemişcate, apoi Michael îşi puse semnătura pe liniile evidenţiate de pe fiecare pagină a documentului plin de termeni legali.

Ea strânse hârtiile la un loc, umplu un păhărel din hârtie cu apă din interiorul biroului ei şi i-l înmână.

— Bea asta. Arăţi slăbit. Du-te acum să îi dai vestea mamei tale. Este în cabinetul în care se duce mereu.

El bău apa şi se îndreptă spre cabinete, mergând direct spre a doua cameră din capăt. Mama lui era întinsă pe masă, având fire care se strecurau de sub puloverul ei, pentru a face legătura cu un EKG. O asistentă scoase la imprimantă rezultatele şi îşi luă notiţe pe mapa ei, înainte să o ajute pe mama lui să-şi scoată senzorii de pe piept.

— Care sunt rezultatele? întrebă Michael şi se aşeză.

— O să vă spună doctorul când va veni.

Asistenta zâmbi, luă hârtiile şi aparatul, apoi ieşi din cameră.

— O să primim o veste bună. Mama lui îşi aranjă puloverul de caşmir liliachiu, care se asorta perfect cu pantalonii ei – de un alb imaculat – de data asta. Mę se simte bine.

Erau prea multe veşti bune pentru o singură zi, însă mama lui Michael avea puţină culoare în obraji, iar petele de sub ochi nu mai erau la fel de pronunţate.

— Ai mai luat în greutate? o întrebă el.

— Un kilogram şi jumătate.

O parte din tensiunea acumulată în corpul lui Michael dispăru.

— Asta-i grozav!

— Nu-ţi mai face griji şi ai încredere în Mę.

Un ciocănit se auzi în uşă, iar doctorul intră în salon. Era o femeie voluptoasă, cu părul castaniu până la umeri şi cu o atitudine care alina instantaneu durerile oamenilor.

— Aşadar, vă dau o veste bună! Ştiu că te-am şocat din nou, Michael. Mama ta se simte foarte bine, spuse ea, râzând, înainte să-şi îndrepte atenţia la aceasta. Ultimele ecografii au arătat o stabilizare, aşa că vom începe să le rărim. Vom menţine dozele curente şi vom face analize de sânge în fiecare

lună. Desigur, dacă apare vreo schimbare, vreau să ne vedem imediat, dar nu cred că este probabil.

— Spune-i fiului meu că este în regulă dacă lucrez mai mult. El şi surorile lui încearcă să mă ţină acasă.

Doamna doctor Hennigan îl privi cu un zâmbet înţelegător.

— Dacă vrea să lucreze, las-o să lucreze, Michael. Este sănătos să rămâi activ – atât fizic, cât şi psihic.

Michael îşi încrucişă braţele la piept.

— Poate că în loc să lucreze ar trebui să înceapă să se ducă la întâlniri.

— Oh nu, nu, nu, nu, nu. Nu mai am nevoie de bărbaţi. Am încheiat acest capitol, îi spuse mama, gesticulând categoric cu mâinile şi negând din cap.

Sprâncenele medicului se ridicară gânditor.

— Michael are dreptate. Ai putea să te duci la întâlniri, Anh. Ar putea fi distractiv.

Mama lui îl dojeni cu privirea, iar Michael nu îşi putu abţine un chicotit.

Părăsiră cabinetul la scurt timp după aceea şi trecură pe lângă recepţie. Janelle le zâmbi cald, iar Anh îi răspunse cu un semn neatent din mână.

— E în stare de şoc? întrebă Janelle.

Mama lui Michael se încruntă.

— Vrea să îmi găsesc un iubit. *Eu*. Am aproape 60 de ani.

Janelle încuviinţă din cap.

— Niciodată nu este prea târziu să-ţi găseşti iubirea adevărată.

— Bah! Vreau doar să lucrez. Banii sunt mai buni decât bărbaţii. Vreau o poşetă Hermès.

— Păi, poate că acum îţi vei permite una, spuse Janelle cu un zâmbet larg.

Michael o scoase pe mama lui din birou, înainte să afle motivul pentru care şi-ar putea permite. Când urcară în maşină

şi părăsiră parcarea subterană, şi-ar fi dorit să îi poată povesti despre program, dar asta ar fi însemnat să îi destăinuie toate minciunile pe care i le spusese până acum în legătură cu extraordinara, dar inexistentă ei asigurare de sănătate, şi cum el plătise facturile medicale în tot acest timp.

Singura care ar fi înţeles ar fi fost Stella, dar ea nu mai era cu el. Nu, trebuia să păstreze asta pentru el.

Stella îşi odihni fruntea în palmă şi trecu metodic în revistă problemele ei, pe care le asocia cu tulburarea sa: sensibilitatea la sunet, miros şi textură, nevoia de rutină, stângăcia în situaţii sociale şi tendinţa spre obsesie.

În ultima săptămână, le experimentase pe toate, în afară de ultimele două. Nu ştia cum să le facă faţă acelor două. Putea să asculte muzică groaznică în timp ce lucra, să se dea cu parfum, să folosească foarfecă de bucătărie la cusăturile franţuzeşti ale cămăşilor şi să le strice, dar nu putea să poarte din senin o discuţie cu oamenii şi *nu* reuşea să nu mai fie obsedată de ceva ce iubea.

Mintea ei se învârtea în cercuri, încercând să-şi dea seama cum să rezolve problema. Deşi nu se pricepea foarte bine la conversaţie, făcuse progrese uimitoare de-a lungul anilor. Dacă s-ar fi concentrat şi ar fi urmărit tot ce spusese, ar fi putut să interacţioneze cu oamenii fără să îi facă să se simtă incomod – în mare parte. Mai rămânea obsesia.

Cum reuşeai să nu fii obsedată de ceva minunat? Cum reuşeai să îţi placă poate ceva într-o manieră rezonabilă? Dacă era să fie sinceră cu ea însăşi, trebuia să recunoască faptul că asta pur şi simplu nu era o posibilitate pentru ea. Nu avea cum să îi placă un lucru doar pe jumătate. Încercase cu Michael şi eşuase lamentabil. Asta însemna că trebuia să se abţină complet de la lucrurile care îi plăceau?

Probabil ar fi putut să renunţe la pian, la filmele cu arte marţiale şi la dramele asiatice. Dar cum rămânea cu cea mai

mare pasiune a ei?

Econometria.

Să renunţe la asta ar fi fost cea mai mare dovadă de angajament. Munca era o parte atât de importantă din viaţa ei, încât, dacă ar fi demisionat, totul s-ar fi schimbat. Chiar ar fi fost o persoană nouă.

Îşi puse ochelarii pe birou şi îşi acoperi ochii cu palma, renunţând să mai privească datele de pe ecran. Mintea îi era pur şi simplu prea suprasolicitată pentru a se concentra. Dacă nu mai putea lucra, poate chiar *ar fi trebuit* să îşi dea demisia.

Poate că ar fi trebuit să se dedice unei activităţi cu beneficii mai concrete pentru societate. De exemplu, să lucreze în domeniul medical. Ar fi putut fi doctor dacă ar fi încercat destul de mult. Nu îi plăceau fiziologia şi chimia, dar asta nu conta, nu? Probabil că majoritatea medicilor se concentrau pe rezultatele finale ale meseriei lor, nu pe realitatea zilnică a muncii lor. Adevărul fie spus, era mai bine dacă munca o plictisea. Atunci, nu ar mai fi fost obsedată de ea.

Asta era. Trebuia să renunţe la locul său de muncă.

Cu degete rigide şi o hotărâre febrilă, începu să-şi redacteze scrisoarea de demisie adresată şeful ei.

Dragă Albert,

Îţi mulţumesc pentru ultimii cinci ani. A fost o experienţă nepreţuită pentru mine să fac parte din echipa ta. Am apreciat oportunitatea nu numai de a studia date de piaţă reale ţi fascinante, dar şi de a face schimbări comensurabile în economie, prin aplicarea principiilor econometrice. Cu toate acestea, trebuie să plec, pentru că

Pentru că ce? Albert nu ar fi înţeles niciunul dintre raţionamentele care îi umpleau creierul în acest moment. El

era economist. Îi păsa doar de economie.

Dacă i-ar fi spus că este autistă, nu i-ar fi păsat. Nu avea un impact negativ asupra eficienţei sale ca econometrician. Ba din contră, tendinţa ei obsesivă de a se hiperconcentra pentru perioade îndelungate de timp, pasiunea pentru rutină şi tipare şi gândirea ei extrem de logică, care nu prea reuşea să priceapă o conversaţie obişnuită, o făceau un econometrician mai *talentat*.

Păcat că, totodată, aceste calităţi o făceau de neiubit.

Se auzi o bătaie discretă în uşă, iar ea se uită la ceas, înainte de a se întoarce să o vadă pe Janie intrând în biroul ei. Chiar la fix! Stella se grăbi să ascundă cererea de demisie şi se ridică în faţa candidatei sale pentru postul de stagiar.

Janie zâmbi şi, deşi buzele îi tremurau de emoţie, gestul îi aminti Stellei atât de mult de Michael, încât inima i se strânse.

După un moment de şovăire, Janie îi strânse mâna Stellei.

— Sunt atât de bucuroasă să te văd! Te rog, ia loc.

Janie îşi trecu mâinile peste fusta neagră a costumului şi se aşeză. Îşi mişcă degetele de la picioare pentru câteva secunde, înainte de a-şi încrucişa gleznele.

— Şi mie îmi pare bine că te văd, Stella!

În tăcerea stânjenitoare care se aşternu, Stella îşi scărpină absent gâtul. Cusăturile cămăşii ei se simţeau ca nişte furnici care i se mişcau pe piele.

— Ce mai faci? o întrebă ea, încercând să îşi distragă atenţia de la mâncărime.

— Eu? Ăăă, bine.

Janie avea părul lung lăsat pe spate şi îşi dădu după ureche o şuviţă de un castaniu-închis, în timp ce îşi privea portofoliul din piele de pe biroul Stellei.

— Michael nu se simte bine.

Pieptul Stellei se încordă, iar pielea de pe faţă o înţepă.

— Vai de mine, de ce? Ce s-a întâmplat? Mama ta este în regulă?

— Mama e bine. Nu-ţi face griji, spuse Janie, făcându-i semn să se relaxeze. Dar este supărată pe Michael. Vrea ca el să nu mai lucreze la magazin, dar el nu e de acord. În plus, în ultimul timp, a devenit intolerabil de arţăgos şi a lucrat fără întrerupere. Este ca şi cum ar fi posedat. Cu toţii suntem îngrijoraţi şi enervaţi.

— Eu nu... nu înţeleg de ce ar putea fi nefericit.

Probabil că nu putea fi nefericit din acelaşi motiv ca şi ea. Disperarea, combinată cu iritarea provocată de cusături pe pielea ei, o făcu să îşi dorească să se dezbrace de cămaşă şi să urle.

— *Tu* eşti de vină. Îţi simte lipsa.

Ea clătină din cap. Era imposibil. Auzul celei mai profunde dorinţe a sa, spusă cu voce tare, o umplu de amărăciune, care mai apoi se transformă în furie.

— Ce-ai zice să începem acest interviu?

Stella strânse documentele cu studiul de caz pe care le pregătise şi i le înmână lui Janie.

În loc să le privească, Janie puse hârtiile peste portofoliu.

— De ce v-aţi despărţit?

Pentru că nu fuseseră niciodată cu adevărat împreună. Pentru că ea nu fusese niciodată altceva decât o faptă bună pentru el.

Stella îşi făcu de lucru, căutând prin sertarul biroului, şi încercă să se gândească la altceva. După câteva momente de clipiri furioase, pericolul lacrimilor trecu. Înghiţi, îşi drese glasul şi spuse:

— Nu este relevant pentru acest interviu. Te las cinci minute pentru a citi studiul de caz, apoi putem discuta pe marginea lui.

— Cred că voi doi trebuie să discutaţi.

— Am *avut o* discuţie îndelungată.

Una pe care Stella nu voia să se mai repete. Dacă l-ar fi auzit încă o dată spunându-i că ea nu îi putea oferi tot ce îşi

dorea, şi-ar fi pierdut cumpătul.

— Ei bine, spuse Janie. În mod clar, despărţirea nu vă priește niciunuia dintre voi. Trebuie să discutaţi din nou.

Stella îşi frecă tâmplele, surprinse un miros puternic de parfum pe care şi-l pulverizase pe încheietura mâinii şi simţi că prânzul îi urcă în sus pe gât. Îşi smulse mâna de lângă faţă şi răsuflă pe gură.

— Nu pot.

— Haide, Stella! Ştiu că probabil a făcut ceva greşit, dar mai dă-i o şansă. Este înnebunit după tine.

— Nu Michael este cel care a greşit. Eu sunt aceea.

Ea greşise fiind ea însăşi.

— Mi-e greu să cred asta. Michael nu se pricepe deloc la relaţii. El are probleme serioase.

Asta îi dădu Stellei un răgaz de gândire. Ea era cea cu probleme. Nu-i aşa?

— Ce fel de probleme?

— Glumeşti? Nu ţi-a spus? Janie ridică privirea spre tavan, mormăind ceva înainte de a continua. Tatăl meu l-a făcut să se simtă prost pentru că a refuzat toate şcolile de inginerie la care fusese acceptat. A spus că Michael va fi o nulitate, că va fi sărac şi că va trebui să-şi câştige existenţa de pe urma înfăţişării lui, pentru că nu este bun pentru nimic altceva. A refuzat să-i mai dea bani şi l-a forţat să îşi plătească singur studiile de modă. Michael este supertalentat şi *pare* sigur pe el. Dar tu eşti prima fată cu care s-a întâlnit şi care este, de fapt, suficient de bună pentru el.

După ce Stella absorbi aceste informaţii şi le puse deoparte pentru o examinare ulterioară, se forţă să zâmbească.

— Este foarte frumos ce ai spus. Apreciez asta.

— Dumnezeule, şi tu?! În mod clar, voi sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Ei bine, motivul pentru care am venit aici a fost un eşec total, atunci. Voi pleca, spuse Janie, şi se pregăti să se ridice.

— Nu vrei să dai interviul?

— Nu se numeşte nepotism, dat fiind că ne cunoaştem? spuse Janie, dându-şi din nou părul după ureche.

— Vei vorbi cu şase dintre noi, iar decizia de a te angaja trebuie să fie unanimă, spuse Stella, zâmbind. Cred că asta ar trebui să îţi elimine îngrijorarea cu privire la corectitudine. De asemenea, chiar dacă nu te angajăm, cred că vei învăţa ceva din procesul de recrutare. Sunt nişte oameni cu adevărat străluciţi aici. Fă-ţi puţin timp pentru a citi studiul de caz, vrei?

— În regulă.

Janie se ghemui peste hârtii şi începu să citească cu o hotărâre care îi amintea Stellei foarte mult de Michael.

Pe măsură ce interviul se derulă, Janie punctă întrebare după întrebare, chiar afişând o gândire unică, dintr-o altă perspectivă, care i-ar fi fost de ajutor în viitor. Deşi avusese probleme în timpul primului an, era clar că se pusese la punct, iar acum muncea din greu.

— O ultimă întrebare, spuse Stella. Spune-mi de ce ai ales să urmezi o carieră în economie şi matematică, spre deosebire de alte domenii.

Ochii lui Janie scânteiară şi fata se aplecă în faţă.

— Păi, este simplu. Matematica este cel mai elegant lucru din univers, iar economia este cea care conduce lumea. Dacă doreşti să înţelegi oamenii într-o manieră sofisticată, cred că economia este calea.

— Dar de ce vrei să înţelegi mai bine oamenii? Ai o familie numeroasă şi, presupun, mulţi prieteni.

— Am foarte mulţi prieteni şi membri de familie, spuse Janie, ridicând din umeri. Dar sunt doar o mică parte a societăţii, nu pieţe întregi sau naţiuni. Şi, sincer, nu sunt atât de interesanţi. Nu mă fascinează. Nu ei fac lumea să se învârtă. Aş muri pentru ei, dar nu pot trăi pentru ei. Pot trăi pentru economie. Ea este chemarea mea, la fel cum este şi ta.

Cu ochii în lacrimi de emoţie, din motive pe care nu le

înţelegea, Stella se ridică şi îi strânse mâna lui Janie.

— Cred că toată lumea de aici te va plăcea destul de mult.

Janie zâmbi, iar Stella o conduse la următorul interviu şi îi ură noroc. Când se întoarse la biroul ei, privi ultima propoziţie neterminată din scrisoarea de demisie: *Cu toate acestea, trebuie să plec pentru că*

De ce se gândise să renunţe la chemarea ei?

Din cauza lui Michael. Din cauza unui bărbat.

Îşi trecu unghiile prin păr şi îşi eliberă şuviţe din elastic. Nu avea rost să se străduiască să câştige inima unui bărbat care nu o iubea aşa cum era. Nimeni nu ar fi avut de câştigat din asta, cu atât mai puţin ea. Nu ar fi fost corect, şi nu ar fi fost sincer. Nu îi stătea în fire.

Această cruciadă pentru a se repara se sfârşea chiar acum. Ea nu era defectă. Percepea şi interacţiona cu lumea într-un mod diferit, dar asta era *ea*. Îşi putea schimba acţiunile, cuvintele sau aspectul, dar nu îşi putea schimba esenţa. Avea să fie întotdeauna autistă. Oamenii o numeau tulburare, dar ea nu se *simţea* aşa. Pentru ea, era, pur şi simplu, felul ei de a fi.

Trebuia să accepte faptul că ea şi Michael nu se potriviseră şi cu asta, basta. Să se schimbe pentru a forţa o potrivire era doar o tâmpenie. *Demisia ei* era o tâmpenie, şi Stella nu avea de gând să o scrie. Hotărâtă, închise documentul fără să salveze.

Îşi strânse lucrurile şi se pregăti să plece devreme. Avea nevoie să se dezbrace de cămaşa aceea şi să-şi spele parfumul. Comportamentul ei din săptămâna trecută o dezgusta.

Da, se simţea singură. Da, avea inima frântă. Dar, cel puţin, se avea pe ea însăşi.

{capi+olul} 27

Clinchetul uşii din faţă îl avertiză pe Michael că intrase cineva în magazin. Îşi ridică privirea de la lucru, chiar la timp

pentru a o vedea pe Janie cum explodează de bucurie în atelier.

— *Am primit o ofertă!*

— Hei, asta este minunat! îi spuse Michael, oprindu-se din cusut.

Mama lui ţipă şi fugi să o îmbrăţişeze.

— Mę este atât de mândră! Bravo!

— Nici măcar nu ştiam că ai dat un interviu, spuse Michael. Despre ce companie este vorba?

O privire combativă strălucea în ochii lui Janie, iar mama ei o mângâie pe cap, după care se întoarse la maşina ei de cusut.

— Compania Stellei. „Analiză Economică Avansată”.

O tăcere asurzitoare îi ţipă în urechi.

— Ce?

— Am rugat-o să mă ajute să găsesc un program de stagiatură care să mă accepte, şi a făcut-o. Încep să lucrez peste câteva săptămâni. Sunt atât de încântată!

Janie dansă pe loc, zâmbind până la urechi.

— Ţi-a găsit un loc de muncă?

Probabil înţelesese greşit. Stella nu i-ar fi obţinut un loc de muncă surorii lui.

— Nu mi-ai spus niciodată că lucrează pentru AEA. Chiar şi profesorii mei sunt invidioşi că am prins un post de stagiar acolo. Dacă te plac, îţi finanţează cercetările pentru diploma de licenţă şi de doctorat. Voi reuşi – dacă nu o dau în bară.

— Trebuie să o suni şi să-i mulţumeşti, Michael, spuse mama lui, pe un ton serios. Este foarte important ceea ce a făcut.

Oare era normal să faci asta când foştii le ofereau de lucru fraţilor tăi? Stai puţin! Cum ar fi putut exista un precedent? Foştii nu făceau aşa ceva. Numai Stella. Cum putea să nu o mai iubească, când ea făcea astfel de lucruri?

Janie îşi umflă pieptul şi îşi suflă peste unghii.

— În apărarea mea, m-am descurcat super la acele

interviuri. Am vorbit cu şase econometricieni, şi toţi au trebuit să decidă în unanimitate pentru a mi se face o ofertă.

Atunci el îşi dădu seama că Janie se întâlnise cu Stella. Recent. Bătăile inimii i se accelerară. Trebuia să ştie.

— Ce făcea Stella?

Auzind această întrebare, privirea lui Janie împietri.

— Bine. De fapt, arăta foarte bine.

— Ăsta e... un lucru bun.

Totuşi, nu i se părea un lucru atât de bun. I se părea aiurea. Ar fi trebuit să fie fericit că ea e bine, dar nu era. Voia ca ea să fie tristă fără el, la fel cum era el fără ea.

Stella avea să îl uite cu adevărat. La naiba, un cuţit în coaste ar fi fost mai uşor de suportat decât asta.

— Într-adevăr. *Este* un lucru bun, încuviinţă Janie.

Mama o privi ameninţător pe Janie, însă ea îşi încrucişă braţele la piept şi îşi scoase bărbia în faţă.

Michael se îndepărtă de maşina lui de cusut.

— Din moment ce sunteţi aici, voi pleca mai devreme.

Se urcă în maşina lui, fără o destinaţie anume în gând. Tot ce ştia era că avea nevoie să plece de la magazin.

Janie avea să înceapă să lucreze în curând. Mama lui se simţea destul de bine pentru a putea merge la întâlniri. Stella trecuse mai departe.

Toţi îşi continuaseră viaţa, în afară de el.

Ce îl oprea? Facturile dispăruseră, iar el nu mai avea nevoie să lucreze ca escortă. Mama lui nu mai dorea ca el să vină la magazin. Toate barele cuştii sale dispăruseră, dar el încă stătea în vechiul său loc, fiindu-i frică să meargă mai departe.

Poate că era timpul să schimbe asta.

Opri maşina în parcarea unui restaurant vietnamez din oraşul Milpitas, specializat în mâncăruri cu tăiţei. Clopoţeii de pe uşă zornăiră atunci când intră. Quan golea farfuriile murdare de mâncare în coşurile din plastic de pe un cărucior

cu rotile şi ştergea mesele cu un prosop umed. Cei care luaseră prânzul acolo plecaseră, iar el rămăsese singur în restaurantul părinţilor săi – în afară de sortimentul de peşti de apă dulce din acvariul care acoperea întregul perete din spate al localului.

Îşi aruncă o privire spre Michael, se opri o secundă şi spuse:

— Arăţi ca dracu'!

Michael îşi frecă uşor ceafa.

— Nu prea am reuşit să dorm.

După ce împărţise patul cu Stella atât de mult timp, nu reuşea să se obişnuiască să doarmă singur. Iar dacă adormea, o visa. Şi ejacula în aşternuturi. Asta îi aminti că trebuia să îşi ducă şi rufele blestemate la spălat. Din nou.

— Abia dacă te-am văzut în ultima vreme. Cum merge treaba cu fata ta?

— Ne-am despărţit, spuse Michael, vârându-şi mâinile în buzunare.

Braţul tatuat al lui Quan încremeni pe cârpa cu care ştergea masa.

— De ce?

— N-a funcţionat.

— De ce dracu'?

— Uite, am venit să-ţi cer ajutorul în legătură cu altceva.

Sprâncenele lui Quan se ridicară.

— Deci *ăsta* este şi motivul pentru care arăţi ca dracu'! Ce ai făcut de ţi-a dat papucii? Ai încercat, ştii tu, să-i spui că-ţi pare rău? Să-i duci flori? Ursuleţi? Ciocolată? Fetelor le plac astfel de lucruri. Nu ar trebui să-ţi spun eu asta.

— Eu am fost cel care a terminat-o cu ea.

Quan îşi aruncă prosopul pe masă.

— Ce naiba, frate!? De ce?

Michael îşi trecu o mână prin păr şi făcu o grimasă, în timp ce un cuţit i se răsucea în coastă. Pentru că nu era suficient de bun pentru ea. Şi chiar dacă ar fi reuşit să devină

bun pentru ea, tot nu îl plăcea. Deja îl uitase.

Quan pufni iritat, în timp ce urmărea reacţia lui Michael.

— Ei bine, la ce vrei să te ajut? În sfârşit, te gândeşti să-ţi cumperi o motocicletă?

— Nu, nu vreau o motocicletă. Îmi... caut înlocuitor la atelierul de croitorie.

Aceste cuvinte, rostite cu voce tare, îl făcură să transpire.

— Şi îmi spui mie pentru că...?

— Tu ştii să coşi şi... Michael aruncă o privire spre uşa glisantă care dădea spre bucătărie şi coborî vocea, înainte de a continua. Nu-ţi place să munceşti pentru mama ta, dar te înţelegi bine cu a mea. Şi, lucrul cel mai important, am încredere în tine. Nu pot să plec, dacă mama nu rămâne pe mâini bune.

— Ce plănuieşti să faci? Să te muţi înapoi la New York?

— Nu, rămân aici – trebuie să fiu prin preajmă, chiar dacă nu voi fi acolo, ştii? Mă gândesc să-mi fac propria colecţie.

Acesta fusese visul lui dintotdeauna, dar circumstanţele îl forţaseră să renunţe la el. În tot acest timp, ideile şi conceptele îi evoluaseră în minte, devenind tot mai mari şi mai greu de reprimat, însă acum...

— Era şi timpul! îi zâmbi Quan, apoi îl lovi uşor cu pumnul în umăr.

— Deci, mă ajuţi? Vrei să lucrezi la magazin?

Quan îi aruncă o privire amuzantă, apoi îi spuse:

— Aş putea să o fac pe termen scurt, dacă ai nevoie, dar nu permanent. Retuşurile mă plictisesc îngrozitor. Dar Yen îşi caută de muncă şi îi place să coasă. Dacă îşi poate aduce copilul cu ea, ar trebui să fie bine pentru toată lumea.

Michael simţi cum un val de uşurare îi cuprinde corpul.

— Sună perfect!

— Ar fi trebuit să întrebi mai de mult. Întotdeauna există cineva din familia noastră care nu mai are loc de muncă. Nimeni nu a putut înţelege de ce ai rămas atât de mult timp la

magazin. Este destul de evident că nu îţi face plăcere. Nu eşti singur, să ştii. Familia te susţine.

Când Michael cercetă chipul sincer al vărului său, îşi dădu seama că niciodată până acum nu se gândise să ceară ajutor. Toată problema cu părinţii şi sănătatea mamei sale erau propria lui cruce pe care trebuia să o poarte. Oare *de ce* crezuse asta? Deoarece se simţise vinovat că plecase? Poate simţise că trebuia să plătească pentru egoismul lui. Şi, poate, la fel ca tatăl său, era prea mândru.

— Ai dreptate. Ar fi trebuit să te întreb mai de mult. Îşi ordonă ideile în minte şi continuă: De fapt, cred că aş avea nevoie de ajutorul tău cu colecţia. Sunt designer, nu om de afaceri, şi ştiu că tu studiezi pentru a te specializa în management...

Quan îşi încrucişă braţele la piept, afişând o privire serioasă.

— Mă întrebi dacă vreau să intru în afacere cu tine?

Michael îi întoarse privirea.

— Da. Cred că da. Jumi-juma.

Quan continuă să şteargă mesele.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Sigur că da. Îţi voi trimite schiţele mele.

— Nu trebuie să faci asta, spuse Quan, concentrându-se asupra activităţii sale.

— Oh, bine.

Michael făcu un pas ezitant înapoi. Poate că nu ar fi trebuit să întrebe. Mai discutaseră despre un parteneriat în trecut, dar poate că fuseseră doar vorbe.

Quan îi aruncă o privire nerăbdătoare.

— Ştiu că eşti talentat, Michael.

Michael expiră uşurat şi trecu de la îngrijorarea că vărul său avea prea puţină încredere în el la îngrijorarea că avea prea multă.

— Bineînţeles, vom întocmi contracte şi toate documentele

necesare, astfel încât să nu te pot înşela, aşa cum a înşelat-o tata pe mama.

Quan îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă de spate.

— Ce zici doar de o strângere de mână? îl întrebă el, întinzându-i mâna.

Atenţia lui Michael se mută de la mâna întinsă la faţa vărului său de mai multe ori.

— Pentru ce faci asta? Te-ai hotărât deja? Pur şi simplu? Nu au trecut nici măcar două minute.

— Vrei să o facem sau nu?

Michael îi strânse ferm mâna vărului său şi nu îşi putu stăpâni un zâmbet. Părea că toată lumea avea încredere în el, în afară de el însuşi.

— Da, hai s-o facem! Jumi-juma.

În loc să îi dea drumul, Quan îl trase pe Michael într-o îmbrăţişare bărbătească.

— Ştii că eşti un nemernic, da? Am aşteptat să mă întrebi. Ţi-a luat prea mult timp.

Stella se opri în faţa biroului lui Philip, inspiră adânc şi bătu la uşă. El îşi ridică privirea de la ecranele computerului. De îndată ce o recunoscu de cealaltă parte a geamului, veni să îi deschidă uşa.

— Bună, Stella! zâmbi el, dar privirea îi era precaută.

— Mă pregătesc să plec. Vrei să iei cina cu mine?

Ultimul lucru pe care voia să-l facă în acel moment era să petreacă timp cu Philip, dar le spusese părinţilor ei că avea să se gândească la posibilitatea de a fi cu el, iar ea îşi lua promisiunile în serios. Amândoi părinţii îl plăceau. Poate că şi ea ar fi putut să ajungă să-l placă. De asemenea, era sută la sută sigură că el nu era genul de bărbat care să se cupleze cu ea din milă. Iar asta era important.

— Mi-ar plăcea.

Zâmbetul lui Philip se lărgi, până deveni orbitor.

— Lasă-mă o secundă să îmi salvez proiectul.

În timp ce mergeau pe trotuarele bine luminate spre restaurantele din centrul oraşului, Philip îşi puse mâna la baza spatelui ei. Ea făcu tot posibilul să îl ignore, dar după un minut sau două, puse distanţă între ei.

Îşi încleştă degetele pe baretele poşetei.

— Nu sunt pregătită pentru asta.

Philip îşi lăsă mâna să îi cadă pe lângă el.

— Văd că încă eşti cu gândul la el.

— Încerc să rezolv asta.

Săptămâna aceasta îi dăduse menajerei permisiunea de a spăla lenjeria. Nu mai mirosea a Michael.

— S-a culcat cu mama mea, Stella. Asta ar trebui să te ajute să-l uiţi mai repede.

Ea îi privi expresia dezgustată de pe chip.

— Şi tu te-ai culcat cu Heidi.

— Heidi nu este... bătrână.

— Nici mama ta nu este.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă îi faci avansuri noii noastre stagiare, voi fi foarte supărată pe tine. Este practic un copil. Apropo, este sora lui Michael.

— Frumuseţea aia de Janie este *sora* lui?

— A fost cea mai bună candidată.

— Da, a fost, recunoscu el, râzând. Înţelegea foarte bine analiza de regresie şi statisticile. Nu pot să cred că este sora lui.

Când se aşezară pe scaune la restaurant, el tot mormăia printre dinţi despre Janie.

— Abia a terminat liceul acum trei ani, Philip.

— Aşa, şi?

Ea expiră exasperată. În loc să evidenţieze cât de ipocrit era, spuse doar:

— Hai să vorbim despre hobby-uri. Ai vreunul? Care?

Asta îl înveseli imediat.

— Îmi place foarte mult golful. Şi mă pricep, cât de cât. Şi îmi place să merg la sală.

Sorbind din paharul cu apă, el îşi roti privirea prin restaurantul elegant.

Stella aşteptă să o întrebe despre ea. El îşi lovi degetele de masă în ritmul muzicii clasice de chitară care se auzea în fundal, după care mai luă o înghiţitură de apă.

— În fiecare zi înot şi alerg, adăugă el.

— Fără arte marţiale?

— Eh! Am luat lecţii de scrimă în timpul facultăţii, dar mi se pare o prostie în zilele noastre.

Asta însemna că Michael l-ar fi bătut zdravăn într-un meci. I-ar fi plăcut să vadă asta.

— Îmi plac filmele cu arte marţiale, spuse ea.

— Nu prea par genul tău. Mie îmi plac documentarele.

În timp ce Philip ţinu un discurs monoton despre ultimul documentar pe care îl văzuse, mintea Stellei rătăci. Se trezi rememorând noaptea cinei de caritate. În versiunea ei fantastică din acea noapte, Michael nu se despărţise de ea. În schimb, se declarase îndrăgostit lulea de ea. Furios până peste cap, Philip îl provocase la duel, iar bărbaţii se confruntaseră afară, lângă piscină. Deoarece nu avuseseră săbii, folosiseră crose de golf.

Zâmbi la gândurile ei fanteziste, iar Philip interpretă reacţia ei ca pe o încurajare, devenind mai animat în timp ce vorbea despre fascinaţia lui pentru deconspirări şi comentarii politice.

Stella se întrebă cum ar fi arătat un meci între un luptător de Kendo şi un scrimer. Probabil ar fi fost destul de amuzant dacă ar fi folosit crose de golf – presupunând că se puteau controla să nu se ciomăgească unul pe celălalt până la moarte. Trebuia neapărat să se introducă o asemenea scenă într-o dramă coreeană. Ar fi urmărit-o la nesfârşit.

Eroul nici nu ar fi trebuit să câştige. Pentru a câştiga inima

fetei, nu trebuia decât să lupte pentru ea. Dacă ar fi pierdut, l-ar fi sărutat mai apăsat.

Când ieşiră din restaurant pe trotuarul aglomerat, Philip îi zâmbi şi o luă de mână.

— Cred că ne înţelegem foarte bine, Stella. Ar trebui să ne întâlnim din nou.

Apoi se aplecă să o sărute.

*

În timp ce Michael se îndrepta împreună cu Quan spre restaurantul său coreean preferat, care se afla pe strada Universităţii, cercetă trotuarele, în speranţa că avea să o zărească pe Stella. Casa ei se afla la câteva străzi distanţă. Deşi era puţin probabil să iasă la cumpărături atât de târziu, era o posibilitate.

Chiar şi aşa, Michael fu luat pe nepregătite când o văzu în faţa unui restaurant cu specific mediteraneean de peste drum. Părul ei era ridicat în obişnuitul coc, ochelarii la locul lor, şi purta cămaşa obişnuită, fusta creion şi pantofi cu vârf ascuţit. Stella lui, isteaţa lui, dulcea...

Acela era Philip James? Era pe cale să o *sărute?*

Michael văzu roşu în faţa ochilor.

Muşchii i se încordară şi se năpusti spre ei. Mâna fermă a lui Quan îl opri.

— Uşor, frate!

Înainte ca buzele lui Philip să le atingă pe ale ei, Stella îşi întoarse faţa şi făcu un pas înapoi. Îşi trase mâna din strânsoarea lui şi îi adresă câteva cuvinte, care nu puteau fi auzite de la distanţă, dar care erau clar respingătoare.

În loc să accepte refuzul ca un bărbat adevărat, Philip se apropie de ea cu o sclipire agresivă în ochi.

— OK, el o cere, spuse Quan.

Quan îi dădu drumul, iar Michael traversă strada fără a

face în mod conştient un singur pas. Dacă ar fi fost maşini pe şosea, nu le-ar fi observat. Ar fi trecut direct prin ele. Înainte ca ticălosul să-şi poată atinge buzele murdare de faţa întoarsă a Stelei, Michael îl smulse de pe ea şi îl lovi cu pumnul în ochi.

În timp ce acesta se clătină înapoi, Michael o trase pe Stella uimită în braţele lui. Pe lângă mânia ce-i clocotea în inimă, se instală un sentiment de dreptate. Textura ei, mirosul ei, *era a lui.*

— Eşti bine? îi şopti el.

Ea clipi uluită spre el.

— Chiar l-ai lovit în ochi?

— Rahatul ăsta mic era pe punctul de a-şi folosi forţa asupra ta. Din nou. Nimeni nu te poate obliga. Niciodată.

Philip îşi luă mâna de pe ochiul care i se umflase pentru a arăta cu un deget în direcţia lui Michael.

— Suntem la o întâlnire. Nu am forţat-o deloc.

Stella se îndepărtă de Michael şi îşi reglă baretele poşetei de pe umăr.

— Mă duc acasă. Singură. Noapte bună!

— Stella, aşteaptă!

Philip dădu să o urmeze, dar Michael păşi în calea lui.

— Ai auzit ce a spus. Se duce singură acasă.

Când Philip păru că avea să insiste, Quan veni lângă Michael. Mâinile îi atârnau pe lângă corp, dar părea gata să devină violent.

— Aveţi cumva o problemă?

Philip văzu că Michael şi Quan formaseră o baricadă în faţa lui, şi se retrase. Deschise gura de parcă ar fi vrut să vorbească, dar, în cele din urmă, închise maxilarul, aruncă o privire lungă în direcţia în care plecase Stella şi se îndepărtă.

Michael îl strânse pe Quan de umăr.

— Mulţumesc!

Quan zâmbi şi înclină din cap în direcţia Stellei.

— Ar trebui să verifici dacă este bine.

— Ocupă o masă. Te voi găsi acolo.

El alergă după Stella, apoi îşi potrivi pasul cu al ei, însă ea, în loc să încetinească, crescu ritmul, ţinându-şi privirea concentrată drept înainte.

— M-aş fi descurcat şi singură. Nu uita că am un aparat cu electroşocuri.

Tonul dur şi impersonal îl lăsă pe Michael cu garda jos şi îl irită al naibii de tare. El încă o visa zilnic, iar ea se întâlnea cu alte persoane. Nici măcar nu trecuseră două săptămâni.

— Văd că abia aşteptat să îţi testezi noile abilităţi.

Stella îşi strânse mai tare poşeta şi merse şi mai repede. Trotuarul se termină, iar tocurile ţăcăneau pe asfalt, în timp ce Stella mergea pe strada acum rezidenţială spre casa ei.

— Dacă voiai să te culci cu el, să ştii că abordarea ta a fost greşită. Ar fi trebuit să-l laşi să te sărute. De ce nu l-ai lăsat? Din cauza emoţiilor?

— Pleacă, Michael!

— Vreau să ştiu de ce nu l-ai sărutat. El este ceea ce îţi doreşti. Nu-i aşa?

Ea se opri în loc. Pieptul i se mişca rapid şi privirea i se fixă într-o parte.

— De ce mă urmăreşti şi îmi vorbeşti? Nu ştiu cum să reacţionez la asta. Nu ştiu cum ar trebui să mă comport sau ce ar trebui să spun.

— Nu ne putem purta ca nişte prieteni?

Michael îşi închipuise că puteau fi măcar atât.

Ea îi întâlni privirea. Sub un amestec de faruri şi lumina lunii, ochii ei păreau înlăcrimaţi şi vulnerabili.

— Suntem prieteni?

— Aşa sper.

— Eu nu vreau.

Stella se îndepărtă, cu maxilarul încleştat şi cu ochii mijiţi. Michael crezu că era furioasă, până când văzu că lacrimile începură să îi curgă pe obraji.

— Nu vreau să îmi fii prieten din milă.

Michael simţi o încordare în piept când îi văzu lacrimile şi încetă să mai respire.

— Cine a pomenit vreodată ceva despre milă?

Stella îşi şterse obrajii cu palmele, iar bărbia îi tremură.

— Tu. Ai spus că nu mai ai cu ce să mă ajuţi, dar că tot nu sunt bună pentru tine. Ai spus-o, şi ai crezut-o. Nu poţi să negi acum.

— Nu am spus niciodată că *tu*. Am spus că *noi,* înghiţi el zgomotos. Nu te-ai gândit niciodată că mă refeream la *mine?* Că *eu* nu sunt bun pentru *tine?*

Ochii ei inocenţi îi căutară faţa, măriţi de incertitudine.

— De ce aş crede vreodată aşa ceva?

— *Pentru că mă prostituez, iar tata este un infractor*.

Gura ei se strâmbă şi Stella se îndepărtă un pas de el.

— Nu mă interesează acele lucruri. Nimic din asta nu schimbă ceea ce eşti sau cum te porţi cu mine. Foloseşti aceste lucruri drept scuze, pentru că nu vrei să-mi faci rău. Dar vreau să ştii că pot să accept adevărul. Dacă nu sunt suficient de bună pentru tine, este corect, şi accept. La un moment dat, te voi uita. Nu vreau să fiu protejată sau minţită din cauza a ceea ce sunt. Nu am nevoie de *prietenia ta din milă*.

Zicând asta, Stella trecu pe lângă el şi porni pe stradă. Pasul ei era rapid şi hotărât. Fără balansare seducătoare a şoldurilor, fără graţie; aceasta nu era o prezentare de modă. Lui Michael îi plăcea la nebunie.

O iubea.

Iar ea încerca să scape de el.

Ca să îl uite, ar fi trebuit mai întâi să se îndrăgostească de el. Ştia despre meseria lui de escortă, despre situaţia lui financiară, despre educaţia lui şi despre tatăl lui, însă tot îl iubea.

Asta schimba totul.

Un val de hotărâre îi cuprinse tot corpul. Fusese atât de

orbit de propriile nesiguranţe, încât o îndepărtase şi o rănise. În schimb, ceea ce ar fi trebuit să facă era să lupte pentru ea.

Lupta începea acum. Dacă ea putea să aibă încredere în el şi să îl accepte aşa cum era, atunci şi el putea. Merita un astfel de bărbat. Pentru ea, avea să fie acel bărbat.

Michael o urmări pe Stella de la distanţă, pentru a se asigura că ajunge acasă în siguranţă, apoi alergă să îl găsească pe Quan. Avea nevoie de ajutor pentru a concepe un plan de luptă.

{capi+olul} 28

O bătaie în uşa biroului o distrase pe Stella de la noul algoritm pe care îl formulase. În timp ce se învârtea în scaun, uşa se deschise şi un buchet enorm de cale apăru în cameră.

Benita, recepţionera-şefă, o brunetă voluptoasă de vreo 40 de ani, puse vaza pe birou şi expiră pe gură.

— OK! Greu buchet! Se pare că ai un admirator.

Stella scoase un cartonaş dintre flori. Recunoscu imediat scrisul lui Michael.

Pentru Stella mea. Mă gândesc la tine. Cu drag, Michael.

— Nu ştiu ce înseamnă asta, îşi spuse ea, holbându-se la bileţelul din palma ei.

Benita înclină capul într-o parte pentru a citi ce scrisese Michael şi zâmbi.

— Michael este scumpul cu care te întâlneşti, nu-i aşa? Arată foarte bine.

— Ne-am despărţit.

— Se pare că vrea să vă împăcaţi, îi explică Benita, zâmbind viclean. Ai de gând să-i mai dat o şansă?

Înainte să poată răspunde, Philip trecu prin dreptul uşii ei. După o fracţiune de secundă, se întoarse şi aruncă o privire încruntată spre buchetul de pe masă. Un ochi vânăt îi decora partea dreaptă a feţei.

— Nenorocitul ăla! urlă el, şi se năpusti în birou, îndreptându-se spre flori.

Stella se aruncă în faţa lor.

— Ce faci?

— Le arunc la gunoi, acolo unde le e locul.

— Ba nu, n-ai s-o faci! Sunt ale mele.

Era primul buchet de flori pe care îl primise vreodată de la un bărbat.

— O să-ţi aduc eu altele mai bune, îi spuse el printre dinţi. Acestea trebuie să dispară.

— Nu vreau să-mi aduci flori.

— Dar avem o relaţie, ai uitat?

— Nu, nu avem o relaţie. Am ieşit la o întâlnire şi a fost suficient. Nu ne potrivim deloc.

Benita strânse din buze şi îl privi mirată pe Philip, savurând din plin drama.

El se apropie de Stella, cu umerii încordaţi şi mâinile încleştate.

— Dar te potriveşti cu *el?*

Stella îşi strânse degetele în jurul cartonaşului. Oare tot potrivire se numea şi dacă sentimentele nu erau reciproce?

— Am fost foarte fericită cât timp am fost într-o relaţie cu el. Michael ştie să mă asculte. Mai mult decât atât, şi-a dorit să mă cunoască: cum decurge ziua mea, ce fac şi…

— Nu vreau decât să ştiu dacă este sau nu bun la pat, interveni Benita.

Stella îşi muşcă buza şi îşi coborî privirea ruşinată spre covor. Cuvântul *bun* nu era reprezentativ. *Fenomenal* ar fi fost mult mai potrivit.

— Eşti o norocoasă! Benita se întoarse spre Philip şi îl apucă de braţ. Haide, PJ, să mergem la bucătărie. Ai nevoie de gheaţă pentru ochiul ăsta.

PJ?

Philip mormăi printre dinţi şi mai aruncă câteva priviri

veninoase către florile ei, înainte de a-i permite Benitei să îl scoată din birou. În timp ce se îndepărtară pe hol, el îi puse mâna pe spate, o lăsă să-i alunece mai jos şi o strânse de fesă. În loc să îl lovească, aşa cum ar fi făcut Stella, Benita îi dădu la o parte părul blond de pe frunte şi îi examină vânătaia ca o mamă grijulie.

Cât de... interesant!

Aparent, Benitei nu-i păsa că Philip era ca un câine de vânătoare când era vorba despre femei. Asta era bine pentru Stella. Nu trebuia să se simtă prost pentru că nu-şi mai dorise să iasă cu el.

Roti vaza cu flori şi se jucă cu cozile. Florile i se păruseră întotdeauna cam lipsite de sens. Miroseau urât, se ofileau şi trebuia să cureţi după ele. Dar acestea erau de la Michael.

Telefonul îi bâzâi de mai multe ori, iar când Stella îl scoase din sertarul biroului, văzu că era el. Se gândi să îl lase să sune până intra mesageria vocală, dar degetul mare apăsă pe butonul de răspuns.

— Bună!

— Le-ai primit? întrebă el.

— Da... Mulţumesc!

— Cum arată ochiul lui Philip Dexter azi?

— Violet.

Michael scoase un sunet satisfăcut, iar ea aproape că îi putu vedea zâmbetul răutăcios de pe chip. Abia se abţinu să suspine ca o şcolăriţă. Barbarismul lui nu ar fi trebuit să îi ofere atâta satisfacţie.

— În câteva zile o să înceapă să se facă verde, spuse el.

— Chiar nu ar fi trebuit să îi învineţeşti ochiul.

Dar ei îi plăcea că o făcuse. Reacţia lui o făcuse să se simtă importantă într-un mod pe care nu îl mai experimentase până atunci. Era o ticăloasă, însetată de sânge.

— Ai dreptate. Data viitoare, o să-l lovesc în boaşe. Dacă te mai sărută cineva, ar fi bine ca acela să fiu eu. După o tăcere

stânjenitoare, o întrebă: Vrei să iei cina cu mine diseară?

Inima ei naivă tresări la gândul că avea să îl vadă din nou, dar Stella încercă din răsputeri să se stăpânească. Nu înţelegea de ce Michael făcea toate astea şi nu avea deloc încredere în acţiunile lui.

— Nu.

Urmă o lungă tăcere, după care el spuse:

— Bine. Îmi plac provocările.

— Nu încerc să te provoc.

— Ştiu că nu asta faci. Încerci să mă uiţi, ceea ce este şi mai rău.

— Michael…

— Acum sunt ocupat. Vorbim mai târziu? Îmi lipseşti.

Apelul se deconectă.

Stella începu să se plimbe prin birou, cu paşi din ce în ce mai agitaţi. Michael nu voia ca ea să îl uite. Cât de iritant! Dar ce ar fi trebuit să facă? Să suspine după el toată viaţa?

Modul lui ciudat de a-i face curte apăruse brusc atunci când îl văzuse pe Philip sărutând-o fără permisiunea ei. Michael încercase să îl îndepărteze pe Philip pentru că nu o credea în stare să se protejeze singură.

Încă îi era milă de ea.

Inspirând adânc, luă cartonaşul, îl mototoli şi îl aruncă la gunoi. Asta credea ea despre mila lui.

Dacă îşi dorea să uite un bărbat, atunci avea să îl uite.

Stella se aşeză şi citi ultimele câteva rânduri de cod de pe ecranul computerului. Creierul îi era prea distras pentru a se concentra. Se tot gândea la Michael. Trupul ei încă tânjea după mângâierile şi cuvintele lui vulgare. Mai mult decât atât, îi era dor de *el* şi de rutinele pe care le făcuseră împreună.

Însă Michael nu avea cum să o dorească cu adevărat înapoi, deşi ar fi fost minunat dacă ar fi fost adevărat. Când îşi dădu seama că gândurile ei începeau să fie pline de speranţă, Stella se mustră şi se forţă să se concentreze asupra datelor.

Însă nu reuşi. Cu un oftat de frustrare, scoase cartonaşul mototolit din coşul de gunoi, îl netezi şi îl băgă într-unul dintre sertarele ei.

În fiecare zi din acea săptămână, Michael o sunase şi o rugase să ia cina cu el. În fiecare zi, ea refuzase. Nu avea nevoie de ajutorul lui, sau nu şi-l dorea. Se descurca foarte bine să îşi poarte şi singură de grijă.

Vineri seara, în biroul ei se aflau vaza cu buchetul de cale care încă nu se ofiliseră, altă vază cu trandafiri în nuanţe de la roşu-sângeriu până la roz-pal, un mănunchi de baloane şi un ursuleţ negru şi pufos, îmbrăcat în costum de karatist. Stella era mult prea matură pentru animale de pluş, iar jucăria o stânjenea. Extravaganţele lui Michael o făceau să fie bârfa biroului. Trebuia să găsească o modalitate de a rezolva acest lucru.

Când veni timpul să plece, închise computerul, îşi luă poşeta şi se îndreptă spre uşă, luând cu ea ursuleţul karatist. Nu şi-l dorea, dar gândul că avea să rămână singur toată noaptea în biroul ei o întristă.

Turti ursuleţul sub braţ, pentru a-l face cât mai mic, şi ieşi din clădire. Nimeni nu trebuia să o vadă umblând cu un animăluţ plin de câlţi.

— Te îndrepţi spre casă?

Vocea solitară se auzi din spatele ei, în timp ce traversa parcarea goală, iar inima i se urcă în gât.

Se întoarse brusc, cu o mână pe piept.

Michael se dezlipi de peretele clădirii, cu degetele agăţate de marginea buzunarelor. Purta o vestă neagră peste o cămaşă elegantă, descheiată la gât, şi pantaloni de culoare închisă. Era incredibil de frumos. Stella îşi îndepărtă privirea şi ridică ursuleţul din locul în care îl abandonase pe asfalt.

Scutură blana ursului şi spuse:

— Ştii, aş putea să cred că mă urmăreşti.

El zâmbi sfios şi îşi coborî privirea.

— Ştiu.

— Trebuie să încetezi cu toate acestea.

— Nu ţi se pare nici măcar puţin romantic? Nu am foarte multă experienţă în a curta femeile, aşa că va trebui să mă ierţi dacă sunt prea insistent.

Ea îşi ţuguie buzele. Cu privirea şi charisma lui, Stella era sigură că tot ce Michael trebuia să facă în general era să arate cu degetul înspre o femeie şi să aştepte ca aceasta să i se arunce în braţe. Însă ea nu îşi mai dorea să fie una dintre acele femei nechibzuite.

— Michael, încetează! Amândoi ştim că nu mă curtezi.

Umerii lui se încordară.

— Ce vrei să spui?

— Nu mai trebuie să mă protejezi de Philip. Şi-a îndreptat atenţia către recepţionistă.

— Nimic din toate astea nu are legătură cu Philip.

Michael se apropie de ea, cu fruntea încruntată şi maxilarul încordat.

Instinctul îi spunea să se îndepărteze de el, dar încăpăţânarea o făcu să rămână nemişcată. Stella îşi ridică bărbia. Nu îi era teamă de el.

— Nu mai vreau să fiu opera ta de caritate. Nu vreau…

El îi cuprinse chipul cu palmele şi o sărută. Senzaţia o străbătu ca un şoc, alungându-i frământările interioare înainte să apară. Senzaţia buzelor lui răcoroase ca mătasea o făcu să se simtă ca în rai. Când îi băgă limba fierbinte în gură, gustul sărat şi parfumul familiar o intoxicară. Îl strânse de umeri şi îşi apăsă trupul pe al lui. El o cuprinse cu braţele şi îşi potrivi şoldurile cu ale ei, părţile lui tari peste cele moi ale Stellei. O dorinţă lichidă i se scurse prin membre.

— Uite cum eşti topită după mine, îi şopti el pe buze. *Mi-a fost dor de tine!*

El o sărută din nou, profund, iar gustul lent o făcu să-şi

încordeze degetele de la picioare şi să suspine pe gura lui. Părul i se desprinse, iar Stella se cutremură când Michael îşi trecu degetele prin el.

— Frumoasa mea Stella, şopti el, mângâindu-i buclele libere.

— Poate că nu mă pricep să îţi fac curte, dar măcar ştiu să te sărut.

Cuvintele lui o smulseră imediat din starea indusă de sărut. Se trase din braţele lui şi îşi şterse gura cu o mânecă.

— Nu mă săruta. Nu mă atinge. Nu vreau să faci nimic din milă.

— De ce tot vorbeşti despre milă? Nu am spus niciodată că mi-a fost milă de tine, spuse el, încruntat.

— Atunci de ce nu mi-ai luat banii? Fără să aştepte răspunsul lui, Stella ridică pentru a doua oară ursuleţul de pe jos. Voia să îl îmbrăţişeze, dar se forţă să i-l înmâneze. Săptămâna trecută a fost drăguţă, dar m-am săturat. Îţi cer să te opreşti! Te rog mult!

— Asta înseamnă că nu mai simţi nimic pentru mine?

O licărire umedă străluci în ochii ei, dar Stella se îndepărtă orbeşte de el.

— O să plec acum.

— Pentru că eu am sentimente pentru tine.

Ea îngheţă, apoi îi simţi mâna strânsă în jurul braţului ei, care o trase până când ajunseră din nou faţă în faţă. El îi ridică bărbia, iar lacrimile ameninţară să se prelingă. Oare chiar spusese asta? Probabil nu auzise bine, din cauza bubuitului infernal al inimii ei.

El inspiră, expiră, apoi inspiră din nou.

— Nu ţi-am luat banii pentru că sunt îndrăgostit de tine. Mi-am spus că ai nevoie de mine, că, dacă te ajut, o să-ţi dovedesc că nu sunt ca tatăl meu, dar astea erau doar scuze ca să rămân lângă tine. Nu aveai nevoie de mine, şi nu trebuia să îţi demonstrez că nu sunt ca tatăl meu. Ştiu că nu sunt. Am pus

capăt relaţiei pentru că eram sigur că nu mă iubeşti. Dar când ai spus că mă vei uita, mi-ai dat speranţă.

Pielea i se înroşi de căldură – mâinile, gâtul, faţa, vârfurile urechilor. Nu îi era milă de ea. O iubea. Oare auzise bine? Putea fi adevărat?

Înghiţi în sec.

— Poţi să spui ceva, te rog? Când un bărbat îi mărturiseşte unei femei că o iubeşte, nu vrea să i se răspundă cu tăcere. Ţi-am spus-o prea târziu? M-ai uitat?

— Porţi lenjeria pe care ţi-am cumpărat-o?

El izbucni în râs.

— Uneori, modul în care îţi funcţionează mintea este un mister pentru mine.

— O porţi?

Stella îşi mută ursul sub braţ şi îşi înfipse degetele în talia pantalonilor lui, deasupra curelei din piele.

Zâmbind, el îşi desfăcu uşor cureaua, descheie nasturii pantalonilor şi trase fermoarul în jos.

— Dacă ne arestează cineva pentru indecenţă în public, ar face bine să ne ducă în aceeaşi celulă.

Ea îi dădu cămaşa la o parte şi, chiar şi în lumina slabă din parcare, distinse culoarea roşie a chiloţilor lui. Îşi ridică privirea spre a lui şi un val de căldură efervescentă îi străbătu trupul, umplându-i inima şi răspândindu-i-se în fiecare nerv. O iubea cu adevărat. Iar teoria ei fusese confirmată. β-ul lui Michael se schimbase de la unu la zero. Pentru ea.

— Îi porţi.

— Nu-mi place să merg fără. Mă irit.

Încercând să îşi stăpânească un zâmbet încântat, ea îi încheie nasturii pantalonilor şi îi strânse cureaua.

— Femeile cumpără lenjerie pentru bărbaţii pe care îi iubesc. Este economie. Datele susţin această afirmaţie.

— Cumva îmi spui că mă iubeşti, Stella?

Ea îmbrăţişă ursul karatist şi încuviinţă, copleşită de

timiditate.

— Nu ai de gând să-mi spui în cuvinte exacte? întrebă el.

— Nu le-am spus niciodată nimănui, decât părinţilor mei.

— Şi crezi că eu merg pe stradă şi spun tuturor femeilor că le iubesc? Michael o trase lângă el şi îşi apăsă fruntea pe a ei. Voi auzi cuvintele alea de la tine. Chiar în seara asta.

— Ar trebui să îmi fac griji?

— Da.

— Ce ai de gând...

Căldura din ochii lui o făcu să amuţească.

— Hai să mergem acasă.

— Bine.

În loc să o conducă pe stradă spre casa ei, el o duse la o mică Honda Civic argintie şi îi deschise portiera din dreapta.

— Am schimbat maşina, spuse el, ridicând din umeri.

Stella se aşeză şi îşi fixă centura de siguranţă, observând interiorul curat şi ieftin al noii maşini. Nimic nu îi mai amintea de Aliza.

— Asta îmi place mai mult.

— Eram sigur, îi zâmbi el, urcându-se la volan. Mă asociez cu Quan pentru a lansa o colecţie de haine şi am avut nevoie de bani ca să pornesc afacerea. Dacă am renunţat la meseria de escortă, nu aveam niciun motiv să mai păstrez maşina aia.

În sfârşit, o făcuse – renunţase să mai fie escortă, îşi încerca norocul şi îşi făcea un renume. În acel moment, Michael era atât de perfect pentru ea, încât Stella vru să sară peste schimbătorul de viteze şi să îl sărute până când ar fi rămas fără suflare.

— Grozav! Sunt atât de fericită pentru tine, Michael! Dar gândul că îşi vânduse maşina pentru că avusese nevoie de bani o deranja, mai ales că îi returnase cecul. Mai ai de plătit o parte din facturile medicale ale mamei tale? Programul de asistenţă medicală al fundaţiei nu a acoperit totul?

El îşi înclină capul şi se încruntă la ea.

— Cum de ştii despre facturi şi despre acel program? După un moment de ezitare, făcu ochii mari. *Tu* ai fost?

Ea evită să îl privească în ochi.

— Chiar ai fost *tu!* exclamă el, ca o revelaţie. Cum ai ştiut că mama nu avea asigurare de sănătate?

— În noaptea aceea, în apartamentul tău, am văzut facturile şi am făcut legătura între costul tratamentului ei şi sumele pe care le câştigai lucrând ca escortă. Cred că... atunci m-am îndrăgostit iremediabil de tine.

Un zâmbet ca de băieţandru apăru pe buzele lui.

— Şi eu care voiam să te fac să spui cuvintele astea în cel mai delicios mod posibil! Dar apoi zâmbetul îi dispăru, fiind înlocuit de o expresie gânditoare. Trebuie să fi costat o avere. Ai lansat un program medical. Cam *cât* de bogată eşti?

Ea îşi muşcă îngrijorată buza de jos şi continuă să îmbrăţişeze ursul de pluş.

— Nu mai sunt atât de bogată. Ei bine, sunt cam bogată. Depinde cum defineşti asta. Probabil că nu îţi va plăcea. Eşti sigur că vrei să ştii?

— Spune tot, Stella.

— Am avut un cont de economii. Erau vreo cincisprezece milioane de dolari, spuse ea, ridicând din umeri. I-am donat fundaţiei medicale Palo Alto pentru a începe acest program.

— Ai renunţat la contul tău de economii? Pentru mine?

— Cam asta ar trebui să faci când ai bani mulţi, nu-i aşa? Să îi donezi. Pot să mă întreţin din salariul meu. Sunt doar bani, Michael, şi nu am putut suporta ideea că ai fost obligat să lucrezi ca escortă. Dacă ai fi făcut-o de plăcere, ar fi fost diferit. Dar dacă nu... Ea clătină din cap. M-am hotărât să îţi ofer posibilitatea de a alege. De altfel, acum ajutăm multe familii. Este un lucru bun.

— Noi? Michael se aplecă şi o sărută pe obraz, chiar în colţul gurii. A fost numai meritul tău. Acei bani nu erau ai mei. O sărută de câteva ori pe buze. Îţi mulţumesc pentru că mi-ai

oferit posibilitatea de a alege, ca să pot să te aleg pe tine. Îţi mulţumesc că eşti aşa cum eşti. Te iubesc!

Atunci, ea nu îşi mai putu ascunde zâmbetul. Nu credea că avea să se plictisească vreodată să îl audă spunând asta.

— Acum pot spune cu toată încrederea că iubitul meu este designer. Adică, dacă *eşti* iubitul meu. Eşti?

În loc să îi răspundă imediat, el porni motorul şi plecă din parcare. Cu ochii aţintiţi la drum şi vocea calmă, îi spuse:

— Sper să fiu iubitul tău. De vreme ce, peste trei luni, o să te cer de soţie.

Stella rămase cu gura căscată, când şocul îi străbătu corpul în valuri care alternau între cald şi rece.

— De ce îmi spui asta acum?

Un zâmbet firav încolţi pe buzele lui şi Michael îi aruncă o privire fugară, înainte de a se concentra din nou la drum.

— Pentru că nu îţi plac surprizele şi m-am gândit că vei avea nevoie de timp pentru a te obişnui cu ideea.

Avea dreptate în privinţa asta, dar înainte să se poată gândi prea mult, el îşi luă una dintre mâini de pe volan şi o puse peste a ei, împletindu-şi degetele aşa cum făcea întotdeauna.

Fără să spună nimic, Stella lăsă momentul să o învăluie, incertitudinea, speranţa arzătoare, frica şi împlinirea sufletească. Imaginea mâinilor lor înlănţuite o mulţumea. Atât de diferite, dar tot cinci degete şi cinci articulaţii, acelaşi contur general.

Ea îl strânse mai tare, iar Michael îi răspunse la fel. Mână în mână, două jumătăţi solitare îşi găsiră alinarea împreună.

Epilog

Patru luni mai târziu

Stella mergea pe un trotuar liniştit în zona depozitelor din

San Francisco, un colţ discret al oraşului, populat de mai multe afaceri din domeniul modei de pe Coasta de Vest. După ce deschise o uşă care nu avea niciun nume pe ea, intră într-un spaţiu industrial format din pereţi de oţel, podele din ciment şi tavane expuse.

O şedinţă foto era în desfăşurare în partea îndepărtată a sălii, iar Stella zâmbi, văzând manechinele îmbrăcate cu cele mai noi creaţii ale lui Michael. Abia venise toamna, dar modelele prezentau colecţia de iarnă. Erau copii cu vârste cuprinse între şase şi 12 ani, îmbrăcaţi în costume miniaturale minunate, veste cu şepci asortate, rochii tricotate şi pelerine cu gulere din blană.

Quan o văzu primul.

— Bună, Stella! o salută absent, înainte de a continua o discuţie animată cu fotograful.

Michael lega o panglică aurie pe rochia de seară albă din şifon a unei fetiţe. O văzu şi chipul i se lumină.

— Ai ajuns mai devreme.

— Mi-a fost dor de tine.

Zâmbetul lui se lărgi, iar Michael bătu fetiţa pe umăr şi o îndrumă spre grupul în care un coordonator poziţiona copiii şi recuzita. În timp ce se îndrepta spre ea, el îşi băgă mâinile în buzunarele pantalonilor şi îi privi cu admiraţie costumul cu fustă bleumarin şi eşarfa înfăşurată lejer în jurul gâtului. Stella ştia că îşi admira hainele pe care le alesese pentru ea în ziua aceea şi îşi ţuguie buzele pentru a ascunde un zâmbet. Erau mici detalii care îl făceau fericit…

Când ajunse în dreptul ei, se aplecă şi o sărută pe gură, apoi îi mângâie braţele în jos spre palme, pentru a-i lua mâinile, îi aduse încheietura aproape de buzele lui şi îşi trecu degetul mare peste degetele de la mâna stângă, unde un inel cu trei diamante îi strălucea pe inelar.

— Încă nu pot să cred că te-ai îndatorat ca să îmi cumperi ăsta, spuse ea.

Chiar şi aşa, Stella trebuia să recunoască faptul că iubea tot ce reprezenta acel inel. Nu apreciase niciodată bijuteriile, dar constatase cu surprindere că îşi privea inelul mai des decât se aşteptase şi, invariabil, se gândea la Michael. Când colegii de birou o observau zâmbind fără niciun motiv evident, îşi dădeau ochii peste cap şi mormăiau printre dinţi.

— Trebuia să anunţ cât de „ocupată" eşti. De asemenea, din această dimineaţă, oficial nu mai am datorii. Quan a obţinut un capital de risc. Până la Crăciun vom deschide trei magazine noi.

Stella calculă mental cifrele şi un val de emoţie o cuprinse.

— Este foarte curând! Te descurci chiar mai bine decât traiectoria de creştere cea mai ridicată pe care am proiectat-o pentru tine.

— Da. De fapt, analiza ta este cea care i-a convins pe investitori.

— Ba cred că au fost creaţiile tale şi strategia de marketing agresivă.

— Bine, s-ar putea să fi contat şi asta, râse el, dar o privi cu blândeţe. Totuşi, faptul că ai fost lângă mine în tot acest timp a însemnat totul pentru mine. Sper că ştii asta.

— Ştiu.

Ultimele luni fuseseră foarte solicitante pentru amândoi, dar împreună reuşiseră să pună lucrurile în mişcare.

— La fel şi pentru mine.

Expresia lui deveni serioasă.

— Ai spus că astăzi ai avut o întâlnire cu partenerii de la firma ta. Cum a mers?

— Mi-au oferit din nou o promovare. Econometrician senior. Cinci subordonaţi direcţi, pe lângă stagiarul meu de încredere.

— Şi?

Ea trase adânc aer în piept, apoi răspunse:

— Am acceptat-o.

Michael rămase uluit, iar în clipa următoare o strânse tare la piept, apoi o sărută pe frunte.

— Îţi pare rău?

Ea se lipi şi mai mult de el şi îi inspiră parfumul.

— Nu. Sunt emoţionată, dar şi fericită.

— Sunt foarte mândru de tine!

Ea zâmbi atât de tare, încât obrajii o dureră.

— Promovarea vine cu un bonus mare. Te avertizez în avans că îţi voi cumpăra o maşină nouă.

Când el se trase înapoi, ea se temu că îl supărase. Nu putea să îi descifreze expresia de pe chip atunci când spuse:

— Pot să-mi cumpăr şi singur o maşină nouă.

Ea îşi muşcă buza pentru a nu se încrunta, dar înţelegea dacă Michael prefera să cheltuiască doar banii câştigaţi de el. Nu era nevoie să îl răsfeţe. Dar ar fi făcut-o din plăcere.

— Dar vreau acelaşi model ca al tău, continuă el. Şi îmi place culoarea neagră.

Ea îşi înclină capul şi trase adânc aer în piept.

— Asta înseamnă...?

— Înseamnă că dacă vrei să-mi cumperi o maşină, vreau să o conduc. Michael zâmbi sugestiv, iar ochii îi sclipiră. Dacă vrei să-mi cumperi boxeri, vreau să-i port.

Stella suspină de uşurare şi îl prinse de mână, ca să nu înceapă să plutească de fericire.

— Înseamnă că mă iubeşti.

El îşi împleti degetele cu ale ei, aşa cum făcea mereu, şi o strânse tare.

— Corect. Este economie.

Nota autoarei

Prima dată când am auzit despre autism înalt funcţional, cunoscut anterior ca sindromul Asperger, a fost într-o discuţie particulară cu educatoarea fiicei mele. Am rămas şocată de

sugestia ei. Deşi fiica mea era un copil greu de controlat, atitudinea ei nu se potrivea deloc cu ideile mele preconcepute despre persoanele cu autism. În ochii mei, ea a fost întotdeauna aşa cum trebuia să fie: drăgălaşă, dar foarte extravertită. Am ajuns acasă şi am făcut cercetări rapide pe internet, iar ceea ce am descoperit nu părea să semene cu trăsăturile fiicei mele. Ca să mă asigur, le-am cerut părerea membrilor familiei şi medicului ei, iar răspunsul a fost unanim: nu era autistă. În mod sigur aveau dreptate, aşa că am lăsat-o baltă.

Cel puţin, aşa am crezut. Eu, persoana reală, am abandonat această idee, însă scriitoarea din mine era fascinată. Mereu am avut în minte o variantă masculină a protagonistei din *Frumuşica,* dar nu puteam să îmi dau seama de ce o femeie frumoasă şi de succes ar angaja o escortă. O trăsătură autistă din cercetările mele rapide pe internet mi-a atras atenţia: dificultăţi de comportament în societate. Era un aspect cu care puteam empatiza şi un motiv convingător pentru a angaja o escortă. Dacă eroina mea ar fi fost autistă, aşa cum fiica mea nu era? Trebuia să aflu mai multe despre asta.

Am început să mă informez mai mult şi am descoperit un lucru extrem de interesant: există cărţi scrise special pentru *femei* autiste. De ce ar avea nevoie femeile de cărţi special concepute pentru ele? Suntem oameni cu toţii. Credeam că bărbaţii şi femeile ar fi trebuit să fie la fel. Am cumpărat cartea *Aspergirls* scrisă de Rudy Simone.

Cel mai ciudat sentiment m-a cuprins atunci când am început să o citesc, şi a devenit din ce în ce mai puternic pe măsură ce m-am adâncit în lectură. Aparent, există o diferenţă majoră între modul în care autismul se manifestă la bărbaţi şi la femei. Toate informaţiile pe care le citisem anterior descriau perfect *bărbaţii* autişti, dar multe femei autiste, dintr-o varietate de motive, îşi *maschează* stângăcia şi îşi *ascund* trăsăturile de autism pentru a se integra mai bine în societate.

Chiar şi obsesiile şi interesele noastre sunt, în general, adaptate pentru a fi acceptabile din punct de vedere social, cum ar fi caii şi muzica în loc de numerele de înmatriculare care încep cu cifra trei. Din această cauză, adesea, femeile nu sunt diagnosticate sau sunt diagnosticate mai târziu în viaţă, frecvent după ce propriii lor copii primesc diagnostice. Femeile cu sindromul Asperger există în ceea ce oamenii numesc „partea invizibilă a spectrului autist".

În timp ce citeam cartea lui Rudy Simone, am început să îmi analizez propria copilărie şi să îmi amintesc o multitudine de lucruri minore. De exemplu, cum cineva de la şcoală mi-a spus că expresia mea facială este înfricoşătoare şi, după aceea, am petrecut ore întregi exersând-o în oglindă. Sau cum, uneori, îmi petreceam ziua imitând manierele şi felul de a vorbi al verişoarei mele preferate, deoarece ea era populară şi în mod sigur acela era comportamentul ideal, doar că era *foarte obositor*. Sau cum obişnuiam să bat cu degetele în obiecte, pe tiparul unu-trei-cinci-doi-patru, în mod repetat, atunci când eram agitată sau plictisită, dar mi-am dat seama că asta îi enerva pe cei din jur, aşa că am început să o fac cu dinţii, astfel încât nimeni să nu poată vedea sau auzi; acum am parodontoză în fază incipientă, dar tot nu mă pot opri. Sau obsesia pentru George Winston, care m-a făcut să învăţ singură să cânt la pian la o vârstă foarte fragedă, iar după zeci de ani încă este la fel de puternică. Sau, sau, sau...

Ceea ce a început ca o simplă cercetare pentru o carte a devenit o călătorie a descoperirii de sine. Am aflat că *nu sunt singură*. Există şi alte persoane *la fel ca mine* şi, probabil, şi fiica mea. În timp ce am căutat şi, în cele din urmă, am obţinut un diagnostic (la 34 de ani), Stella, eroina mea autistă, s-a născut în paginile cărţii. Nu mi-a fost niciodată atât de uşor să conturez un personaj. O cunoşteam îndeaproape. Mi-a venit din inimă. Nu a trebuit să-mi filtrez gândurile pentru a o face acceptabilă din punct de vedere social, ceea ce am făcut, în

mod inconştient, toată viaţa. Iar această libertate mi-a permis să-mi găsesc vocea. Înainte de asta, mă foloseam de stilul altor autori pentru a încerca să fiu altcineva. Când am scris *Ecuaţia iubirii,* am devenit eu însămi şi am rămas aşa. Uneori, în loc să te limiteze, un diagnostic te poate elibera. Cel puţin, asta s-a întâmplat în cazul meu. Am început terapia, pentru a mă ajuta să fac faţă problemelor despre care nu ştiam că sunt comune persoanelor ca mine.

Acestea fiind spuse, simt nevoia să subliniez faptul că fiecare persoană din spectrul autist are propriile experienţe, deficienţe, puncte forte şi puncte de vedere. Experienţa mea (şi, prin urmare, a Stellei) este doar una din multe altele, şi nu poate fi considerată „standard". Nu există o experienţă standard.

Pentru cei interesaţi, am găsit următoarele resurse privind tulburarea de spectru autist şi sindromul Asperger, care sunt informative, dar nu plictisitoare:

Aspergirls, de Rudy Simone (se adresează femeilor)

Everyday Aspergers, de Samantha Craft (se adresează femeilor)

Look Me in the Eye, de John Elder Robison

De ce sar. Însemnările unui băiat de 13 ani cu autism, de Naoki Higashida

Videoclipuri pe YouTube cu psihologul clinician Tony Attwood

Asociaţia Femeilor Autiste (facebook.com/autisticwomen sassociation)

Toate cele bune,
Helen Hoang

Mulţumiri

Se spune că scrisul este o muncă solitară. Şi este adevărat. Te aşezi şi scrii de unul singur. Însă această carte nu ar fi ajuns

niciodată în acest stadiu fără ajutorul şi sprijinul multor, multor, *multor* oameni.

Această carte, în această formă, nu ar fi existat niciodată dacă nu aş fi avut ocazia de a participa la concursul Pitch Wars8 organizat de Brenda Drake. Îi mulţumesc ei şi echipei Pitch Wars. Faceţi un lucru minunat! Concursul m-a ajutat să o cunosc pe Brighton Walsh, minunatul meu mentor, care a avut un impact imens asupra vieţii mele. Nu doar că m-a ajutat să îmi îmbunătăţesc tehnica de scris, dar m-a şi ghidat în călătoria spre publicare, devenindu-mi totodată şi o prietenă adevărată. Brighton, îţi mulţumesc din tot sufletul!

Mulţumesc foarte mult tuturor partenerilor mei critici, pentru că şi-au făcut timp să îmi citească lucrarea. Ava Blackstone, tu ai fost prima scriitoare cu care m-am împrietenit. Mi-ai dat curaj şi încredere, şi sunt foarte norocoasă că te cunosc. Kristin Rockaway, tu ai fost cea care a citit primul manuscris nereuşit al cărţii, iar părerile tale m-au ajutat să particip la Pitch Wars. Datorită ţie, primul sărut dintre Michael şi Stella este mult mai bun (şi mai stângaci, ha, ha, ha!). Ţie, Gwynne Jacktons, fiinţă minunată, îţi mulţumesc pentru că îmi eşti alături. Eşti sinceră, răbdătoare şi blândă, şi îmi doresc să fii mereu lângă mine. Suzanne Park, nici nu ştiu cum să încep cu tine. Eşti o persoană cu adevărat generoasă, îngrozitor de amuzantă şi, în plus, mă înţelegi perfect. Jen DeLuca, sunt fericită că am avut o „soră de ucenicie" pe durata concursului şi că tu ai fost aceea, îţi invidiez stilul nemaipomenit de a scrie şi încerc să mă ridic şi eu la acelaşi nivel. ReLyn Vaughn, îţi mulţumesc pentru sinceritate şi încurajări, şi pentru faptul că m-ai inclus în Viva la Colin, unde am avut ocazia să le cunosc pe Ash Alexander şi Randi Perrin.

[8] Program de mentorat în cadrul căruia autori publicaţi sau contractaţi, redactori şi stagiari din industria editorială aleg fiecare câte un scriitor, îi citesc întregul manuscris şi vin cu sugestii despre cum să facă povestea mai interesantă, pentru a putea fi prezentată unui agent literar (sursa www.pitchwars.org).

Doamnelor, sunteţi foarte distractive! S.R. Lucas, sunt încântată că am creat-o pe Stella ca sosia ta. Shannon Caldwell, mi-ai mărturisit că ai terminat de citit cartea într-o singură noapte, iar pentru asta îţi mulţumesc – după ce am auzit, m-am plimbat de colo-colo ore întregi, cu un zâmbet larg pe faţă. Jenny Howe, mulţumesc că ai acceptat să-ţi trimit notificări cu progresele pe care le-am făcut, pentru a fi la curent. C.P. Rider, trebuie neapărat să mergem iar la Denny's!

Mulţumesc promoţiei de participanţi la Pitch Wars 2016. Sunteţi nişte oameni incredibili! Chiar acum, în timp ce scriu aceste mulţumiri, câţiva dintre voi lucrează alături de mine în Grupul *Am Writing*. Ian Barnes, Meghan Molin, Rosiee Thor, Laura Lashley, Trician Lynn, Maxym Martineanu, Alexa Martin, Rosalyn Baker, Julie Clark, Tracy Gold, Tamara Anne, Rachel Griffin (încă vreau să scriu o carte cu titlul *Calculust9!),* Nic Eliz, Annette Christi şi mulţi alţii au fost alături de mine pentru a depăși toate eşecurile şi a le transforma în succese. Voi sunteţi cei care m-au ajutat să transform scrisul într-o activitate şi mai recreativă. Mulţumesc Laurei Brown, mentor din cadrul Pitch Wars. Nu am fost ucenica ta, însă bunătatea pe care mi-ai arătat-o m-a impresionat profund.

Mulţumesc filialei din San Diego a Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste din America. Demi Hungerford, Lisa Kessler şi Marie Andreas, să ştiţi că mare parte din ce am scris şi am revizuit a fost în perioada în care am lucrat alături de voi. Tameri Etherton, Laura Connors, Rachel Davish, Tami Vahalik, Tessa McFionn şi Janet Tait, sunteţi nişte femei incredibile şi întotdeauna mă simt bine venită în rândul vostru. Mulţumiri suplimentare lui HelenKay Dimon, pentru că a facilitat Provocarea de Scris a Lunii Aprilie, când am scris cea mai mare parte din prima versiune a acestei cărţi.

Mulţumesc Asociaţiei Femeilor Autiste pentru că m-a

[9] Joc de cuvinte care constă din îmbinarea a doi termeni, *calculus* (matematică) şi *lust* (dorinţă sexuală).

ajutat să cunosc alte femei autiste ca mine. Oamenii cu care am interacţionat pe grupul nostru de Facebook sunt unii dintre cei mai cumsecade şi mai atenţi pe care i-am cunoscut vreodată, şi este o experienţă incredibilă să ştiu că nu sunt singură, că mai există şi alte persoane care se confruntă cu aceleaşi provocări şi ciudăţenii ca mine. Harriet, Heather, Elizabeth şi Tad, printre mulţi alţii, voi, doamnelor, mi-aţi fost de un real ajutor cât timp am învăţat mai multe despre mine şi despre autism şi, într-un final, am obţinut un diagnostic. Vă mulţumesc mult pentru prietenie!

Mulţumiri speciale agentului meu incredibil, Kim Lionetti, pentru că a avut răbdare cu mine, a luptat pentru mine şi mi-a transformat visul în realitate, atunci când a găsit un cămin pentru *Ecuaţia iubirii*.

Mulţumesc şi lui Cindy Hwang, pentru că a văzut potenţialul acestei cărţi şi pentru că este absolut minunată. Kristine Swartz, Jessica Brock, Tawanna Sullivan, Colleen Reinhart şi alţii, mi-a făcut o deosebită plăcere să lucrez cu voi. Mulţumesc celor de la editura Berkley pentru că m-au ajutat să împărtăşesc cu cititorii altă perspectivă şi efectiv să combat ura cu iubire.

© Adam Amengual

HELEN HOANG

e acea persoană timidă care nu vorbește niciodată. Dar și când o face! Numai porumbei îi ies pe gură! A citit primul roman în clasa a opta și de atunci a devenit dependentă de cuvântul scris. În 2016 a fost diagnosticată cu o tulburare din spectrul autismului, cunoscută în trecut drept sindromul Asperger. Călătoria ei a constituit sursa de inspirație a romanului *Ecuația iubirii*. În prezent, locuiește în California, împreună cu soțul ei, cei doi copii și un acvariu cu vreo câțiva pești. Pentru a afla mai multe informații despre autoare, vizitați site-ul helenhoang.com.

Ilustrația și designul copertei de
COLLEEN REINHART

Un roman de debut emoționant, care dovedește un singur lucru: nu există suficiente date în această lume care să determine ce anume îți face inima să vibreze.

Stella Lane crede că matematica este unicul element care unește universul. Folosește algoritmi pentru a prezice cumpărăturile clienților – ocupație care i-a adus atât de mulți bani, încât nu știe pe ce să îi cheltuiască, și foarte puțină experiență în relațiile sentimentale, comparativ cu celelalte femei de 30 de ani.

Faptul că Stella are sindromul Asperger, iar sărutul franțuzesc îi amintește de un rechin căruia peștii-pilot îi curăță dinții nu ușurează deloc situația. Concluzia ei: are nevoie de multă practică – dar cu un profesionist. Așa că îl angajează ca escortă pe Michael Phan, o combinație foarte reușită de vietnamez cu suedez, care pare desprins dintr-o dramă coreeană. Chipeșul Michael nu își permite să refuze oferta Stellei, așadar acceptă să îi predea toate lecțiile pe care ea le are în plan – de la preludiu și până la poziția supermisionarului...

Nu după mult timp, Stella învață nu doar să îi aprecieze săruturile, ci începe să tânjească și după toate celelalte senzații pe care Michael i le provoacă. Și, uite-așa, parteneriatul lor realist începe să capete un sens foarte ciudat. Iar tiparul apărut o va convinge pe Stella că iubirea are o logică aparte...

„O poveste de dragoste unică și fascinantă."
PENELOPE DOUGLAS

„Adorabilă, sexy, inteligentă!"
CHRISTINA LAUREN

LEDA EDGE romance

ISBN: 978-606-793-779-4

www.edituracorint.ro